

Perused by
Hugo D. E. Peterson
for Hist. of Christiania Conf. and Branches
(Feb. 1940.)

" " " Bergen "
(May, 1940.)
" " " Trondhjem "
(Aug., 1940)

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Halvtredsindstyvende Aargang.

1901.

Salig er den Mand, som frygter Herren, som haver saare Lyst til hans Bud! Hans Sæd skal være mægtig paa Jorden. (David.)

København.

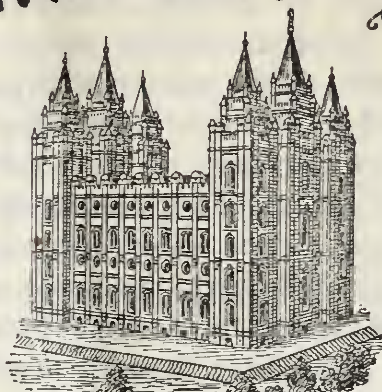
Udgivet og forlagt af A. L. Skanchy.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Indhold af 50de Aargang.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1ste Januar 1901. 50de Aargang.

Tale af Ældste Chas. W. Penrose,

holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden Søndagen den 19. August 1900.

Jeg er taknemlig for den Lejlighed, jeg har til at mødes med de Sidste-Dages Hellige i dette Tabernakel, og jeg haaber, at vor Sammenkomst ikke skal være forgæves, men at den maa vorde til Fordel for os alle. Jeg er kaldet til at tale til denne Forsamling. Jeg ønsker at gøre dette under Indflydelse af den Aand, som leder ind i al Sandhed, og som gør Guds Vilje forstaaelig for den menneskelige Forstand. Jeg haaber, at denne Aand ikke alene vil hvile paa mig for at oplyse min Forstand og give mig Ord, som kunne være til Fordel for dem, som høre, men at den ogsaa maa hvile paa Forsamlingen, saa at vi maatte være forenede i een Aand. En Følge af sand Religion er Hensyn til andre Folks Velfærd; sand Religion gør ikke Folk egennyttige. Den frembringer Menneskekærlighed i deres Hjerter og et Ønske om at velsigne; ikke at forurette paa nogen Maade; den ønsker ikke Fald eller Skade for en Medskabning, men hellere hans Ophøjelse, Fordel, Hygge og Glæde. Vor himmelske Fader skabte Jorden, vi bebo, for sine Skabningers Bekvemmelighed og Lyksalighed. Frelsens Plan, som var beredt, før Verdens Grundvold blev lagt, gik ud paa Forbedring, Fordel og den endelige Frelse af alle Guds Sønner og Døtre. Naar vore Hjerter ere opfyldte af Ønsker om at gøre vore Medmennesker godt, ere vi i Besiddelse af den rette Aand. Naar vi føle os hævnlystne og ønske at gøre ondt, saa er det ikke fra Gud, men fra den Onde. Det er sagt, at vor Frelser, Jesus Kristus, „ikke kom til Verden for at fordømme den, men at Verden skulde blive frelst ved ham". Dette var Hensigten med

Kristi Komme og med den Forløsning, som han fuldbragte ved sin Død paa Korset. Kristi Aand er Frelsens, Velsignelsens, at gøre godt, at forbedre Menneskenes Tilværelse og at berede os alle til vor evige Faders Nærværelse samt til at nyde Herligheden af hans Rige. Et af de store Skælnemærker imellem de Sidste-Dages Helliges Tro og de fleste af dem, som kaldes „Kristne", er, at de Sidste-Dages Hellige lære, at Frelsen er for alle Folk, af alle Tidsaldre og Folkeracer, som kunne frelses. Den Lære, som Herren aabenbarede ved sin Tjener, Joseph Smith, bestaar i, at alle skulle vorde frelste, og at ingen, som muligvis kunde forløses, vil gaa fortabt, at Frelsens Plan rækker lige saa langt som Menneskets Fald. Vore første Forældre overtraadte den guddommelige Lov, og ved deres Ulydighed kom Døden ind i Verden. Og ligesom Ulydighed, Synd og Død, som er Syndens Løn, kom ind i Verden som Følge af en Mands Ulydighed, kom ogsaa Frelse ved en Mands Lydighed, og Liv og Salighed vil i Tidens Løb blive tildelt alle Adams Børn. „Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus". Denne Lære blev fremsat af Apostelen Paulus i hans første Korinthier-Brev. Den fulde Mening er ikke forklaret i de gamle Skrifter, ej heller er den almindelig forstaaet i den kristne Verden, men den blev aabenbaret med stor Tydelighed til Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon. Jeg vil ikke læse Synet, som blev givet dem, til Forklaring af denne Frelsens Plan, men vil maaske læse nogle faa Vers af det, saa at Frelsens Plans fulde Udstrækning tildels kan forstaas af denne Forsamling. Jeg vil først sige, at Bogen, fra hvilken jeg ønsker at læse, indeholder nogle af Guds Aabenbaringer til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i disse Dage, og vi anse dem som hellige Skrifter. Vi tro paa Bibelen. Vi tro, at „hellige Mænd i gamle Dage skrev og talte, som de vare ledte af den Helligaand". Vi tro ogsaa, at den samme Aand i disse Dage vil tydeliggøre Guds Hensigter paa samme Maade, som de bleve aabenbarede i forrige Dage. Med andre Ord: „Vi tro, at Aanden er den samme til alle Tider, og at Gud og Kristus ere „de samme i Gaar, i Dag og for evigt". Hvis Gud kunde aabenbare sit Ord ved Profeterne i gamle Dage, kan han visselig gøre det samme nu. Hvis ikke, hvorfor da ikke? Hvilken Grund skulde der være til, at han ikke vilde aabenbare sine Sandheder ligesaavel i det nittende som i det første Aarhundrede, eller før Kristi Tid? Har den evige Fader mistet Magten til at aabenbare sig? Har han bundet sig ved en Ed og lovet, at han ikke vil tale mere efterat have aabenbaret sig ved Apostle og Profeter i Begyndelsen af den kristne Tidsalder og før denne Tid? Hvis det er saaledes, hvor er det da nedskrevet? Jeg kender ikke noget saadant i den Bog, som antages at indeholde den hellige Skrift. Bibelen indeholder nogle faa Ting, som Herren har aabenbaret ved sine Tjenere i forrige Dage, og ved at læse den med Opmærksomhed finder jeg, at

den indeholder en Mængde Forjættelser om, at i de sidste Tider, i „alle Tings Genoprettelses Tid", om hvilke Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra Begyndelsen af, i „Tidernes Fyldes Husholdning", i hvilken Gud vil samle alle Ting, som ere i Kristus, vil der være mere Lys, mere Aabenbaring og en større Del af Guds Kraft udvist, større Mirakler og Udgydelse af Guds Aand og Kundskab om Gud, indtil Tiden skal komme, da ingen behøver at spørge: „Kender I Herren, for alle skulle kende ham, fra den mindste til den største, og Kundskaben om Gud skal bedække Jorden, som Havet bedækker Dybet"; saaledes talte de gamle Profeter. Eftersom dette er sandt, er der ikke noget uoverensstemmende med Skriften eller noget ugrundet i den Ide, at Gud vil aabenbare sit Ord nu ligesom i gamle Dage, og det er hans Sædvane, naar han har et specielt Værk at udføre iblandt Menneskenes Børn, eller en vis Sandhed at aabenbare, da at oprejse een eller flere Profeter, ved hvilke hans Ord kunne blive kundgjorte, og vi maa antage, at han vil gøre paa samme Maade i de sidste Dage, eftersom han er et uforanderligt Væsen.

Vi bevidne, at det har behaget vor himmelske Fader igen at aabne Himlen i dette, det nittende, Aarhundrede, og at sende sin Søn, Jesus Kristus, vor Frelser, med et Budskab om Liv og Lys, lig det, han forkyndte, medens han var her paa Jorden. Vi bevidne, at Engle ere komne ned fra Herlighedens Sale, medbringende Lys og Sandhed til Oplysning og Frelse for den ganske Menneske-Slægt, ja, et Budskab, som skal bæres „til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk".

Vi ere bekendte med den Kendsgerning, at Kristendommen bestaar af forskellige religiøse Partier, sammensatte for største Delen af gode Mennesker, med mange talentfulde Mænd, af hvilke nogle forrette Tjeneste i Herrens Navn uden hans Fuldmagt, medens andre forklare Evangeliet efter deres egen Fatteevne — der ikke er stor paa dette Omraade; og at der er Folk af alle Sekter og Partier, som ønske at tjene Herren og vandre paa hans Veje, men som holde fast ved disse Særegenheder og Ideer, som ere komne til dem ved Traditioner. Vi ønske ikke at gøre Indgreb i nogen af deres religiøse Rettigheder og Privilegier. Vi respektere enhver Mands Ret til at tilbede Gud efter sin egen Samvittigheds Bydende og tro ikke, at nogen bør forhindres i sin Gudsdyrkelse, men at enhver skal have Frihed til at udøve sin religiøse Overbevisning, saalænge han ikke indskrænker andres Ret og Frihed. Her staa vi, og naar nogen overskrider dette, burde Loven gribe ind og beskytte Folk i Udøvelsen af deres Rettigheder mod Anslag og Forstyrrelse af dem, som forsøge at indskrænke disse. Men medens vi anse dette for Ret, tabe vi ikke den store Kendsgerning af Syne, som alle burde give Agt paa, at eftersom der kun er een Gud for os at tilbede, kan der ogsaa kun være een sand Religion. Forskellige Guder kunne ind-

føre forskellige Tros-Bekendelser; men „der er een Gud, som er Faderen, af hvem alle Ting ere, og een Herre Jesus Kristus, ved hvem alle Ting ere". Derfor maa Guds og Kristi Religion være een. Sandhed kan ikke stride imod sig selv, Sandhed og Vildfarelse ville støde hinanden, men Sandheder ville harmonere. Hvad Gud aabenbarer, maa være Sandhed, thi han er Sandhed; og hvad som kommer fra Jesus Kristus, hans elskelige Søn, maa være sandt, thi han er Vejen, Sandheden og Livet. Ingen Vildfarelse vil blive givet Verden, hverken af Faderen eller Sønnen. Og den Hellig-Aand er Sandhedens Aand". Den leder ind i al Sandhed. Den tager af Faderens og Sønnens og aabenbarer til Menneskene. Den vil ikke forsvare eller aabenbare en Vildfarelse; men den vil aabenbare Sandheden og gøre den forstaaelig. Derfor ere Verdens Vildfarelser, hvad enten de ere iblandt Kristne eller Hedninger, ikke af Gud; saadanne ville ikke gavne Menneskene, men skade dem. Det er Sandheden, som ophøjer, forædler og vil frelse dem. Falskhed og Vildfarelse kunne ikke gøre det. Noget, som strider mod Sandheden, kan ikke komme fra Gud, men maa være fra den Onde, som var „en Løgner fra Begyndelsen".

Der er i den kristne Verden en Overflødighed af Vildfarelser, saavelsom nogle Sandheder; dette er forstaaeligt for enhver, som undersøger Menneskenes Tilstand i disse Dage; begrundet paa de mangfoldige Sekter og Partier iblandt Menneskene hersker der en stadig Uenighed. De forenes ikke — undtagen ved visse Lejligheder, naar de samles for at nedrive „Mormonerne"; de kunne somme Tider forenes om dette Spørgsmaal. Adsplittelses-, Strids- og Disputerings-Aander ere fundne iblandt Folk, som kaldes Kristne, lige saavel som iblandt Hedningerne. Alene denne Kendsgerning udviser, at der er store Vildfarelser i, hvad vi kalde Kristendommen. Det er, fordi deres forskellige Systemer ere oprettede og opfundne af Mennesker. Det var maaske gode Mænd, som begyndte de forskellige Sekter — jeg vil ikke dømme i disse Ting; det tilhører den evige Dommer — men disse Sekter ere udsprungne fra Mennesker. Disse Mænd maa have læst Skrifterne og paa Grundlag af denne Læsning dannet sig visse Ideer, og de maa have oprettet de forskellige Systemer, efter hvad deres Begreber antoge for Ret. Men selv om Begreber ere nok saa oprigtige, ere de dog ikke udelukkende Beviser for Sandheden. Hedningen er lige saa oprigtig i at tilbede sine Afguder, som en Kristen er i sine forskellige Maader at bøje sig for Guddommen; og visselig have de Sidste-Dages Hellige vist deres Oprigtighed for den ganske Verden saavel som for Himmelen. Denne Kirkes Ældster gaa ud i Verden og forkynde Evangeliet, som de forstaa det, og bevise derved deres Oprigtighed. Ikke destomindre ville vore kristne Venner ikke anerkende dem som Kristne eller tro, at de have Ret. De gaa uden Pung og Taske, uden Honorar eller Belønning. De blive ikke betalte for deres

Arbejde. De opofre deres Hjem med dets Bekvemmeligheder og forlade deres Elskede for at gaa ud i en modstridende Verden, for at møde Forfølgelse, ond Omtale og somme Tider Fængsel, Saar og Død. For hvad? For at forkynde det, som de i deres Hjerter vide er Sandhed. De ere oprigtige nok, men det beviser ikke, at de have Ret. Vore kristne Venner ville anerkende dette. I Modsætning hertil vil den Oprigtighed, der maatte blive udvist i de forskellige kristne Sekter af Folk, som udgøre deres Medlemmer, og af Prædikanter, som lære dem, heller ikke i sig selv være et Bevis paa, at de have Ret, eller at de have Sandheden. Men den Kendsgerning, at de ere delte og modstridende, er Bevis nok for, at der er en Mængde Vildfarelser iblandt dem. Men det, som kommer fra Gud, er Sandhed. Hvis Jesus Kristus har en Kirke paa Jorden under sin Ledelse og Inspiration med Mænd, som han har beskikket, som holder Fuldmagt fra ham, og som ere sendte ved hans Ord med guddommelig Fuldmagt til at forrette i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands, saa har denne Kirke Sandheden. Der vil ingen Vildfarelser være i dens Lære, fordi den er ledet af Kristus som hans Kirke. Mænd kunne oprette en Kirke og kalde den Kristi Kirke; derfor vilde den ikke være det, men kun de Mænds Kirke, som indstiftede den. Hvis John Wesley — om hvem jeg af mit ganske Hjerte tror, at han var en god og mægtig Mand, som udførte et stort og godt Værk paa Jorden — organiserede et religiøst Selskab og kaldte det Kristi Kirke, vilde den derfor ikke være det, men kun John Wesleys Kirke. Hvis andre gode Mænd samles, komme overens om Læresætninger og organisere et religiøst Samfund, vilde det være deres; ikke Kristi. Det er ikke Guds, medmindre han har befalet det, aabenbaret det og antaget det.

Jeg tror, at disse simple Ideer kunne forstaas af denne Forsamling og af tænkende Mennesker. Hvis Jesus Kristus havde en Kirke paa Jorden i det første Aarhundrede, saa var den det Samfund, som han oprettede. Der er Beviser for, at han oprettede et saadant Samfund. Ved at læse det nye Testamente er det let at forstaa, at han selv organiserede den; derfor var den hans Kirke. Han indsatte deri Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere (saaledes læse vi i Efeser-Brevet 4. Kapitel) „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse; indtil vi alle naa til Enhed i Troen, og Guds Søns Erkendelse". Disse Mænd vare udsendte for at prædike Evangeliet uden Pung og Taske. Det var dem befalet at „gaa ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen". Og de Lærdomme, som de lærte, vare Jesu Kristi Lærdomme. Frelsens Plan, der var indført, var guddommelig. Den var ikke Apostlenes. Da Paulus prædikede til Hedningerne, og Petrus til Jøderne, saa var det det samme Evangelium, den samme Lære, ved den samme Aand. Folk, som mod-

toge deres Ord og omvendte sig fra sine Synder og troede paa Jesus Kristus, vare alle døbte ved den samme Aand ind i eet Legeme. Der var kun eet Legeme, det gjorde ikke noget til Sagen, hvor mange Medlemmer der var deri; der var kun een Kirke, men der var mange Grene. Kirken var een, Evangeliet var eet, Gud, som de tilbad, var een, og saaledes var Frelseren. Der var „een Herre, een Tro, een Daab, een Gud, som er alles Fader"; og Vejen, de gik, var udpeget af Jesus Kristus, som sagde: „Den Port er vid, og den Vej er bred, som fører til Fordærvelsen, og de ere mange, som vandre derpaa; men den Port er trang, og den Vej er snæver, som fører til Livet, og de ere faa, som finde den." Disse Mænd, som Gud satte i sin Kirke, havde Herrens Ord. Gud aabenbarede sig til dem. Jesus Kristus viste sig for dem. Dette er en af „hans" Kirkes Udmærkelser. Den var i Samfund med sin guddommelige Stifter. Aanden, som kom ned fra Himmelen, var i disse Mænd, og ikke alene i dem, men i selve Kirken eller Samfundet. Det hele Legeme var levendegjort derved, ledet deraf og inspireret ved den. Derfor var Sandheden i Kirken. Men der kom en stor Forandring, efter at Apostlene vare ihjelslagne. Mørket kom som en Vandflod og spredtes over Jorden, som den gamle Profet forudsaa, „Mørke vilde bedække Jorden, og Dumhed Folkene". Fordi Mørket saaledes spredtes over Jorden, kunne vi se Tilstanden, som den eksisterer i Dag i den kristne Verden.

Jeg gentager, at i denne Slægt har det behaget vor himmelske Fader igen at aabenbare sig. Hør det! o, I Folk! Saa vist som Solen skinner paa Himmelen, og vi ere i dette Tabernakel i denne Eftermiddag, har den mægtige Gud, ja Herren, talet, og „kalder fra Solens Opgang til dens Nedgang". Hans Ord gælde alle Folk, at Evangeliet i sin Renhed er gengivet til Jorden; hans Kirke er genoprettet under hans personlige Ledelse; Apostle, Profeter Evangelister, Hyrder og Lærere ere igen begavede med hans Aand, som kommer fra det høje, og alle Folk, som modtage deres Vidnesbyrd og ere lydige mod Evangeliet, ere døbte ved een Aand ind i det samme Legeme, hvad enten de ere Jøder eller Hedninger, Trælle eller fri, og de deltage alle af den samme Aand. Dette Evangelium og dets Forkyndelse er derfor til den ganske Verden, til al Skabningen. Dette er Guds Befaling til hans Tjenere i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Og alle Folk skulle høre det, det gør ikke noget til Sagen, hvor meget de modsætte sig. Denne Kirkes Ældster gaa ud, ligesom Guds Tjenere gjorde i gamle Dage, og de ere begavede med den samme Fuldmagt, den samme Kraft og Ret til at forrette i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn. Og Kristi Ord ere til dem som til de første Apostle: „Den, som annammer eder, annammer mig, og den, som annammer mig, annammer den, som mig udsendte; og den, som fornægter eder, fornægter den, som haver udsendt mig."

Herrens Ord ere til alle Folk, at de skulle omvende sig fra deres Ugudelighed, Urenhed og falske Trosbekendelser, fra at bøje sig for Ting, som ikke ere Gud, og fra Menneskers Forestillinger og Ideer, der prædikes i denne Verden som Kristi Lære, og komme frem for Gud, deres evige Fader, i Ydmyghed og Anger, omvende sig fra deres Synder, bekende dem og omvende sig fra dem.

Denne er en fordærvet Tid. Verden er fuld af det Onde. Maaske denne Udtalelse lyder urimelig, da der uden Tvivl er en stor Del Godt i Verden lige saavel som Ondt; men jeg mener, at der er Overflødighed af Ondt alle Vegne. Tag de kristelige Stæder — de, som have de fleste Kirker indviede til kristelig Gudstjeneste —, og Synd, Fordærvelse, Laster og Onder, som vi ikke kunne omtale, findes der i Overflod. Guds Ord til Folk allevegne er nu, at de skulle omvende sig fra deres Synder og komme til Herren, at de kunne vorde frelste. Dette Evangelium skal prædikes til alle Nationer, Tungemaal og Folk. De Forhindringer, som nu ere i Vejen, ville blive nedbrudte. Krig, Plager, Pestilense, Hungersnød, Ildens fortærende Flamme, Orkaner og Hvirvelvinde ville være Redskaber i en fornærmet Guds Hænder til at aabne Vejen for Jesu Kristi Evangelium. Nationer, som i Dag sidde i Mørke, ville høre det, de kristelige Nationer ville høre det, thi Herrens Ord er til Præsten saavel som til Folket, til Kongen og til Bonden, til dem paa de høje Steder og til dem, der bo i de lave Hytter, og som arbejde under Jorden. Dette Evangelium skal gaa til alle Folk og til alle Stæder. De Nationer, hvor det nu er umuligt at forkynde Evangeliet paa Grund af Frihedens Indskrænkning, ville blive omvæltede i vor Faders belejlige Tid, saa at alle Nationer kunne være aabne og Kirkens Ældster frembære Budskabet til Jordens yderste Grænser. Angaaende Folk, som ikke ville annamme Evangeliet, naar det bliver dem tilbudt, vil jeg sige, at naar de forkaste det, forkaste de Herren. Men skulle de da vorde evig fortabte og ødelagte? Hvis dette er Tilfældet, saa ville kun faa af vor himmelske Faders store Familie modtage Frelsens Velsignelser. Hvad jeg vil læse for eder af dette Syn angaar Menneskenes endelige Tilstand. Som jeg sagde, vil jeg ikke prøve paa at læse det hele, for det vilde vare for længe. Jeg vil kun læse nogle faa Vers. Jeg ønsker, at alle Mennesker ville læse det hele. For jeg anser det som det herligste Lys og den herligste Sandheds Aabenbaring angaaende Menneskenes Fremtid, som nogen Sinde er udtalt. Der er intet i Bibelen, som kan maale sig med denne Guds Aabenbaring om hans Plan og Hensigter med hans Børn, som bo paa Jorden. (Fortsættes.)

Det er Sagen, at hvad det til syvende og sidst altid kommer an paa, det er ikke Ens Meninger og Overbevisninger, men Karakteren.

Turgénjew.

Den 1ste Januar 1901.

En Oversigt over det henrundne Aar og Aarhundredets Hændelser.

Vi staa nu ej alene paa Tærskelen af et nyt Aar, men ogsaa af et nyt Aarhundrede, hvilket foraarsager mange forskellige Refleksioner over Tildragelser i det forbigangne.

I Nationernes Liv glider i Almindelighed det ene Aar efter det andet tildels ubemærket forbi og ned i Tidens Strøm. Men naar et helt Aarhundrede er henrundet, og et nyt indtræder, saa trænger den Paamindelse sig frem med sjelden Kraft, at en Tids-Periode af betydelig Længde har fuldendt sit Løb, ja, at en Tidslængde af et Hundrede Aar har naaet Evighedens Rand. Og Tanken maner os da til at gennemgaa det forløbne og fremstille Betragtninger over dets Hændelser, der, om de end maa gøres kortfattede i denne Skildring, dog alligevel skulle medtage saa meget, at vi derefter kunne sætte Horoskopet for det, som Fremtiden har i sit Moderskød. Dette vil sikkerligen blive af mangfoldige Slags ligesom i den henrundne Tid, alt eftersom den Almægtige i sin uendelige Visdom finder for godt at tildele sine Børn i Overensstemmelse med sin store Naade, faderlige Godhed og alvise Styrelse.

Ved at se tilbage paa det nu endte Aarhundrede kunne vi ikke undlade at udtrykke vor Taknemmelighed til ham, som har Magten baade i Himmelen og paa Jorden, for alle de Velgerninger, som han har bevist sine Børn i den forløbne Tid. Tænk paa de overordentlige Fremskridt, som have fundet Sted paa Kunstens og Videnskabens Omraader til Menneskenes Vel! Dette er Elektricitetens Tidsalder med sine mange Fordele, ej alene i at gøre Livet behageligt med Lys og Varme, men ogsaa som en Driv-Kraft, til Forfremmelse af Menneskenes Bekvemmeligheder, Velfærd og Fremadskriden paa Livets Bane. Elektriciteten kommer sikkerligen ikke til at savne værdige Sidestykker til de allerede opfundne; thi den har endnu ikke paa langt nær fuldbyrdet sit Maal. Mangfoldige Fænomeners Straaler lade os forstaa Tilværelsen af underlige Kræfter, hvilke skulle tilkendegives i Herrens egen behagelige Tid, men som endnu ere tilslørede for den menneskelige Fatteevne.

Den største og mærkværdigste af alle Tildragelser var, at Gudfader og hans Søn, Jesus Kristus, aabenbarede sig for Ynglingen Joseph Smith i Foraaret 1820, samt at Jesu Kristi Kirke blev organiseret ti Aar derefter med 6 Medlemmer, hvilket skete den 6. April 1830. Siden den Tid har Evangeliets Forkyndelse af Israels Ældster foraarsaget en

delvis Revolution i de forskellige Kirkesamfunds Tænkemaade. Mange af Menneskenes opfundne Religions-Theorier ere blevne rystede i deres Grundvold formedelst Sandheden, som vore Ældster have udspredt iblandt Nationerne, saa at nu ved Aarhundredets Ende ere mange af de Lærdomme, som Profeten Joseph Smith forkyndte, antagne af mange af Nutidens Prædikanter, der forkynde dem til deres Tilhørere, endskønt de ikke ville anerkende Kilden, hvorfra de kom. Tusinder og atter Tusinder have hørt og annammet det glade Budskab og have forenet sig under Evangeliets Banner.

Ved at betragte Resultaterne af Evangeliets Forkyndelse kunne vi ikke undlade at lovprise ham, der er alle gode Gavers Giver, for den Bistand, som han har givet sine ydmyge Tjenere, Kirkens Ældster, paa alle deres Veje og Stier. De have været beskyttede fra Farer og Ulykker af enhver Slags baade paa Land og Hav. Resultatet af Sandhedens Forkyndelse i de forskellige Lande har bevirket, at Mennesker i Tusindtal have forsamlet sig i Zions Dale.

Det Arbejde, som er blevet udført i Staten Utah, Opbyggelsen af Stæder og Byer, Raadhuse, Skolehuse og Forsamlingshuse i hundredevis, staar i Dag som et Underværk for hele den civiliserede Verden.

I Skoleundervisning er Utah en af de to mest fremragende af de fem og fyrretyve Stater i Unionen. Den er gratis for alle Samfundsklasser, og Børnene erholde Undervisning paa Statens Bekostning, fra det 6te til det 18de Aar. Utah er en af de faa Stater i Unionen, hvor Kvinderne have Stemmeret og tillige Ret til at erholde Embede i Statens Tjeneste. For Nærværende have vi flere Kvinder, som ere Statsfunktionærer, og de udføre deres Pligter med Hæder.

Fire Templer ere opførte og indviede til Herrens høje og hellige Navn, hvori Ordinanser udføres baade for de Levende og Døde. Tusinder af de Hellige indgaa i disse Templer og udføre Ordinanser for deres hedengangne Slægtninge og Venner, som ikke havde Lejlighed til at høre og annamme Evangeliet, medens de vare i Forgængelighedens Land. Men de høre Evangeliet i Aandeverdenen, og deres Efterkommere fremkomme her som Stedfortrædere og udføre Ordinanser for dem, som ere nødvendige til Frelse og Ophøjelse i vor Faders Rige.

Vi ville særlig henlede Opmærksomheden paa det sidst henrundne Aar og betragte nogle af dets mest glædelige Hændelser, Fred, Glæde, Fremgang og Lykke, som Tusinder af Jordens Indbyggere have nydt, ligeledes en Del af, hvad de mindre heldigt stillede have erfaret ved at blive underkastede Ufred og Sorg, Modgang og Ulykker, der paa forskellige Maader have ramt Mennesker i Tusindtal. Krigens Grusomheder have forstyrret Freden i forskellige Lande. Oversvømmelser og hæftige Storme have raset paa mange forskellige Steder og foraarsaget store

Forlis af Liv og Ejendom, baade paa Land og Hav. Pest og Hungersnød have ogsaa hjemsøgt forskellige Dele af Jorden.

Oprøret i Kina har i Aarets Løb været en Skræk for alle kristne Nationer. I Begyndelsen af Aaret begyndte Kineserne at dræbe engelske Missionærer, hvilket endog fortsattes iblandt de kristne Indfødte og omsider paa Udlændingene i Almindelighed. Aarsagerne til Oprøret ere visseligen mange og forskellige, eftersom der i det mindste fordres to Parter til at begynde en Tvist; imidlertid viser det sig, at Krigsaanden har gjort sig gældende og foraarsaget de medfølgende Forstyrrelser, Elendighed og Død. Hvad Udfaldet vil blive er haardt at forudsige endogsaa for høje Diplomater. Brydningen mellem Kineserne, de europæiske Magter og Japan bebuder en uundgaaelig Omvæltning af det store og folkerige kinesiske Rige. De truende Skyer, der bebude en saadan Tildragelse, vise sig allerede i Horizonten

Krigen i Syd-Afrika mellem Boerne og Englænderne, som har vedvaret over et Aars Tid, har kostet de tvende Folk over 50,000 Menneskeliv, hvis Blod har flydt i Strømme paa Jorden; det er meddelt, at Omkostningerne ved denne rædselsfulde Krig ere nærved to Tusinde Millioner Kroner.

Den 1. Maj sidste Aar indtraf i Staten Utah, Amerika, en af de skrækkeligste af Aarhundredets mange Ulykker, idet mellem 2 og 300 Mænd i et Øjeblik bleve sendte fra denne Tilværelse til den evige, ved en Eksplosion i en Stenkuls-Grube, bevisende, hvor usikkert Menneskets Liv er.

Den 30. Juli kom det sørgelige Budskab, at Umberto, Kongen af Italien, faldt for Snigmorderens Kugle, hvilket er et yderligere Bevis paa Mordlysten, der har spillet saa uhyggelig en Rolle i Aarhundredets Løb.

Hungersnøden i Indien, som var foraarsaget af en usædvanlig Tørke, bragte Nød og Elendighed over 60 Millioner Mennesker. I Central-Indien har Nøden været størst. Marken har i Sommerens Løb staaet nøgen og uden Folk. Det meddeles, at Tusinder, ja, endog Millioner af Mænd, Kvinder og Børn have mødt Døden som en Følge af Mangel paa Næringsmidler, hvilket uden al Tvivl er den haardeste Død, der findes.

Atter en anden Ulykke, som ødelagde den blomstrende Stad Galvaston og en stor Del af Staten Texas, Amerika, er en af de største i de senere Aar. Sidestykker findes visseligen i de store Oversvømmelser, der have ødelagt store Dele af Kina og Japan, men denne turde maale sig med de største. Menneske-Tabet alene i Galvaston beregnes til omtrent 3,000, og paalidelige Rapporter opgive Total-Summen til ikke mindre end fra 5 til 10,000. Ejendomstabet ved denne gruelige Katastrofe udgør flere Millioner Dollars. Aarsagen til denne Oversvømmelse synes

at have været en stærk Orkan, som drev Vandet i Havbugten ind over Landet, indtil Stæder og Byer laa flere Fod under Vand.

Døden har i Aarets Løb gjort en meget rig Høst, ej alene paa den naturlige Maade, men ved Mord, Pestilense og allehaande Ulykker baade paa Land og Hav samt ogsaa ved Hungersnød og Krig paa flere Steder paa Jorden. Dette har bragt Forbauselse til den tænkende over de Begivenheder, som ske iblandt Nationerne, men efter Skriftens Ord skulle alle disse Ting ske i den yderste Tid, førend Enden kommer.

„Thi Folk skal rejse sig imod Folk og Rige imod Rige, og der skal være Hungersnød, Pestilenser, og Jordskælv paa forskellige Steder. Men alt dette er Veernes Begyndelse." Disse ere Kendetegnene paa Kristi anden store og herlige Tilkommelse. Ligesaa vist som vi, naar Træerne knoppes og springe ud om Foraaret, vide, at Sommeren stunder til, ligesaa vist vide vi, at disse Tegn bebude Frelserens Tilkommelse.

Da vi nu have beskuet Tavlens mørke Side, saa lader os vende den om og betragte den lyse Side. Det sidste Aar har været velsignelsesbringende til de Hellige i Almindelighed. Fred, Enighed og Kærlighed raade iblandt Guds Folk i Zions Dale. Som et Folk nyde de alle Livets Nødvendigheder, og Tusinder af dem nyde ogsaa dets Bekvemmeligheder, for hvilke Velsignelser de føle sig meget taknemlige. Men fremfor alle Velsignelser paaskønne vi den Hellig-Aands Vejledning til Herrens Tjenere i vedblivende at udsende Ældster i Hundredevis til de forskellige Lande, hvilke gøre alt for at opsøge de Oprigtige iblandt Menneskene og lede dem ind paa Livets snævre Sti.

De skandinaviske Hellige have haft et glædefuldt Aar, idet Jubilæumsfesten blev afholdt i Anledning af Evangeliets Indførelse i Skandinavien for halvtreds Aar siden. Denne Højtidelighed har bragt Glæde til de Hellige i Almindelighed, men til de skandinaviske Hellige i Særdeleshed, baade i Zion og blandt Nationerne. Det har ogsaa vakt Opmærksomhed hos mange af vore Venner, og det synes, som om de af denne Aarsag ere mere villige til at hylde os. Siden 1850 have Israels Ældster vandret omkring i disse Lande og besøgt Høje og Lave, Rige og Fattige; de have baaret deres ydmyge Vidnesbyrd til Folket om Evangeliets Gengivelse samt om, at Guds Doms Time nærmer sig. Tusinder i disse Lande have annammet det glade Budskab, hvilket har bragt dem baade himmelske og jordiske Velsignelser.

Ved Aarhundredets Udgang er Medlemsantallet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige omtrent 300,000. Saaledes har Antallet forøget sig med 50,000 for hvert Medlem ved Kirkens Organisation. Kirken indtræder i det tyvende Aarhundrede under de gunstigste Forhold, i hvilket vi erkende den algode Guds vise Styrelse, som gør al Ting vel for dem, som tjene ham og holde hans Bud.

Til Ældsterne, som arbejde i Missionen, ville vi sige: Opløfter

eders Hoveder med Fryd og Glæde over det, som er eder vederfaret; bærer trofaste Vidnesbyrd om Guds Gerning, der skrider frem paa Jorden i denne Tid og Slægt; thi vi ere forvissede om, at ingen Magt kan hindre dets Fremgang, for Gud staar ved Roret, og han har lovet at føre Zions Skib ind i den stille Havn.

De Hellige i Almindelighed ønske vi at opmuntre til at holde Troens Lampe brændende samt til at øve sig i Taalmodighed under alle Livets Omskiftelser; følger Haabets Stjerne, som leder den Vandrende fremad og opad mod de Saliges Hjem i Fredens Boliger i det himmelske Rige.

Maatte Sandhed, Fred, Ret og Retfærdighed udbredes over hele Jorden, og maatte Dagen snart oprinde, da han skal komme, hvis Ret det er at tage Regerings-Tøjlerne i sine Hænder og regere som Kongernes Konge og Herrernes Herre.

Med disse Ønsker i vore Hjerter om Fremtiden sige vi Farvel til det nittende Aarhundrede samt til det gamle Aar og byde det tyvende Aarhundrede Velkommen samt ønske alle „Stjernens" Læsere baade nær og fjern et glædeligt og velsignet Nytaar. A. P.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 288, 49. Aargang.)

Herrens Røst høres i Dag. Den erklærer de samme profetiske Sandheder i de Aabenbaringer, han har givet sin Kirke i denne Uddeling angaaende Millenniet. I Aaret 1831 talte Herren til Kirkens Ældster og sagde: „Thi det store Millennium, om hvilket jeg har talet ved mine Tjeneres Mund, skal komme. Thi Satan skal bindes, og naar han bliver løst igen, skal han kun regere en liden Tid, og da kommer Verdens Ende." (Pagtens Bog, 13 Stk.) Og ved en anden Lejlighed udtalte han disse Ord: „Jeg vil aabenbare mig fra Himlen med Magt og stor Herlighed, med Himlens Hærskarer, og jeg vil bo hos Menneskene i Retfærdighed paa Jorden i tusinde Aar, og de Ugudelige skulle ikke bestaa. Og atter: Sandelig, sandelig siger jeg eder, at naar de tusinde Aar ere fuldendte, og Menneskene igen begynde at fornægte Gud, da vil jeg kun bevare Jorden en liden Tid. Og Enden skal komme og Himlen og Jorden fortæres og bortvige, og der skal blive en ny Himmel og en ny Jord." (Aab., givet i Sept. 1830.) Ifølge dette skal Millenniet gaa forud for den Tid, Bibelen omtaler som Verdens Ende. I dette Tidsrum skulle alle Omstændigheder være gunstige for Retfærdighedsregeringen. Satan vil være bunden og Menneskene tildels befriede fra Fristelser, og de ville være nidkære i deres regerende Herres Tjeneste.

Dog vil Synden ikke være helt afskaffet, ej heller vil Dødens Magt være endt; men Børn ville leve, saa at de opnaa Mandboms-Alderen, og kunne da blive forandrede til en udødelig Tilstand i et Øjeblik. „Salig er den, der lever, naar Herren kommer, og har bevaret Troen; dog er det ham beskikket at dø, naar han har opnaaet et Menneskes Alder, hvorfor Børn skulle vokse, til de blive gamle, og gamle Mennesker skulle dø; men de skulle forandres i et Øjeblik.“ (Pagtens Bog, 20. Stk.) Baade dødelige og udødelige Væsener ville bo paa Jorden, og Samkvem med de himmelske Væsener vil være mere almindeligt. De Sidste-Dages Hellige tro, at det vil være deres Privilegium gennem Millenniet at fortsætte Arbejdet for de Døde, hvilket er en saa vigtig og karakteristisk Part af deres mange Pligter, og at de, ved saa meget lettere at have Samkvem med Himlen, ville være i Stand til at kunne fortsætte dette Kærlighedens Arbejde uden Hindring. Naar de tusinde Aar ere omme, vil Satan blive løst, og de, som ikke ere af de rene af Hjertet, ville blive paavirkede af hans Indflydelse. Mørkets Magters Fyrstes saaledes genvundne Frihed vil kun blive af kort Varighed; hans endelige Dom vil følge hasteligen, og han vil gaa til den evige Straf tillige med alle, som høre ham til. Da vil Jorden begynde sin celestiale Tilværelse og blive skikket til at være et Hjem for Guds herliggjorte Sønner og Døtre.

En Genoprettelses-Tid er tydelig bleven forudsagt. Lader os overveje Petri Ord, idet han talte til Folket, som samlede sig i Solomos Buegang og undrede sig over den Lammes mirakuløse Helbredelse, ved Tempeldøren, som kaldes den skønne. (Ap. G. 3, 19.)

At Forandringen til en Tilstand nærmere Fuldkommenheden skal indvirke baade paa Naturen og Menneskene ses tydeligt af Pauli Lære: „Dog med det Haab, at Skabningen skal og selv blive frigjort fra Forkrænkelighedens Trældom til Guds Børns Herligheds Frihed. Thi vi vide, at hele Skabningen tilsammen sukker og er tilsammen i Smerte indtil nu. Ja, ikke det alene, men ogsaa selv de, som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi sukke i os selv, idet vi forvente en sønlig Udkaarelse, vort Legemes Forløsning.“ (Rom. 8, 21—23.) Dette Fornyelses-Værk er allerede begyndt. Som en nødvendig Forløber, hvorved den Forbandelse vilde blive forebygget, som ellers vilde hjemsøge Jorden, skulde Profeten Elias besøge Jorden og medbringe Nøglerne og Myndighederne til et stort Værk, angaaende hvilke Begivenheder, der endnu laa i Fremtiden, Herren sagde: „Se, jeg sender eder Elias Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerter til Børn, og Børnenes Hjerter til deres Fædre; at jeg skal ikke komme og slaa Jorden med Band.“ (Mal. 4, 5—6.) De Sidste-Dages Hellige erklære alvorligt, at denne Profeti blev bogstavelig opfyldt paa den 3. April 1836, da Profeten Elias besøgte Joseph

Smith og Oliver Cowdery i det den Gang nylig indviede Tempel i Kirtland, Ohio. Han forkyndte, at hans Mission var den, som var omtalt af Profeten Malakias, og erklærede, at Tiden for Opfyldelsen af denne Profeti var kommen, og han overlod Nøglerne af dette sidste Uddelings-Værk til Kirken, saa at Genoprettelsen maatte blive fortsat, og endvidere som et Tegn paa, at Herrens store og forfærdelige Dag var nær ved Haanden, ja lige ved Døren.

Fornyelsen og Opstandelsen.

Vi tro, at Jorden vil vorde fornyet og faa sin paradsiske Herlighed. Jordens Fornyelse. Jorden under Forbandelsen:

Den salige Tilstand, under hvilken Jorden skal eksistere, og Menneskene skulle leve i Millenniet, er næsten udenfor Menneskenes Fatteævne, eftersom den er saa forskellig fra alt, hvorom Historien vidner eller Erfaringen lærer. En Retfærdigheds-Regering, som strækker sig over hele Jorden, har endnu aldrig været kendt af Menneskene. Den universale Forbandelse har været saa synlig, Fristerens Magt har været saa stor, den egennyttige og ugudelige Splid iblandt Mennesker og Nationer har været saa bitter; Dyrenes Fjendskab til hverandre og det Væsen, som dog i en fornedret Tilstand endnu holder guddommelig Beskikkelse til lovligt Herredømme over dem, har været saa almindelig; Jorden har været saa frugtbar paa Torne, Tidsler og skadeligt Ukrudt, at Beskrivelsen af Edens Have forekommer os som en Fortælling om en anden Verden eller om en Klode af en højere Tilværelse, ganske anderledes end denne Sfære; dog lære vi, at Edens Have virkelig eksisterede paa vor Planet, og at Jorden er bestemt til at vorde en celestial Klode, skikket til at blive en Bolig for de mest ophøjede Væsener. Millenniet med al dets Herlighed er kun en Beredelses-Tid, i hvilken Jorden og dens Beboere ville nærme sig deres forud bestemte Fuldkommenhed. Dette Fornyelses-Værk skal vedblive igennem Millenniet, Samfundet skal blive renset, Nationerne skulle dvæle i Fred, Krige skulle ophøre, Dyrenes Rovgerrighed skal ophøre, Jorden skal ved tildels at blive befriet fra Syndefaldets Forbandelse give Bonden i Overflødighed af sin Grøde, og denne Planet skal blive forløst. Enden paa denne Naturens Fornyelse vil ikke naas, før Millenniet er aldeles udrundet. Aabenbareren Johannes siger, idet han beskriver de Tildragelser, som skulle følge efter Millenniet: „Og jeg hørte en høj Røst fra Himmelen, som sagde: Se, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal bo hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øjne, og Døden skal ikke være mere, ej heller Sorg, ej heller Skrig, ej heller Pine skal være mere; thi de første Ting ere vegne bort." (Aab. 21, 3—4.) (Fortsættes.)

En Tanke paa Søen i Oktober 1900.

Det er saa skønt at sejle ved Norges vilde Kyst,
Det er saa skønt at vugges paa Havets stolte Bryst,
Dog endnu mer jeg ynder i Vangens grønne Lund
At vandre med de Kære en dejlig Aftenstund.
At skue Træets Blade i Vaarens gyldne Tid
Og plukke Blomster skønne ved Maaneskin saa blid.

O sig, hvor skønt er Livet i Ungdoms glade Vaar,
Naar Ungdoms røde Roser paa Kinden yndigt staar.
Hvor sød er Livets Morgen, vor Ungdoms Jubelfest,
Naturen til os smiler, alt som en velset Gæst.
Ja, sig, hvor skøn er Tanken, naar Livets Aftenstund
Har ledet os tilbage i Vaarens grønne Lund.

Thi Skønhed vi og finder i Vintrens kolde Havn,
Naar Tidens Lokker hvide sig bølger i vor Favn.
Naar Dagens Stræv er sluttet, og Livets Aftensol
Bag Horisonten sænker sig over Ungdoms Pol,
Hvor skønt er da at skue, naar vi tilbage ser,
At her i Livets Vandring Guds Sandhed var os kær.

Da udi Barmen svulmer, som udi Ungdoms Vaar,
En Kærlighed i Hjertet, som Guds Udvalgte faar.
Da hver en Livets Gerning som i et Spejl vi se.
Halleluja vi synge trods Verdens Spot og Spe.
Da har vi Livets Krone forlenet os som Løn;
For vi bar Korset med ham, Forløseren, Guds Søn.

Nu sig mig, kære, er der paa Jordelivets Vej
En Perle mere skøn, end vor Frelser skænker dig,
Naar du fra Syndens Bane gaar, slutter Pagt med Gud,
Bli'er en af Krists Udvalgte og gaar fra Verden ud.
Bered dig med din Lampe og Olje i den faar;
Da skal du leve med ham de glade tusind Aar.

Se, dette er min Glæde i Livets Vintertid;
Den skønne Perle fandt jeg i Vaaren min saa blid.
Da Dydens Vej jeg lærte var Himmellivets Sti,
At følge den er salig; thi Herren staar os bi.
Og som naar Skoven skøn staar i Vaarens grønne Pragt,
Saa er og Livets Perle min Aftens Højtids Dragt.

Christopher J. Kempe,
Egersund.

Dødsfald. Christiane Frøisland, Datter af Michael O. og Anna Frøisland, døde af Blodforgiftning paa Holy Cross Hospital her i Staden den 15. Novbr. 1900, omtrent 14 Aar gammel; den afdøde var født i Bergen, Norge, den 27. Juni 1887 og emigrerede i Forening med sin Moder fra Aalesund, Norge, til Utah i 1899. Broder Frøisland emigrerede Aaret forud. Lille Christine var en særdeles flink og intelligent Pige og havde i Betragtning af sin Alder særdeles gode Kundskaber om Evangeliets Principer. Paa Grund af sit blide og behagelige Væsen var hun almindelig afholdt af alle, som kendte hende. Begravelsen fandt Sted under stor Deltagelse fra 16. Wards Forsamlingshus i Søndags (den 18.), ved hvilken Lejlighed Ældsterne John L. Johnson, H. C. Hansen, Andrew Jenson, Peter Reed, Martin Christophersen og Biskop Geo. R. Emery talte trøstende og belærende til de Efterladte. Sangkoret „Harmonien" udførte flere smukke Numre, og Graven indviedes af Ældste Martin Christophersen. Broder Frøisland og Familie, hvis Bopæl er i 16. Ward her i Staden, have mange Venner, som hjerteligt sympatisere med dem i deres dybe Sorg.

— Det bekendtgøres herved for fraværende Slægt og Venner, at min kære Svigermoder, Magdalene Elisabeth Frandsen, født Jacobsen, afgik ved Døden den 15. November efter et haardt Sygeleje paa 6 Uger. Hun blev født i Roskilde den 1. Juni 1831 og annammede Evangeliet den 6. September 1877. Hun døde i Haab om en herlig Opstandelse og Genforening med sine kære paa den anden Side Sløret.

Stampen pr. Klampenborg. Gottfre Jensen, Bogholder.

(„Bikuben" bedes optage).

Lykken kender ikke noget „i Morgen"; den kender ikke noget „i Gaar„, den ved ikke af nogen Fortid at sige; den tænker ikke paa nogen Fremtid; Nutiden tilhører den, og ikke engang Dagen, kun Øjeblikket.

Iwan Turgénjew.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1901.
Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15de Januar 1901. **50de Aargang.**

Tale af Ældste Chas. W. Penrose,

holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden Søndagen den 19. August 1900.

(Fortsat fra Side 7.)

Vi læse i Pagtens Bog to og halvfemsindstyvende Stykke, at Joseph Smith og Sidney Rigdon vare i Aanden den 16. Februar 1832, og at de vare omringede af dens Kraft og Lys; de saa Faderen siddende paa sin Trone og hans Søn, Jesus Kristus, paa hans højre Haand, og Engle omringede Tronen og tilbad for deres Ansigt. Herren aabenbarede i dette Syn Menneskeslægtens Tilstand i den tilkommende Verden og hvem, der vilde deltage af de forskellige Grader af Herlighed — den celestiale, den terrestiale og den telestiale Herlighed. Men hvad jeg ønsker at læse er dette:

„Og dette er Evangeliet, det glade Budskab, som Røsten fra Himlen vidnede for os, at han kom til Verden, nemlig Jesus, for at blive korsfæstet for Verden og bære dens Synder, helliggøre og rense den fra al Uretfærdighed, at alle kunne blive frelste ved ham, som Faderen har givet i hans Magt, og skabt ved ham, han, som herliggør Faderen og frelser alle hans Hænders Gerninger, undtagen disse Fortabelsens Børn, som fornægte Sønnen, efter at Faderen har aabenbaret ham; saaledes frelser han alle undtagen dem. De skulle gaa bort til evig Straf at regere med Djævelen og hans Engle i Evighed, hvor deres Orm aldrig dør og deres Ild ikke udslukkes, hvilken er deres Pine;

og hverken Enden derpaa, eller Stedet, eller deres Pine, ved noget Menneske." (Pagtens Bog 92. Stk.)

Mine Venner! Den store Sandhed, som er erklæret i denne Aabenbaring, at Jesus Kristus vil tilsidst frelse alle Mennesker undtagen de faa, som ere kaldte Fortabelsens Sønner, som fornægte Sønnen, efter at Faderen har aabenbaret ham." Denne Ide om Frelsens Plan er meget forskellig fra den, som næres af de fleste, om ikke af alle vore „kristne" Venner, som sige, at vi ere ikke liberale. De have den Ide, at de Sidste-Dages Hellige ere meget udelukkende og snæverhjertede i deres Religion. Jeg ønsker at sige nu, at der er ikke nogen Tro i Kristendommen, der er saa frisindet som den, de Sidste-Dages Hellige er i Besiddelse af. Vi antage ikke, at alle, hvis Tro er forskellig fra vor angaaende Frelsens Principper, ville blive uigenkaldeligt fortabte. Vi overgive ikke vore „kristne" Venner (som de gøre med os) til et evigt Helvede for at sydes og steges i Ild og Svovl i al Evighed; nej, aldeles ikke. Vi tro ikke, at vor himmelske Fader vil fordømme noget Menneske, som lever oprigtig efter sin Tro, og som prøver, saa vidt han kan, at udføre det, som er sandt og godt. At forstaa og at udføre Sandheden er det, som ophøjer, og Tiden vil komme — efter vor Tro —, da alle, som bo paa Jorden, og de, som ere hensovede, ville høre dette Evangelium, for, som jeg sagde, der kan kun være eet Evangelium, een Vej til Frelse, og alle de, som ikke indgaa paa denne Vej, ere paa den brede Vej. Der er mange Millioner Hedninger, som aldrig have hørt Jesu Kristi Navn. Hvad ville de blive til? Der er Jøder i millionvis, der forkaste Jesus Kristus som Verdens Frelser. Skulle de alle blive evigt fortabte? De ville blive det efter nogle af vore „kristne" Venners Tro. Efter deres Lære vil ingen blive frelst, som ikke tror paa Jesus Kristus. Og de have Beviser derpaa i Skriften, „for der er ikke noget andet Navn givet under Himmelen, hvorved Menneskene kunne blive frelste, end Jesu Kristi Navn. Eftersom dette er sandt, ville alle, som ikke høre om ham eller tro paa ham, blive fordømte. Hvis derfor kun Mennesker i dette Liv maatte have Privilegiet at høre Kristi Navn og adlyde hans Evangelium, da ville det store Flertal af Menneskeslægten, den evige Guds Sønner og Døtre, blive dømte til evig Straf, efter Nutidens Tros-Ideer. Men ifølge hvad Herren har aabenbaret til Kirken, vil dette Evangelium blive prædiket til alle Mennesker. Hvis Folk ikke høre det, medens de leve her paa Jorden, ville de høre det efter de forlade Legemet. Dette er stridende med de nuværende kristelige Lærdomme. Det kommer i Berøring med en af de „kristelige" Sekters Læresætninger. De tro ikke paa den Lære, at prædike til Menneskene efter Døden. De tro ikke, der er Frelse for noget Menneske efter de forlade dette Legeme. For at bruge deres almindelige Udtryk, „som Træet falder, saa ligger det"; „som Døden forlader os, saa Dommen finder os"; „der er ingen Omvendelse

i Graven eller Tilgivelse tilbudt de Døde". Saaledes er den nuværende Kristendom.

Men dette er ikke Jesu Kristi Lære. Jeg vil henlede mine Venners Opmærksomhed til Esaiæ Profeti. Jeg vil ikke spilde Tiden med at finde det, men I kunne læse (Esaias 61, 1—2), „Den Herres, Herres Aand er over mig, derfor haver Herren salvet mig til at kundgøre et (godt Budskab) for de Sagtmodige, han sendte mig til at forbinde dem, som have et sønderbrudt Hjerte, til at udraabe for de Fangne Frihed, og for de Bundne (Fængselets) Opladelse; til at udraabe Herrens Velbehageligheds Aar". Jesus Kristus antog det som en Forudsigelse om sig selv, som I ville finde ved, at læse Lucæ Evangelium 4. K., 18—19 Vers. Han stod op i Synagogen paa Sabbaten og læste ovennævnte Skriftsted til Jøderne og bevidnede, at dette var om ham, Profeten havde skrevet. Medens Jesus levede, prædikede han det glædelige Budskab til de Sagtmodige. Han helbredede de Syge; han trøstede de Sørgmodige; og han helbredede de sønderknuste Hjerter. Men hvorledes erklærede han Frihed til Fangerne og aabnede Fængslet til de Bundne? Apostelen Paulus siger, „han opfor til det Høje, bortførte Fanger og gav Mennesker Gaver (Efeserne 4, 8.) Hvorledes bortførte han Fangerne? Petrus forklarer dette, men den „kristne" Verdens Øjne have været tillukkede derfor i mange Hundrede Aar. I det 3. Kapitel af 1. Petri Brev læse vi følgende: „Thi og Kristus led engang for Syndere, en Retfærdig for Uretfærdige, paa det, at han kunne føre os frem til Gud; han, som vel led Døden efter Kødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han gik bort". Mærk nu dette. Han led Døden i Kødet, han blev levendegjort efter Aanden, og han gik — hvorhen? Vore „kristne" Venner sige, han gik til Himmelen. Dette er en Fejltagelse, da Jesus efter sin Opstandelse lod sig se af Marie i Haven, sagde han: „Rør mig ikke, thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader". Hvor gik han hen? Lad os høre, hvad Petrus siger: „i hvilken han gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring".

Ja, Esaias sagde: „Han skulde erklære Frihed til Fangerne, og aabne Fængslet til de Bundne". Han gik og prædikede til Aanderne i Fængslet. Hvem vare de? Petrus siger os: „Som fordum vare genstridige, der Guds Langmodighed ventede, i Noæ Dage, da Arken byggedes". Nu, hvis vi ville antage dette som det læses, og udelade uinspirerede Mænds Udtydning, som Nonsens-Prædikanterne mystifiserer det med, saa ville vi forstaa det godt nok. Jesus Kristus led Døden efter Kødet, han var levendegjort efter Aanden; hans Legeme var nedlagt i Graven, medens han gik og prædikede til Aanderne i Fængslet, som havde været der siden Syndfloden. Hvad prædikede han til dem? Vi kan finde det ved at læse det 6. Vers af næste Kapitel: „Thi derfor er

Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kød, men leve for Gud i Aand".

Her ere vi underrettede om, hvad der var prædiket til dem, og hvorfor det var gjort saaledes. Han prædikede Evangeliet til dem, det samme, som han gjorde, mens han levede. Han prædikede til dem, saa at de kunne blive dømte, som Mennesker i Kødet ere, fordi de hørte det samme Evanglium. De kunne ikke dømmes som Mennesker i dette Liv, medmindre de havde samme Privilegier. Hedningerne, som aldrig have hørt Evangeliet, kunne ikke dømmes som disse, der have hørt det; men de kunne høre det i Aanden og blive dømte paa samme Maade som Mennesker i Kødet, at de kunne leve efter Gud i Aanden, saa at de kunne omvende sig og annamme Evangeliet. Dette er klart og tydeligt for de, som ønske at forstaa det. Men naar Menneskene ikke ønske Sandheden, naar de leve ved at udsprede Vildfarelser, naar de prædike for Løn og spaa for Penge og deres Levebrød er i Fare, ønske de ikke at se Sandheden, ejheller ønske de, at deres Menigheder skulle forstaa den. Vi kunne saaledes forstaa den Nutidens Aabenbaring, som jeg læste for Eder. Jesus Kristus døde for Verdens Synder, og han vil tilsidst frelse alle, med Undtagelse af de faa, som ere kaldte Fortabelsens Sønner, som fornægte Sønnen efter at Faderen har aabenbaret ham, som synde imod den Hellig-Aand, og imod Lys og Sandhed og ere uforløselige; men alle, som ville frelses, kunne blive det, for Gud er en stor Økonom. Alt i Universet er bestemt til at bruges, og intet er tabt. Ikke et Støvgran er tilintetgjort. Vi kunne brænde en Substans og ødelægge dens nuværende Form, men dens Dele forbliver, Grundelementerne bestaa; de kunne ikke ødelægges, og Gud har Brug for dem et eller andet Sted i Universet. Vor himmelske Fader vil frelse alt, som kan frelses, og han vil bruge dem, hvor de er nødvendige. Engang i Evigheden ville alle hans Sønner og Døtre høre Evangeliet og ville bøje Knæ; for vi læse i Skriften: „Som jeg lever," siger Herren, „alle Knæ skal bøje sig for mig, og alle Tunger skulle bekende til Gud." Og igen: „Alle Tunger skal bekende, at Jesus Kristus er en Herre til Gud Faders Ære". Og da, naar de bøje Knæ, og antager Kristus som deres Forløser, vil han forløse og frelse dem; han vil tage dem ud af Fængslet og bortføre Fangerne, igen og igen, indtil alle Adams Sønner og Døtre, som kunne frelses, ere bragte ud fra Helvede og Døden, Mørke og Fortvivlelse, Lidelse og Straf, og satte paa en Plads, hvor de kunne nyde Tilværelse, ære deres Gud og være til Gavn for hverandre.

Dette er Jesu Kristi Evangelium, som det er aabenbaret til de Sidste-Dages Hellige. Dette er Evangeliet, som vi fryde os i. Forløsningen! O, den glædelige Nyhed! Vi ønske ikke at dømme, ikke heller at gøre Skade; vi ønske ikke at bebrejde vore Fjender. Vi glæde os ved den Tanke, at endog disse, som bespotte og forfølge os og falskeligen

siger al Slags Ondt om os; for Kristi Skyld vil med Tiden forstaa Sandheden, som den er, og vi haabe, at som Redskaber i Guds Haand, ville vi maaske blive valgte til at hjælpe dem ud af Mørket, ud af Fortvivlelse og Straf, naar de have betalt hvad de skylde; thi den Myndighed, som Gud har aabenbaret, vedbliver evindelig. Den besegler paa Jorden, og det er beseglet i Himmelen. Den gaar ikke bort med Legemet. Disse Mænd som Gud har kaldet i denne Slægt til at arbejde for hans Sag, naar de dø og deres Legemer ere lagte i Graven, ville de gaa ind i Aande-Verdenen ligesom deres store Mester, hvor der er utallige Mængder, som behøve Oplysning — „kristne" Barbarer og Hedninger, alle Slægter, alle Stammer og alle Tungemaal. Guds Tjeneres Arbejde vil være det samme til dem, som det var til Menneskene her i Livet. De skulle prædike Evangeliet til al Skabningen, og Budskabet derom vil gaa til de yderste Grænser af Aande-Verdenen saavelsom til den naturlige Verden, og enhver udødelig Aand, Søn eller Datter, af den evige Fader, vil faa en Lejlighed til at bøje Knæ og annamme Sandheden.

Men de ville ikke alle blive frelste med den samme Herlighed. Det vilde være uretfærdigt. Gud er baade retfærdig og naadig. Hans Naade opvejer hans Retfærdighed og hans Retfærdighed Naaden. Den Ene vil ikke røve den Anden. Der ere evige Principper, som endogsaa han ikke kan overtræde, og endda være Gud. For Gud maa rette sig efter sine evige Rets-Principper. Saadant lærer han til sine Børn, og saavidt vi holde os til samme, saavidt vil vor Magt, Herlighed, Glæde og Ophøjelser naa i de tilkommende Verdener. Evangeliet er prædiket for Mænd og Kvinder her i Livet, og om de omvende sig og ere døbte i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands af en, som har Fuldmagt dertil, og modtager den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse som en Guds Gave til at oplyse deres Forstand og lede dem ind i Sandhed, og de vedblive deri og ere i Sandhed døbte til Kristus, da ville de være med „Kristus naar han kommer" i sin Herlighed og ville være hans. De ville faa Del i den første Opstandelse. De ville blive iførte Herlighed og Udødelighed. De ville for evigt bo i Faderens og Sønnens Nærhed. De ville blive kronede med Kraften af hans Magt. Disse, som tilhøre dem, ville deltage i den samme Herlighed med dem, om de ere trofaste — Manden med Hustruen, Forældrene med Børnene. Deres Familie-Regering vil være Grundvolden til deres Herligheds Begyndelse under deres evige Fader, fra Evighed til Evighed, og til deres Formerelse i Antal, Magt, Kraft, Herredømme, Intelligense, og evig Fremadskriden, vil være uendelig i alt, som er godt, smukt, og som lykkeliggør. Dette er den celestiale Herlighed — paa hvilken Solen er et Symbol. Der ere andre, som ikke annamme Kristi Evangelium her i Livet, men annamme det i Aande-Verden; disse ville modtage en terrestrisk Herlig-

hed, paa hvilken Maanen er et Symbol. Der vil være Millione iblandt de hedenske Nationer, som ikke kendte Gud her paa Jorden, me som vilde annamme Sandheden i den anden Verden, og de vilde arve e Herlighed af den Slags, som jeg i Korthed har hentydet til. Og de er en uendelig Mængde, som ikke kunne blive talte af dødelige Menne sker, som ville blive nedkastede til Straf. Retfærdighed vil fordre si eget. Nogle ville blive straffede med faa Slag, og nogle med mange Nogle ville blive tilgivet i den næste Verden for Synder, som de ikk omvendte sig fra i denne, og andre ville maaske betale den sidste Hvid Den evige Retfærdighed vil uddele til enhver Sjæl det, som er hans for alle ville blive dømte efter deres Gerninger. Men ved Kraften a Jesu Kristi Forløsning ville de, naar de annamme den og adlyd det evige Livs Principper, blive udtagne af deres Straf og Sorg og de ville blive indsatte i en saadan Herligheds-Tilstand, som passer ti deres Stand og Stilling. Denne er kaldt Stjernernes Herlighed; th ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes vil o deres forskellige Tilstande overgaa hverandres. Evig Retfærdighed o evig Naade ville begge udføre sit for enhver Sjæl, og en retfærdig Dom mer vil uddele til enhver det, som tilhører dem. Han vil ikke dømm som Mennesker gør, efter Øjet og Øret; men han vil dømme efter Ret færdighedens Grundsætninger, efter Menneskenes Børns Bevæggrund og deres Hjerters Attraa. Menneskene prøve somme Tider paa at gør Ret og mægter det ikke. Gud vil dømme dem derefter. Der ere Menn sker fødte med visse Tendenser og Tilbøjeligheder; der ere andre, hvi Omgivelser næsten nøder dem til at gøre det, som er ondt. Gud v forstaa alt dette og dømme derefter. Han vil uddele til enhver efter sir Gerninger og efter hans Hjertes Ønsker og hans Bestræbelse paa gøre godt eller ondt. Den, som med fri Vilje gør ondt, vil høs samme. Der er en evig Gengældelses-Lov, som Gud ikke kan tilsidesæt og være Gud. Ethvert Træ vil frembringe sin egen Frugt og ethve Frø sit eget Slags. Den, som saar i Kødet, skal af Kødet høste Fo krænkelighed; men den, som saar i Aanden, skal af Aanden høste d evige Liv.

Dette er efter min Tænkemaade et liberalt Evangelium. Men, mi Venner, vi fordre ikke Berømmelse derfor. Det var ikke opdigtet Profeten Joseph Smith, som er bleven udraabt for en Ignorant, Daare, en Idiot og en Bedrager. Nej, han opdigtede ikke denne skøn Lære, som jeg i Korthed har forkyndt i denne Eftermiddag. Den v aabenbaret fra det høje. Den kom ved Guds Røst, fra de evige Him Den er for god for Menneskers Opfindelse. Den er Gud lig og Kr lig; den er bred, smuk og storartet. Den naar til hele Menneskehed fra Adam, vor Fader, ned til den sidste Person, som er født paa de Klode. Hedningen, den „Kristne“, Jøden, Mohamedaneren, den Vant

Tvivleren, den Uvidende, alle Folk, alle Stammer og Tungemaal skal høre dette Evangelium. Det skal klinge for alle Øren ved dets Lyd, hvorledes kan det klinge for Øren i Aanden, siger de? Mine Venner, maaske I ikke forstaa meget af det, som er aandeligt. Menneskets Aand er et Hele, en Personlighed, en Substans. Den er ikke en Myte eller blot et Aandedræt. Sandt nok er den en mere forfinet Substans end den, hvoraf vore Legemer bestaa, saa meget finere, at vi ikke kunne forstaa det i vor nuværende Tilstand. Men naar Aanden udgaar af Legemet, er den en Individualitet og har samme Form som Legemet, for Legemet er dannet efter Aanden. Somme Tider er Aanden midlertidig dannet efter Legemet, f. Eks. i Krøblinger, men dette er undtagelsesvis. Menneskets Aand er en Guds Søn, skabt i hans Billede og Lignelse. Jesus var Faderens udtrykte Billede, og vi ere hans Brødre og Søstre. Han er den Ældste, „Guds Skabnings Begyndelse", „den Førstefødte af alle Skabninger" i Aanden og „den enbaarne i Kødet". Naar Aanden forlader Legemet, er den et Individ, i Stand til at gøre Fremgang, at høre, modtage og forkaste, et Individ med Vilje og Kraft til at gøre godt og ondt. Og disse Aander ville samles i Klasser. Enhver Aand, naar den forlader Legemet, vil gaa til sit eget Sted, lige saa naturlig som Genstande ved Tyngde-Loven ere tiltrukne imod Jordens Centrum. Saaledes vil det være i aandelige Ting, thi jordiske Ting ere dannede efter aandelige Tings Mønster. Paa denne Maade vil ethvert Individ have Lejlighed til engang i Tiden at høre og annamme Sandheden. Og vi takke Gud; vi have den Forsikring, at den Tid vil komme, da den store Masse af Menneskeslægten vil bøje Knæ med Glæde for den store og evige Fader og antage Jesus Kristus, deres ældre Broder, som deres Forløser. De ville annamme Evangeliet i Aanden, om de ikke have gjort det her i Livet, og da vil de blive dømte efter deres Gerninger. Faderen vil finde en Plads for dem alle, et eller andet Sted i det udstrakte Univers, hvor de kan være lykkelige og opfylde deres Skabelses-Maal, hvor de for evigt kan gøre Fremskridt, lære mere og mere, blive bedre, forstandigere og herligere og forene sig med ham i hans store og herlige Hensigter med sine Børn. Dette er Jesu Kristi Evangelium, som vi forstaa det. Nu, mine Venner, sammenlign det et Øjeblik med Religion, som er lært i den „kristne" Verden af Folk, som sige, at vi ere ikke liberale. Hvad fortælle de os? „Om I ikke tro paa Jesus Kristus i dette Liv, ville I gaa til Helvede, naar I dø". „Hvad er Helvede?" „Det er et brændende Pine-Sted, hvor du vil lide saa stor en Elendighed, at ingen Tunge kan udsige det, og det fra Evighed til Evighed, det vil være uden Ende. (Fortsættes.)

Den 15de Januar 1901.

Det Samme og dog ikke det Samme.

Vi ere af en Ven blevne opfordrede til at forklare Forskellen paa Forudbestemmelse og For-Forordning. Der er baade en filologisk og en teologisk Mening i disse Udtryk. I bogstavelig Forstand udtrykke de den samme Mening. At forudbestemme eller at for-forordne en Tildragelse, er kun forskellige Maader at udtrykke den samme Ide paa. Men Forudbestemmelse har faaet en teologisk Betydning, som giver den en anden Mening end For-Forordning. Vi antage det er dette, som vor Korrespondent ønsker forklaret. Ifølge den kalvinistiske Lære om Forudbestemmelse besluttede den Almægtige, før Verdens Grundvold blev lagt, at et vist Antal af de Sjæle, som han vilde skabe — de Børn, som han ønskede at frembringe — skulde blive evindeligen frelste fra Synd og Fortabelse alene ved hans Søn, Jesu Kristi Fortjeneste, og at alle Andre skulde blive evigt fortabte og dømte til uendelig Pine i Helvedes Ild. De faa skulde blive „frelste fra Naturens Usselhed", ikke som Følge af noget godt, de selv havde gjort, og Flertallet fordømt, ikke paa Grund af noget ondt, de personlig vare skyldige i, men fordi deres Skæbne var forudbestemt — alt til Guds Pris og Herlighed i Udøvelsen af hans højeste Magt.

Eftersom dette var forudbestemt, kunne vi sige, at det var forordnet. Men den bibelske Lære om For-Forordning indeholder ikke som en Nødvendighed den forfærdelige Teori, der er kendt under dette Navn. Den erklærer, at visse Personer vare forordnede, før de vare fødte, til at indtage en vis Plads eller til at udføre et vist Arbejde, hvortil de vilde være skikkede til visse Tider og paa visse Steder paa Jorden. De skulde „oprejses" ved den guddommelige Beslutning, i denne specielle Hensigt, med Omgivelser og Omstændighed, der vilde befordre deres Uddannelse og deres Virkekraft, efter som Nødvendigheden maatte fordre det. Men dermed menes ikke deres Frelse eller Fordømmelse, uden at tage deres Fortjenester eller Fejl i Betragtning, eller nogen speciel guddommelig Indblanding i Udøvelsen af deres individuelle Virken og Vilje.

Menneskehedens store Ledere i Religion, i Videnskab, Kunst, Kolonisation, Udforskning, Krig, Fred, Statsvæsen og i alle andre Afdelinger af det menneskelige Fremskridt vare saaledes For-Forordnede til at fødes, naar og hvor de skulde behøves i den Almægtiges Planer og Hensigter med Menneskene. Ligesom Jeremias var kendt af Gud, før han var dannet i Legemet, og beskikket af ham til en Profet for Folkene

(Jeremias 1, 5.), og andre Profeter vare kaldte paa samme Maade, saaledes var ogsaa Napoleon, som han sagde, „en Tilskikkelse". Det samme kan siges om Washington, Lincoln og andre fra denne Tidsalder, og om Abraham, Moses, David, Cyrus, og Alexander fra de gamle Tider, og om de store Helte, Digtere, vise Mænd og Seere af alle Tidsaldre. De vare udvalgte fra Begyndelsen, men ikke forudbeskikkede til at blive frelste eller fortabte, saaledes som Kalvinisterne lære.

Denne For-Forordning til at udføre et Arbejde her paa Jorden var grundet paa Forud-Viden af, hvad de vilde gøre, naar de vare stillede i deres forskellige Omgangskredse. Der er ikke udøvet nogen Tvang paa dem hverken fra oven eller fra neden. De skulle overlades til deres egen Vilje og blive dømte „efter deres Gerninger". Deres Fortjenester eller Overtrædelser ville staa ved deres Værd. De ville være, hvad de ere i Evigheden, og ville besidde saadanne Pladser, som de ere skikkede til efter deres jordiske Gerninger og deres Anvendelighed til en højere eller lavere Plads i de „mange Boliger af alles Fader".

Enhver Sjæl, som vil annamme Frelseren og adlyde hans Ord og Vilje, kan modtage Frelse. Ingen, som muligen kunde frelses, vil blive fortabt. En Lejlighed til at modtage Sandheden og tjene Gud vil blive givet dem enten i eller uden for Legemet, og Forløsningen vil endogsaa naa de Ulydige efter deres Straf, naar de frivilligt og med Glæde modtage Frelsens Midler. Kristus døde for Alle, og alle kunne blive frelste, hvis de ville. Guds Forud-Viden forveksles ofte med Forud-Bestemmelse. Fordi han forud vidste, at Adam vilde synde, følger ikke deraf, at vore første jordiske Forældre vare forudbestemte eller for-forordnede til at synde. Det var Forud-Viden af Adams Overtrædelse, der tilskyndede For-Forordningen af Kristus til at blive Verdens Frelser, „Lammet, som var slagtet, før Verdens Grundvold blev lagt". Han kom og udførte frivilligt sin Mission og fik sin Belønning for frivillig Lydighed. Han gav et Eksempel til Andre, som maatte vælge at „følge hans Fodspor".

Vi have saaledes vist, at medens Udtrykkene Forudbestemmelse og For-Forordning teknisk have samme Betydning, saa ere de dog forskellige i den Forstand, hvori de ofte bruges paa religiøse Omraader. Guds For-Forordning og „nogle" Menneskers Anskuelser om Forudbestemmelse ere ligesaa langt adskilte som Himlen, der er beredt for de Retfærdige, og Straffe-Stedet, som er opbevaret for de Ugudelige.

Millennial Star.

Methodismens Aftagen.

Methodismens Aftagen er et af Nutidens religiøse Fænomener. Det indrømmes af selve Methodisternes Ledere. „Hvad se vi i Dag?" skriver en af dem, „Opvækkelser mislykkes, Familje-Andagt viger bort, Bønne-

forsamlinger ere smagløse". Visseligen er dette Tegn paa Aftagen stærkt nok til at tiltrække sig almindelig Opmærksomhed. Et katholsk Blad, som udgives i Chicago, siger i Omtalen af dette Emne, at Aarsagen til den bevislige Aftagen er den Kendsgerning, at Methodismen væsentlig er en Følelses-Religion. „Hysteri", skriver det, „kan ikke vedvarende bevares for Tro og guddommelig Naade". Der er Sandhed i denne Bemærkning. Religion maa appellere til alle menneskelige Evner for at lykkes. Den maa oplyse Forstanden, gennemtrænge Hjertet og lede Viljen samt opvække Følelsen. Protestantismen fejler i Almindelighed, fordi den i sin Lære tilhører en forbigangen Tid og udviser for megen Egennytte i sin religiøse Virksomhed; dens Præster og Missionærer interesserer sig mere for et „godt Levebrød" end for at leve for et Ideal.

Men dette er kun en af Aarsagerne. Methodismen har ligesom forskellige andre „Ismer" fuldstændigt misforstaaet Dagens brændende Spørgsmaal, skønt den paa en pinefuld Maade er foruroliget angaaende Fremtiden. Kristenheden blev, da den først oprettedes paa Jorden, paa en Gang en Magt iblandt Menneskene. Den dannede en højere Moral og en mere lutret Dyd end den, som den Gang var kendt. Den gjorde Menneskene ærlige, sande og ydmyge. Den jævnede social Forskel ved at fremhæve Læren om et universalt Broderskab. Den satte Herren og Slaven, Patricierne og det menige Folk ved det samme Herrens Bord. De vare alle „Brødre". En ny Æra begyndtes i Verden. Grundvolden blev lagt til fremtidig Lighed i Staten saavelsom i Kirken. Datidens Problem var løst.

Men hvorledes staa Methodisme, Baptisme, Presbyterianisme og andre Ismer i Dag? Der er forskellige sociale Spørgsmaal, som til Tider true Samfundet med de mest alvorlige Omvæltninger. Hvilke Raad har Protestantismen med Hensyn til Helbredelsen af de politiske Saar? Hvad lover den de Svage, som føle, at de gradvis ere skudte tilside af dem, som Tilfældet eller klog Beregning have gjort stærke? Præsterne have ofte faaet at høre, at det er en daarlig Trøst for de Hungrige og de Fortrængte i denne Verden at faa at vide, at de, hvis de ere taalmodige og gode, ville gaa til Himlen i den næste. Hvad vi behøve er en Religion, som kan vise Menneskene, hvorledes Guds Vilje kan ske paa Jorden, som den sker i Himlen. At undlade at gøre dette er den største Grund til, at Verdens herskende Religioner aftage, navnlig Protestantismen, som er mere Theori end Praksis. Det tilkommende tilhører Kristi Religion, som indeholder alle menneskelige Fornødenheder, baade her og hisset, medens en Plante, som „ikke" er plantet af alles Fader, skal oprykkes. Ødelæggelsen er allerede begyndt, og Enden er nær.

Millennial Star.

Ankomst. Den 21. Decbr. ankom Ældste E. F. Jørgensen fra Draper Utah. Og den 24. ankom Ældsterne: Martin P. Thomsen og Ole Anderson fra Grover, Wyoming, S. P. Neve jun. fra Salt Lake City og Abraham F. Sørensen fra Leamington, Utah.

Beskikkelser. De ovennævnte Ældster beskikkes til at virke som følger: E. F. Jørgensen i Bergen, Martin P. Thomsen og S. P. Neve jun. i Kristiania og Ole Anderson og Abraham F. Sørenson i Stockholms Konference.

Uddrag af Korrespondence.

Ældsterne J. A. Holdaway og Mangum skrive til Præsident Mc. Murrin fra Aintab, Syrien, den 18. November sidstleden som følger:

Broder Mangum og jeg bleve kaldte til Aintab for at mødes med Ældsterne i Konference kort efter, at vi hørte fra Dem. Vi vare 5 tilsammen, et stort Antal for denne Mission. Brødrene Booth og Mangum bleve beskikkede til at rejse gennem de vigtigste Byer paa deres Vej til Seova eller Zara; først skulde de imidlertid gaa til Berehjik, Aairfah og Dearbecker og naa Zara engang næste Sommer. Jeg blev beskikket til at gaa alene først til Marash og derefter gennem de gunstigste Dele af Landet, maaske ogsaa til Zara.

Eftersom Broder Booth har været længere Tid i Missionen, fandt man det rettest, at han skulde besøge Jerusalem, før han rejste Nord paa. Dette Privilegium blev ogsaa tilbudt mig som den næstældste i Missionen, men blev senere overgivet til Broder Page; Broder Mangum og jeg skulde saa varetage Broder Pages Green, Aintab, Aleppo og Esconbewan, i hans Fraværelse, der maaske vil vare til Jul.

Vore Møder bleve standsede af Regeringen, og eftersom Befalingen kom direkte fra „Kiamakumen", som læste den fra „Voley", kunne vi ikke gøre andet end at rette os efter den og henvise Sagen til Præsident Herman; vi have nemlig ikke modtaget Raad om at give Bestikkelser, og det er naturligvis det eneste, som kunne hjælpe. En Broder, som er bleven forflyttet fra Aintab til Killis, blev bragt tilbage i Lænker, fordi hans Vidnesbyrd vare for overbevisende; en katolsk Præst var Skyld deri. Broder Mangum har paa Grund af Sygdom ikke været i Stand til at udrette meget siden sin Ankomst, men han føler sig ganske vel for Øjeblikket. Vi ere tilfredse i Evangeliet, og jeg tror, de Hellige her i Almindelighed ere i Besiddelse af de samme Følelser.

Præsident James L. Jensen skriver fra Göteborg:

Vi føle os taknemlige for Udsigterne i Göteborgs Gren, og Konferense. Missionærerne meddele, at de alle Vegne møde gode Folk, som ere

villige til at samtale med dem, og som synes ganske fornuftige i deres Bemærkninger. Vi træffe paa Folk, som aldrig have hørt en Ældste tale, og som ere villige til at høre os.

Jeg var indbudt til at tale i en Afholdsforening Nytaars-Aften. Der var mødt en god og meget opmærksom Tilhørerkreds, som behandlede mig paa den bedste Maade og syntes, intet var for godt for mig. Jeg modtog Tak og blev anmodet om at tale igen ved Lejlighed, hvilket jeg naturligvis var villig til.

„Det foranstaaende er et yderligere Bevis paa den Friheds-Aand, som gør sig gældende i denne oplyste Tidsalder. Paa flere Steder i Missionen have Missionærerne holdt Foredrag, og de Emner, som synes at være mest passende og eftersøgte, ere de økonomiske og religiøse Forhold i Utah. Dette giver Lejlighed til at forklare de Principper, som de Sidste-Dages Hellige have ofret alt for at adlyde, samt den Stilling, de nu indtage, og til at vise, hvilket Arbejde de have udført i den korte Tid, de have beboet Utah, samt hvilke Resultater der er opnaaet ved deres Flid og Enighed".

„Dette beviser overfor den fordumsfri, at de ere et Folk, der har udvist Hengivenhed for deres Religion, som Verden ikke kender, og at en højere styrende Magt har holdt sin beskyttende Haand over dem, hvilket bliver endnu mere øjensynligt, naar vi tage i Betragtning den Modstand og Forfølgelse, som de altid have mødt fra alle Sider."

„Saadanne Foredrag udrydde meget af den Fordom, som endnu eksisterer iblandt Folket". Redaktionen.

Bekræftende Beviser.

Siden den mærkværdige Beretning om Amerikas tidligere Indbyggere — Mormons Bog — blev udgivet, er der gjort en Mængde Opdagelser forskellige Steder paa Fastlandet, der alle ere kraftige Vidnesbyrd om denne Bogs historiske Sandhed. Baade i Nord-, Syd- og Mellem-Amerika er der opdaget Levninger fra den forbigangne Tid, saasom ruinerede Stæder og Templer, Vandledninger, Kanaler, Rester af Pottemagervarer, Krigsvaaben, Hieroglypher, Skeletter og Levninger af Civilisationens Liv og Kunst, som alt passer ind i den Teori og bekræfter det Vidnesbyrd, der findes i Mormons Bog. Men den religiøse Del af Beretningen er saa blandet med den historiske, at den ene ikke kan udskilles fra den anden, uden at det hele Værk ødelægges. Det, som støtter Paalideligheden af den ene Del, bestyrker ogsaa Troværdigheden af den anden og afgiver Vidnesbyrd om Sandheden af det hele.

Et af de sidste af denne Slags Vidnesbyrd fandtes i New York

World i Oktober Maaned f. A. Det er af saa stor Interesse for Læsere, som eftersøge Amerikas Antikviteter, og for dem, som tro paa den Bog, der er aabenbaret og oversat ved Guds Gave og Kraft til Menneskehedens Bedste i de sidste Dage, at vi ville gengive det ordret; det er betitlet „Lovens Stentavler i en Høj i Michigan", og lyder som følger:

Wyman, Michigan, den 6. September.

„En Tavle, der er graveret i et ukendt Sprog og synes at indeholde „de ti Bud", er den interessanteste af mange mærkværdige Antikviteter, der ere fundne i en Høj nord for denne By, og som nu ligge omkring i Avlsgaarde og Lader.

I Højen er der ogsaa fundet andre Rariteter, saasom: Sarkofager, der tilsyneladende indeholde brændte menneskelige Dele, Flintestens-Lansehoveder, der ere ridsede med ukunstlede Billeder, som have Hentydning til Syndfloden, og Potteskaar, Prydelser og Vaaben.

Ere disse Ting Levninger fra en mysteriøs Civilisation, som beherskede dette Land, før Indianerne kom og traadte den under Fødder? Kun en Arkæolog kan besvare dette Spørgsmaal. At disse Sjældenheder ikke stamme fra Nutiden bevises derved, at store Grantræer, adskellige Hundrede Aar gamle, ere opvoksede paa Højen, siden disse Ting bleve begravede der. Ingen af Indbyggerne i denne Del af Landet kan læse Skriften paa Tavlen og Sarkofagerne, men det er en Kendsgerning, at Bogstaverne og Dekorations-Stilen ligne ægyptiske og assyriske Antikviteter. Dette fordyber Mysteriet for Lægfolk og genkalder den videnskabelige Teori, som for nylig omtaltes i The Sunday World, at det amerikanske Fastland var Menneskeslægtens Vugge, og at Udvandrings-Strømmen gik fra Alaska til Asien og ikke omvendt.

Wyman er en Tømmerby med to Savmøller. Hele det omliggende Land er fuldstændigt nedhugget; kun Legioner af Granstubbe møde Øjet i alle Retninger. Folkene der ere mere interesserede i Tømmerbeholdninger end noget andet, og da S. O. Scotford, en Maler, som bor i Edmore, fire Mil syd derfra, udgravede nogle kuriøse Genstande af Højen, hvis Lige man aldrig før havde set, vakte det kun i ringe Grad deres Opmærksomhed.

Scotford er bekendt som en opfindsom Natur af en særegen Karakter, og hans Opdagelser bleve modtagne med Tvivl. Men saa begyndte andre Personer at grave, og de fandt lignende Genstande. Den største Samling er den, som Hiram J. Rich, en Landmand nærved Wyman, er i Besiddelse af; han har flere Dusin opbevarede i sin Lade, hvor Referenten besaa dem.

De ere med Undtagelse af Flint-Lansespidsen alle af brændt Ler og fandtes ikke uordenligt blandede sammen i Højen, men hver Genstand var indesluttet i et rødt Lerhylster. Da de bleve tagne ud deraf, var

Leret vaadt, men det tørredes hurtigt i Luften. Tavlen synes at indeholde de ti Bud, og har samme Mønster som Tavlen i den bekendte Gravering af Moses paa Sinai Bjærg. Der er ikke anvendt arabiske Tal, men Linier, som bruges til at holde Regnskab i Kortspil. Tavlen er omtrent 1 Fod lang og 9 Tommer bred. Ikke mindre tankevækkende for Bibel-Læsere er Flint-Lansespidsen. Den er næsten 9 Tommer lang og 6 Tommer bred og har en poleret Flade. Paa denne er graveret forskellige Ting, der skulle forestille Scener fra Syndfloden. En Scene viser Mænd, der holde deres Arme over Hovederne, som om de vilde afværge det nedstyrtende Vand. En anden Scene viser Arken paa et Bjerg, og paa den sidste se vi Skarer af Dyr, som gaa ud af Arken.

Sarkofagerne, eller rettere Begravelses-Urnerne med Aske, fremkalder forskellige Gisninger. De ere fra $1\frac{1}{2}$—2 Fod lange, og deres Bredde og Højde er gennemsnitlig 8 Tommer. Laaget er fastgjort paa en ukendt Maade og er for største Delen prydet med de tilbagelænende Løver ligesom ægyptisk Skulptur. Sarkofagerne ere indvendig forsynede med Hieroglyfer. I Urnerne findes der Aske af Mennesker og Benstykker. Lignende Opdagelser ere gjorte i Høje tæt ved Crystal Lake, nogle Mile herfra, og paa andre Steder. Millennial Star.

Følgende, som vi optage efter et dansk Blad, kan betragtes som et et yderligere og meget slaaende Bevis for den Beretnings Sandhed, som er nedskrevet i Mormons Bog.

Et Slag med 75,000 Døde.

Et Fund fra den forhistoriske Tid.

Professor W. J. M'Cee, Chef for „De forenede Staters ethnografiske Bureau", udtaler sig om et højst interessant Fund af 75,000 faldne Krigere fra en forhistorisk Tid. Umaadelige Dynger af Hjerneskaller, Tusinder og atter Tusinder af Skeletter ere for nylig fundne ved en større Udgravning til en Jernbane i Arkansas; et Fund, som har vakt den største Bevægelse i Oldtidsforskernes Kreds over hele Verden, da det er blevet bevist, at disse muldnende Ben have tilhørt et Folk af Krigere, som have levet og kæmpet længe før vor Tidsregnings Begyndelse, og som ere omkomne i et frygteligt Slag, hvor ikke færre end 75,000 Mand bleve paa Valen i Dødens hvasse Favntag.

Saa mange Skeletter har man nemlig fundet af Mænd og Kvinder og alle med knuste Hjerneskaller. Ved Siden af de Faldne har man fundet Stenvaaben i Mængde, og i de gabende Huller fandtes mange Steder Rester af Pile og Kastespyd med tilslebne og tilhuggede Flintespidser.

Det er Professor Walters, en berømt Arkæolog, som har bragt dette interessante Fund fra Arkansas-Flodens Banker i Indianer-Territoriet frem for Dagens Lys, og Amerikas første Autoritet paa Oldtidsstudiets Omraade, Professor W. J. M'Cee, har offentlig udtalt, at Skeletterne hidhøre fra et stort Slag, der for Tusinder af Aar tilbage har staaet her imellem Folkeslag, som vi slet ingen Kendskab have til her, men som sikkert ikke have været Indianere.

Skeletterne laa bunkede sammen paa en Strækning af ca. 10 Tønder Land. Enkelte af Krigerne — rimeligvis Høvdinger — have været smykkede med Ædelstene, som fandtes i deres umiddelbare Nærhed. De vare alle dybt begravede i Sand, som paa en eller anden Maade maa være afsat over dem, derefter kom et Lerlag og endelig et Muldlag med rig Vegetation.

Man kan af Skeletternes Form tydeligt se, at det har været to helt forskellige Folkeslag, som her have kæmpet sammen. Det ene bestod af smaa, undersætsige Mennesker med sort Haar og stærkt rundede Hovedskaller, det andet var højere og havde længere Lemmer og lysere Haar.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 14, 50. Aargang.)

En lignende Forudsigelse blev given af Jareditten Ether seks hundrede Aar før Kristi Fødsel: „Og der skal blive en ny Himmel og en ny Jord, og de skulle være lig de gamle, men de gamle ere forgaaede, og Alt er bleven nyt." (Ether 13, 9.) Denne Tildragelse skulde komme efter Tusindaaret, som det Hele tydeligt viser.

I Aaret 1830 efter vor egen Tidsregning sagde Herren: „Og atter, sandelig, sandelig siger jeg eder, at naar de tusinde Aar ere tilende, og Menneskene atter begynde at fornægte deres Gud, da vil jeg spare Jorden ikkun en kort Tid; og da skal Enden komme, og Himlen og Jorden skulle blive opløste og forgaa, og der skal blive en ny Jord, thi alle gamle Ting skulle forgaa, og Alting skal vorde nyt, Himlen og Jorden og Alt, hvad der henhører dertil, baade Mennesker og Dyr. Fuglene i Luften og Fiskene i Havet; og ikke et Haar eller mindste Smule skal blive tabt; thi det er mine Hænders Gerning" (Pagtens Bog, 10. Stk.).

Ifølge den hellige Skrift skal Jorden undergaa en Forandring, som kan lignes ved Døden, og blive fornyet paa en Maade, som kan lignes med en Opstandelse. Hentydninger til Elementernes Smeltning ved Hede og til, at Jorden skal opløses og forgaa, som vi finde i de mange Skriftsteder, vi allerede have citeret, paaminde os om Død og den nye

Jord, eller med andre Ord, den fornyede Planet, som er Resultatet af Omskiftelserne, kan meget passende lignes med et opstaaet eller forherliget Legeme. Fornyelsen er bleven lignet ved en Forvandling: „Den, som bliver i Troen og gør min Vilje, den Samme skal sejre og faa en Arv paa Jorden, naar Forvandlingens Dag kommer, da Jorden skal blive forvandlet efter det Mønster, som blev vist mine Apostle paa Bjærget, om hvilke I endnu ikke have erholdt den fulde Efterretning." (Pagtens Bog 20. Stk.).

Alle Ting ere skabte i en vis Hensigt; og enhver Ting, som fylder sit Skabelses-Maal, skal gøre Fremskridt, enten det er et Atom, en Verden, det mindste Dyr eller Mennesket — Guddommens direkte og naturlige Afkom. Idet Herren taler om de forskellige Grader af Herlighed, som han har bestemt for Skabningen, og om Fornyelsens og Helliggørelsens Love, talte han i sin Aabenbaring, givet i Aaret 1832, tydeligt om Døden, som nærmer sig, og den paafølgende Levendegørelse af Jorden, og disse ere hans Ord: „Og atter, sandelig siger jeg eder, Jorden fordrager et celestialt Riges Lov; thi den udfylder Maalet for sin Skabelse og overtræder ikke Loven. Derfor skal den vorde helliggjort; ja, uagtet den dør, skal den vorde levendegjort igen, og fordrage den Kraft, ved hvilken den bliver levendegjort, og de Retfærdige skulle arve den." (P. B. 7. Stk.).

I Millenniet vil Jorden, medens den forberedes for sin endelige Forandring, blive beboet baade af dødelige og udødelige Væsener; men efter at Fornyelsen er fuldkommet, vil Døden ikke længere blive kendt iblandt dens Beboere. Da skal Jordens Forløser overantvorde Faderen Riget ubesmittet, sigende: „Jeg har sejret og har traadt Persekarret alene, den almægtige Guds grumme Vredes Persekar." (P. B. 92. Stk.).

(Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

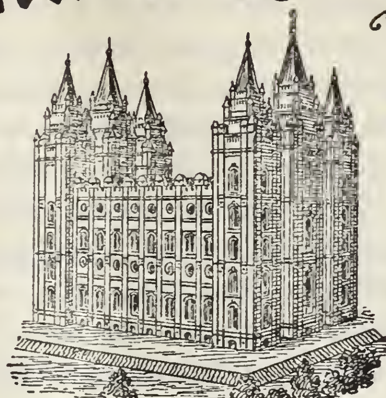
Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1ste Februar 1901. 50de Aargang.

Tempelarbejde og Tiendeloven.

Tale af Præsident Joseph F. Smith,
holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden den 19. August 1900.

Jeg er bleven opfordret til at tale i de faa Minutter, der endnu ere tilbage af dette Møde. Jeg giver mit oprigtige Samtykke til alle Emner, som have været omhandlede af Apostlene i denne Konference, og det er mit oprigtige Ønske, at disse vigtige Ting vilde finde en vedvarende Plads i Folkets Hukommelse. Det Arbejde, som vi have paataget os, er baade timeligt og aandeligt. Vi maa altsaa erindre, at det timelige og det aandelige ere sammenblandede. De findes ikke adskilte, det ene kan ikke blive udført uden det andet, saalænge vi ere her i Dødeligheden. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er baade en fysisk og en aandelig Organisation. Vi behøve praktisk Tro — det er: vi maa praktisere Evangeliets Principper.

Vi ere beskæftigede med Tempelarbejde. Vi have bygget fire Templer i dette Land, og vi byggede to i Østen, før vi kom her. I Profeten Joseph Smiths Levetid blev det ene bygget og indviet, Grundvolden blev lagt til det andet, og Murene vare næsten færdige, da han led Martyrdøden. Det var færdiggjort ved Folkenes Flid under de mest prøvende Omstændigheder og Fattigdom og var indviet til Herren.

Herrens Huses Ordinanser bleve forrettede deri, som Profeten Joseph Smith lærte dem til Kirkens ledende Autoriteter. Det samme Evangelium, Ordinanser, Autoritet og Velsignelser, som bleve givne ved Profeten

Joseph Smith, og som han lærte til sine Medhjælpere, nydes nu af og er lært til de Sidste-Dages Hellige i de fire Templer, som ere byggede i Bjergenes Dale. Naar I høre nogen sige, at vi have forandret Ordinanserne, forvansket Lovene eller brudt den evige Pagt, som var gjort under den personlige Forvaltning af Profeten Joseph Smith, saa sig dem fra mig og fra Præsidenterne Snow og Cannon samt fra alle dem, som leve i Dag, og som modtoge Velsignelser og Ordinanser ved Profeten Joseph Smiths Hænder, at de ere i Vildfarelse. Det samme Evangelium gælder i Dag, og de samme Ordinanser forvaltes nu baade for de Levende og de Døde, som bleve givne ved Profeten selv og af ham igen til Kirken. Saa langt som jeg ved, er der ingen Ordinanser, som Kirken nu nyder, der ikke vare aabenbarede til Kirken ved Profeten Joseph Smith. Jeg kender ingen ny Lære, som er aabenbaret. Principper, som vare aabenbarede ved Profeten Joseph Smith, ere voksede og have udfoldet sig mere fuldkomment og klart for Forstanden. Men jeg ved ikke, at vi have modtaget noget nyt. Dog, hvis vi skulle modtage noget nyt paa Kirkens rette Maade, ville vi være lige saa beredvillige til at antage det, som vi vare eller vilde være af Profeten Joseph Smith. Selv Tiendeloven er ingen ny Lære. Aabenbaringen om dette Princip var givet ved Profeten Joseph Smith. Det eneste, som mangler, er, at de Sidste-Dages Hellige mer eller mindre have forsømt at adlyde denne Lov. Det er en Ros til Præsident Snow og hans Forvaltning og en Ros til de Sidste-Dages Hellige, at de have givet Agt paa hans Raad, og at mange af os ere mere lydige mod denne Lov, end vi have været i de forløbne Aar. Hvad mig angaar personlig (og jeg tror, jeg kan tale for nogle af mine Bekendte; dog, jeg ønsker helst, at de tale for sig selv), hvad der har været talt om Tiendeloven i de sidste halvandet Aar, har ikke gjort den mindste Forskel paa mig. Min Tiende er i Dag en Tiendedel af, hvad Gud giver mig. Min Tiende i den forbigangne Tid har været det samme. Det har været mig en Fornøjelse saavelsom en Pligt at betale Tiende til Kirken hvert Aar af alt det, som Herren har givet mig at raade over. Den Mand, som ikke tror paa dette Princip, tilsidesætter en af Guds Aabenbaringer, som han gav ved Profeten Joseph Smith. Det er en Befaling til Folket med en Forjættelse. Den er nødvendig for den timelige Velfærd af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Den sekteriske Verden formerer sin Indkomst ved at tigge og ved at lade Bøssen gaa rundt, hver Gang de møde til Gudstjeneste. De tigge af Folket for deres Kirkers Underholdning. Paa denne Maade falder Byrden paa dem, som ere villige til at yde af deres Midler. De, som ikke ere villige eller ikke føle dertil, bære ingen Del af Byrden. Dette er ulige. Det er ikke retfærdigt. Endvidere, det er et af Verdens Systemer og udtænkt af Menneskene, og om der er Velsignelser, som følge Vedligeholdelsen

af deres Kirker, saa ere de, som ere uvillige til at give Understøttelse, nødvendigvis udelukkede derfra. I Guds Lov er ikke mere forlangt af een end af en anden. Herren har lagt Pligten eller Byrden, om Pligt med belønnende Forjættelser kan kaldes en Byrde, ligeligt paa ethvert Individ. Hans Fordring er retfærdig, og denne er at give en Tiendedel af, hvad han skænker os som en Belønning for vor Flid, Sparsommelighed og Vedholdenhed. Hvis min Tiende er stor, saa er dens Betaling ingen større Byrde paa mig end paa den Mand, hvis Tiende er et mindre Beløb. Det er kun en Tiendedel for alle — hverken mere eller mindre. Herren fordrer ikke mere under denne Lov, og Kirkens Fornødenheder vilde ikke under de nuværende Omstændigheder behøve mere, hvis alle Folk vilde iagttage denne Lov. Derfor, de, som forsømme dette Privilegium, forspilde deres Lejlighed til at modtage en Velsignelse af Guds Haand. De ere ikke lovlydige Medlemmer af Kirken, thi en Mand, som adlyder Lovene paa een nær og overtræder ved ikke at holde denne, er en Lovovertræder og er ikke i Harmoni med den Almægtiges Hensigter. Naar han bliver vejet, vil han nødvendigvis blive fundet for let, fordi han i det mindste har været ulydig mod en Lov, som var givet til hans Fordel saavelsom for at understøtte Kirkens timelige Velvære. Den er Kirkens Indkomst-Lov. Vi komme ikke til eder for at tigge eller forlange Gunstbevisninger. Vi forlange blot, at I gøre eders Pligt, som vi gøre vor, at adlyde Guds Lov, som vi gøre, og derved sætte eder selv i Overensstemmelse med, hvad Gud fordrer, hvorved I vilde hjælpe eder selv til at opnaa den Almægtiges Gunst og Velsignelse og hjælpe til at vedligeholde Guds Riges timelige Fornødenheder her paa Jorden.

Vi bede eder ogsaa at være forenede, at være eet. Brødrene have sagt mange gode Ting derom i denne Konference. Jeg tror paa Forening. Jeg tror, at uden vi ere eet i disse Ting, som henhøre til Zions Opbyggelse, ere vi ikke Guds Børn. Men jeg ønsker at sige til eder, at vi ikke ere eet. Der er ikke den Forening iblandt os, som der burde være; somme Tider, naar Præsident Snow siger til en Broder, hvad han ønsker ham at gøre, vender han sig paa sin Hæl og siger, at det kommer i Strid med hans Følelser og Frihed, og at han foretrækker at følge sin egen Vilje hellere end at lytte til Raad. I denne Henseende ere vi ikke altid eet. Og jeg ønsker at sige, at denne Mangel paa Enhed findes ikke alene iblandt Folket, men den naar tillige ind i Præstedømmets højere Rækker, om jeg har nogen Magt til at bedømme Aanderne.

Lad mig læse, hvad Herren siger:

„Og nu, sandelig siger jeg eder angaaende Landets Love, er det min Vilje, at mit Folk skal iagttage og gøre alt, hvad jeg befaler dem."

Dette er det første Punkt.

„Og den Lov i Landet, der er konstitutionel, som understøtter Frihedsgrundsætninger og forsvarer Folkets Rettigheder, tilkommer alle Mennesker og er forsvarlig for mig. Derfor bifalder jeg, Herren, eder og eders Brødre i Kirken deri, at I begunstige den Lov, der er konstitutionel i Landet; og med Hensyn til Menneskets Lov kommer alt, hvad der er mer eller mindre end dette, af det onde. Jeg, den Herre Gud, frigør eder; derfor ere I i Sandhed fri, og Loven frigør eder ogsaa; ikke desmindre, naar de Ugudelige herske, sukker Folket. Derfor burde man med Flid søge efter retskafne og forstandige Mænd, ja gode vise Mænd skulle I beflitte eder paa at understøtte, ellers kommer det, der er mindre end dette, fra det Onde."

Spørgsmaalet paa mit Sind er dette: Hvem skal dømme dem, som ere gode og vise Mænd? Hvis det er overgivet til mig at dømme dette, siger jeg: en vis Mand. Overlade I det til Broder Brigham, kunde han foretrække en anden; eller hvis vi overlade det til Folket, siger een denne, og en anden hin. Spørgsmaalet til mig er: „Er mit Sind i en saadan Tilstand, at jeg, naar jeg modtager Herrens Ord angaaende den rette Mand, kan adlyde det, om det endogsaa er lige modsat mine Følelser og min Overbevisning? Hvis jeg føler, at jeg kan adlyde Herrens Ord i denne Retning, saa er jeg i Harmoni med Aanden i Herrens Værk. Kan jeg ikke gøre det, saa er jeg ikke i Harmoni med denne Aand."

Vi tro paa at understøtte Hjemmeindustri. Vi ønske Selvbeskyttelse. Vi ønske, at Folket vil beskytte Hjemmeindustrien, at de ikke sløves eller hentæres iblandt os. Vi har en Uldvarefabrik i Provo. Den har været der i mange Aar. Præsident Young var dens praktiske Grundlægger. Han stiftede den. Hvorfor? For at vi kunde fabrikere vore egne Tæpper og ikke importere dem; at vi maatte fabrikere vort eget Klæde, give vore egne Folk Arbejde, beholde vore Penge hjemme og vorde velstaaende, som det var Herrens Hensigt vi skulde være. Men hvad er Resultatet? 85 pro Cent af Varerne fra denne Fabrik maa finde et Marked i Østen eller Vesten, fordi den mangler Understøttelse hjemme. Tænk paa det! Kun 15 pro Cent af Varerne fra Provo Uldfabrik bruges af Folket her hjemme, endskønt Fabriken ikke er stor nok til at frembringe en Fjerdedel af, hvad Folk behøve. Broder Smoot siger saaledes; han ved Besked. Hvor loyale ere vi da til disse Principper, som Præsident Young lærte os! Og til vore egne Fordele! Undse I eder ved disse Fakta. Jeg bruger hjemmelavet Klæde, og jeg er stolt deraf. Jeg har kun brugt meget lidt af andet i mange Aar. Hvis jeg maa betale lidt mere for det end for Tøj fra Østen — hvilket jeg ikke tror jeg gør — saa er det mere brugbart og koster mindre i Tidens Løb. Men nej! Nogle af vore Folk ville hellere købe Kradsuldvarer fra Østen, frembragt af Østens Arbejdere fra Pjalter samlede fra Pesthuse og fra

andre uhyggelige Steder, og kradset op og blandet i eders Klæder, som I købe fra Verden. Ville I hellere have dette end købe fra vore egne Fabriker? Undse I eder ved mit Udseende? Disse Klæder, som jeg har paa, ere af hjemmefabrikeret Klæde; Ulden er af Faar fra Utah, tilberedt af Arbejdere i Utah i Provos Fabrik, og de ere skaarne og syede af Skræddere i Utah hos John C. Cutlers. Jeg skammer mig ikke ved at bruge dem. Derfor formaner jeg eder til at understøtte eders Hjemmeindustri. Ikke alene de i Provo fabrikerede Varer, men ogsaa de andre Fabrikers paa forskellige Steder. Der er een i Ogden, en anden i Logan og nogle mindre paa andre Steder. De stride alle imod store Konkurrencer, fordi Folket ikke understøtter dem; Sandheden er, at det virker imod dem at købe Varer af Kradsuld fra Østen i Stedet for at understøtte Hjemmeindustrien. Jeg skammer mig ved en saadan Handlemaade. Jeg tror, at enhver ærlig og intelligent Mand burde gøre ligesaa. Vi burde være saa loyale imod hverandre, at vi understøttede hinanden og saaledes bleve et frit Folk. Gud velsigne eder alle! Amen.

Tale af Ældste Chas. W. Penrose,

holdt i Tabernaklet i Saltsjøstaden Søndagen den 19. August 1900.

(Fortsat fra Side 23.)

Og nogle af dem ville fortælle Eder, at Gud i Begyndelsen, før Verdens Grundvold blev lagt, valgte nogle faa ud af Naturens Usselhed til at blive frelste og ophøjede til hans guddommelige Ære, og at Resten var dømt til Fortabelse og endeløs Elendighed i Flammer og Pine med Djævelen og hans Engle. Hvilken af disse to er den mest liberale Lære?

Men hvad skulle vi sige om den „evige Straf"? Lærer Bibelen ikke noget derom? Jo. Hvis jeg havde Tid, vilde jeg læse noget fra Pagtens Bog angaaende dette Emne. Men jeg vil blot kortelig fremhæve det. Herren aabenbarede til Joseph Smith, at „evig Straf er Guds Straf", fordi Gud er evig. Meningen er denne: Et evigt Væsen, som har evige Love, har ogsaa evige Straffe, og de, som ikke adlyde Lovene, maa lide Straffen. Straffen vedbliver for evigt, fordi den er evig; men et Menneske vil ikke lide Straf for evigt. Ethvert Individ vil modtage den Straf, som den evige Retfærdighed viser tilkommer ham. Jeg vil forklare det paa en tydelig Maade: Vi have et Forbedringshus her. Nogle gaa derind for et Tidsrum af 6 Maaneder, og naar den Tid er omme, gaa de ud igen; men Forbedringshuset bliver der. Det er der for alle Overtrædere. Nogle gaa derind for et Aar eller to Aar, ligesom Straffen nu er, og naar de have udstaaet deres

Straf, komme de ud; men Anstalten bliver der. Saaledes er det med vor himmelske Faders Domme. Han er evig og uden Ende; og hans Love ere uden Ende. Hans Straf er evig; men han er retfærdig, og han vil give alle, som ere ulydige imod hans Love, en retfærdig Del af den evige Straf, som de bør have, og ikke mere. De ville blive dømte „efter deres Gerninger". Hvis de kun fortjene faa Slag, ville de ikke faa mange; hvis de have fortjent mange, ville de ikke slippe med faa. Hvis de skulle betale den „sidste Hvid", før de kunne faa Tilgivelse, maa de betale den. Hvis der i deres Stilling er Omstændigheder, som retfærdiggøre Tilgivelse, efter at en vis Del af Straffen er udsonet, da vil Herren tilgive og befri dem.

Herrens Kirkes Organisation er til Evangeliets Forkyndelse, ikke alene i dette Liv, men ogsaa i det andet. Kirken paa Jorden er forenet med Kirken bag Sløret. Profeten Joseph Smith, som led Martyrdøden for Guds Ord og Kristi Vidnesbyrd, og som beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, samt hans Broder Hyrum aabnede Frelsens Dør til Aandeverdenen for den sidste Husholdning, ligesom Kristus tidligere aabnede den. Vore Apostle, Ældster og Brødre, som fulgte, og som nedlagde deres Liv for Sandheden, opbrugte deres Kræfter i Guds Tjeneste og i Arbejde for Menneskenes Frelse. De virke ogsaa for de store Masser, som sidde i Mørke. Og vi, som endnu leve, forvente, naar vor jordiske Virken er til Ende, at følge efter; Præstedømmet, som den Almægtige har givet os til at arbejde for at opløfte og frelse Menneskene i dette Liv, vil være vor Fuldmagt og Kraft, naar vi gaa bag Sløret og mødes med Aanderne af de hensovede. Dette Evangelium skal prædikes til enhver Sjæl enten i eller udenfor Legemet, „de levende og de døde". Kristus prædikede Evangeliet saavel til de døde som til de levende, og vi forvente at gaa i hans Fodspor i Følge hans Løfte: „Hvo, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal han ogsaa gøre; og han skal gøre større end disse, thi jeg gaar til min Fader."

Mine Venner! Jeg har kun berørt den ydre Rand af dette store Frelsens Værk. Vor himmelske Fader beredte Frelsens Plan, før denne Jord rullede ind i Tilværelsen, før Hjørnestenene vare lagte, da Morgenstjernerne sang tilsammen, og alle Guds Børn jublede. Og naar Jesus, vor ældre Broder, „Lammet, som var slagtet, før Verdens Grundvold blev lagt", der var beredt som et Offer til at komme i Midten af Tiden, kommer igen, vil Lucifer ikke vinde Sejr. Men Kristus vil „tilintetgøre Døden og den, som har Dødens Magt, som er Djævelen", og som jeg læste for eder: han vil frelse alle, som Faderen har givet i hans Magt — alle hans Brødre og Søstre. De, som ere i Aandeverdenen, ville blive bragte ud fra Mørke og Straf og ville faa en Tilværelse paa de Steder, som Gud har beredt. De ville finde en

Plads i de mange Boliger, som ere i Faderens Rige, efter at de have betalt, hvad der er paalagt dem, hvor de kunne bøje Knæ for Herren og være lykkelige; for „Adam faldt, at Menneskene maatte faa Tilværelse, og Menneskene ere, at de maa have Glæde". Gud har skabt os for at give os Lyksalighed og Glæde.

Mine Brødre og Søstre! Lad os, som have annammet Evangeliet, give Agt, at vi maa være ledede af dets Aand og være kærlige mod hverandre og nære gode Følelser overfor Verden, endogsaa mod dem, som forfølge og bespotte os, og som sige al Slags ondt om os falskeligen. Nær ingen Gengældelse eller Hævn i eders Hjerter. „Hævnen er min, jeg vil betale," siger Herren. Det tilkommer ikke os at tage Hævn. Lad os nære de bedste Følelser, vi kunne. Hvor det er passende, lad os da sige, som Jesus sagde: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre." O! jeg ønsker, at jeg kunde sige det med Hensyn til nogle, som tale ilde om os — at de ikke vide, hvad de gøre. Jeg vilde nære en Følelse af Sympati og Medynk med dem i mit Hjerte; men jeg ved det modsatte. Mange af dem vide, hvad de gøre, og naar de tale falskeligen imod os, gøre de det med fri Vilje, vidende, at hvad de sige, er Usandhed. Men endogsaa da ville vi lade dem være i vor evige Faders Hænder, for han vil give alle en retfærdig Dom. Vi ere i Stand til at vise Medlidenhed, thi de ville høste Frugterne af deres ugudelige Gerninger, saa vist som Solen staar op og gaar ned, og saa vist som Retfærdighed vil kræve sit eget. Lad os være kærlige mod hverandre. Lad os hjælpe hverandre paa Livets Vej og være en Trøst og Velsignelse for dem, vi komme i Berøring med, og ikke en Forbandelse. Lad os bortlægge alle vore daarlige Følelser, Skinsyge, Dadlesyge, Pirrelighed og vor Tilbøjelighed til at sige og gøre det, som er ondt, og lade Kristi Aand flyde ind i vore Sjæle til at levendegøre og oplyse os. Jeg ved, at denne Aand er i Kirken, og at Kirken er Kristi Kirke, at han har oprettet den, er med den, og at hans Aabenbaringer og Aand er i den. Jeg ved det af Erfaring. Jeg ved, hvad jeg taler om, saa vist som jeg ved, at jeg staar her. Jeg ved, at dette Værk vil vokse og gaa fremad. Hindringer kunne opkomme paa dets Vej; dets Fjender kunne komme imod det som en Flod, og Vaaben kunne dannes til at angribe det; men „intet Vaaben, som er rejst imod det, skal have Fremgang, og den Tunge, som rejses i Fordømmelse imod det, vil Gud dømme". Sandheden vil triumfere, Evangeliet blive prædiket til al Skabningen; de ærlige ville blive indsamlede og vor Guds Rige blive opbygget; Kristus, vor Frelser, vil komme, Jorden blive forløst fra Synd og Satans Magt, og Jesus vil regere paa Zions Bjerg og i Jerusalem, og alle de Trofaste skulle høste en rig Løn.

Maa Gud hjælpe os til at udføre vor Del af dette store og herlige Værk, og maa vi faa Kronen i Guds, vor Faders Rige, for Kristi Skyld. Amen!

Den 1ste Februar 1901.

Tanker om Gudelæren.

Alle Videnskaber have deres første Principper, Grundprincipper. Gudelæren er ikke nogen Undtagelse fra den almindelige Regel. I Geometrien f. Eks. danner den lige Linie og den samme Linie buet alle de Former, som indeholdes i Dimensioner, hvad enten de ere store eller smaa, fra en Bicelle til et Kontinent, fra et Kontinent til en Verden; i ethvert Genis Arbejde, ethvert Kunstpalads, i Skønheden i det yndigste Ansigts Omrids, fra Engel til Erkeengel, fra Erkeengel til Gud. Liljen og Rosen skylde dem deres Skønhed, og det mangefarvede Landskab udviser sit Trylleri for Øjet. Var det muligt at fjerne disse Principper, vilde alle Ting blive ødelagte, og Skabelsen vilde være et Nul.

Sideordnet med denne store Sandhed og ligesaa allestedsnærværende og selveksisterende er det Princip, at Intelligens er fremskridende. Hvis vi indrømme, at Intelligens er selveksisterende, have vi bevist Læren om evig Fremskriden, eftersom alle kendte Sinds-Love modsige, at Intelligens kan staa stille.

Handling er grundet paa Sinds-Lov, og der kan ikke være nogen Intelligens uden Handling; Intelligens maa være selveksisterende, eller ogsaa maa den være frembragt af Intet, hvilket er en Umulighed.

En af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Tros-Artikler fremhæver dette: „Vi tro alt, hvad Gud nu aabenbarer"; derfor kan ingen Tros-Bekendelse indeslutte denne Tro. Den er udvidelig som Evigheden og indbefatter Læren om Guds vedvarende Aabenbaring til Menneskene for at drage dem nærmere til sig. Jesus sagde: „Min Fader er større end jeg"; ifølge Webster hans „Overmand" eller „Foresatte", af „højere Autoritet"; thi stor, som Jesus var, var han dog Faderen undergiven og kom for at udføre hans Villie. Paa samme Maade var den tredie Person i den hellige Treenighed, nemlig den Hellig-Aand, Sønnen undergiven, thi Jesus sagde: „Om jeg ikke gaar bort, vil Trøsteren ikke komme til eder, men om jeg gaar bort, vil jeg sende ham til eder." Dette Skriftsted beviser klarligen, at den tredie Person i Treenigheden var Sønnen undergiven, ligesom Sønnen var Faderen undergiven, og at der er Grader i Autoritet, endogsaa i Guddommen. I Salm. 82, 1. læse vi: Gud staar i „Guds Menighed; han dømmer midt iblandt Guderne". Nogle have sagt, at disse vare Afguder, men saaledes kan det ikke være, for det vilde være umuligt at dømme døde Afguder. „Thi Herren eders Gud er en Gud over Guderne." (5. Mos. B. 10, 17.) Visseligen, Gud

er ikke en Afguds Gud; dette Skriftsted tilligemed det foregaaende stadfæster Læren om Autoritets-Grader i Guddommen og beviser samtidig Læren om en evig Fremadskriden. En Sammenligning af disse Skriftsteder med en fremragende Lærds Udtalelser, som for nylig ere udkomne, kan være af Interesse. Han skriver, „at der var en Periode, da intet uden Gud eksisterede, at Gud i uendelige Tider var i fuldkommen Ensomhed, uden en Sjæl at tale med eller have Omgang for."

„Men saa begyndte han lige paa een Gang at skabe Verdener, Mennesker, Dyr osv., og fra et Liv af evig Uvirksomhed, sluttede han uden Tvivl, at det var en Fejltagelse at være saa længe uvirksom, og begyndte saa at foretage sig noget."

Forfatteren giver ingen Grund til Guds evige Uvirksomhed ejheller til, at han besluttede at begynde det store Skabelses-Værk. Hvilken vildledende Tanke! Gud beboede ikke nogen Bolig, for der var ingen. Han havde ingen Trone behov, for han havde ingen Undersatter. Ingen Bøn blev udtalt i det uendelige Rum, for der var ingen at tilbede. Ensomhed hvilede over alt. Hvor ulykkelig maa Herren ikke have været i en saadan Tilstand! Han levede for sig selv alene. Forfatteren opkaster det Spørgsmaal, om det ikke var Egenkærlighed at leve i en Evighed uden at udøve en eneste Godgørenheds-Handling, og hvorledes et Væsen, som var fuld af Velgerninger, kunde føle sig tilfreds saa længe uden en eneste Gang at vise denne guddommelige Egenskab. Saadanne ufornuftige Slutninger drager en Forfatter og „erfaren Metafysiker".

Han antager, at Gud skabte alle Ting af Intet, og dette er sandt efter hans Synsmaade og Logik, for Gud havde intet at skabe, uden hvad han tog ud af Intet. Fra Intet udgik utallige Universer; alle Ting med Undtagelse af Guds Person kom af Intet. Intet gjorde en Begyndelse og vedblev, indtil de spraglede Himle med deres kolossale Sole og deres medfølgende Foreninger af Stjerne-Verdener fremkom, som nu vise sig for det beundrende Blik.

Den samme Forfatter siger, at „Sjælen hviler", men han giver os ingen Begyndelses-Nøgle uden fra dette almægtige Intet; han siger, at „naar den een Gang har begyndt, vil den aldrig ende". Hvad den er, siger den lærde Teolog os ikke. Ligesom en anden Teolog, jeg har hørt omtale, antager han sandsynligvis, at „10,000 Sjæle kunne staa paa Spidsen af den fineste Naal, og at der endda vil være Plads til flere".

Saadanne Ideer udgaa fra den forfængelige Filosofi, som „giver et luftigt Intet, en lokal Bolig og et Navn".

Joseph Smith, den store Nutidens Profet, forklarer, at Sjælen bestaar af Aanden og Legemet. Plato og de samtidige græske Filosofer have aldrig drømt om dette Dobbelt-Væsen i det tilkommende Liv. Deres Filosofi havde ligesom Nutidens Spiritualisters ingen Brug for Legemet efter Døden. For dem var Legemet en besværlig Byrde, som hindrede

Aandens Udvikling meget, den samme Anskuelse næres af mange saakaldte Kristne i vore Dage, der ligesom en Filosof, jeg talte med, anse Opstandelsen som en fysisk Umulighed, fordi alle fysiske Former ende i Døden og derefter blive en fælles Masse, som taber al Mulighed for Genoprettelsen af Formen. Men hvorfra kommer alle Livs-Formerne paa vor Planet? Han svarede: fra Kaos. Saa maa jo Kaos paa en vis Maade have frembragt alt det, vi se; hvorfor kan da ikke Kaos genbringe dem?

Herren forkyndte ved Joseph Smith, at Opstandelsen er Sjælens Forløsning eller Genforening af Aand og Legeme, og at Menneskets Frelse indbefatter denne dobbelte Tilværelse. Den opstandne Forløser var en Type paa det forherligede, ophøjede og celestiale Menneske. Hvis celestial Herlighed kunde opnaas foruden et Legeme, hvorfor brød da Jesus Gravens Baand og genindgik i sit Legeme? Hvorfor beholder han det endnu? Hvorfor vil han genkomme i denne forherligede Tilstand? „Hvad ere disse Vunder i dine Hænder og din Side?" vil være Jødernes Spørgsmaal, naar Messias kommer for at frigøre Jerusalem.

I et dødeligt Legeme, levendegjort af Aanden, der beboede det som et jordisk Hus, ligger Spiren til endeløs Formerelse og Fremadskriden. Det dødelige Menneske oprejst til Guders Rang, og frembringende Væsener i sit Billede i endeløse Verdener, er en Lære, som ingen Lærer i Kristendommen har fattet, før Joseph Smith forkyndte den i Læren om Ægteskabs-Pagtens Evighed. De retfærdiges Opstandelse er en Genforening af Kønnene i den tilkommende Verden. Ægteskabet er evigt. Familie-Kredsen er ikke for evigt afbrudt ved Døden, som mange antage. Det, som var begyndt i Skrøbelighed og vedblev gennem det jordiske Livs Trængsler, er fuldkommengjort ved en Genforening, herligere end Øjet har set eller er indkommet i noget Menneskes Hjerte i denne dødelige Tilværelse. Opstandelsen er altsaa ikke et abstrakt aandeligt Væsen, adskilt fra sand Tilværelses-Elementer, men en forstaaelig Virkelighed.

Herren sagde til Joseph Smith at „Aand og Elementer uadskilleligt forenede modtage en Glædes-Fuldkommenhed, og naar de ere adskilte, kan Mennesket ikke modtage Fuldkommenhed." Hvor ofte er ikke Herrens Nadvere uddelt til Mordere, som have Bøddelens Reb om Halsen, og de ere sendte lige til Abrahams Skød? Disse Præster have endnu ikke lært, at Frelse indbefatter Legemets Opstandelse, og at ingen menneskelig Sjæl har en fuldkommen Herlighed, naar den er adskilt fra Legemet, hvor retfærdig den end maatte være, langt mindre en Morder, hvem Skriften siger, „har ikke det evige Liv blivende i sig".

Job sagde, „i mit Kød skal jeg se Gud". Ja endog Jesus opfor ikke til Himmelen, før han genindgik i sit Legeme. De retfærdiges Glæder i det udstrakte Paradis ere ufuldstændige uden Opstandelsen. Hvor falsk maa derfor ikke en Gudelære være, som fornægter dette Princip, intet

Faktum er mere fuldkomment bevist, at drage det i Tvivl vilde være det samme som at forkaste den kristne Tro.

Jesu Kristi Kirke med dens Præstedømme er gengivet for at give Verden en korrekt Gudelære, at Tiden maa komme, da Folk skal sige om deres Trosbekendelser og deres Kirker, „vore Fædre ejede dog Falskhed, ja, Forfængelighed, og det kunde intet gavne dem." (Jeremias 16. 19.)

De nuværende Bestræbelser paa at forandre Fædrenes Trosbekendelser er et Vidnesbyrd om den almindelige Utilfredshed og Vantro med Hensyn til den. Tiden vil udentvivl komme, da gentagne Forandringer vil efterlade saa lidet at tro paa, at de ærlige af Hjertet i alle Kirkesamfund ville se deres Fejltagelse og modtage Kristi Lære.

Millennial Star.

Afløsninger og Beskikkelse. Efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste løses følgende Ældste med Tilladelse til at rejse til deres kære Hjem i Zion:

Peter Jensen fra Aalborg Konference; Carl R. Ericfson og Andrew C. Pearson fra Stockholms Konference. Den sidste paa Grund af Sygdom.

Louis K. Andreasen løses fra at virke i Gøteborgs Konference og beskikkes til at arbejde i Skåne Konference.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 32.)

Før Sejren er saaledes opnaaet og Triumfen vunden, maa Retfærdighedens Fjende blive overvunden; den sidste Fjende, som skal overvindes, er Døden. Apostelen Paulus siger saaledes desangaaende: „Derefter kommer Enden, naar han har overantvordet Gud og Faderen Riget; naar han faar tilintetgjort al Fyrstedømme og al Vælde og Magt. Thi ham bør det at regere, indtil han faar lagt alle Fjender under sine Fødder. Den sidste Fjende, som tilintetgøres, er Døden." (1. Kor. 15, 24.—26.). Den følgende partielle Beskrivelse af Jorden i dens udødeliggjorte Tilstand er givet ved Profeten Josef Smith i denne Uddeling: „Denne Jord i dens helliggjorte og udødelige Tilstand vil blive dannet lig et Krystal og vil være en Urim og Thumim til dens Beboere, hvorved alle Ting, henhørende til et underordnet Rige eller Riger af en lavere Grad, ville blive aabenbaret til dem, som bo der, og denne Jord vil være Kristi."

Videnskabelige Beviser mangle.

Forsøg ere blevne anstillede for at bevisliggøre Overensstemmelsen mellem Videnskabs-Læren angaaende Jordens Bestemmelse og Skriftens Forudsigelser om den samme Ting og dens bestemte Fornyelse, ved hvilken den vil blive forandret til et Opholdssted for udødelige Sjæle. Uden at drøfte Enkelthederne af de antagelige Beviser og de indbyrdes Overensstemmelser mellem Videnskabslæren og det aabenbarede Ord i denne Sag er det nok at sige, at de saakaldte Beviser ikke ere tilfredsstillende, og Videnskaben er praktisk talt stum angaaende dette Emne. Geologerne anse Jorden som et Legeme i vedvarende Forandring, dens Overflade som en forskellig Sammenblanding af materielle Brudstykker; de læse som i en Bog Beretningerne, indskrevne paa den stenede Flade, om Fortidens Fremskridt, igennem mange paa hinanden følgende Fremskridts-Trin, af hvilke ethvert har gjort Jorden mere skikket til menneskelig Beboelse end dets Forgænger; de se baade de opbyggende og ødelæggende Magter, som nu ere i Virksomhed, saasom Fastlandet, give efter for den nedbrydende Virksomhed af Luften og Vandet og ved dets Opløsning afgive Materialer for andre Former, som nu blive byggede; den almindelige Følge af alt dette er: tildels Nedbrydning af Bjergene og Ophøjelse af Dalene. Endvidere se de de vulkanske Kræfter paa andre Steder forstørre Jordens Ujævnhed ved voldsomme Udbrud og Forhøjelse af Jordskorpen, og de bekende deres Mangel paa Kraft efter deres nuværende Synsmaade og til, efter hvad de kunne slutte sig til af det forbigangne, at forudsige en bestemt Fremtids-Mulighed angaaende Jordens Fremtids-Udvikling. Deres Bestræbelser have været af saa ringe Værd, med Hensyn til at udfinde Begyndelsen eller at bestemme Enden af denne Klode, at de i Almindelighed opgive Forsøget. Den Tidsafsnit dannende Erklæring af en bekendt Videnskabsmand er nu blevet et Ordsprog: „Geologien viser hverken Begyndelsesspor eller Udsigter til en Ende."

Astronomen, som studerer de varierende Egenskaber af andre Verdeners Kloder, kunne delvis forstaa, ved ligestillede Forhold imellem denne og andre Kloder, den sandsynlige Ende paa vor egen Jord. Ved at se ud i Verdensrummet med en meget forstørret Synsevne se de inden i dette System, til hvilket vor Jord henhører, Sfærer, som forevise en stor Forskellighed i Udvikling, nogle i en brændende Tilstand, som synes uskikkede til Beboelse for Væsener af samme Bestanddele, som vi ere, andre i en Tilstand, som er mere lig vor Jords, og atter andre, som synes gamle og livløse. Af disse langt bortliggende Systemer, af hvilke forholdsvis kun faa ere under vor Sols Indflydelse, kende de intet uden deres Tilværelse. Men Astronomerne have aldrig opdaget en fornyet eller himmelsk Verden. Tror I, at et dødeligt Øje kunde se en saadan, hvis den var indenfor vor Synskreds.

En Digter har skrevet:

„Tænk ej, hvis Mennesket ikke var,
At Himlen skulde mangle Beskuere,
Gud vil have Pris!
Millioner af aandelige Væsener
Gaa paa Jorden,
Uset baade, naar vi ere vaagne,
Og naar vi sove."

Hvis denne Tanke er grundlagt paa Sandheden, og den kristne Sjæl vil næppe betvivle det, kunne vi lige saa let tro paa Tilværelsen af andre Verdener end disse, hvis Bestanddele ere saa grove, at de kunne reflektere Lyset til vore matte Øjne. Jeg gentager, at med Hensyn til det aabenbarede Ord angaaende Jordens Fornyelse og dens Erhvervelse af celestial Herlighed har Videnskaben intet at tilbyde hverken for eller imod. Vi skulle dog ikke derfor foragte Videnskaben eller dens Tilhængeres Arbejde. Nej, ingen forstaar mere fuldkomment end den sande Videnskabsmand, hvor lidet vi vide.

Legemets Opstandelse.

Nær forbunden med og svarende til Jordens forordnede Fornyelse, hvorved vor Planet skal forandres fra sin nuværende sørgelige Tilstand til en forherliget Fuldkommenheds Tilstand, er Opstandelsen af alle Legemer, som have haft en Eksistens paa Kloden. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige forkynder Læren om den bogstavelige Opstandelse og den virkelige Genforening af hedengangne Aander og de Tabernakler, hvori de vare under Dødelighedens Prøvestand, og en Omskiftelse fra Dødelighed til Udødelighed angaaende dem, som ville leve paa den store Forandrings Tid, og som paa Grund af deres individuelle Retfærdighed undgaa at sove i Jordens Skød. Men i en saadan Lære er Kirken ikke meget forskellig fra de fleste „kristne" Sekter uden maaske i den bogstavelige Maade, paa hvilken den lærer Legemets Opstandelse, og angaaende den opstandne Naturs Tilstand. Bibelen er fuld af Beviser paa de Dødes Opstandelse. De menneskelige Begreber om Opstandelsen støtte sig ganske paa Aabenbaring. Hedenske Folkeslag have derfor ingen Forestilling om den virkelige Opstandelse fra Døden til Livet.

Vi ere ledede ved Troen til at antage Læren om Opstandelsen, hvilken i al Fald er overflødig bevist ved Aabenbaring paa en utvetydig og bestemt Maade. Videnskaben, den menneskelige Undersøgelses Resultat, giver os ingen Beviser paa en saadan Tildragelse i levende Tings Historie. Sandt nok, Sammenligninger ere brugte, Metaforer ere blevne anvendte, Lignelser givne for at vise en lignende Genpart af den udødelige Forandring i Naturen, til hvilken kristne Sjæle se fremad med

usvækket Fortrøstning; men alle saadanne figurlige Anvendelser i Tale ere fejlagtige i deres antagne Analogi.

Foraarets Tilbagekomst efter Vinterens dødbringende Søvn, Larvens Forandring til Puppe og dens efterfølgende Fremkomst som Sommerfugl, den levende Fugls Fremkomst fra Æggets gravlignende Hule, disse og andre naturlige Udviklingsmaader ere benyttede for at bevise Opstandelsen. De ere alle mangelfulde, thi intet af disse Tilfælde foregik efter en virkelig Død. Hvis Træet dør, vil det ikke igen skyde Løv ved Solens Tilbagekomst; hvis Livsspiren i Ægget eller i Puppen dør, vil Fuglen eller Sommerfuglen ikke fremkomme. Hvis vi uden stor Forsigtighed gøre Brug af saadanne Fremstillinger, kunde den Tanke opstaa, at Legemet, som er forudbestemt til Opstandelse, ikke er dødt i Virkeligheden, og at derfor Levendegørelsen, som skal følge, ikke er, hvad Guds aabenbarede Ord forkynder den at være. Jagttagelser bevise, at naar Aanden og Legemet adskilles, efterlades Legemet en livløs Masse, der ikke længere er i Stand til at modstaa den fysiske og kemiske Opløsnings Fremskriden. Legemet, der er forladt af sin udødelige Besidder, er bogstaveligt dødt; det vil blive opløst og blandet med sine naturlige Elementer, og dets Bestanddele ville igen indgaa i Materiens universale Omløbskreds. Dog er Opstandelse fra de Døde forjættet os; Troen hos dem, som forlade sig paa Sandheden af det aabenbarede Ord, vil blive retfærdiggjort, og den guddommelige Beslutning vil blive fuldbyrdet.

Forudsigelser angaaende Opstandelsen: —

Profeterne i Verdenshistoriens forrige Uddelinger have forudset og forudsagt Dødens endelige Overvindelse. Nogle af dem vidnede i Særdeleshed om Kristi Sejr over Graven; andre have omtalt den almindelige Opstandelse. Job, som igennem Prøvelser var bleven en taalmodig Mand, sang med Glæde endogsaa i sin Smerte: „Thi jeg, jeg ved, at min Frelser lever, og den Sidste skal staa paa Støvet; og (naar) de, efter min Hud, have afflebet dette (mit Kød), da skal jeg (dog) beskue Gud af mit Kød, hvilket jeg skal beskue for mig, og mine Øjne skulle se og ikke en Fremmed (endskønt mine Nyrer ere fortærede i mit Skød." (Job 19, 25—27). Enok, til hvem Gud aabenbarede sin Hensigt at forløse Menneskene, forudsaa Kristi Opstandelse, de retfærdige Dødes Fremkomst med ham og den endelige Opstandelse af alle Mennesker.

(Fortsættes.)

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Aaret 1900.

Konferencer.	Konference-Præsidenter.	Grene.	Missionærer fra Zion.		Lokale Præstedømme.				Medlemmer.	Total Medlemmer og lokale Præstedømme.	Børn under 8 Aar.	Totalsum.	Døbte.	Emigrerede.		Udelukkede.	Døde.	Ankomne.	Bortflyttede.	Fremmedes Huse besøgte.		Evangeliske Samtaler.	Skrifter omsatte.	Bøger omsatte.	Møder afholdte.
			Højpræster.	Halvfjerds.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diakoner.						Over 8 Aar.	Under 8 Aar.					Ved Tilbud af Skrifter.	Efter Indbydelse.				
Kjøbenhavn . .	James Thomsen	7	3	18	30	14	18	6	582	650	108	758	60	27	3	2	5	7	9	23800	3011	6136	31070	364	613
Aarhus	H. F. F. Thorup	8	2	18	20	12	13	3	282	330	120	450	56	18	2	11	5	3	5	23892	3102	12218	37430	1173	847
Aalborg	Richard C. Miller	3	3	14	7	15	2	3	220	247	80	327	53	21	12	8	7	5	4	9276	3931	5032	12489	274	436
Danmark		18	8	50	57	41	33	12	1084	1227	308	1535	169	66	17	21	17	15	18	56968	10044	23386	80989	1811	1896
Kristiania . . .	H. A. Pedersen	8	2	20	48	22	29	13	746	858	199	1057	97	30	3	10	14	17	16	37090	1044	6383	49831	1313	1266
Bergen	P. N. Garff	5	1	11	1	5	1		100	107	21	128	17	7		2	3		2	10477	766	3314	11805	326	~~92~~ 615
Trondhjem . .	C. C. Rønnow	5	1	11	2		2		48	52	12	64	13	7	5				2	13782	564	2633	15782	790	293
Norge		18	4	42	51	27	32	13	894	1017	232	1249	127	44	8	12	17	17	20	61349	2374	12330	77418	2429	1651
Stockholm . . .	John Johnson	11		26	97	53	33	18	1210	1411	263	1674	99	78	9	9	28	43	27	38310	368	4654	52754	1671	1541
Goteborg	James L. Jenson	8	1	22	51	26	28	22	424	551	145	696	50	27	5	11	14	4	2	27135	293	6006	31010	1716	809
Skåne	Peter V. Bunderson	5	2	10	12	16	17	6	278	329	70	399	26	13	1	2	8			9645	454	3839	14074	452	753
Sverige		24	3	58	160	95	78	46	1912	2291	478	2769	175	118	15	22	50	47	29	75090	1115	14499	97838	3839	3103
Totalsum . . .		60	15	150	268	163	143	71	3890	4535	1018	5553	471	228	40	55	84	79	67	193407	13533	50215	256245	8079	6650

Hvad ej I føler, faar I aldrig sagt;
thi frem af Sjælens Dyb maa Ordet bryde,
som fra et Kildespring til Hjertet flyde
med det Oprindeliges hele Magt.
Lim I kun alskens gamle Fraser sammen,
lav en Ragu af det, som andre levner,
og pust af Eders Lungers Kraft til Flammen
i Askedyngen, om I ellers evner!
Hos Børn og Aber vil I Bifald vinde,
hvis det er det, I spidser Munden paa;
men aldrig vil I Vej til Hjertet finde,
hvis ikke eders Ord fra Hjertet gaa.

Goethe.

Formedelst Lydighed til Guds hellige Bud og Love skal Maalet opnaas for Menneskets Skabelse, nemlig et evigt Liv i de Saliges Boliger i det himmelske Rige. A. P.

Dødsfald. Det bekendtgøres herved for Slægt og Venner, at min elskede Hustru, Hanna Mathea Jørnsen, afgik ved Døden den 2. November 1900 i Richmond, Cache Co., Utah. Hun blev født den 14. November 1831 i Sande Sogn, Drammen, Norge, men boede det meste af Tiden i Frederiksstad. Hun annammede Evangeliet i Frederiksstad, Norge, i 1867, og kom til Utah den 23. December 1896. Hun var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haabet om en herlig Opstandelse. Hun efterlader sig Mand og to Døtre, Constance og Otilie, som ere her i Utah, samt tre Døtre, som endnu ere i Norge. Hun var en kærlig Hustru og en god Moder. Højt var Du elsket, og dybt er Du savnet.

Olaus Jørnsen.

(„Skand. Stjerne" bedes optage.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

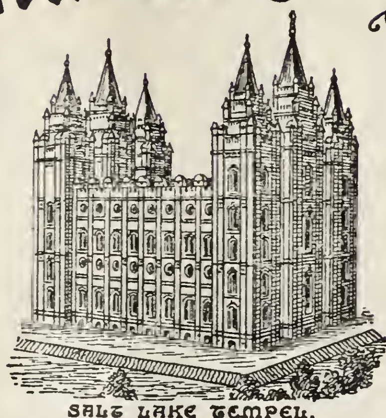
Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

SALT LAKE TEMPEL.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15de Februar 1901. 50de Aargang.

En Hilsen til Verden fra Præsident Lorenzo Snow Nytaars Dag 1901.

Et nyt Aarhundrede er i Dag oprundet for Verden. Det forløbne Aarhundrede har været af største Betydning for denne Planets Indbyggere. Det vilde være en Umulighed selv i et Hundrede Dage at give en tilnærmelsesvis klar Skildring af de vigtige Begivenheder, de beundringsværdige Fremskridt, de store Bedrifter, gavnlige Opfindelser og Opdagelser, der udmærkede de ti Dekaders Gang, som vi have forladt i Menneskehedens endeløse Marsch. Ja, den blotte Tanke paa det nittende Aarhundrede opvækker Betragtninger om Fremskridt, Forbedring, Frihed og Oplysning. Lykkelige ere vi, som levede blandt disse Fremskridts Undere og bleve delagtige i dets Kundskabs Skattes Rigdom.

Hvad vi have lært i det henrundne Aarhundrede burde have beredt os for det nu begyndte Æras Pligter og Herlighed. Dette burde være en Freds-Tidsalder af Oplysning, stor Fremgang og en universal Antagelse af den gyldne Regel. Den henrundne Tids Barbarisme burde forglemmes. Krig med dens Skrækkeligheder burde kun eksistere i Erindringen, Nationernes Bestræbelser burde rettes paa Udbredelsen af Broderkærlighed og gensidig Forædling. Menneskehedens Bedste burde komme flere tilgode end blot nogle faa af Racens Begunstigede. Vaagn op, I Jordens Konger og Nationers regerende Myndigheder, og betragt Scenen,

paa hvilken Begyndelses-Straalerne forgylde den kommende Tusindaars-Dags Morgen. Magten er i eders Hænder til at bane Vejen for Kongernes Konges Komme, hvis Herredømme skal være over hele Jorden. Opløs eders Arméer; omdan eders Krigsvaaben til industrielle Redskaber; let Folkenes Byrder; afgør eders Stridigheder ved Voldgifts-Kendelser; mød i kongelige Kongresser og giv Udkast til Unioner i Stedet for Erobring, for at bandlyse Fattigdom, opløfte Masserne og udsprede Helbred, Velstand, Oplysning og Lykke til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk. Da skal det tyvende Aarhundrede være eders Livs Ære og eders Kroners Glans, og kommende Slægter skulle synge eders Pris, medens den Evige skal sætte eder højt iblandt de mægtige.

I arbejdende Millioner, som æde eders Brød i eders Ansigts Sved, opløft eders Blikke og hils Magten fra det Høje, som skal frigøre eder fra Trældom! Eders Forløsnings-Dag stunder til. Ophør med at ødelægge eders Dagløn paa det, som nedtrykker og holder eder i Fattigdom. Anse ikke Rigdom for eders Fjende, ejheller eders Arbejdsgivere for eders Undertrykkere. Søg at forene Kapital og Arbejde. Vær sparsommelige, naar I have godt Arbejde. Bliv ikke et Rov for underfundige Mænd, som søge at yppe Kiv for deres egen Fordels Skyld. Søg at opnaa eders Ret paa en lovlig Maade og afhold eder fra Voldsomheder og Ødelæggelser. Anarkisme og Lovløshed ere eders dødelige Fjender. Udsvævelser, Ødselhed og Laster ere eders Slaveris Kæder. Eders Frihed er for Haanden, Lyset nærmer sig, eftersom Aarhundredet skrider frem.

I Rige, Mænd og Kvinder, brug eders Rigdomme til at give Arbejderen Beskæftigelse! Tag de ledige fra Overbefolkningens Midtpunkt og sæt dem paa Landets udyrkede Arealer, som kun ere ufrugtbare, fordi Arbejdskraften mangler. Aabn eders Pengeskabe og eders Punge, og begynd Foretagender, som ville lindre den Usselhed, der leder til Laster og Forbrydelser, som ere en Plage i eders store Stæder, og som forgifte den moralske Atmosfære i eders Midte. Gør andre lykkelige, og I skulle selv vorde lykkelige.

Som en Guds Tjener bærer jeg Vidnesbyrd om hans Viljes Aabenbarelse i det nittende Aarhundrede. Den tilkendegaves ved hans egen Røst fra Himlen, ved den personlige Aabenbarelse af hans Søn og ved hellige Engles Betjening. Hans Befaling er til alle Folk alle Vegne, at de skulle omvende sig fra deres onde Veje og uretfærdige Begæringer og blive døbte til deres Synders Forladelse, at de maatte annamme den Hellig-Aand og indgaa i Samfund med ham. Han har begyndt den Frelsens-Plan, som er omtalt af alle de hellige Profeter, Vise og Seere i alle Tidsaldre og blandt alle Folkeslag. Han vil visselig udføre sin Gerning, og det tyvende Aarhundrede vil mærke dens Fremgang indtil dens Fuldendelse. Enhver Udfoldelse i Videnskab, Kunst,

Mekanisme, Musik, Litteratur, i poetisk Indbildning og filosofisk Tænkemaade i det forløbne Aarhundrede var en Tilskyndelse af hans Aand, hvilken om ikke lang Tid vil blive udgydt over alt Kød, som vil annamme den. Han er alles Fader, og det er hans Hensigt at frelse og ophøje alle.

I mit Livs 87. Aar føler jeg mig opfyldt af et inderligt og oprigtigt Ønske for Menneskehedens Fremskridt. Jeg ønsker alle et glædeligt Nytaar. Jeg haaber og ser fremad med Forventning om store Tildragelsers Komme i det tyvende Aarhundrede. Ved dets lykkespaaende Daggry opløfter jeg mine Hænder og anraaber om Himlens Velsignelse over Jordens Indbyggere. Maa den Højestes Lys tilsmile eder. Maa Jordens Skatte og Frugter blive frembragte i Overflødighed, til eders Velfærd. Maa Sandhedens Lys adsprede Mørket fra eders Sjæle. Maa Retskaffenhed formeres og Misgerninger formindskes, eftersom Aarhundredet ruller fremad. Maa Retfærdighed triumfere og Fordærvelse blive udslettet. Og maa Kyskhed, Dyd og Ære faa Overhaand, indtil det Onde bliver overvundet og Jorden renset fra Ugudelighed. Lad disse Følelser som „Mormonerne"s Stemme fra Utahs Bjerge udgaa til hele Verden, og lad alle Folk vide, at vore Ønsker og vor Mission er at velsigne og frelse den ganske Menneskeslægt. Maa det 20. Aarhundrede blive det lykkeligste, ligesom det vil blive den mest fremragende af alle Tids-Aldere, og maa Gud faa Æren for den Sejr, som kommer over Synd og Sorg, Ulykke og Død. Fred være med eder alle!

Deseret News.

Afholds-Sagen i England.

Dekanus Farrar, af den engelske Kirke, har sine egne individuelle Ideer af Aarhundredets Pligter, han siger: „Det er hans dybeste Overbevisning, at en af de væsentligste Pligter, som den engelske Race har at udføre i Aarhundredets første Aarrække, var at befri Nationen fra den utaalelige Forbandelse, som har hvilet over den i Aarhundreder, og hvilke, til Trods for mørke og ildevarslende Omstændigheder, vi ikke tillod at nedbøje os, fordi vi havde Tro paa guddommelig Indflydelse. Afholdsforeningens Arbejde iblandt Børnene var baade vigtig og fuld af Interesse, for de have Fremtiden i deres Varetægt, og hvad de ere, ville Fremtidens Mænd og Kvinder være. Der var tre og en halv Million Medlemmer i Haabs-Foreningerne. Men hvad er Aarsagen til, at dette store Antal har haft saa liden Indflydelse paa Flertallet af den engelske Nation? Det er, fordi der er et overordentligt Tilbagefald, derfor skulle vi gøre os Bestræbelser for at opvække Børnenes Interesser for Bevægelsen, saa at de aldrig ville forlade Afholdenheds Principperne, da vilde hele Englands Tilstand være forandret, førend mange Aar af dette Aarhundrede ere forløbne. Millennial Star.

Om Daab for de Døde.

Broder Oluf Larsen fra Randolph, Rich County, Utah, som den 12. December 1900 kom tilbage fra en to Aars Mission i Norge, besøgte vort Kontor forleden. Han medbragte et Eksemplar af den „anden Del" af „Johann David Michaelis Oversættelse af det Nye Testamente med Anmærkninger af Mag. Jens Beck, Provst og Sognepræst for Wallekilde og Hørve Menigheder i Sjælland". Bogen udkom paa Gyldendals Forlag i Kjøbenhavn, Danmark, i 1796, og Broder Larsen erholdt det hidbragte Eksemplar af en Præstefrue i Veblingsnæs i Romsdalen, Norge. Fraset det Faktum, at Bogen er gammel, har den som Helhed ikke stor Værdi for Sidste-Dages Hellige; men den indeholder en Kommentar af 1. Korinthierbrevets 15. Kapitel, 29. Vers, der er af betydelig Interesse for alle, som tro paa Principet om Daab for de Døde. Skønt vi ingenlunde dele Oversætterens Anskuelser og Forklaringer i alle Henseender, saa er det dog interessant at vide, at visse lærde Mænd, saasom Johann David Michaeli, ærligt indrømme det, som de Sidste-Dages Hellige altid have paastaaet at være Tilfældet, nemlig, at de tidligere Kristne forstode Betydningen af og praktiserede Daab for de Døde. Vi gengive Hr. Michaelis Anmærkninger i ordret Stil og bibeholde den forældede Stavemaade, som uden Tvivl var gangbar dansk Orthografi i 1796, da Bogen blev skreven og trykt.

„Dette Vers har forvoldet Fortolkerne saare meget Bryderie, fordi det siger noget, som saa ganske afviger fra de nu værende Kirkeskikke, ja ansees endog af vore Lærere, som Daabens Misbrug, som Overtroe, og vilde efter vor Kirkeret ikke tilstedes. Meeningerne ere meget deelte, og ved konstige Forklaringer, men som forekomme mig voldsomme og usandsynlige, have Lærde søgt at hielpe paa Sagen. At fortælle og bedømme dem, har ikke Sted her, og dersom det skulde ske med Nytte, vilde det virkelig udfordre en egen Afhandling, som dog altid vilde forudsætte en Læser, der er kyndig i det Græske.

Jeg kan ikke andet end bifalde den Forklaring, som forstaaer Ordene ganske egentlig derom, at i Corinthen have nogle endog ladet sig døbe for saadanne, som vare døde uden Daab, og at virkelig nogle i lille Asien og Galatien have endnu i sildigere Tider gjort dette, siger Epiphanius os, i det 28de Kætterie Paragraph 7. S. 114. Ikkun i et Stykke afviger jeg fra den sædvanlige Forklaring: efter den paastaaes, at denne Daab for Døde skal være skeet for Nysomvendte (Cathechumener), som vare døde under deres Undervisning i Christendommen, førend de havde kunnet bekomme Daaben; men i Apostlernes Tid gik der ikke saa lang en Undervisning forud for Daaben, denne skeede strax i Al-

mindelighed den første Dag, da man blev troende, som vi see i Apostlernes Gjerninger (2 Kap. 41. 42; 16 Kap. 15. 33.) og den fuldstændigere Undervisning fulgte først efter den, i Overensstemmelse med Christi Forordning Matth. 28 Kap., 19. Heller skulde jeg troe, at saadanne, hvis Børn vare døde før Forældrenes Omvendelse til Christus, havde ved Daaben erklæret, at den skulde gielde for dem, for deres i Barndommen døde Børn, eller havde endog foretaget sig en egen Daab i deres Sted; maaske ogsaa Jøder havde gjort dette i Henseende til deres religiøse Forældre, om hvilke de vidste, at de havde med Længsel forventet Messias, og som vare døde, førend Evangelii Prædiken naaede til dem. Tingen kan ogsaa endnu være gaaet videre, jeg forestiller den blot paa den Side, hvor den endnu ser fornuftigst ud. Saa meget er vist, at mange blandt de første Christne have endnu havt højere Tanker om Daaben, og anseet den for uforbigængelig nødvendigere til Salighed, end vi. Vi udlede dens Kraft blot fra Christi Forjættelse, og dens Nødvendighed, naar man kan bekomme den, blot fra hans Befaling, hine tilskreve den tildeels en vis hvad enten physisk eller overnaturlig virkende Kraft, hvilken vi ingen Grund finde til at antage i Bibelen. (Efter Nicodemi opdigtede Evangelium sige endog de Døde, som blive befriede ved Christi Nedfart til Helvede, vi ere døbte i den hellige Jordans Flod, altsaa havde end ikke disse længe siden Afdøde kunnet komme i Paradis uden Daab. Hermas Pastor. (3 B. 16 Cap.) siger om Døde, som bekomme det evige Liv: det er nødvendigt, at de ved Vandet opstige og hvile. Thi anderledes kunne de ikke indgaa i Guds Rige, end at de aflegge det første Livs Dødelighed. Disse Døde ere altsaa tegnede med Guds Søns Segl.) De forhen ommeldte Kjættere i lille Asien og Galatien lode sig af den Aarsag døbe, fordi de troede, at endogsaa den uforskyldte Mangel af Daab vilde udelukke dem fra Opstandelsen.

Men bør der da nu være en saadan Daab for de Døde? er den befalet? er den lovlig? — Intet af alt dette siger Paulus her, men vi see allene af ham, at den har været i Chorinthen, maaske været meget sædvanlig. Befalet finde vi den ingensteds af Christo og Apostlene, ja jeg finder ikke engang hos Jøderne et Spor til den, saa at man maaskee skulde kunne ansee den, som stiltiende billiget af Christo ved Daabens Indstiftelse, ligesom den hos Jøderne brugelige Børnedaab: efter min Meening er den ogsaa aldeles unfornøden, ja unyttig og uvirksom. Men derfor kan den have været i Korinthen, i en Stad, hvor vi finde saa saare meget synderligt iblandt de Kristne. Kjætterie vil jeg ikke kalde den, med hvilket Navn jeg ikke gad omgaaes saa ødsel, thi ellers maatte jeg ogsaa saaledes kalde hvo veed hvor mange iblandt os antage og paa Vildfarelser og Misforstand grundede Skikke, hvor mange Kiættere vilde vi da bekomme midt i vor Kirke? Den var

overflødig Omsorg for de uden Daab afdøde Paarørende, og beroede paa saare vidtdrevne Begreber om Daabens Nødvendighed. Svage og Ængstelige tiente den til Beroligelse i Henseende til deres uden Daab afdøde Børn, hvilke Forældre jo dog ogsaa uden deres indhentede Samtykke lade døbe, naar de ere i Live, eller i Henseende til saadanne Paarørende, om hvis gode Sindsbeskaffenhed de troede at være forsikrede. Velmeent var den, og som noget velmeent tilstædet. Overhoved var vel den første Kirke taalsommere, og meer overbærende med hvad enhver fandt for godt, end den siden er bleven; jeg dadler hverken den ældre eller den nyere Kirke, thi jeg indseer ogsaa meget vel, at af saadanne paa Vildfarelser grundede Skikke kan med Tiden komme megen Skade og sort martrende Overtroe.

Et egentligt strengt Bevis for de Dødes Opstandelse kan denne Daab for de Døde vist nok ikke være; men Paulus forestiller Korintherne Modsigelsen imellem den Lære, som nu fandt Bifald hos dem, og det som mange iblandt dem selv havde gjort. I det ringeste havde dog mange af dem ved den Daab aflagt en Bekiendelse, at de troede en Dødes Opstandelse: thi hvilken Affindighed vilde det være, at lade sig døbe for en Død, som slet ikke meer er til, og aldrig meer har et Liv at forvente?" (Bikuben.)

Revision af Trosbekendelser.

Et Udvalg af Gejstlige og Lægmænd er nedsat i Washington for at give et Udkast til en Anbefaling til den næste General-Forsamling af den presbyterianske Kirke, angaaende Revisionen af dette Samfunds Tros-bekendelse — et Emne som har været under Forhandling for flere Aar. Spørgsmaalet er om det er ønskeligt at vedblive at give Samtykke til Tros-Artikler, som synes at erklære, at et vis Antal af nyfødte Børn ere forudbestemte til evig Fordømmelse. Der hersker en almindelig Mening at en saadan Lære er ligesaa uskriftelig, som ufornuftig, og af den Grund ere mange, baade Gejstlige og Lægmænd bestemte paa at forlange en ny Fremstilling over dette Emne. Dog, ere der andre, som modstaa denne Fordring, ikke fordi de tro paa denne anstødelige Lære, men fordi de tro, at Bekendelsen i sin nuværende Form kan ved kløgtig Forklaring, blive bevist ikke at erklære Fordømmelse for nogle Børn, men kun Frelse for disse, som den udpeger som udvalgte, og ikke at give nogen som helst Erklæring angaaende de andre. Det nuværende Udvalg er forelagt den Pligt, at indsamle Underretning, „at søge Lys og Kundskab fra hvilken som helst Kilde" angaaende dette Punkt og at give passende Anbefalinger derom.

En af deres Lys- og Videnskabs-Kilder, er den almindelige Stemning iblandt Presbyterianerne, som ere repræsenterede, ved Valg, af de Ældstes Kirkebestyrelser.

Der ere nu 232 af disse Kirke-Samfund, repræsenterede og det er sagt at 224 af disse, har afgivet Stemme. Kun 46 beder om Sagens Tilsidesættelse, medens nogle ere stemte enten for en Revision en suppletorisk Fremstilling eller en Substitution. Det ser derfor ud som Substitutionisterne eller de saakaldte „liberale", vare visse paa Sejren, men de „konservative" tænke ved deres større Enighed, at overvinde de liberales deelte Hob. Men hvis en Revision eller en suppletorisk Fremstilling, skulde blive antaget, er det forstaaet at en Saadan ikke vilde have nogen Indvirkning paa de kalvinistiske Fremtoninger af Presbyterianismen. Den viser at Aarhundredets religiøse Strid, som drejer sig alvorlig om den afgørende Myndighed, har haft Indvirkning paa Nutidens mest konservative religiøse Samfund. Trosbekendelsen var en Gang anset som et Mønster — den meste ufejlbare Fremstilling af skriftlig Lærdom, hvilken at betvivle, eller fornegte, var anset for Kjetterie og god Grund for Udelukkelse. Præsterne toge Eed paa at prædike Skriften som den var fremstillet i Tros-Artiklerne. Det er ikke ganske saaledes længere. Grund-Autoriteten af Kirkeraad, af Tros Artikler, og det skrevne Ord er en efter anden blevet vejet, og Tilbøjelighed er nu til at trænge ind bag ved alle disse, og at sætte den yderste Fortrøstning til den guddommelige Indstifter af den kristelige Religion. „Hvad tænker I om Kristus?" er igen det største Spørgsmaal. Og, udentvivl, naar den kristne Verden finder sin Beliggenhed i denne ny Retning, Nødvendigheden af Kristi Tilstedeværelse i Kirken, at være i Forbindelse med ham som i den første kristne Tidsalder og Nødvendighed for Aabenbaring af hans Magt, Visdom og Godhed vil blive følt iblandt hans Bekendere. Og til Spørgsmaalet „Hvad vilde Jesus gøre" angaaende Kirkens Ledelse, ville der kun være et tilfredsstillende Svar: Han vilde gøre nu, hvad han gjorde da Kirken var først oprettet for Menneskenes Frelse. Forkastelse af menneskelig Lære som den endelige Autoritet er en god Indledning til Antagelsen af Jesus som deres Aabenbarings og Frelses Kilde af Sandhed og Liv. Deseret News.

Den, som igennem ydmyg Bøn holder Troens Lampe brændende, vil med sikre Skridt vandre fremad paa Livets Bane, omsider opnaa Maalet og modtage Sejrskronen som Løn for et godt udført Arbejde i det forkrænkelige Liv. A. P.

Den 15de Februar 1901.

Afholds-Spørgsmaalet.

Den 16. Januar holdt Missions-Præsident Andreas Peterson atter et Foredrag paa Afholdsforeningens Vegne her i København. Tilhørerne lyttede med spændt Opmærksomhed under hele Foredraget, der omhandlede Afholds-Sagen i Almindelighed og i Forbindelse dermed Forholdene i Utah.

Taleren viste, hvorledes det i Søndags-Skolerne og andre Steder læres Børnene fra deres spæde Alder, at berusende Drikke ere højst farlige, og at de Sidste-Dages Hellige som et Folk ikke nyde berusende Drikke og altsaa ikke ere Slaver af Alkohol. At der opnaas et bedre Resultat uden Alkohol, i hvad Form den end fremkommer, bevises ved de overordentlige Fremskridt, som de Hellige have gjort, hvilke ville staa som uomstødelige Beviser for dem og i Forening med Afholds-Sagen. Men, tilføjede Taleren, de gaa endnu videre; de tillade ejheller Brugen af Tobak i nogen som helst Form. Han henviste til de enorme Summer, der aarlig ødelægges ved denne afskyelige og modbydelige Vane. Hvor skønt (?) er det ej, at man ved Berøring med en af Tobak gennemtrængt Person skal være nødsaget til at vende sig fra ham for at undgaa Stanken! Og hvilken Opmærksomhed skænker man vel den Person, for hvem Gaden er for snæver? Her turde Spørgsmaalet fremstille sig: Til hvad Nytte er Tobak og stærke Drikke? Det ved man ikke; men derimod ved man, at de foraarsage en Forstyrrelse i Legemets Indre og en Nedbrydning af Nervesystemet; de ruinere og ødelægge lykkelige Familier og foraarsage Venners Uenighed — med faa Ord: de ere Roden til næsten alt Ondt.

Alle ere bekendte med disse Forhold, men hvor faa have Mod — de ere for fejge — til at blotte og angribe Roden til alle disse Elendigheder! Det minder os om den Mand, der faldt i Forundring over, hvad Værtshusholdere og Tobakshandlere skulde gøre, hvis man afskaffede disse to synbarlige Nødvendigheds-Genstande. I Sandhed, en haard Knude at løse! Ja, de maatte simpelt hen gøre som andre — slaa ind paa en mere fredelig Vane og sysselsætte sig med noget, som kunde være til Gavn og Nytte for Samfundet. Hvilken Fremgangsmaade vil blive den bedste i Længden saavel for den enkelte som for Almenheden? Det overlades til enhver at besvare Spørgsmaalet og siden handle derefter.

(Det er os en Glæde at meddele, at Præsident Andreas Peterson har afholdt ikke mindre end 14 Foredrag forskellige Steder i København

paa Afholds-Sagens Omraade. Blandt de Emner, som foruden det allerede nævnte ere blevne behandlede, kan anføres: Menneskenes Forud-tilværelse samt deres nærværende og tilkommende Tilstand; det er et ædelt Arbejde, som Afholds-Folket har paataget sig: om muligt at udrydde berusende Drikkes skadelige Brug. De ikke alene frelse mange fra total Ødelæggelse, men dygtiggøre dem samtidig til at indtage Stillinger i Livet, hvor fuld Tiltro og en fast Karakter udfordres. Dette giver en Lejlighed til at fremhæve de Principper, som de Sidste-Dages Hellige have opofret alt for at adlyde, samt den Stilling, de nu indtage, og til at vise, hvilket Arbejde de have udført i den korte Tid, de have beboet Utah, og hvilket Resultat der er opnaaet ved deres Flid og Samvirken. Redaktionen.)

Afløsning. Efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste afløses følgende Ældster med Tilladelse til at rejse hjem til deres Kære i Zion: George A. Torgesen, Niels P. Andersen og Raynor Ness fra Kristiania Konference; John W. Larson fra Gøteborg Konference; John Pearson og Ola Larson fra Skaane Konference samt Casper Andreasen og Herman F. F. Thorup fra Aarhus Konference, den Sidstnævnte paa Grund af Sygdom.

Beskikkelse. Ældste James C. Petersen beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

Uddrag af Korrespondance.

Præsident H. A. Pedersen fra Kristiania skriver den 29. f. M. blandt andet: I Aften kom jeg tilbage fra en Tur i Sverige, hvor jeg efter Indbydelse i Forening med Broder Person besøgte en Broder ved Navn Eklund i Vermeland, hvis Hustru var død. Vi forlode Kristiania om Eftermiddagen den 24. Januar, toge med Toget til Mysen og derfra med Heste 8 danske Mile; vi ankom til Bestemmelses-Stedet næste Dags Eftermiddag og bleve meget godt modtagne af Broder Eklund med Familje og Venner. Vi bragte Begravelses-Klæder med os, som vare syede og skænkede af den kvindelige Hjælpe-Forening i Kristiania. Det var naturligvis noget nyt og gjorde et godt Indtryk paa Folket. Begravelsen fandt Sted om Lørdagen. Herren velsignede mig i at tale til Folket, og de syntes meget interesserede. Det blev os ikke tilladt at udføre vore Skikke ved Graven, men da Præsten var færdig, indviede jeg Graven som et Hvilested for vor afdøde Søsters jordiske Dele. Jeg

afholdt 2 Møder om Søndagen paa forskellige Steder, hvilke, saavidt jeg kunde erfare, vare de første, som nogen af vore Ældster har afholdt her paa Egnen. Jeg fandt mange gode Folk, som vare venligt stemte og behandlede os meget godt. Jeg savnede Deres Hjælp til at tale det svenske Sprog til Folket; dog maa jeg sige, at Herren velsignede mig, saa jeg tror, at de forstode alt, hvad jeg sagde.

Vi besøgte Broder Persons Forældre og fandt dem begge syge og sengeliggende. Jeg forklarede Evangeliets Principper samt dets Gaver og Kræfter for dem, hvorefter jeg paa Opfordring salvede dem for deres Helbred i Herrens Navn. Vi besøgte dem igen efter Mødet og fandt dem begge i god Bedring og ude af Sengen. De havde tilberedt et godt Maaltid for os, som vi nød sammen. Det var et kraftigt Vidnesbyrd, ikke alene for os, men ogsaa for de Fremmede, som vare til Stede, da vi salvede dem, og de undredes alle derover.

Vi forlode vore Venner i Sverige i Gaar Morges Kl. 4 og ankom til Kristiania Kl. 9½ i Aftes; dette var mit første Besøg i Sverige, og jeg forsikrer Dem, at jeg vil altid have det i kærlig Erindring; jeg haaber, at der er saaet en god Sæd, som vil bære Frugt i Herrens belejlige Tid. Der er mange ærlige Sjæle, som ere villige til at lytte til Vidnesbyrdet, og jeg venter, at mange der ville forene sig med Kirken i en nær Fremtid. Jeg maatte love Folkene enten selv at komme igen eller ogsaa at sende Missionærer dertil efter en Tids Forløb for at afholde nogle Møder, hvis det er belejligt; der er en god Missionsmark, og jeg er sikker paa, at meget Godt kunde blive udført. Jeg ved ikke, hvilken Gren eller Konference i Sverige den Del af Landet tilhører, men jeg antager, den hører til Stockholms Konference. Jeg ønsker ikke at gøre Indgreb i andres Rettigheder, men ansaa det for min Pligt at holde Møde, naar Lejlighed gaves.

Den sejrende Nazaræer.

En gammel Kirkehistorieskriver har meddelt en lille fortræffelig Fortælling om et vittigt Svar af en ulykkelig Kristen, som paa Grund af sin Tro blev tantaliseret og plaget af Libanius, den sarkastiske og ondskabsfulde hedenske Taler. „Du siger, at din Tømmermands Søn opfor til Himmelen," sagde Libanius med en spottende Mine. „Hvad kan han gøre der med sin Sav og sin Hammer?" Hurtigt og uventet gav den unge Kristen følgende Svar: „Han laver en Ligkiste til Jupiter."

Det var et vel grundet Svar. For nitten Hundrede Aar siden, da Jesus blev født, var hele Europa henfalden til Afguderi. Der var mangfoldige Tros- og Tilbedelses-Maader, som vare dybt rodfæstede i

de menneskelige Følelser og Interesser. Nogle vare helligede til ukendte Forfædres Ihukommelse, andre prydede med de mest ophøjede Skulptur- og Arkitektur-Storheder; andre vare stærke i den Frihed, som de sikrede de dyriske Lidenskaber af laveste Tilskyndelse, og alle bleve med Nidkærhed beskyttede af Kaster og Komplotter, hvis præstelige Rigdom og Anseelse afhang af deres Bestaaen. Men i Dag ere alle disse Tros- og Tilbedelsesmaader saa fuldstændig ødelagte, at vore dygtigste Oldkyndige kun have et svagt Begreb om endogsaa de mest fremragende af dem.

Ej længer', hvor de høje Templer knejse,
Buer og Taarne, som gør Staden skøn,
Ej Larm af Kvæg sig nu fra Altre rejse,
Og ej til Bakkus mer opstiger Bøn.

Ej længer', hvor olympisk Buer høje
Saas vidt omkring fra purpurrøde Hav,
I gyldne Sale Zeus' Præster støje
Og høre Sangen, som Apollo gav.

Porfyr-Paladser, med de gamle Helte;
De gamles Tro til Rim er falmet bort;
De gamle Guder drak, ja, blandt sig delte
Af Dødens Vand, som kom fra Tidens Port.

Hvor fuldstændig var ikke denne Omstyrtelse — en Undergang, som er uden Sidestykke i Historien — ethvert Barn kan sige noget derom. Men forholdsvis kun faa Personer vide, og kun de enkelte, som uden at røres kunne læse Historiens modbydeligste Sider, ville ønske at vide, hvor fordelagtig denne Undergang har været, endogsaa fra Lægmænds Moral-Standpunkt. Vi vide alle, at de hedenske Religioner kun gjorde lidt for at hæve den moralske Tone hos deres Tilhængere; men hvor meget de gjorde for at brutalisere dem er kun kendt af dem, som ere blevne beængstede ved at læse Bøger, der næsten vare ulæselige og helt og holdent uanførlige, Bøger som, for at tage det mildeste Eksempel, Dollinger's »Jew and Gentile«. Europa blev befriet fra alle disse Skrækkeligheder, der lagde Baand paa alle menneskelige Fremskridt, saavel fra de nordiske Hedningers Grusomhed som de sydliges Tøjlesløshed.

Hvorledes fandt denne Befrielse Sted? Dette er Historiens store Mirakel. Det skete ikke ved nogen politisk Taler, Erobrer, kronet Konge eller listig Filosofi. En galilæisk Bonde gjorde, hvad Demosthenes, Aleksander, Cæsar og Aristoteles vilde have tænkt umuligt og haabløst, som uværdigt et Forsøg — han omstyrtede et Fastlands Religioner og forandrede den hele menneskelige Histories Strøm. En Landsby-Tømmer-

mand, i en fjernt liggende romersk Provins, udtalte nogle faa ulærde Sætninger, sendte nogle faa ulærde Disciple ud for at tale hans uskrevne Ord, og hele Europas Religions-Systemer rystede i deres Grundvolde og forsvandt ligesom en Magikers Palads ved den kabalistiske Trylleformel. Svag i alt, hvad Mennesket anser for Magt, kun stærk i sin Bevidsthed om direkte Samkvem med Gud og om en Beskikkelse fra det Høje til at oprette Guds Rige paa Jorden, gik han bort fra sit simple Hjem for at blive Verdens-Historiens Midtpunkt. Det er virkelig ikke forunderligt, at Menneskene i de efterfølgende Dage, med den gamle Helte-Aand og Helte-Tilbedelse endnu iblandt sig, ærede denne store Sejrvinder som en Gud.

Nutidens største Lærde, saavel Kristne som Vantro, have tilstaaet, at Barnet, hvis Fødsel vi helligholde i „Jule-Tiden", er udmærket i hele Historien som den eneste af den Slags i Menneskeheden; den eneste baade for det underfulde Menneske, han var, og for det underfulde Værk, han udførte. Og saaledes er det hændt, at Spotten, som den mest veltalende vantro Filosof, denne hedenske Helt, kastede paa den galilæiske Tømmermands Grav, kunne vi uden Betænkning antage, ja, det er vor stolte Ros, at:

„De, som vare Guder, ere døde,
Og du, som var død, er Gud".

W. G. Mills i
Millennial Star.

De „fordærvelige Indflydelser".

»The great Eastern Newspaper League« (Det store østlige Nyheds Forbund) kunde paa sin Jagttagelses-Tur fra Østen til Vesten ikke undlade at besøge Klippebjergenes Hovedstad (Saltsø-Staden), og medens det var der, havde det Privilegiet at udgive »Salt-Lake-Herald« for en Dag. Af de mange interessante Emner, som dette Nr. omhandlede, ville vi uddrage følgende med Overskriften: „De fordærvelige, ødelæggende Indflydelser", hvilket vi anbefale til Fordrejeres og Kritikeres Eftertanke.

„For den almindelige Avis-Referent, som besøger Saltsø-Staden første Gang og bliver der tre à fire Dage, sidder ned ved Vejsiden paa Vejen til sit Hjem og skriver, at Saltsø-Staden vilde være en ganske fin By at bo i, hvis ikke Mormonismens fordærvelige Indflydelse gjorde sig gældende, vil jeg sige, at jeg har været i Saltsøstaden omtrent en Uge, og efter en omhyggelig Undersøgelse maa jeg erkende, at jeg ikke har fundet nogen saadan — endnu. Jeg føler ligesom den gamle Dame i Columbia S. C., hvis Pige sildig paa Aaret 1864 fortalte hende, at hun skulde skynde sig bort, fordi Sherman og hans Soldater vare paa

Vejen dertil, og at alle Dantes Infernos Skrækkeligheder vilde blive den ulykkelige Kvinde til Del, som faldt i deres Hænder. Den gode Dame blev ikke det mindste foruroliget ved denne Nyhed. Hun sagde: „Det er godt, Cindy, du kan holde godt Udkig op ad Vejen, og naar du ser den første Række Soldater, lad mig det da vide, saa vil jeg skynde mig oven paa og iføre mig mine Søndags-Klæder." Jeg har lignende Følelser om Saltsø-Staden. Jeg har søgt efter „fordærvelige Indflydelser", lige siden jeg kom til Staden.

Hr. Holmes, Værten paa Hotel Knutsford, som har boet her i sytten Aar, siger, at han frygtede dem indtil for tre à fire Aar siden, da Turist-Strømmen begyndte at vokse; men nu tænker han aldrig mere derpaa. Jeg gik ud paa Temple Street (Tempel-Gade) og paa andre Gader i Lørdags; jeg troede, at jeg maaske vilde finde dem udenfor Salonerne eller se dem komme ud af de store Manufaktur-Butikker. Men, ærlig talt, jeg tror, det er falsk Allarm. Det er naturligvis muligt, at de ere indesluttede i Templet og kun blive løsladte, naar Maanen er i Aftagende, eller Regnvejrs-Aftener i Kirkegaards-Hjørner. Medens jeg gaar op og ned ad Saltsø-Stadens storartede Gader og lytter til Bjerg-strømmenes sagte Raslen i Sol-Lyset, naar de skynde sig fremad til Floden, og medens jeg betragter det udvendige af, hvad der synes at være lykkelige Hjem, forekommer det mig, at de saakaldte „fordærvelige Indflydelser" ere en lige saa stor Myte som den „kyssende Torbist". Jeg gik op til Manden i Tunnellen ved Templet for at spørge ham om dem, men han vidste ingen Ting. Jeg ønsker ikke at støde imod dem paa Gaden i et upaaagtet Øjeblik og er derfor meget forsigtig — naar jeg drejer om Hjørnet. Jeg var bange i Gaar Eftermiddags, da jeg drejede om Hjørnet af Maine Street (Hovedgade), thi det saa virkelig ud, som om jeg langt om længe havde mødt dem — to paa een Gang, bogstavelig talt. Nu, to „Indflydelser" i sværmeriske Dragter, fortryllende Sommer-Hatte, af henrivende Skønhed og den mest henrykkende Gratie, vilde være en saa stor Kontrast, at en Mand, som har været her siden 1847, kunde ønske at binde an med den. Forestil eder, hvorledes jeg et Øjeblik følte. Jeg følte mig meget lettet ved at vide, at de ikke vare „fordærvelige Indflydelser", som prøvede paa at berøve mig mit unge Liv.

Men, alvorlig talt, hvad ere disse „Mormonismens skadelige Indflydelser", vi høre saa meget omtale? Det synes mig, at Folket i Saltsø-Staden lever ligesaa godt og længe og faar lige saa meget for en Dollar som andre Folk. Medens jeg skriver dette, hører jeg et Fortopianos bløde Tone, som stiger opad og forener sig med den hvislende Vind. Det er den bekendte Sang „Nærmere, Gud, til dig". Hvem ved, om den unge, spillende Dame er Mormon eller Fremmed? Jeg ved det ikke. Ejheller ville jeg give en lille rød Kobber-Cent for at faa det at vide.

Medens jeg betragter den lyse Udsigt fra mit Vindue, og den skønne Stad med dens Bjerg-Forposter i Baggrunden hæver sig for mit Blik, har jeg en Følelse af, at jeg burde staa op i Mødet og raabe Hurra for Brigham Young og hans medfølgende haardføre Pionerer, som havde Nerver til at søge og Mod til at opbygge et Hjem paa et Sted, der den Gang var en Ørken, men nu er en Have; hvor der tilforn var haardt og ujævnt af stridende Trosbekendelser, men hvor der nu bliver blødere, eftersom Tiden gaar, og Folk kommer til at forstaa, at der kun er een Gud, som regerer og leder Menneskenes Tilværelse, og at maaske alle Veje lede til Zion. Jeg er derfor kommet til det Resultat, at Saltsø-Staden er en meget god By at bo i, at udvikles i og at dø i, og jeg tror, jeg vil tilbyde en Belønning for Oplysninger, som kunne lede til Opdagelsen af de før omtalte „fordærvelige Indflydelser"s Leje.

Men jeg tror ærligen, at naar dette er lykkedes, ville vi finde, at det kun er en Indbildning.

Millennial Star.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 46.)

Nephi bevidner for sine Brødre, at Forløserens Død var en forudbestemt Nødvendighed under den Forudsætning, at Menneskene maatte opstaa fra de Døde. Disse ere hans Ord: „Thi ligesom Døden er kommen over alle Mennesker, maa der nødvendigvis ogsaa være en Kraft til Opstandelse for at fuldbyrde den store Skabelses naaderige Plan, og Opstandelsen maa nødvendigvis komme til Menneskene, fordi de ere faldne; og Faldet kom formedelst Overtrædelse; og fordi Menneskene faldt, bleve de udelukkede fra Herrens Ansigt .... Og den Død, om hvilken jeg har talet, som er den aandelige Død, skal opgive dens Døde, og denne aandelige Død er Helvede; altsaa, Døden og Helvede maa opgive deres Døde, og Helvede maa opgive sine fangne Aander, og Graven maa opgive sine fangne Legemer, og Menneskenes Legemer og Aander skulle forenes igen med hinanden; og det sker ved den Israels Helliges Opstandelses Kraft. O, hvor stor er ikke vor Guds Plan! Thi paa den anden Side maa Guds Paradis opgive de Retfærdiges Aander og Graven opgive de Retfærdiges Legemer; og Aanden og Legemet skulle komme sammen igen og alle Mennesker blive uforkrænkelige og udødelige, thi de ere levende Sjæle med en fuldkommen Kundskab ligesom vi i Kødet, med Undtagelse af, at vor Kundskab skal vorde fuldkommen." (2. Nephi 9, 6, 12—13).) Samuel, Lamaniternes Profet, forudsagde Frelserens Fødsel, Forvaltning, Død og Opstandelse og forklarede Menneskenes deraf

følgende Opstandelse: „Thi se, han maa visseligen dø, paa det, at Frelse kan komme for at til Veje bringe de Dødes Opstandelse, saa at Menneskene derved kunne blive bragte ind for Herrens Ansigt. Ja, se denne Død til Veje bringer Opstandelsen, og den forløser hele Menneske-Slægten fra den første Død, den aandelige Død, som kom over alle Mennesker formedelst Adams Fald, hvorved de ere udelukkede fra Herrens Ansigt eller ere at betragte som døde, baade med Hensyn til timelige og aande-Ting. Men se, Kristi Opstandelse forløser Menneskene, ja, hele Menneske-Slægten, og bringer dem tilbage til Herrens Nærværelse. Det nye Testamente giver os mangfoldige Beviser paa, at Opstandelses-Læren blev almindelig forstaaet i Kristi jordiske Missions-Tid og i den efterfølgende apostoliske Æra. Herren selv forkynder disse Lærdomme. Som Svar til de skinhellige Sadducæere sagde han: „Men have I ikke læst om de Dødes Opstandelse, hvad som er talet til eder af Gud, naar han siger: „Jeg er Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud. Men Gud er ikke de Dødes Gud, men de Levendes." (Matth. 22, 31—32.) Til Jøderne, som efterstræbte hans Liv for hans Gerningers og Læres Skyld, talte han paa denne Maade: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: hvo, som hører mit Ord og tror den, som mig udsendte, haver et evigt Liv og kommer ikke til Dommen, men er gaaet fra Døden over til Livet. Sandelig, sandelig siger jeg eder: den Time kommer, ja er nu, da de Døde skulle høre hans Røst, og de, som høre den, skulle leve." (Joh. 5, 24—25.)

At Kristus til Fuldkommenhed forstod Hensigten med sin forestaaende Martyrdød og Opstandelsen, som skulde efterfølge, er overflødigen bevist af hans egne Ord, mens han levede paa Jorden. Til Nikodemus siger han: „Og ligesom Moses ophøjede Slangen i Ørken, saa bør det Menneskenes Søn at ophøjes: paa det, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv." Og til Martha, som begræd sin Broder Lazarus Død, erklærer han: „Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som tror paa mig, skal leve, om han end dør." (Joh. 11, 25.) Han profeterede frit om sin egen Opstandelse; han angav nøje den Tid, i hvilken hans Legeme skulde ligge i Graven: „Thi ligesom Jonas var tre Dage og tre Nætter i Hvalfiskens Bug, saaledes skal Menneskenes Søn være tre Dage og tre Nætter i Jordens Skød." (Matth. 12, 40), se ogsaa Matth. 16, 21 og 20, 19.)

To almindelige Opstandelser ere omtalte i Skriften; de kunne nævnes som den første og den sidste eller som de Retfærdiges eller Uretfærdiges Opstandelser. Den første blev paabegyndt ved Jesu Kristi Opstandelse, straks efter hvilken mange af de hensovede Hellige kom ud af deres Grave; en Fortsættelse af denne de Retfærdiges Opstandelse har været i Virksomhed og vil blive fuldbyrdet paa den almindelige Maade i Forbindelse med Kristi anden Herligheds Genkomst; den vil derfor være en af Mil-

lenniets Begyndelses-Tildragelser. Den sidste Opstandelse vil blive opsat til Tusindaarets Ende og vil staa i Forbindelse med Domme-Dagen.

Den første Opstandelse; — Kristi Opstandelse og den paafølgende: — Den Kendsgerning, at Kristus stod op fra de Døde, er bevidnet ved en saadan Mængde skriftlige Beviser, at ingen, som tror paa den hellige Skrifts Sandhed, kan tvivle derpaa i mindste Maade. Til Kvinderne, som kom tidlig til Graven, sagde Engelen, som havde borttaget Stenen fra Graven: „Han er ikke her, thi han er opstanden, som han selv haver sagt." (Matth. 28, 6.) Derefter viste den opstandne Herre sig for mange Mennesker i de 40 Dage, der hengik imellem hans Opstandelse og Himmelfart. (Matth. 28, 9, 16. Marci 16, 14. Lucæ 24, 13—34. Joh. 20, 14—17. 19—26. 21, 1—4 samt 1. Kor. 15, 5—8.) Efter at være opfaren til Himmelen aabenbarede han sig for Nephiterne paa deu vestlige Halvkugle, som allerede har været omtalt i disse Afhandlinger. Vi ville her se, at Apostlene ikke undlode at vidne om Virkeligheden af deres Herres Opstandelse, ejheller glemte de, at tale om Opstandelsen, som ligger i Fremtideu.

Kristus, „den første Frugt af de, som ere hensovede (1. Kor. 15, 20—23), var den første til at fremkomme af Graven med et udødeligt Legeme; men vi læse, at straks efter hans Opstandelse, vare mange af de Hellige bragte ud af deres Grave. „Og Gravene oplodes, og mange af de hensovne Helliges Legemer opstode og gik ud af Gravene efter hans Opstandelse, og de kom ind i den hellige Stad og aabenbaredes for mange. Alma, en af Nephiternes Profeter, som skrev omtrent et Hundrede Aar før Kristi Fødsel, forstod klart, at der ikke vilde være nogen Opstandelse før Frelserens, efterdi han siger: „Se, jeg siger dig, der er ingen Opstandelse, eller jeg vil sige med audre Ord, at dette dødelige bliver ikke iført Udødelighed, den Forkrænkelighed bliver ikke iført Uforkrænkelighed førend efter Kristi Komme (Alma 40, 2.)

(Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

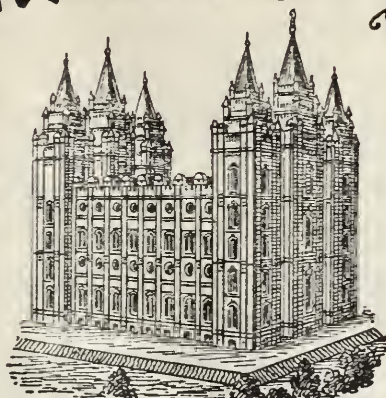
Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1ste Marts 1901. 50de Aargang.

Det vikarierende Arbejde for de Døde.

Tale af Apostel Anthon H. Lund,
afholdt i Tabernaklet i Saltsø-Staden den 6. Oktober 1900.

Vore Møder vare meget nydelsesrige i Gaar, og for mig vare de aandelige Fester. Jeg haaber, at vore Møder i Dag og i Morgen maa blive ligesaa, saa at vi kunne nyde en rig Fylde af den Hellig-Aand.

Det interesserede mig meget i Gaar at høre, hvad Broder Clawson sagde angaaende Tempel-Arbejde. Jeg tænkte over, hvilket herligt Princip dette var! Hvor taknemlige ere vi ikke for, at Herren har frembragt det ved sin Tjener Joseph Smith. Det var i hans Livs sidste Aar, at han følte sig saa stærkt paavirket til at forelægge de Hellige denne Frelses Sag; men det var ikke noget nyt Princip. Skønt han blot prædikede og skrev om dette Emne et Aar eller to før sin Død, finde vi dog Hentydninger til dette Princip i Aabenbaringer, som Herren gav ham i Kirkens tidlige Aar. I det herlige Syn, der blev givet til Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon om de forskellige Herligheder, fortælles om en vis Klasse, som ikke annammede Evangeliet i dette Liv, men havde modtaget det i Fængslet efter Døden. Dette viser Guds store Naade, og at Frelsen udstrækker sig i langt større Omfang end den snævre Kreds, som andre Religioner lære om. Profeten Joseph Smith kunde ikke have modtaget dette fra noget Menneske, fordi ingen lærte saadant. Det var aabenbaret til ham, og han gav det til Folket.

I Betragtning af dette Princip kunne vi ikke undgaa at undres over Guds Visdom og Naade i at sikre Frelse til de mange Millioner, som ere døde uden Kundskab om Sandheden. Dette Frelse-Princip for de Døde var kundgjort til Profeten endogsaa før den allerede nævnte Aabenbaring. Den første Nat, da han modtog Besøg af Engelen Moroni, forklarede Engelen ham forskellige Principper, som vare ukendte for Verden, og han udlagde nogle Kapitler fra Profeterne. Blandt andet hentydede han til Malakiæ Profeti, at Elias skulde blive sendt for at vende Børnenes Hjerter til deres Fædre og Fædrenes Hjerter til Børnene. Hvem har forstaaet den dybe Mening, som indeholdes i disse Ord? Da Herren aabenbarede mere til Profeten, begyndte vi at forstaa det, og nu vide vi, at Profetien indeholder de Dødes Frelse. Jeg antager ikke, at den unge Joseph Smith den Gang forstod Vigtigheden af denne Profeti, men Herren ønskede disse Ting frembragte. De bleve ikke udviklede, efter som Kirken tiltog, men de ere Principper, som vare givne, før Verden var. Derfor bleve de i de første Aabenbaringer, som Profeten modtog, udpegede, fremstillede og gradvis forklarede, eftersom Folket var beredt til at modtage dem.

Disse Principper ere ikke nye. De bleve forstaaede af de gamle Profeter og af det nye Testamentes Skribenter. Paulus hentyder til Daabs-Ordinansen for de Døde. Jeg har været til flere Begravelser i England, og det har forundret mig at høre det 29. Vers af Pauli 1. Korinthier-Brev oplæst. „Hvad mon de ellers gøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde ikke opstaa? Hvi døbes de da for de Døde?" Hvor faa er der ikke, som forstaar Meningen af dette Vers? Paulus forstod det, og jeg tror, de Første-Dages Hellige klarligen forstod dette Princip, thi Paulus brugte det som et Bevis paa Opstandelsen. Til hvad Nytte vilde det være at blive døbt for de Døde, dersom de Døde ikke opstod? Dette var hans Bevis. Uden al Tvivl praktiserede de Hellige dette Princip i hine Dage, thi vi finde i Kirkehistorien længere frem i Tiden, at der blev udstedt Dekreter imod den Skik at døbe for de Døde. Omtrent ti Hundrede Aar senere, da i Rusland nogle af dets Prinser bleve omvendte til Kristendommen, bleve de tilskyndede til at forlange denne Ordinans udført for deres Forfædre. Jeg ved ikke, om de havde nogen Kundskab fra Historien om de Første-Dages Hellige eller ikke; men saadanne Ordinanser bleve i Virkeligheden udførte i Rusland. Apostelen Peder forstod dette Princip om Frelse for de Døde, og vor Frelser forstod det, og jeg tror, han lærte det i Synagogen i Nazareth. Efter at han havde været ude at prædike og kom tilbage til sit Hjem i Nazareth, blev han kaldet til at læse fra Profeterne, hvilket var Sædvane i deres Synagoger, og de gave ham Profeten Esaiæ Bog, og han læste fra det 61. Kapitel. Da jeg var i Nazareth, besøgte jeg denne Synagoge (man sagde i det mindste, at det

var den), og da jeg stod i denne Bygning, undredes jeg ved, hvor han stod, medens han talte ved denne Lejlighed, og jeg tænkte paa den ædle Lære, som han hentydede til — Frelse for de Døde. Jeg ønsker at læse nogle Vers fra dette Kapitel: „Den Herre, Herres Aand er over mig; derfor har Herren salvet mig til at kundgøre et godt Budskab for de Fattige; han sendte mig til at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte; til at udraabe for de Fangne Frihed og for de Bundne Løsladelse; til at udraabe Herrens Velbehageligheds Aar og vor Guds Hævn; til at trøste alle Sørgende." Han læste disse Vers, hvilke beskrive hans Mission. Iblandt andre Ting siger han os, at hans Mission var at løslade Fangerne og at aabne deres Fængsels Døre. Denne Del af sin Mission fuldførte han ikke, medens han levede her, saa vidt vor Erfaring strækker, men vi vide, at han opfyldte den senere. Peder fortæller os, at han prædikede til Aanderne i Fængslet — dem, som Job omtaler, naar han siger: „De skulle blive bragte ud af Graven og ud af deres Fængsel." Jesus gik selv omkring og aabnede deres Fængsels Døre; han bortførte Fanger; han bragte Glæde til mange Millioner, som i Fængslet ventede paa hans Komme og vare der, fordi de en Gang forkastede Evangeliet. Det var dem, som Noa prædikede Evangeliet for, men som forkastede ham; derfor maatte de vente en lang Tid, men de glædelige Tidender kom omsider til dem i deres Fængsel. Jesus gik og prædikede Evangeliet til dem, og Frelse blev endnu en Gang tilbudt dem. De havde ved deres sørgelige Erfaring lært, hvad det betød at forkaste Evangeliet.

Nogle have det fejlagtige Begreb, at dette Princip om Frelse for de Døde vil have til Følge, at Menneskene ville forsømme deres nærværende Lejlighed til Frelse, tænkende, at denne Lejlighed altid vil være aaben for dem. Men vi maa huske paa, at de, som forkaste Evangeliet, naar de høre det, ville blive straffede. De, som levede i Noahs Dage, og som udryddedes ved Syndfloden, maatte vente en lang Tid, før Naadens Dør blev aabnet for dem. Vi fortælle alle, hvor nødvendigt det er at omvende sig og at leve i Overensstemmelse med Guds Bud og Love, medens de leve her paa Jorden. Vi ønske, at alle Mennesker maa forstaa, at der er Love, som maa adlydes af enhver, som ønsker at indgaa i Guds Rige. Jesus tydeliggjorde dette for Nikodemus, da han sagde, at ingen kunde indgaa i Guds Rige, uden at han er født af Vand og Aand. Hvis alle de mange Millioner, som ere døde uden at have adlydt denne Lov, skulle have Lejlighed til at indgaa i det himmelske Rige, maa de først blive genfødte af Vand og Aand, og Gud har indrettet det saaledes, at denne Handling kan blive udført for dem her paa Jorden. Dersom vi ikke adlyde denne Lov, kunne vi ikke indgaa i Guds Rige. Vi se i dette, Guds store Naade og Barmhjertighed mod hans Børn, idet han har indstiftet et Middel, hvorved de

kunne opnaa disse Velsignelser, efter at de have forladt deres jordiske Liv. I, som i Herrens Templer have udført hellige Handlinger for eders Afdøde, vide, hvor herligt dette Princip er. I have gjort dette af Kærlighed til eders afdøde Slægtninge, og I ere blevne velsignede, thi eders Vidnesbyrd er blevet styrket, og I have følt de Hensovedes Nærværelse, samt at I bragte Velsignelser til dem.

Aarsagen, hvorfor jeg denne Morgen taler om dette Emne, er, at mange af de Hellige, som elskede deres hensovede Slægtninge og ønske i Herrens Templer at udføre Handlinger for dem, ere forhindrede fra at gøre det paa Grund af, at de ikke have deres Slægtregistre. Mine Brødre og Søstre, vort Ønske er, at I maa søge at erholde eders Slægtregistre; thi det er i disse Dage, at Børnenes Hjerter skulle vendes til Fædrene.

Straks efter, at Profeten Joseph Smith havde tilkendegivet dette Princip for Verden, begyndte Menneskene at søge efter deres Forfædre. Herren virkede paa Menneskenes Hjerter, og som en Følge deraf oprettedes genealogiske Foreninger overalt; Menneskene begyndte at søge efter deres Forfædres Navne, og mange Bøger, indeholdende Slægtregistre, ere blevne publicerede. De, som udgave disse Bøger, have ikke den den mindste Ide om vor Lærdom og Frelse for de Døde, men deres Værker have været til stor Velsignelse for de Hellige. Mange af de Hellige vide maaske ikke, at der eksisterer en genealogisk Forening iblandt os. Vi have fire Hundrede genealogiske Værker, og vi ønske endnu flere. Vi ønske alle saadanne Værker, som ere blevne publicerede baade i England og her i Amerika, der ville være til Nytte for de Hellige i denne Henseende. Den samme Aand gør sig gældende baade i Tyskland, Danmark og andre Lande, og vi ønske at komme i Besiddelse af alt det, som er blevet samlet i disse Lande. I Danmark, Sverige og Norge er det meget vanskeligt at samle genealogiske Efterretninger paa Grund af, at Børnene altid kaldte sig efter Faderens Fornavn, for Eksempel: hvis Sønnens Navn var Karl og Faderens Erik Svendsen, saa vilde Sønnen kalde sig Karl Eriksen. Dette forandrer Efternavnene fra den ene Generation til den anden, ligesom det var i gamle Dage; thi vi læse i den engelske Bibel om „Simon Bar-jona". „Bar" betyder Søn, altsaa — Simon Jonason. Det er derfor meget vanskeligt at erholde korrekte genealogiske Oplysninger i disse Lande. Desuagtet er der adskillige Arkiver i Danmark, hvor saadanne Oplysninger kunne erholdes, og naar denne Lejlighed bliver given i Sverige og Norge, ville vi have Brødre til at arbejde dersteds i dette Øjemed. Vi have Agenter i Tyskland og Schweiz, saa at de Hellige fra disse Lande kunne erholde Navnene paa deres Slægtninge. Det samme kan siges om New England. Denne vor genealogiske Forening prøver paa at aabne Forbindelse med alle de Lande, hvorfra de Hellige have emigreret. Disse

Efterforskninger ere forbundne med Omkostninger, og vi ønske derfor, at alle Hellige, som ønske at erholde deres Slægtregistre, blive Medlemmer af denne Forening. Indtrædelsesafgiften er meget lille, og I ville faa denne tilbage, idet I betale mindre for Erholdelsen af eders Slægtregistre. Jeg haaber, at de Hellige ville ihukomme dette. Dersom I ville skrive til The genealogical society, Latter-day Saints Historian's Office, Salt Lake City, Utah, saa ville I erholde alle de Oplysninger, I ønske.

Jeg ønsker at sige et Par Ord med Hensyn til Levnetsoptegnelser eller Biografier. Vore Missionærer ere blevne opfordrede til at optegne alt, hvad der tildrager sig paa deres Mission; thi disse Optegnelser ville med Tiden blive meget værdifulde. Mange Brødre fra Kirkens tidligste Dage have nedskrevet deres Oplevelser, og det vilde være os meget kært, dersom disse Dagbøger bleve indleverede paa Historieskriverens Kontor; thi det er muligt, at disse Bøger indeholde Oplysninger, som ville kaste mere Lys over allerede kendte Begivenheder. Paa Kontoret have vi saadanne Mænd som Andrew Jenson og andre, der ere vel kendte med næsten alle Begivenheder i vor Kirkes Historie, og de kunne hurtigt udsamle fra disse Bøger alle Oplysninger, som ville være af Værdi for os. Vi mene hermed ikke, at Børn skulle skille sig af med deres Fædres Optegnelser ved at give dem til os; men vi ønske, at de ville laane dem til os, saa at vi fra dem kunne udsamle, hvad vi behøve til vor Kirkes Historie. Nogle ønske maaske, at vi ville opbevare disse Optegnelser for dem; dette ville vi gøre med Glæde. Vi ville mærke Bøgerne, saa at de hurtigt kunne blive fundne, naar de ønskes, samt opbevare dem paa et sikkert Sted. Vi ønske at skrive vor egen Historie. Naar vi læse historiske Værker, finde vi ofte Personer og Begivenheder omtalte paa en Maade, som ikke er i Overensstemmelse med Sandheden, fordi Historien er skreven af deres Fjender. Mange af de Sekter, som ere opstaaede siden Apostlenes Dage, ere blevne fremstillede for os i et daarligt Lys, fordi Beskrivelsen er besørget af deres Uvenner. Vi ønske ikke, at kommende Generationer skulle læse vor Historie i et fra Sandheden afvigende Lys.

Før jeg sætter mig ned, er der en anden Sag, som jeg ønsker at forelægge Brødrene. I Sommermaanederne ere vore religiøse Klasser ikke blevne vedligeholdte undtagen paa et Par Steder. Men nu, da Skoleaaret er ved at begynde, haabe vi, at Superintendenterne for disse Klasser ville paase, at de atter begynde med fornyet Interesse. Vi have just publiceret en ny Udgave af Vejledninger for disse Klasser, og de kunne erholdes ved at skrive til Superintendent Maeser. Vi haabe, at Interessen for disse Klasser maa vedligeholdes, saa at vore Børn kunne erholde den religiøse Undervisning, som de ikke erholde i Almueskolerne, og som vi ikke have Tid til at give dem i Hjemmet.

Maa Gud velsigne eder, mine Brødre og Søstre, og maa denne Konference blive en aandelig Fest for alle dem, som overvære den, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Frygt for Helvede.

For den intelligente Menigmand kunne Beviserne, som vare fremlagte for det for nylig samlede Chikago Presbyterium, angaaende „Forkortning i Trosbekendelsen" synes at mangle Frimodighed. Denne Bekendelses Forkæmpere talte vidtløftigt til Fordel for „Korthed i Almindelighed", men syntes ikke at være i Stand til at sige bestemt, paa hvad Maade de ønskede Bekendelsen forkortet. Maaske de tænkte, at det var unødvendigt at specificere det, eftersom alle forstod, at det var deres Hensigt — at undgaa alle Spørgsmaal om Helvede.

For enhver fordomsfri Jagttager af Striden om Bekendelsen i de kalvinistiske Kirker er det et fuldkomment Faktum, at der i Virkeligheden ingen er, som bryder sig om, hvorvidt Fremstillingen af Læren om Treenigheden, Skabelsen, Forsynet, Synd, Forløseren, Tro, Omvendelse, gode Gerninger eller Frelse er lang eller kort. Den Del af Westminster-Bekendelsen, som Forkorterne ønske at beskære, er den, der omhandler Læren om fremtidig Straf. De synes ikke om at prædike om den Jde, at nogen skal straffes haardt for Overtrædelse, og derfor ønske de at udkaste denne Lære af deres Trosbekendelse og at ombanne den til almindelig Meningsløshed. Med andre Ord, de ønske at blive befriede fra Helvede. J en Tidsalder, der finder Undskyldning for de grueligste Forbrydelser og paa denne Maade gør Menneskekærlighed lastefuld, kalde de Jdeen om Helvede forældet og barbarisk.

Det fortjener Opmærksomhed, at denne Ængstelse efter at bortforklare Bibelens rene Ord angaaende Helvede kommer mere fra Præsterne end fra Tilhørerne. Menigmand forstaar, at den eneste Maade, hvorpaa menneskelige Love kunne blive virksomme, er ved at belønne den, som gør godt, og straffe den, som gør ondt. Han kender menneskelig Retfærdighed, og saa langt som menneskelig Ufuldkommenhed vil tillade det, danner han sig en Model efter, hvad han tror er guddommelig Retfærdighed. Menigmand har betragtet Kirken fra dens Grundlæggelse til Nærværende som staaende for Menneskene med Belønning i den ene Haand og Straf i den anden, og han har billiget denne Stilling, eftersom den er grundet baade paa Fornuft og Aabenbaring. Men nu føler han, at hans Lærere kaste Gengældelsens Sværd bort og prøve paa at hæmme det Onde ved Kærtegn.

Disse Prædikanter, som klage over Vantroens og Materialismens

Tilvækst, burde betænke, om ikke deres Bestræbelser for at afskaffe Helvede er ved Roden af disse Onder. De burde betænke, om man frigjort fra Frygt længere vil fæste Tillid til Løftet om Belønning. De burde betænke, om Menneskene, frigjorte fra Helvedes Frygt, vilde have Haabet om Himmelen formindsket. Eftertænksomme Menigmænd ere endnu ikke overbeviste om, at den sunde Frygts Hjørnesten kan uden Fare blive borttaget fra Moralitetens Grundvold. De læse i deres Bibler, at „Gudsfrygt er Visdoms Begyndelse", og de vide, at Gudsfrygt er Frygt for Helvede. Deseret News.

Kærlighedens Magt.

„Jeg skal nok faa Bugt med det," sagde Øksen og slog vældig løs paa Jærnet; men med hvert Slag blev den mere stum, og endelig maatte den høre op.

„Lad mig forsøge," sagde Saven, og den arbejdede nu med sine skarpeste Tænder i Jærnet; tilsidst vare alle Tænderne blevne fuldstændig ødelagte.

„Ha, ha!" udbrød Hammeren. „Jeg vidste nok, at det ikke vilde lykkes eder. Men nu skulle I se; jeg skal vise eder, hvorledes man bærer sig ad."

Men ved det første Hug røg den af Skaftet, og Jærnet var uforandret.

„Maa jeg prøve?" sagde den lille, bløde Flamme.

Alle de andre haanede Flammen; men den snoede sig ganske stille omkring Jærnet og slap det ikke, førend det var fuldstændigt glødende under dens uimodstaaelige Indflydelse.

Der er Hjerter, som selv den voldsomste Vrede ikke gør Indtryk paa, og som hverken lade sig bøje af den mest ondskabsfulde Forfølgelse eller det mest udprægede Hovmod, og de onde Gerninger falde tilbage paa dem, de komme fra. Men der er en Magt, som er stærkere end alle andre; man finder vanskelig et Hjerte saa haardt, at det kan blive ved at modstaa den udholdende Kærlighed.

Karakter har den, som ved Grundsætninner viser det Uskønne, det Forvirrede og Uredte i sit Liv indenfor de snævreste Skranker. Den, der kender disse Tilværelsens Fjender og under alle deres Forestillelsers forsøgte Modstand tæmmer dem, for at der kan blive skaffet Plads for det klare frie Liv — han har Karakter. Bührlen.

Den 1ste Marts 1901.

Gudsfornægtende Urimeligheder.

Daaren siger i sit Hjerte: „Der er ingen Gud.“ Hvo, som betragter Naturens Vidundere uden at se noget Bevis paa Mester-Sjælen, som planlagde, og Mesterhaanden, som udførte disse Undere, der ere synlige paa alle Sider og fra ethvert Standpunkt, maa være omgivet af et uigennemtrængeligt Sindsmørke. Materialisten vil latterliggøre, hvad han kalder Religions-Urimeligheder, men findes der noget i Verdens mest urimelige Religion, som er mere latterligt og ufornuftigt, end at uorganiske Stoffer uden Liv eller Tanke, uden Kraft til at gøre Udkast, af sig selv kunne danne hverandre til de forskellige Afvekslinger af Form, Liv og Skønhed, som ere synlige over hele Universet?

Hvad vilde Materialisten tænke om en Person, som vilde paastaa, at et smukt Uhr ingen Frembringer havde, men at den uorganiske Materie, af hvilken det bestaar, af sig selv sattes i Virksomhed, og at enhver Partikel havde ordnet sin egen Form, ethvert Hjul og enhver Sten og Fjeder, Glasset, Viserne og Kassen, enhver Del havde dannet sig selv paa en Maade, som fuldstændig passede til de tilstødende Dele, saaledes at det udgjorde et fuldkomment Kronometer?

Udkast vælger Midler til Hensigten, og Menneskenes mest fuldkomne Udkast og deres bedst udførte Arbejder ere yderst raa og ufuldkomne i Sammenligning med Naturens Frembringelser. Den fineste Naals Spids er duppet og ujævn, naar den betragtes igennem et kraftigt Mikroskop, men det bedste Mikroskop har endnu ikke opdaget noget ufuldkomment ved en Bis Braad. „Betragter Liljerne paa Marken, hvorledes de vokse; de arbejde ikke, spinde ikke og samle ikke i Lader. Men jeg siger eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var klædt som een af dem.“

Atheisten nægter at tro noget, som hans Sanser ikke begribe, men han tror paa Molekulen, Atomet eller den usynlige Æther, hvilke kun ere kendte i Videnskabsmændenes Indbildning. Efter denne Teori kunne vi nægte, at Lugt eksisterer, hvis vi ikke kunne mærke den, endskønt Blodhunden ved Lugtens Kraft kan følge en Mands Spor, selv om ogsaa et Hundrede andre Mænd have gaaet over det. For nylig læste vi i Avisen, at en vis Person kunde skælne imellem sine Venner ved deres særegne individuelle Lugt. Mølleren kan opdage Melets Beskaffenhed ved at gnide det imellem sine Fingre, medens alt Mel for den uøvede Følelse er ens. Det bedst øvede Øre kan opdage og angive

Tonen af nogle faa Oktaver, men tør nogen sige, at der ingen Lyd er højere eller lavere end dette Grænsemaal? De indfødte Stammer i Amerika og Afrika kunne klarligen skælne Genstande i en Afstand, der langt overgaar Syns-Kraften hos Folk, som ere fødte i vore Stæder, og som ere vante til at iagttage Ting paa kort Afstand.

Teleskopet og Mikroskopet have bragt mange Ting inden for Menneskenes Synskreds, som ingen af dem, der levede, før disse Øjnenes Hjælpere vare opfundne, drømte om. Hvis vi kun kunne tro vore Erfaringer, kunne vi ikke tro meget, thi for at forstaa Sansernes Upaalidelighed behøve vi blot at iagttage en Tryllekunstner eller at overvære en Spiritualist-Seance. Naar de menneskelige Sansers Magt sammenlignes med det uendelige Univers, saa ere de mindre i Forhold end en Vanddraabe til Verdenshavet.

Magten, som bevæger Universet, overgaar Menneskenes Forstand lige saa meget som de Kristnes Gud eller Kundskaben om det tilkommende Liv af det dødelige Legeme, der er nedlagt i sit sidste Hvilested. Videnskabens Opfindelser og Opdagelser, som have gjort saa meget for Menneskenes Forbedring og for deres Nødvendigheds Betjening og Bekvemmeligheder, ere alle direkte Resultater af Tro paa det usete og uerfarne. Aarsagen til Menneskenes intellektuelle Stillestaaen i Middelalderens mørke Tid var Nedtrykkelsen af denne Tro saavel paa videnskabelige som paa religiøse Omraader. Kun, naar det menneskelige Sind er frit og utvunget, kan det række ud over det kendte og uerfarede for at søge efter det uopdagede og saaledes gaa frem til højere Tanker og Livs-Idealer.

Hvad er den Magt, som leder Mennesket ud over sine Erfaringer? Det maa vissselig være noget mægtigere end Sanserne. Det virker i den dødsstille Nat, naar alle Sanserne hvile, og jo mindre der er i Omgivelserne til at virke paa Sanserne, des bedre og mere uforstyrret kan denne Sindstilstand gøre sig gældende. Tids-Alderens bedste Tanker ere komne til Mænd just under saadanne Forhold. Hvorfra kom disse Meddelelses-Lynglimt, som høre til alle dybt tænkende Mænds Erfaringer? De komme som en Flod fra Kundskabens Kilde, som om en Hane pludseligt var bleven aabnet. Denne Magt kan blive uddannet paa samme Maade som Sanserne, indtil den udvikler sig til, hvad Verden kalder Geni. Saaledes er det med Aabenbaringens Aand. Fordi en Mand aldrig har aabnet sit Hjerte for guddommelige Indflydelser, skulde han derfor turde vove at sige om andre, hvis Hjerter ere rensede og dannede til passende Vaaninger for den Hellig-Aand, at de ikke kunne modtage Indtryk? Vi kunne lige saa godt antage, at det øvede musikalske Øre ikke kan opdage det Skønne i Musik, forbi det ikke paaskønnes af det almindelige uøvede Øre.

Kemikeren kan ved Syrers Hjælp opløse en Sølvmønt saaledes, at

dens Identitet med Sølv er ødelagt, saavidt vore Sanser række; men han kan atter frembringe det ved Love, som han forstaar, og naar det igen er præget, vil det være i Besiddelse af sin oprindelige Pengeværdi. Mange Materialister ville tro dette, skønt de ere fuldkommen uvidende om Behandlings-Maaden, men de ville latterliggøre den Tro, at Gud er i Stand til at sammensætte adskilte Dele af det menneskelige Legeme til dets originale Form og Brug ved Opstandelsen fra de Døde.

Hvad har Atheistens Filosofi gjort for at ophjælpe Menneskeheden? Kan den give Trøst for Tabet af Venner, som ere gaaede gennem Dødens Skyggedal? Har den blødgjort og lettet Dødssengen? Hvilken Bevæggrund har den givet til at lede et moralsk Liv? Hvad har den bidraget til Menneskenes universale Broderskab eller til Fred paa Jorden og Guds Velbehag? Hvilken Belønning udlover den for Selvopofrelser for andres Fordel, eller hvilken Straf for Grusomhed og Undertrykkelse? Der læres mere i nogle faa Paragrafer af Jesu Bjærgprædiken om at hæve og forbedre Menneskene end i alle Tidsaldres Vantros Filisofi.

A. W. i Improvement Era.

Ankomst. Den 12. Februar ankom Ældsterne: John L. Christiansen fra Logan, Utah og Peter Gustaf Lundell fra Benjamin, Utah. Vi byde dem hjertelig velkommen.

Beskikkelse. Ældste John L. Christiansen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference, og Ældste Peter Gustaf Lundell beskikkes til at arbejde i Stockholm Konference.

Foraars-Konferencer.

Konference-Møder ville blive afholdte som følger:

Aalborg	Lørdag og	Søndag	30.	og	31.	Marts
Aarhus	„	„	6.	„	7.	April
København	„	„	13.	„	14.	„
Malmø	„	„	20.	„	21.	„
Gøteborg	„	„	27.	„	28.	„
Kristiania	„	„	4.	„	5.	Maj
Bergen	„	„	11.	„	12.	„
Trondhjem	„	„	18.	„	19.	„
Stockholm	„	„	25.	„	26.	„

I Præstedømsmødet om Mandagen efter hver Konference ville enhver af Ældsterne afgive deres Rapporter over deres Virksomhed:

Fremmedes Huse besøgte, evangelisk Samtaler afholdte, Bøger og Skrifter uddelte samt Møder afholdte.

Mandag Aften efter hver Konference bliver et Søndagsskolemøde afholdt, under hvilket en kortfattet Skildring af Skolens udførte Arbejder vil blive fremstillet af de forskellige Klasser.

Missionen i andre Lande.

Efter den statistiske Rapport i Millennial Star have 262 Ældster og 12 Søstre virket som Missionærer i Stor-Britannien i det forløbne Aar. 488 Medlemmer indkom i Kirken ved Daab. Missionen indbefatter ialt 4,947 Sjæle.

— Den tyske Mission havde 82 virkende Missionærer fra Zion, som i Aarets Løb døbte 301 nye Medlemmer; den har et Medlems-Antal af 1,523. Ældste Arnold H. Schultheß er Missionens Præsident.

— Den nederlandske Mission har 25 Ældste og 1 Søster fra Zion, der virke som Missionærer, foruden 6 lokale Missionærer. 159 nye Medlemmer bleve i Aarets Løb ved Daab tillagte Kirken. Missionen har et Medlemsantal af 1658; Ældste Sylvester Q. Cannon er Missions-Præsident.

— I den svejtsiske Mission virkede sidste Aar 38 Ældster som Missionærer; 158 bleve ved Daab indlemmede i Kirken; der er 1232 Medlemmer, og Ældste L. S. Cardon præsiderer over Missionen.

— Den tyrkiske Mission har 5 Missionærer fra Zion, der er tillagt Kirken ved Daab 29 nye Medlemmer; den har et Antal af 190 Medlemmer; Ældste Albert Herman er Missions-Præsident.

— Fra Island, hvor Ældste John Johannesen virker, er endnu ingen Rapport indkommen.

Stillestaaende nationale Ideer.

Ubevægelighed i Nationer kan betragtes som Tilbagegang, fordi man ved vedblivende at holde sig til sin oprindelige Stilling midt i den universale fremadskridende Bevægelse bliver ladt tilbage af sine Standsfæller. Det er netop, hvad der er hændt den latinske Race, først i Italien, den latinske Civilisations Leder, og senere i andre Lande, der have antaget denne Civilisation som den mest passende til deres Følelser. Medens, hvad jeg kalder, Latinisme er blot et historisk Fænomen, gennem hvilket de virkelig fremadskridende imperiale Nationer ligesom England

ere gaaede fremad til ny Civilisation, prøver Italien at opretholde den gamle som et nuværende Faktum, en Fortsættelse af det romerske Liv, hvilket for stedse er tilintetgjort. Dette er en uheldsvanger Anachronisme, et Fænomen af standset Bevægelse. Den har foraarsaget Hensygnen og vil sikkerlig, hvis den vedligeholdes, foraarsage Tilintetgørelse af de Nationer, som ikke have Mod nok til at forlade Fortidens Omløbskreds; de ere ligesom Østens store Monarkier paa Vej til kun at blive adspredte Levninger af sociale Forsteninger.

Denne Fremtoning, som er udvist af de latinske Nationer, af Italien, Spanien samt Frankrig uagtet de blomstrende økonomiske Forhold i det sidste Land vidste for en Tid at maskere Ondet og give det en Fordel over sine Søsterlande, har haft de mest uheldige Følger, baade politiske og sociale. Medens disse Nationer forarmes ved civile og selskabelige Svækkelser, der hindre dem i at konkurrere med mere fremadskridende og lykkelige Folk, søge de at vedligeholde Skinnet af Magt og Rigdom. De fare frem med Koloni-Udbredelse og vise derved endmere klart baade deres Afmagt og deres Trang. De gøre en desperat Anstrengelse for at genoprette den gamle Pragt, for udenlands at vise de gamle Faner, der en Gang vare Storheds-Symboler, og Enden bliver altid en uberegnet Katastrofe. Betragt Spanien i den sidste Krig! Se til Italien! Den Aftagen, som foraarsages ved Ubevægelighed, bliver almindelig. Den har gjort Indgreb i enhver Form i Latinernes Virksomhed — endogsaa den militære. Alt mislykkes for os i det afgørende Øjeblik — Kunst, Videnskab, Krigsaand og Standhaftighed, og dette er Aarsagen til, at vi kun have Skinnet, men ingen Kraft tilbage — Afbildningen uden Genstanden.

Guiseppe Sergi
i Millennial Star.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 64.)

Desuden forudsaa han en almindelig Opstandelse i Forbindelse med Kristi Fremkomst fra de Døde, som de foran nævnte Skriftsteders Sammenhæng klarligen beviser. Inspirerede Mænd iblandt Nephiterne talte om Kristi Død og Opstandelse, endog medens han levede og virkede; og deres Lære modtog et hurtigt Bevis ved den opstandne Herres Ankomst iblandt dem, som de tidligere Profeter havde forudsagt. (1. Nephi 12, 6.— 2. Nephi 26, 1—9.— Alma 16, 20.— 3. Nephi 11, 12.) Herren har igen aabenbaret sig i de sidste Dage og forkyndt om sin Død og Opstandelse: „Thi se, Herren, eders Forløser led Døden i Kødet og led Pinen for alle Mennesker, paa det, at de alle maa omvende

sig og komme til ham. Og han er igen opstanden fra de Døde, for at han kunde bringe alle Mennesker til sig paa den Betingelse, at de omvendte sig. (P. B. 43. Stk.)

Opstandelsen ved Kristi Genkomst:

Umiddelbart efter, at Kristus forlod denne Jord, finde vi, at Apostlene, paa hvem Ansvaret for Kirken hvilede, prædikede Læren om en fremtidig og universal Opstandelse. Denne Lære udgjorde en meget væsentlig Del af deres Undervisning; thi den var den specielle Aarsag til Klage fra Sadducæerne, som endog angreb Apostlene i Templet, og Anklagerne vare fortrydelige, fordi „de lærte Folket og kundgjorde Jesu Opstandelse fra de Døde. (Ap. G. 4, 2.) Paulus gav Forargelse ved den Nidkærhed, hvormed han prædikede om Opstandelsen, som skulde komme; hvad vi se af den Strid, han havde med visse epikuræiske og stoiske Filosofer, i Løbet af hvilken nogle sagde: „Hvad vil denne Ordgyder sige? men andre: „Det synes, som om han vil forkynde fremmede Guder, fordi han forkyndte Jesum og Opstandelsen." (Ap. G. 17, 18.) Diskussionen blev fortsat paa Areopagos eller Mars Høj, hvor Paulus prædikede den sande og levende Guds Evangelium, indbefattende Læren om Opstandelsen. „Men der de hørte om de Dødes Opstandelse, spottede Nogle; men Andre sagde:' „Vi ville atter høre om dette." (32. Vers.) Han forkyndte den samme Sandhed til Felix, Guvernør over Judæa, og da han var bragt bundet for Kong Agrippa, sagde han angaaende en af de stærkeste Beskyldninger imod sig: „Hvad? holdes det for utroligt hos eder, at Gud opvækker Døde?"

Opstandelsen synes at have været Pauli Yndlings-Thema; han giver den en fremragende Plads i sine Breve til de Hellige. (Rom. 6, 5. 8, 11. — 1. Kor., 15. Kap. — 11. Kor. 4, 14. — Phil. 3, 21. — Col. 3, 4. — 1. Thess. 4, 14. — Heb. 6, 2.) Vi lære ogsaa af ham, at der vil være Grader i Opstandelsen: „Men nu er Kristus opstanden fra de Døde og er bleven den første Grøde af de Hensovede. Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus. Dog hver i sin Orden: den første Grøde er Kristus, dernæst de, som ere Kristi udi hans Tilkommelse. (1. Kor., 15, 20—23.) Det er udtrykkeligt erklæret, at mange Grave ville afgive deres Døde paa den Tid, da Kristus kommer i sin Herlighed, og at de Retfærdige, som ere hensovede sammen med mange, som ikke ere døde, ville blive rykkede op til at møde Herren: „Da skal Gud saaledes føre de Hensovede ved Jesus frem med ham . . . Thi Herren selv skal komme ned fra Himmelen med et Anskrig, med Overengelens Røst og med Guds Basune, og de Døde i Kristus skulle opstaa først. Derefter skulle vi, som leve, som overblive, rykkes tilligemed dem hen i Skyerne, til at

møde Herren i Luften; og saaledes skulle vi altid være med Herren." (1. Thess. 4, 14, 16—17.)

Kristus sagde til de tre Nephit-Disciple, som bad om at modtage Johannes, den elskede Apostels Velsignelse: „I skulle aldrig lide Dødens Smerter, men naar jeg kommer i min Herlighed, skulle I forandres i et Øjeblik fra Dødelighed til Udødelighed." (3. Nephi 28, 8.) Herren har kundgjort gennem Aabenbaring i disse Dage, sigende: „Og se, jeg kommer, og de skulle se mig i Himmelens Skyer, iført Kraft og megen Herlighed, med alle de hellige Engle, og den, der ikke venter med Aarvaagenhed, skal afhugges. Men førend Herrens Arm falder, skal en Engel blæse i sin Basune, og de hensovede Hellige skulle komme frem og møde mig i Skyen." (P. B., 15. Stk.) Vi have en delsvis Beskrivelse af de mange Tegn og Undere, som skulle følge Herrens herlige Tilkommelse; den lyder saaledes: „Og Herrens Ansigt skal afsløres, og de Hellige, der ere paa Jorden, skulle blive levendegjorte og henrykkes for at møde ham midt i Himmelens Ville; thi deres Grave skulle oplades. De ere Kristi første Grøde, de, der skulle nedstige med ham først, og de, der ere paa Jorden og i deres Grave, der først blive optagne for at møde ham." (P. B. 7. Stk.) Saadan ere nogle af disse Herligheder, der skulle følge den første Opstandelse, i hvilken kun de Retfærdige skulle have Del. Men de Retfærdiges Selskab vil indbefatte alle, som trofaste have efterfulgt Guds Lov, der var aabenbaret til dem, og som de forstod; Børn, som ere døde i deres Uskyldighed; ja endogsaa de Retfærdige iblandt hedenske Nationer, som levede i forholdsvis Mørke, medens de søgte efter Lyset, og som døde i Uvidenhed. „Og han har givet en Lov, og hvor der ingen Lov er givet, der er ingen Straf, og hvor der ingen Straf er, der er ingen Fordømmelse, og hvor der ingen Fordømmelse er, der har Israels Helliges Barmhjertighed Ret til dem formedelst Forsoningen; thi de ere befriede ved hans Kraft." (2. Nephi 9, 25.) Denne Lære er tydeliggjort ved Nutidens Aabenbaring: „Da skulle de hedenske Nationer forløses, og de, som ingen Lov kende, skulle have Del i den første Opstandelse." (Pagtens Bog 15. Stk.) Tusindaaret skal altsaa tage sin Begyndelse med de Retfærdiges herlige Udfrielse fra Dødens Magt; og der er skrevet om dette forløste Selskab: „Salige og hellige ere de, som have Del i den første Opstandelse; over dem har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regere med ham de tusinde Aar."

Den sidste Opstandelse. „Men de andre Døde bleve ikke levende igen, førend de tusinde Aar fuldendtes". Saaledes sagde Aabenbareren Johannes efter at have beskrevet de herlige Velsignelser for de Retfærdige, som deltoge i den første Opstandelse. De Uværdige ville blive kaldte til

en Fordømmelsesdom, naar den genfødte Verden er beredt til at blive fremstillet for Faderen.

Kontrasten imellem dem, hvem der er forjættet Del i den første Opstandelse, og dem, hvis Lod det er at vente til den sidste Opstandelse er stor, og Skriften letter den ikke paa nogen Maade. Det er sagt os, at det er Ret at begræde Tabet af vore Døde, i Særdeleshed dem, som intet Haab have om en herlig Opstandelse: „I skulle leve sammen i Kærlighed, saaledes at I monne græde over Tabet af dem, som dø, og især for dem, der ikke have Haab om en herlig Opstandelse". (Pagtens Bog 13. Stk.) Den Almægtiges Røst er hørt i disse Dage, med følgende højtidelige Advarsel: „Hør, for se Herrens store Dag er nær for Haanden. For Dagen kommer, da Herren vil lade sin Røst høre fra Himmelen; for Himlene skulle ryste, og Jorden skal bæve, og Guds Trompet skal lyde baade højt og længe og skal sige til de sovende Nationer: I Hellige opstaa og leve; I Syndere forbliv og sov, til jeg kalder igen". (P. B. 43, 17—18.)

Synet af den sidste Scene er saaledes beskrevet af Johannes: „Og jeg saa de Døde, Smaa og Store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne efter deres Gerninger. Og Havet afgav de Døde, som vare i det; og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem, og de bleve dømte hver efter sine Gerninger". (Joh. Aab. 20, 12—13). Dette betegner Opstandelses-Værkets Fuldendelse. Skriften giver afgørende Beviser paa, at Opstandelsen vil være universal, skønt de Døde ville blive bragte frem i den Orden, hvori de ere forberedte, enten paa den første eller paa den anden Opstandelse; dog vil enhver, som har beboet et købeligt Tabernakel, igen blive iklædt sit Legeme og i dette blive dømt. Mormons Bog taler bestemt i Beskrivelsen over den bogstavelige og universale Opstandelse: „Og der er en Død, som kaldes den timelige Død, og Kristi Død skal løse den timelige Døds Baand, paa det at alle skulle blive opreiste fra denne timelige Død; Aanden og Legemet skulle atter blive forenede i deres fuldkomne Skikkelse; baade Lem og Ledemod skulle atter komme til deres eget Legeme, ja, ligesom vi nu ere; og vi skulle fremstilles for Gud med den samme Bevidsthed, som vi nu have, og med en klar Erindring om al vor Skyld. Og denne Genoprejsning skal blive alle tildelt, baade Gamle og Unge, baade Trælle og Fri, baade Mænd og Kvinder, baade Ugudelige og Retfærdige; og end ikke saa meget som et Haar af deres Hoveder skal blive tabt; men alting skal blive bragt tilbage til sin fuldkomne Skikkelse, som det nu er, eller i Legemet, og skal fremføres og fremstilles for Kristi, Sønnens, Gud Faderens og den Hellig-Aands Domstol, hvilke ere en evig Gud, for at dømmes efter deres Gerninger, enten de ere gode, eller de ere onde. Nu se, jeg har talet

til eder om det dødelige Legemes Død og ligeledes om det dødelige Legemes Opstandelse. Jeg siger eder, at dette dødelige Legeme bliver oprejst til et udødeligt Legeme, det vil sige fra Døden, ja, fra den første Død til Livet." (Alma 11, 42—45.) (Fortsættes.)

Dødsfald. Hermed tilkjendegives for Slægtninge og Venner, at min elskede Datter, Hanna Marie Halvorsen, afgik ved Døden den 16. Januar 1901 efter i to Aar at have lidt af Brystsyge. Hun blev født den 17. April 1864 i Namsos, Norge, og kom til Utah for omtrent 16 Aar siden. Begravelsen fandt Sted fra 13. Wards Forsamlingslokale Søndagen den 20. ds. Kl. 12 under megen stor Tilslutning. Hun efterlader en sørgende Moder og tre Søskende, nemlig: John Halvorsen, Medlem af Præsidentskabet over det 8. Kvorum af Ældster, Mrs. Halvorrine Guldbransen i Salt Lake City, samt Mathea Halvorsen i Norge.

Døden stiller alle Smerter;
Herren kjender alles Hjerter —
I hans Rige er der Sommer;
Han alene er vor Dommer.

Marie Halvorsen.
(Bikuben).

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

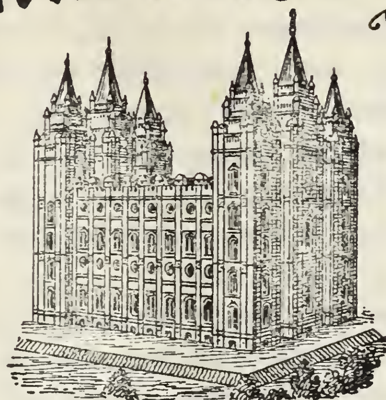
Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15de Marts 1901. 50de Aargang.

Tale af Ældste Andreas Peterson,

afholdt i København den 27. Januar 1901.

Menneskenes Forgængelighed. — Aandernes Tilstand efter Døden. — Den første og anden Opstandelse.

Brødre, Søstre og Venner! Det har været mit højeste Ønske i de sidste 28 Aar, naar som helst Lejligheden gaves, at kunne tale om den Naade, Mildhed, Langmodighed, Godhed, Barmhjertighed og Retfærdighed, som Gud, vor himmelske Fader, beviser sine Børn her paa Jorden, og at kunne gøre det ved Sandhedens Lys, ved Inspirationens Aand, som ere eet med Faderen og Sønnen, saa at disse, den Almægtiges Egenskaber kunne blive fremstillede paa en rigtig og forstaaelig Maade til mine Medmenneskers Glæde, Gavn og Tilfredsstillelse, og hvis jeg maa blive i Stand til at koncentrere mine Tanker paa et eller andet Emne af Evangeliet i denne Stund, vil det være mig en sand Glæde at tale til eder i Aften.

Menneskene leve kun en kort Tid her paa Jorden, og selv om der findes nogle, som opnaa hundrede Aars Alderen i denne Slægt, hvilket er, hvad man kalder et langt Liv, er det dog, sammenlignet med Enigheden, ikke saa meget som en Vanddraabe i Forhold til det store Verdenshav; men de fleste forlade denne Tilværelse, før de opnaa en saa høj Alder. Ja, alle vandre Støvets Vej før eller senere; thi her have vi ikke blivende Sted.

Her opstaar Spørgsmaalet: Hvor gaa vi hen, naar vi forlade dette Livs Glæder og Sorger, Møje og Bekymringer? Mange paastaa, at der ikke findes noget Liv efter dette; Menneskenes Legemer hensmuldre efter Døden, og denne siges at være en Tilintetgørelse for al Tid. Er denne Opfattelse af Menneskenes Liv og Død logisk? Lader os af Fornuftens Grunde uddrage nogle faa Reflektioner over dette for mange af vore Medmennesker tvetydige, men for os, som have annammet Sandheden, meget interessante og herlige Princip, til hvis Undersøgelse en Del af vor Tid er vel anvendt. Og naar vi gennem Aandens Lys og Vejledning komme til at forstaa det, giver det os Glæde i Livet og Haab i Døden.

Menneskene ere satte her paa denne skønne og frugtbare Jord, begavede med Fornuft, fri Vilje samt udøvende Magt til at vælge eller forkaste det Ene eller det Andet efter Behag og overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende. De formaa at skælne mellem Ret og Uret samt at udvikle sig paa mange Omraader. Ja, de ere satte her med Herredømme over Fuglene i Luften, Fiskene i Havet og Dyrene, som bevæge sig paa Jorden. Disse ere Kendsgerninger, som ingen vover at bestride; thi vi have lært af Erfaring, at det forholder sig saaledes. Vilde det være fornuftigt at tænke sig, at et Væsen, der var i Besiddelse af saadanne Egenskaber og Privilegier, kun skulde nyde dem nogle faa Aar og siden forsvinde som en Røg, der bortdrives af de friske Vinde og opløses, saa at man ej kan se den mere, eller forsvinde som Skyggen, naar Solen skjuler sig bag den tykke og mørke Sky? Vilde I være tilfredse med saaledes at forsvinde fra denne timelige Tilværelse? Er det saaledes, saa komme vi til den uhyggelige Slutning, at hele vort Liv ikke er andet end en Glæde, som varer en kort Tid og saa for evigt forsvinder, eller et kort Sørgespil, som ender med Døden. Uhyggelige og rædselsfulde Tanke! Nej, min Broder, Søster og Ven, saaledes forholder det sig ej.

Takket være Himlens Gud, fordi han i sin uendelige Visdom har anset sin Skabning værdig til en Forklaring over dette i sig selv interessante Emne, og fordi han igennem sine Tjenere, Profeter og Apostle, har aabenbaret, at Menneskets Virksomhed ikke sluttes med Døden, selv om det ved denne Lejlighed nødes til at nedlægge Vandrings-Staven tillige med sit jordiske Legeme, hvilket hensmuldrer og atter forenes med Moder Jorden. Men Aanden, den udødelige Del, som, saa længe den er i Legemet, bevirker, at det kan se, høre, lugte, smage og føle, komme og gaa, overgaar til en anden Sfære, ligesom vi gaa fra et Værelse til et andet. Det var paa Grund af denne Tro, dette Haab og denne Kundskab, at Patriarker, Profeter, Apostle og Hellige af alle Tidsaldre have været i Stand til at udholde Spot og Haan, ja, endog Døden, for den Tro, som formedelst Guds Naade var plantet i deres Hjerter,

og for Haabet, som de ejede, hvilket strakte sig ud over Tiden og ind i Evigheden, hvor Bedrøvelse forvandledes til Husvalelse og Sorg til Glæde, samt Lidelse til Nydelse af Guds rige Gaver i de Saliges Hjem.

Endogsaa Guds Søn, Verdens Frelser, var underkastet Sorg, Nød, Forfølgelse og Lidelser, medens han var her paa Jorden; han savnede det jordiske Livs Nødvendigheder. Han sagde: „Ræve have Huler, og Himmelens Fugle have Reder; men Menneskens Søn har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved.“ Men denne Tilstand hindrede ham ikke i at fortsætte sin Virksomhed. Han udførte den Mission, til hvilken han var kaldet i Evighedens store Raad, førend Jordens Grundvold blev lagt, til Hæder for sig selv og til Menneskenes Forløsning fra Adams Fald. Paulus siger: „Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus. Dog hver i sin Orden: Den første Grøde er Kristus, dernæst de, som ere Kristi udi hans Tilkommelse. Derpaa kommer Enden, naar han har overantvordet Gud og Faderen Riget, naar han har tilintetgjort alt Fyrstendømme, al Vælde og Magt. Thi ham bør det at regere, indtil han faar lagt alle Fjender under sine Fødder. Den sidste Fjende, som tilintetgøres, er Døden.“ (1. Kor. 15, 21—26.) Heraf læres, at eftersom Faldet med alle dets medfølgende Lidelser og omsider Død kom formedelst Menneskenes Overtrædelse, saa kommer Liv, Saliggørelse og Ophøjelse i Faderens Nærværelse ved Jesu Kristi Forsoning. Men den Vej, han udpegede, maa Menneskene betræde og fremdeles vandre paa, hvis Skabelsens Maal skal opnaas. De Bud og Befalinger, som han indførte, maa iagttages og adlydes, nemlig: Tro paa Gud, vor evige Fader og hans Søn Jesus Kristus; Omvendelse, Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse samt Annammelse af den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af den, som er bemyndiget dertil. Disse ere de første Kendetegn paa et kristeligt Liv og Levnet og ere i Overensstemmelse med det Vidnesbyrd, som Apostelen Petrus gav til den forsamlede Mængde paa Pinsefesten, om hvilket vi læse i Ap. G. 2. Kapitel: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Hellig-Aands Gave.“ Disse Ord ere baade tydelige og letfattelige og burde kunne forstaas af alle, som ønske at kende Sandheden. Petrus havde modtaget Undervisning af Herren og Mesteren selv og vidste derfor, hvad han burde lære; han fremsatte saaledes, hvad han vidste var nødvendigt til Salighed. Frelseren lærte ikke alene om Pligterne her i Livet, men forkyndte ogsaa om Tilstanden paa den anden Side Graven, idet han sagde: „Thi ligesom Faderen har Livet i sig selv, saaledes har han og givet Sønnen at have Livet i sig selv, og har givet ham Magt ogsaa at holde Dom, efterdi han er Menneskens Søn. Forundrer eder ikke herover; thi den Tid

kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dommens Opstandelse". (Joh. 5, 26—29.)

Det Spørgsmaal paatrænger sig nu vort Sind, hvad Meningen var med Frelserens Ord, da han her talte om de Retfærdiges og Dommens Opstandelse. Der er allerede hentydet til Svaret, men der kan yderligere siges, at Kristus udførte sin Mission frivilligt for alle Mennesker, som formedelst Synden ere udkastede fra Faderens Ansigt. Et Forsoningsoffer var derfor nødvendigt for at frelse dem fra en evig Søvn i Graven samt for at aabne en Udvej, hvorigennem de kunde komme frem, enten til Livets eller Dommens Opstandelse.

Ved Kristi Opstandelse finde vi en mærkværdig Tildragelse, nemlig: „Og Gravene oplodes; og mange af de hensovede Helliges Legemer opstode, og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse, og kom ind i den hellige Stad, og aabenbaredes for mange." (Math. 27, 52—53). Her ere tydelige Beviser paa, at Opstandelsen er en Virkelighed, samt at Jesus af Nazaret var den Første, som brød Gravens Baand og tilveiebragte Liv og Opstandelse for dig og mig, ja, for alle Menneskenes Børn. Vist er det, at nogle førend den Tid vare blevne optagne til Himmelen; de smagte ikke Døden, men forvandledes i en Hast, hvilket var Tilfældet med Profeten Elias, som optoges levende, efter hvad vi læse om Elias og Elisa: „Og det skete, der de gik videre og talede, se, da kom der en gloende Vogn og gloende Heste, og de gjorde Skilsmisse imellem dem begge, og Elias foer op i en Storm til Himmelen". (2. Kong. 2, 11.)

Men det Spørgsmaal fremstiller sig: Hvor gaa vi hen efter endt Strid i Forgængeligheden, og hvor ere de Millioner Aander, som have boet her paa Jorden i længere eller kortere Tid? Deres Liv varede en Tid, men sluttede omsider med Døden, ligesom Planten, der først knoppes, derefter blomstrer og omsider dør, og dens Skønhed er forbi. Se dig omkring! Kun en Gentagelse af den forløbne Tidsalders Hændelser! Det uskyldige Barn fødes til Verden, opvokser og blomstrer som Markens Liljer. Vi kunne ligne Menneskets Liv ved de fire Aarstider. Vaaren er yndig og blid, naar Græsset vokser og der er Grøde i Jorden; Sommeren med sin Sol og Varme iklæder Marken sit Højtids-Skrud, Skønhed og Pragt, hvorefter Efteraaret bereder hele Naturen til den kommende Vinterhvile. Saaledes er det ogsaa med Menneskets Liv. Barndommen har sine Lege og Glæder, Ungdommen er lys og forhaabningsfuld; Manddommen har Kraft i Arm og Mod i Barm, og Alderdommen, støttende sig til Staven, skrider fremad til Hvilens Maal. Hvor skøn vil ikke Livets Aften blive, naar vi efter fuldendt Arbejde vide, at vore Opofrelser i Livets Strid ere antagne af en mild Fader, og naar vi

faa Lejlighed til at gaa til Hvile efter et vel fuldendt Liv. Ja, den vil sikkerlig blive behagelig og Haabet skønt.

Men atter spørge vi, hvor Aanden gaar hen efter Døden. Det klareste og tydeligste Svar finde vi i Mormons Bog, Alma 40. Kapitel, begyndende med det 11. Vers: „Nu, angaaende Sjælens Tilstand mellem Døden og Opstandelsen. Se, det er bleven kundgjort for mig ved en Engel, at alle Menneskers Aander, saasnart de forlade dette dødelige Legeme, ja, alle Menneskers Aander, hvad enten de ere gode eller onde, blive bragte hjem til den Gud, som gav dem Livet. Og da sker det, at deres Aander, som ere retfærdige, blive indførte til en lyksalig Tilstand, som kaldes Paradis, en Hvilens Tilstand, en Freds-Tilstand, hvori de skulle hvile fra al deres Møje og fra al Bekymring og Sorg o. s. v. Og da skal det ske, at de Ugudeliges Aander, ja de, der ere onde, — thi se, de have ingen Del i Herrens Aand; thi se, de vælge onde Gerninger hellere end gode, hvorfor Djævelens Aand foer ind i dem og tog Besiddelse af deres Hus — skulle vorde udkastede i det yderste Mørke; der skal være Graad og Jammer og Tænders Gnidsel, og det formedelst deres egen Ugudelighed, da de ere tagne til Fange efter Djævelens Vilje. Dette er de ugudelige Sjæles Tilstand; ja, i Mørke og en skrækkelig, frygtelig Tilstand, forventende Guds Vredes heftige Fortørnelse over sig. Saaledes forblive de i denne Tilstand, saavel som de Retfærdige i Paradis, indtil Tiden for deres Opstandelse. Der findes Nogle, som have antaget, at denne Sjælens Salighed eller Elendighed før Opstandelsen var den første Opstandelse. Ja, jeg tilstaar, at Aandens eller Sjælens Opløftelse og dens Overgivelse til Salighed eller Elendighed i Overensstemmelse med de Ord, der ere talede, kunde kaldes en Opstandelse. Og se, der er atter bleven sagt, at der er en første Opstandelse, en Opstandelse for alle dem, som have været, eller som ere, eller som skulle blive til, ned til Kristi Opstandelse fra de Døde. Men vi antage ikke, at den første Opstandelse, som omtales paa denne Maade, kan være Sjælens Opstandelse og dens Overgivelse til Salighed eller Elendighed. Du kunde ikke antage, at dette er, hvad det mener. Se, jeg siger dig, nej; men det mener Genforeningen af deres Sjæle og Legemer, som have levet fra Adams Dage til Kristi Opstandelse. Nu, enten deres Sjæle og Legemer, om hvilke der er talet, skulle alle vorde genforenede paa en Gang, de Ugudelige saa vel som de Retfærdige, siger jeg ikke; lad det være nok, at jeg siger, at de alle skulle komme frem, eller med andre Ord, deres Opstandelse sker, førend de, der dø efter Kristi Opstandelse, skulle opstaa. Og nu, min Søn, jeg siger ikke, at deres Opstandelse kommer paa samme Tid som Kristi Opstandelse; men se, jeg siger, det er min Mening, at de Retfærdiges Sjæle og Legemer ville blive genforenede ved Kristi Opstandelse og Himmelfart. Men enten det bliver ved hans Opstandelse eller senere, siger jeg ikke;

men dette siger jeg, at der er et Mellemrum mellem Døden og Legemets Opstandelse, og at Sjælen kommer til Salighed eller Elendighed, indtil den Tid, som er bestemt af Gud, da de Døde skulle komme frem og baade Sjæl og Legeme blive forenede, samt blive bragte til at staa for Gud og blive dømte efter deres Gerninger. Ja, dette tilvejebringer Genoprejsningen af de Ting, om hvilke Profeterne have talet. Sjælen skal komme igen til Legemet og Legemet til Sjælen; ja, og hvert Lem og Led skal komme igen til sit Legeme; ja, endog et Haar af Hovedet skal ikke blive tabt, men alle Ting skulle komme til deres rette og fuldstændige Sammensætning igen. Og nu, min Søn, dette er den Genoprejsning, som er bleven omtalt ved Profeternes Mund; og da skulle de Retfærdige skinne i Guds Rige. Men se, en gruelig Død kommer over de Ugudelige, thi de dø i Henseende til det, som henhører til Retfærdighed; thi de ere urene, og intet urent kan arve Guds Rige; men de blive udkastede og overgivne til at nyde Frugterne af deres Arbejde, eller deres Gerninger, hvilke have været onde; og de drikke Bærmen af en bitter Kalk."

Vi finde af det anførte, at der er et Tidsrum mellem Døden og Opstandelsen eller Dommen, som skal afholdes, da Løn uddeles i Retfærdighed til alle Mennesker, enten de ere gode eller onde. De gode, ædle, oprigtige og lydige Menneskers Aander forlade ved Døden de jordiske Hytter og gaa direkte til Paradiset, de Lyksaliges Boliger, hvor de hvile sig fra deres Arbejde, Bekymring, Sorg og Strid, som de havde i Livets Kamp, samt nyde uudsigelig Glæde og Fred i Tankerne om, at de have vist Lydighed mod Guds Bud og Love, Jesu Kristi Evangelium, medens de vare i Forgængeligheden. Men de Ugudeliges Aander gaa til et skrækkeligt Mørke i de onde Aanders umiddelbare Nærhed og Selskab, hvor de blive undergivne den Magt, som de i Følge deres egen fri Vilje valgte at tjene og adlyde, medens de vare i Dødelighedens Land.

Den tænkende Sjæl vil nu fremstille det Spørgsmaal: Ere de Ugudeliges Sjæle evigt fortabte efter Døden? Svaret kommer med betænksomme Ord: Nej, min Ven! Frelseren sagde, da han talte om Jerusalems Ødelæggelse og sin anden Tilkommelse og Verdens Ende: „Men ligesom Noahs Dage vare, saa skal og Menneskens Søns Tilkommelse være." (Matth. 24, 37.) Hvorledes var det i Noahs Dage? Ja, Gud tilkendegav sin Vilje til Menneskene gennem sin Tjener Noah saaledes: „Da sagde Gud til Noah: „Alt Køds Ende er kommet for mit Ansigt; thi Jorden er fuld af Vold af dem; og se, jeg vil fordærve dem med Jorden." (1. Mos. 6, 13.) Heraf læres, at Gud selv talede til Noah og gav ham Befaling til at prædike til Folket, hvilket han gjorde i et Hundrede og tyve Aar. Kun nogle faa Sjæle annammede Budskabet og bleve frelste i Følge Løftet, som Gud gav dem, medens

de fleste forkastede Frelsens Middel og saaledes maatte lide en retfærdig Straf i omtrent to Tusinde og fire Hundrede Aar eller indtil den Dag, da Frelseren besøgte dem, hvorom Profeten Esaiæ Ord lyder: „Den Herre, Herres Aand er over mig; derfor har Herren salvet mig til at kundgøre et godt Budskab for de Fattige; han sendte mig til at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, til at udraabe for de Fangne Frihed og for de Bundne Løsladelse.“ (Esaias 61, 1.) Som yderligere Bevis paa, at han virkelig prædikede for Antediluvianerne, der forkastede Noahs Budskab, og at han aabnede Fængslets Døre og satte Fangerne i Friheb, kunne vi betragte Petri Vidnesbyrd, som findes i hans første Epistels 3. Kapitel, fra og indbefattende det 18. Vers: „Thi og Kristus led en Gang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Kødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare genstridige, da Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage, der Arken byggedes, i hvilken faa, nemlig otte, Sjæle bleve frelste i Vandet, hvis Modbillede nu frelser os, Daaben, hvilken ikke er en Renselse fra Kødets Urenhed, men en god Samvittigheds Pagt med Gud ved Jesu Kristi Opstandelse.“

Det anførte er et tydeligt Vidnesbyrd om Frelserens Virksomhed i Aande-Verden, medens hans Legeme laa i Graven, og hvis et udførligere Bevis ønskes, sige vi med Petrus: „Thi derfor er og Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kød, men leve for Gud i Aand.“ (1. Petri 4, 6.) Disse Skriftsprog oplyse os ej alene om Tilstanden, som de ulydige Hensovede vare i, men ogsaa om Jesu Mission til dem, Evangeliets Forkyndelse, ja, endog Daabens Hensigt.

Lader os nu iagttage de allerede gjorte Hentydninger, at det skal blive ligesom i Noæ Dage ved Frelserens anden Tilkommelse. Først kunne vi sige, at Menneskene nu som da i Almindelighed søge efter Verdens Gunst og Fornøjelse, men tænke ikke paa de aandelige Gavers Velsignelser. For det Andet har Gud i denne Tid talet til et dødeligt Menneske, ligesom han talede til Noah. Gud er den samme i Gaar, i Dag og vil forblive saaledes evindeligen. Om han vilde nedlade sig, hvilket han gjorde, til at tale med en Saul (Paulus), som var opfyldt med onde Tanker mod de Hellige i hans Dage, hvorfor han drog til Damaskus for at fængsle Mænd og Kvinder, som havde annammet Kristi Lære, og føre dem bundne til Jerusalem, skulde det da være forunderligt, hvis nogen i denne Tid vilde søge Herren af hele sit Hjerte, om da Gud talede til ham, som han talede til Noah, Kristus til Saul? Nej, det vilde ikke være saa forunderligt, netop fordi vi vide, at Gud er den samme nu som i fordums Dage. (Fortsættes.)

Den 15de Marts 1901.

„O! sig, hvad er Sandhed?"

Naar religiøse Personer sige, at „Frelse kom ved Jesus Kristus", udtale de en Sandhed, som har en større Udstrækning end den, som kommer til Syne paa den religiøse Tankegangs Overflade. Et teoretisk, ubestemt, uvirkeligt Noget er ikke alt, hvad Frelsen indeholder; ja, i Sandhed, om noget Ord er misbrugt, er det sikkert dette. Det er en Del af det religiøse Hverdags-Sprog; skønt Frelse er baade ønskelig og nødvendig i mange Retninger, som ikke ere aandelige, ere dog Meningerne lige saa omskiftende, som de forskellige Tros-Bekendelser og Traditioner kunne gøre dem. Det er kun faa Dage siden, at nogle unge Mænd, som gjorde Fordring paa at være Undersøgere, erklærede, at „de vidste, de vare frelste", (skønt deres Undersøgelser udvise Tvivl), og angave Tiden og Stedet, hvor dette foregik, med lige saa stor Bestemthed, som om de havde haft et Ur i Haanden og betragtet det i Frelsens-Øjeblikket, og som om den store Gave, der er kendt under Navnet „Frelse", kunde blive sikret lige saa let som at købe et Kaalhoved eller en Hest. Og lidt kalvinistisk Paavirkning kom til Syne i deres Samtale, da de ikke alene paastode at besidde Frelsen, men tillige, at de aldrig kunde forspilde den under noget som helst Forhold. „De havde modtaget Kristus", og de brugte forskellige Skriftsteder for at bevise en Stilling, som er uholdbar og umulig efter Guds aabenbarede Ord; ja, endogsaa Natur-Religion synes at belyve en Slutning, som er saa behagelig at antage, men saa uforenelig med virkelig Sandhed og personlig Erfaring.

Sikkert nok er Frelse altid relativ i sin Natur, og en Del er en Arv til alle Mennesker, men dens Grader ville være passende for ethvert Individ, alt som det overgaar den Frigivelse eller Frelse fra Døden, som ved Jesus Kristus er sikret alle Mennesker i Opstandelsen fra de Døde.

Drengen, som just er født til Verden under gunstige Omstændigheder, har ved Lydighed mod Loven alle Manddommens Muligheder i sig, som er Frelse, hvilket er Livets Hensigt. Den, som med Forstand modtager en Sandhed og adlyder dens Forordning, er vis paa den Frelse, som er forbunden med denne Sandhed; men den alene udgør ikke mere fuldkommen Frelse, end den første Næring, som Barnet modtager fra Moderen, udgør den Fuldkommenhed, som bestaar i udviklet Manddoms-Kraft. „Da jeg var et Barn", siger Paulus, „talte jeg

som et Barn, men da jeg blev en Mand, aflagde jeg det Barnagtige," og hvor meget end den aandelige Tilstands Barndom maatte ønske „Ordets sande Mælk", for at den kunde vokse derved, er der dog en Sjæls-Tilstand og aandelig Udvikling, i hvilken „kraftig Føde er baade fordøjelig og ønskelig for at nære Manddommen i Kristus".

En fuldstændig Frelse opnaas kun ved, hvad Frelseren kalder „al Sandhed", som modtages ved Inspiration, Aabenbaring, Tilegnelse og Anvendelse. Sandhed er relativ og paa hinanden følgende; det vil sige, en Sandhed, givet i urette Tid, uden Henførelse til Forstaaelse af tidligere Sandheder, som leder til denne særegne Sandhed, er uden Værdi, og dens Fremsættelse kan ikke alene være skadelig, men ogsaa skæbnesvanger, hvorimod der i Guds Orden eller i Forstaaelsen og Tilegnelsen af Sandhed er en guddommelig Orden; den ene Sandhed følger den anden, og Skønheden, Harmonien og Gyldigheden deraf ere grundlagte paa den ufejlbare Lov af det passende, af Sindet, den aandelige Modtagelighed og andre Betingelser.

Upassende Næring eller Føde i Utide og i Overflod ere Aarsager til Ondt i den fysiske Verden, og det synes, som om lige saa megen Forsigtighed og Visdom er nødvendig i den religiøse Verden som i det lavere Livs Orden. „Jeg har mange Ting at sige til eder", sagde Frelseren, „men I kunne ikke taale det nu"; Assimilations-Kraften havde endnu ikke naaet den Tilstand af Fuldkommenhed, som vilde retfærdiggøre Berettelsen. Om disse „Ting" havde været frembragte i Utide, vilde der uden Tvivl været en Mulighed for et saadant uventet Tilfælde, som er berettet paa et andet Sted, „efter en vis Aabenbaring er det sagt, at fra denne Tid forlode mange af hans Disciple ham og gik ikke mere med ham".

Den Grad af Frelse, som modtages, er altsaa kun i Forhold til den modtagne og anvendte Sandhed, og for saa vidt som vor store, guddommelige Lærer siger: „Jeg er Vejen, Sandheden og Livet", maa vi gentage hans egen Formaning: „Lærer af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet, og I skulle finde Hvile for eders Sjæle". I den underfulde Bøn for sine Disciple, som han bad, just før han blev forraadt, have vi disse mærkværdige Ord: „Hellige dem i Sandheden, dit Ord er Sandhed", derfor „blev Ordet Kød og boede iblandt os", han blev lydig, han helligede sig for sine Disciples Skyld, og hans Bøn var og er, „at de ogsaa maatte blive helligede i Sandheden", Sandheden af hans Messias-Kaldelse, af hans guddommelige Beskikkelse og Fuldmagt, hans Evangelium og dets Virkning, og af hans Bud og Love, fordi alle disse ere Sandheder.

Sandhedens Kraft ligger i dens frelsende Karakter, al Sandhed er frelsende, men der udfordres en guddommelig Forbindelse af Sandhed, plejet med Behjertethed og Lydighed, for at vinde den „store Frelse",

som er „Guds Kraft"; og dog, medens Kærlighed maatte tillade Sandhedens nødvendige frelsende Kraft, maatte denne Sandhed ubrugt, forvendt eller utilstrækkelig være et Kendemærke paa Fordømmelse, medens den, naar den bliver elsket, dyrket og antaget, som den er aabenbaret fra Tid til anden, sikrer Velsignelse og Frelse, saaledes som det var bestemt i Guds Økonomi og Frelseplan.

Jesus var uden al Tvivl Sandheden legemlig gjort, i ham havde den sin fuldkomne Fremstilling og Udvikling. Dette var mere end en Følelse, paa ingen Maade partielt, han henviste aldrig til nogen Voldgifts-Kendelse, han fuldbragte sit Værk lige til den sidste Rapport, og denne standhaftige Lydighed er al den Garanti, vi have eller behøve angaaende Fremtidens Sejr, thi han vil overvinde og lægge alle Ting under sine Fødder, og alle, som følge og forblive i ham, ville visseligen overvinde. Gud er Sandhedens Kilde, Menneskene ere hans Børn, Sandheden er deres Arv, hvis de ønske at eje den for dens virkelige Værd. Dette var aabenbaret og forkyndt af Jesus Kristus; han havde Fuldmagt i Ord og Gerninger, hans Anordning var fuldkommen. Mænds Ideer, Tanker, Sædvaner og Oprettelser ere baade overflødige og kraftesløse. Deres Systemer ere ikke fra Gud, de have Sandheden i Dele og Forskelligheder, og en Frelse er sikret alle deres Tilhængere i Forhold til deres Sandheds Maal; men ingen af dem kan tilsidesætte eller træde i Stedet for det guddommeligt beskikkede System af Tro og Gerninger, kaldet Jesu Kristi Evangelium; det alene er „Guds Kraft til Frelse"; „modtag denne Sandhed i dens Kærlighed, og om den skal gøre eder fri, da ere I i Sandhed fri".

Millennial Star.

Ankomst. Den 25. Februar ankom følgende Ældster fra Zion, Alle i bedste Velbefindende: J. N. Erickson, fra Mt. Pleasant, Utah; Jacob S. Bastian fra Loa, Utah, og Chas. O Larsen fra Faierview, Utah.

Beskikkelse. Ældste Jacob S. Bastian beskikkes til at arbejde i Københavns Konference. Ældste J. N. Erickson beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference, og Ældste Chas. O. Larsen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference.

Afløsning. Efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste afløses følgende Missionærer med Tilladelse til at rejse til deres kære Hjem: John. C. Eriksen, Kristoffer J. Kempe, Michael Johnsen og Christian Nielsen fra Kristiania Konference. N. P. Nielsen og Niels Frederiksen fra Københavns Konference, H. P. Jensen fra Aalborg Konference og Jarvis D. Jensen fra Trondhjems Konference, den Sidstnævnte paa Grund af Sygdom.

Forflyttelse. Ældste Lorenzo Anderson løses fra at arbejde i Københavns Konference og beskikkes til at virke paa Island.

Rettelse. Paa Grund af urigtig Rapport fra Bergens Konference findes der en Fejl i den statistiske Rapport, Side 47, i Rubrikken „Møder afholdte". Der staar 92, men der skulde staa 615.

Islamismens Udbredelse.

Mohammedanismen i det 19. Aarhundrede er Genstand for en interessant Artikel af Oscar Mann i North American Review. I Følge den udgør den arabiske Profets Tilhængere i Nord- og Syd-Amerika omtrent 49,500, hvoraf 20,500 bo i Nord-Amerika og Vest-Indien. I Storbritanien er et mohammedansk Selskab, som blev oprettet i Liverpool for 15 Aar siden, vokset til 200 Medlemmer. Men det er i Asien og Afrika, at denne Religion gør den største Fremgang. I britisk Indien, hvor de saakaldte kristne Sekter kun gøre daarlig Fremgang, have Mohammedanerne formeret sig fra 49,952,704 i Aaret 1881 til 57,061,796 i 1891. Ogsaa i Vest-Afrika skal Mohammedanernes Tilvækst være overordentlig. Den synes at passe bedre til „det mørke Fastlands" Indbyggeres Krav end Nutidens Kristendom, eftersom den vokser med større Hurtighed. Der er saaledes to engelske Kolonier, hvor Islam var ukendt i 1870, men hvor nu omtrent en Tredjedel af Befolkningen har antaget denne Tro.

En mærkværdig Fremtoning ved Mohammedanismens Udbredelse burde nøjagtig studeres af den Verden, som er interesseret i Missions-Arbejde. De danne ikke Missions-Selskaber for at forsyne en Mængde unge Mænd og Kvinder, som ønske at prædike, med et Levebrød. De sælge ikke deres Budskab for en vis Pris pr. Tale eller for en vis Sum om Aaret. De betragte ikke Religionen som en Handels-Vare. Enhver, som er bekendt med deres Fremgangsmaade, ved, at deres Missionærer ere Købmænd og Haandværkere, som færdes mellem de forskellige Folk og tage virksom Del i det praktiske Liv. De danne Forretnings-Forbindelser, Venskab og Bekendtskab, og i Tidens Løb bliver Religionen et Samtale-Emne. De ere ikke udsendte for at vinde Proselytter, men Omvendelsen finder Sted, naar først Tilliden er oprettet. Men Hovedgrunden til denne Tros Fremgang iblandt Verdens uoplyste Folkestammer maa søges i dens Mangel paa en kunstig sammensat Gudelære og den Vægt, som er lagt paa praktisk Godgørenhed. Naar Mohammedaneren erklærer, at der kun er een Gud, og at Mohammed er hans Profet, er hele Gudelærens System fremsat. Nutidens Kristendom befinder sig i en ufordel-

agtig Tilstand med dens forviklede Propositioner og de gensidig ødelæggende Krav af dens forskellige Afdelinger.

Dog er Islamismen ikke Verdens vordende Religion. Som Kulturen skrider fremad, maa den tage sin Plads iblandt Fortidens Religioner. Den havde uden Tvivl en Lektie at lære afgudiske „kristelige" Samfund, og en Tid foer den hen over Europa med uimodstaaelig Kraft. Den har endnu en Mission i Verden og vil leve for at udføre den. Men Fremtidens Religion er Jesu Kristi rene Evangelium, som det er aabenbaret fra Himmelen. Intet mindre vil tilfredsstille den menneskelige Forstand, oplyst i fuldeste Maal, og i Stand til utvungen at udøve de intellektuelle Evner, med hvilke de ere begavede. Andre Religioner maatte berede Vejen, men selve Fuldkommenhedens Lys er den Tro, hvis Midtpunkt er Guds Søn. Millennial Star.

Et Fornøjelses-Spørgsmaal.

Eugen Markow, den russiske Forfatter, til hvis Artikel i Novoye Vremye om vor Civilisations Farer der hentydedes i disse Spalter for en Tid siden, har tiltrukket sig stor Opmærksomhed. Herr Markow er bekendt for sine konservative Anskuelser; derfor har det, han siger om dette Emne, mer end almindelig Interesse. Efter Uddrag, som vi have set, er det sikkert, at han har tænkt nøje over det, og at han har angrebet Roden af dette foruroligende og voksende Onde.

Herr Markow fremdrager, at en af vor Tids Ejendommeligheder er den stadig voksende Tilbøjelighed til alle Slags Forlystelser. Dette bringer ham til at frygte for Menneskenes Fremtid. Fornøjelse har altid været nødvendig, men Forskellen er, at tidligere blev den kun anset nødvendig en sjælden Gang, hvorved Livets Byrder af og til kunde lettes, medens Fornøjelser nu betragtes som daglig Nødvendighed. Nu fordre Alle uden Undtagelse, hvad enten de ere rige eller fattige, Ledíggængere eller Flittige, daglige Adspredelser som noget, uden hvilke Livet er en Byrde. Følgerne ere, at Befolkningen paa Forlystelssteder lærer Religion, Politik, Moral og Kunst. De modtage grov Skæmt om Livs-Princippets Grundvolde med ejendommelig Naivetet og blive gradvis opfyldte af Mistro mod Alt, hvad der er godt, og Foragt for Alt, hvad der er ærværdigt og ophøjet. Den Lærdom, som modtages paa Forlystelsessteder, opregnes af Forfatteren i nogle faa Sætninger saaledes: Alt er forførende Skin. Den snilde bedrager den simple Mand; den Stærke undertrykker den Svage. Tro Intet; brug Alt og tag Fordel af Alt uden Skam eller Hindring; nyd Livet, le ad Daarerne, som ikke gribe Øjeblikket, af hvilke de Frække og Spidsfindige drage Fordel.

Sjældent, om nogensinde, er en mere tidssvarende Advarsels-Røst sendt ud til Verden. Den uoverkommelige Forlystelses-Syge, der er af tvetydig Natur, forstyrrer Mænds og Kvinders Hengivelse i Livets Forordninger; den udtømmer Arbejds-Klassens Hjælpekilder, adspreder Tankerne fra Troen, ødelægger Grundvolden for hjemlig Lykke og leder Sindet ind paa Materialismens og Sanselighedens brede Vej.

En Gang standsedes denne Strøm af den strenge gudfrygtige Tendens hos de tyske Pietister, som erklærede alle Slags verdslige Forlystelser, saasom Teatre, Dans, Kortspil o. s. v. for syndige. Dette gik for vidt, og da Reaktionen kom, blev den en overvældende Flod, som bortfejede Alt, maaske endog det mest ønskelige, som burde bibeholdes. Det er paa høj Tid, at vi igen overveje den hele Sag og finde de to Yderligheders Midtpunkt. Hvis det almene moralske Maal skal hæves, maa vi iagttage, hvilke Fornøjelser der burde begunstiges, samt hvor ofte, det er et af Nutidens brændende Spørgsmaal. Deseret News.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 80.)

Betragt ogsaa det følgende: „Kristi Død tilvejebringer Opstandelsen, hvilken tilvejebringer en Forløsning fra en evig Søvn, fra hvilken Søvn alle Mennesker skulle opvækkes formedelst Guds Kraft, naar Basunen skal lyde; og de skulle komme frem, baade Smaa og Store, og alle skulle staa for hans Domstol, befriede og forløste fra denne evige Døds Baand, hvilken Død er den timelige Død; da kommer den Helliges Dom over dem, og da kommer Tiden, da den, som er uren, skal være uren fremdeles; den, som er retfærdig, skal være retfærdig fremdeles; den, som er lyksalig, skal være lyksalig fremdeles, og den, som er ulyksalig, skal være ulyksalig fremdeles". (Mormons Bog 9, 13—14). Saa langt har Sandhedens aabenbarede Ord udvidet vore Kundskaber angaaende Bestemmelserne med Guds Børn. Efter Jordens Fornyelse og den endelige Dom af de Retfærdige og de Ugudelige vide vi kun lidt, kun at en Plan af evig Fremadskriden er sikret.

Religions-Frihed og Tolerance.

11. Artikel. „Vi fordre den Rettighed, uforstyrret at dyrke Gud den Almægtige, i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende, og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede hvorledes, hvor og hvad de behage.

Menneskets Ret til Frihed i Gudsdyrkelse. I denne Tros-Artikel erklære de Sidste-Dages Hellige deres ubetingede Troskab til re-

ligiøse Frihebs-Principper og religiøs Tolerance. De gøre Krav paa, at Frihed til at tilbede Gud, som Samvittigheden maatte byde, er Enhvers medfødte og uafhængige Ret. De inspirerede Forfattere af den amerikanske nationale Frihebs-Grundlov erklærede til Verden som en ubestridelig Sandhed, at Menneskehedens Fødselsret giver Enhver Krav paa Liv, Frihed og Lykkens Efterstræbelse. Lykke er fremmed, Frihed kun et Navn og Livet en Skuffelse for den, som mangler Friheden til at tilbede Gud, som Samvittigheden maatte fordre. Intet Menneske, som besidder Agtelse for Guddommen og føler sig pligtskyldigt draget til denne guddommelige Magt, kan være lykkelig, hvis han ikke kan udføre sin Tilværelses højeste Pligter. Kunde Nogen være lykkelig, selv om han beboede et Palads, omgivet af alle materielle Bekvemmeligheder og forsynet med Alt for at kunne skaffe sig intellektuel Nydelse, hvis han var afskaaren fra Samfund med det Væsen, som han elskede over Alt? Den, som har lært at kende sin guddommelige Fader, foretrækker Retten til at tilbede Gud for selve Livet.

Menneskets Tilbedelses-Evne svarer til den Maade, hvorpaa han opfatter Gud. Jo bedre Kundskab han har om Gud, jo nærmere er Samfundet imellem Tilbederen og hans Gud, og jo mere gennemgaaende og oprigtig vil hans Hyldest være. Naar vi i figurlig Tale sige om en, at han tilbeder det Gode, det Skønne og Sande, bekræfte vi, at han besidder en dybere og mere fuldkommen Ide om Værdigheden af Genstanden for sin Tilbedelse, end en anden har, hvis Samvittighed ikke leder ham til særlig at ære disse ædle Egenskaber.

Mennesket vil altsaa tilbede Gud efter det Begreb, han har om de guddommelige Egenskaber og Kræfter; og dette Begreb vil nærme sig det Rette i Forhold til det aandelige Lys, som han har modtaget. Sand Tilbedelse kan ikke eksistere, hvor der ingen Ærbødighed eller Kærlighed er for Genstanden. Denne Ærbødighed kan være falsk, Tilbedelsen et Slags Afguderi, Genstanden kan i Virkeligheden være uværdig; dog maa vi sige om den Tilbedende, at han virkelig tilbeder, hvis hans Samvittighed iklæder Afguden Egenskaber, som ere Tilbedelse værd. Vi have talt om „sand Tilbedelse". Udtrykket er pleonastisk. Tilbedelse er som før sagt, den hjertefølte Ærbødighed, der er Resultatet af dens ærlige Begrebsevne og Værdigheden af Genstanden for Tilbedelse; udvist Ærbødighed, der ikke har dette Grundlag, er kun eftergjort; kald dette „falsk Tilbedelse", om man ønsker; men husk paa, at Tilbedelse er nødvendigvis sand; Ordet behøver ikke noget Tillæg for at udvide dens Mening eller bevise dets Naturlighed. Tilbedelse er ikke mere end Bønnen nogen Forms-Sag. Den bestaar ikke i Stillinger eller Gebærder, i Ritual eller i Tros-Bekendelser. Den gudsfrygtigste Gudsdyrkelse kunde blive udført uden kunstlet Medhjælp af ritualistisk Gudstjeneste; Ørkenens

Stene kunne tjene som Altre, de evige Bjerges Tinder som Tempelspir, og Himlens Hvælving er den mest storartede Kirke-Hvælving.

Mennesket er i Hjærtet en lavere Afbildning af det, som han tilbeder. Den Vilde, som ikke kender nogen større Triumf end den blodige Sejr over sin Fjende, som anser Færdighed og fysisk Styrke for sin Races mest ønskelige Egenskaber, og som anser Hævn for den sødeste Livs-Nydelse, vil sikkerlig tilskrive sin Guddom saadanne Egenskaber og vil bevise sin dybeste Tilbedelses-Maade ved Blod-Offer. Alle Afguderiets modbydelige Skikke kunne henføres til de forfalskede og grusomme Begreber om menneskelige Fortrin, og disse afspejle sig i de afskyelige Skabninger af de Guder, som ere dannede af Mennesker og inspirerede af Djævelen. Som Modsætning vil det Menneske, hvis oplyste Sjæl har modtaget Kærlighedens Indtryk rent og uforfalsket, tilskrive sin Gud disse Mildhedens og Sympatiens Egenskaber og vil sige i sit Hjerte: „Gud er Kærlighed". Kun den, der har modtaget den rigtige Forstaaelse af den Hæder og det Ansvar, som paahviler Forældre, kan med Forstand fremsige Bønnen „Vor Fader". Kundskab er derfor nødvendig til sand Tilbedelse; Mennesket kan ikke til Fuldkommenhed tjene Gud i Uvidenhed; og jo større Kundskab han har om den personlige Guddom, jo fuldstændigere og sand vil hans Tilbedelse være; han kan lære at at kende Faderen og Sønnen, som han udsendte, og en saadan Kundskab er Menneskets Borgen for det evige Liv.

Tilbedelse er Sjælens frivillige Ærbødighed, ved Tvang eller som Følge af hyklerisk Hensigt kunne de udvortes Ceremonier af en lovbestemt Tilbedelses-Maade blive uoprigtigt udførte; foreskrevne Bønners Ord kunne udtales; Læberne kunne udtale en Tros-Bekendelse; men dette vilde kun være en Tilbedelses-Bespottelse og dens Tilfredsstillelse en Synd.

(Fortsættes.)

Brug Eftertanke.

Det er ej, hvad du gjorde,
Men hvad du ikke har gjort,
Som giver dig en Hjertekval,
Naar Dagen den iler bort.
Det kærlige Ord forglemt;
Det Brev, som du ikke skrev,
Og Blomsten, du ikke sendte,
Som Dagens Glæde bortdrev.

Og Stenen, du ej borttog
Ud af en kær Broders Sti,
Og Trøsten fra dit Hjerte,
Hengivenheds Poesii;
Og Haandens følsomme Tryk,
De trofaste Venskabs-Vink,
Du havde ej Tid at give;
deri var du ikke flink.

Den lille Venskabs-Gerning,
Af nogle, saa let forglemt;
Opmuntrings-Lejligheder,
Som de bortdrive med Skæmt;
De komme i Natten stille,
Med Anger, ja, og med Kval,
Naar Haabet er svagt og flygtigt,
I Hjertets den stille Hal.

Ja, kort er Livet, min Broder,
Og Prøven kan være tung;
Nægt ej det Venskabs-Balsam,
Som stedse gør Hjertet ung.
Det er ej, hvad du gjorde,
Men hvad du ikke har gjort,
Som giver dig en Hjertekval,
Naar Dagen den iler bort.

(Fra det Engelske af J. J.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

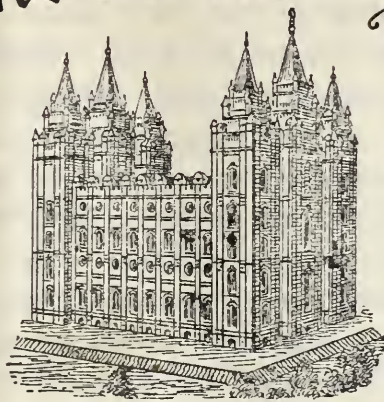
København, 1901.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7. Den 1ste April 1901. 50de Aargang.

Tale af Ældste Andreas Peterson,

afholdt i København den 27. Januar 1901.

(Fortsat fra Side 87.)

Ihvorvel end aandeligt Mørke har skjult Jorden og Dunkelhed Folkene i mange og lange Tidsaldre, siden Kristus og hans Apostle vandrede paa Jorden, og Menneskene i Almindelighed have været enige om, at Inspirationens Røst og hellige Engles Betjening for længe siden er ophørt, saa har der alligevel været nogle, som have set hen til den Tid, da religiøs Strid skulde ophøre formedelst det sande Evangeliums Forkyndelse til Jordens Indvaanere.

Joseph Smith, en Yngling mellem 14 og 15 Aar, var en af dem, som søgte efter Lys og Kundskab, og medens han en Dag læste i det nye Testamente, kom han til følgende Skriftsted: „Men dersom nogen fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne, og bebrejder ikke, saa skal det gives ham. Men han bede i Troen, Intet tvivlende; thi den, som tvivler, er ligesom en Havsbølge, der røres og drives af Vejret. Ikke tænker det Menneske, at han skal faa noget af Herren." (Jak. 1, 5—7.) Dette Løfte var en sand Kilde af Trøst og Tilfredsstillelse for Ynglingens hele Sjæl, fordi det var et bestemt Løfte om Opfyldelse af det, han saa inderligt søgte efter. Han troede Vidnesbyrdet samt viste sin Tro i sin Gerning, idet han tidlig paa Vaaren i 1820 og tidlig om Morgenen en klar og skøn Dag begav sig til en

Skov i Nærheden af sin Faders Hus for at bede til Gud. Her saa han sig omkring, for at ingen skulde forstyrre hans Bøn og Paakaldelse. Skuende op mod det Høje saa han over sig den klare og skønne Himmel; Træerne omkring ham knoppedes og udsprang til Løv, og uden Tvivl var der adskillige Fugle i Træernes Toppe, der sang deres yndige Sange, ej alene for en ny Dags Ankomst, men ogsaa for den Frihed, de nøde i Guds frie Natur. Omgivet af saadanne Forhold, hvor alt aandede Liv og Inspiration, bøjede han tillidsfuldt sine Knæ for ham, som har Magten baade i Himlen og paa Jorden, om hvilken Jakob siger, at han „giver alle gerne og bebrejder ikke". Josephs Ønske og Begær ved denne Lejlighed opfyldtes, paa en vidunderlig Maade; fra det Høje udstraalede der et Lys, hvis Glans og Klarhed overgik Solens, og som gradvis dalede ned, indtil det helt indhyllede ham. Da Lyset saaledes hvilede paa ham, saa han to Væsener, hvis Glans og Herlighed overgik al Beskrivelse.

Den Ene af dem tiltalte ham, idet han nævnede hans Navn og sagde, pegende paa den Anden: „Denne er min elskelige Søn, hører ham!" Det var i Sandhed en Glædesdag for Joseph, thi han blev ved denne Lejlighed overtydet om, at Gud var den samme, som han var i Noæ og Pauli Dage. Som Svar paa sin Bøn blev han underrettet om, hvad han skulde gøre, hvilket var, at Herren vilde i sin egen behagelige Tid overdrage ham, som han senere gjorde, at forkynde Jesu Kristi Evangelium i dets oprindelige Renhed, hvilket er en sand og levende Tro paa Gud, vor himmelske Fader, og hans Søn, Jesus Kristus; Omvendelse fra alt, som er stridende mod Guds hellige Bud og Befalinger; Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse samt Meddelelse af den Hellig-Aand ved Haands-Paalæggelse af en af Herren bemyndiget Tjener, og siden at vandre fremad paa Livets snævre Sti i Renhed og Retfærdighed indtil Tidens Ende, som formedelst Faderens milde Naade og Barmhjertighed samt Kristi forsonende Blod vil bringe dem i Samfund med alle, som skulle faa Del i den første Opstandelse. „Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse; over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regere med ham tusind Aar." (Aab. 20, 6.) Dette er den Herlighed, som Paulus ligner ved Solens Glans.

Hvorledes vil det gaa med de mange Millioner Mennesker, som aldrig have hørt Sandheden blive forkyndt; hvorledes bliver deres Tilstand i Evigheden? De ere i Herrens Haand, og han er retfærdig, hvorfor han ogsaa vil tildele dem Løn for alt det Gode, de have udført her i Livet, samt dømme dem i Overensstemmelse med det Lys og den Kundskab, de havde Lejlighed at erhverve sig, medens de vare her paa Jorden. Men saa findes der dem, som have hørt Jesu Kristi Evangelium blive forkyndt af Herrens ydmyge Tjenere, og som have

forkastet det. Hvad venter der dem, efter at deres jordiske Bane er endt? Svaret paa dette Spørgsmaal kan læses i Esaias 24, 21—22; her gives der Oplysning angaaende deres Forhold efter Døden: „Og det skal ske paa den Dag, at Herren skal hjemsøge de Højes Hær i det Høje og Jordens Konger paa Jorden. Og de skulle samles til Hobe, som Fanger samles til en Hule og blive indelukkede i Fængsel; og efter mange Dage blive de hjemsøgte." Dette bliver i Lighed med Straffen, som fulgte Forkastelsen af Noahs Vidnesbyrd; thi det vil blive mindst et Tusind Aar, at de skulle forblive fængslede, fordi de hørte, men forkastede Evangeliet, hvorfor de komme til at lide under den Magt, som de valgte at adlyde og tjene, medens de vare her i Livet. Da fuldbyrdes Skriftens Ord, som siger, at „der skal være Graad og Tænders Gnidsel" samt Sorg, Jammer og Elendighed, fordi de forkastede Guds Ord, som vare dem tilbudte i Naadens Tid. Aabenbareren Johannes sagde om dem, som formedelst Ulydighed havde lidt Straf i et Tusind Aar: „Men de andre Døde bleve ikke levende igen, indtil de tusinde Aar fuldendtes". Hvem ere disse andre Døde? Det er dem, som vare uværdige til at deltage i den første Opstandelse, om hvilke Aabenbareren giver et yderligere slaaende Vidnesbyrd: „Og Havet afgav de døde, som vare i det; og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem, og de bleve dømte, hver efter sine Gerninger."

Som et mere udførligt Vidnesbyrd om Sandheden af disse mine ydmyge Reflekſioner over Menneskenes nærværende og tilkommende Liv, samt Koncentrering af Dele af den hellige Skrift kan anføres følgende Aabenbaring, givet til Profeten Joseph Smith og Sidney Rigdon den 16. Februar 1832: „Og vi berette videre; thi vi saa og hørte, og dette er Kristi Evangeliums Vidnesbyrd angaaende dem, der komme frem i de Retfærdiges Opstandelse: „Disse ere de, der annammede Jesu Vidnesbyrd, troede paa hans Navn, bleve døbte i Lighed med hans Begravelse, bleve begravede i Vandet i hans Navn, og det ifølge den Befaling, som han har givet, at, naar de holdt Befalingen, skulde de vorde toede og rensede fra alle deres Synder og annamme den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af den, der er ordineret og beseglet til den Magt, og hvilke sejre ved Tro og blive beseglede ved Forjættelsens Hellig-Aand, som Faderen udgyder over alle dem, der ere retskafne og sanddru. Disse ere de, der ere den Førstefødtes Menighed; disse ere de, i hvis Hænder Faderen har givet alle Ting, disse ere de, der ere Præster og Konger, der have annammet af hans Fylde og af hans Herlighed; og ere den Allerhøjestes Præster, efter Melchisedeks Orden, hvilken var efter Enoks Orden, hvilken var efter den enbaarne Søns Orden, hvorfor, som skrevet er, de ere Guder, nemlig Guds Sønner; derfor ere alle Ting deres, være sig Liv eller Død, eller det Nærværende eller det Tilkommende; alt er deres, og de ere Kristi, men Kristus er Guds,

og de skulle sejre over alle Ting. Derfor, Ingen rose sig af Mennesker, men hellere rose sig af Gud, som skal lægge alle Fjender under sine Fødder. Disse skulle bo hos Gud og Kristus evindelig. Disse ere de, som han skal bringe med sig, naar han kommer i Himlens Skyer for at regere paa Jorden over sit Folk. Disse ere de, der skulle have Del i den første Opstandelse. Disse ere de, der skulle opstaa i de Retfærdiges Opstandelse. Disse ere de, der ere komne til Zions Bjærg og til den levende Guds Stad, det himmelske Sted, det helligste af alle. Disse ere de, der ere komne til Englenes store Mangfoldighed, til Enoks og den Førstefødtes Forsamling og Menighed. Disse ere de, hvis Navne ere skrevne i Himlen, hvor Gud og Kristus ere alles Dommer. Disse ere retfærdige Mennesker, gjorte fuldkomne formedelst Jesum, den nye Pagts Midler, der udvirkede den fuldkomne Forsoning ved Udgydelsen af sit eget Blod. Disse ere de, hvis Legemer ere celestiale (himmelske), hvis Herlighed er som Solens Glans, ja, Guds Herlighed, den højeste af alle, paa hvilken Herlighed Solen paa Firmamentet er et Billede, som skrevet er.

Og atter, vi saa den terrestriale Verden og se: Disse ere de, som ere af det Terrestriale, hvis Herlighed er forskellig fra den Førstefødtes Menighed, som have annammet af Faderens Fylde, ligesom Maanens Glans er forskellig fra Solens paa Firmamentet. Se, disse ere de, der ere døde uden Lov, og ligeledes ere de Menneskers Aander, der have været i Forvaring, hvem Sønnen besøgte og prædikede Evangeliet for, at de maatte kunne dømmes lig Mennesker i Kødet, som ikke annammede Jesu Vidnesbyrd i Kødet, men siden efter annammede det. Disse ere Jordens hæderlige Mennesker, som vare forblindede ved Menneskers Underfundighed. Disse annamme af hans Herlighed, men ikke dens Fylde. Disse ere de, der annamme af Sønnens Nærværelse, men ikke af Faderens Fylde, derfor ere de terrestriale Legemer og ere forskellige i Herlighed, som Maanens Glans er fra Solens. Disse ere de, der ikke ere tapre i Jesu Vidnesbyrd, hvorfor de ikke erholde Kronen over Guds Rige. Og nu, dette er Enden paa Synet, som vi saa om det terrestriale Rige, som Herren befalede os at skrive, medens vi endnu vare i Aanden.

Og atter, vi saa de Telestiales Herlighed, hvilken Herlighed er den mindre, ligesom Stjernernes Glans er forskellig fra Maanens Glans paa Firmamentet. Disse ere de, som ikke annamme Kristi Evangelium, ej heller Jesu Vidnesbyrd. Disse ere de, som ikke fornægte den Hellig-Aand. Disse ere de, der ere nedstyrtede til Helvede. Disse ere de, der ikke skulle vorde forløste fra Djævelens Magt førend den sidste Opstandelse, naar den Herre Kristus, det Guds Lam, har fuldendt sit Værk. Disse ere de, som ikke annamme af hans Fylde i den evige Verden, men af den Hellig-Aand ved de Terrestriales Tjeneste, og de Terrestriale ved de Celestiales Tjeneste. Og ligeledes annamme de Telestiale det ved

Engles Tjeneste, som beskikkes til at tjene dem, eller som beskikkes til at være tjenende Aander for dem; thi de skulle arve Salighed. Og saaledes saa vi i det himmelske Syn de Telestiales Herlighed, hvilken i alle Ting overgaar al Forstand, og intet Menneske kender det, uden hvem Gud har aabenbaret det. Og saaledes saa vi de Terrestriales Herlighed, hvilken i alle Ting overgaar de Telestiales i Herlighed, Myndighed, Magt og Herredømme. Ligeledes saa vi de Celestiales Herlighed, hvilken overgaar Alt, hvor Gud, Faderen, regerer paa sin Trone evindeligen, for hvis Trone alle Ting bøje sig i ydmyg Ærbødighed og give ham Æren til evig Tid. De, der bo hos ham, ere den Førstefødtes Menighed, de se Ansigt til Ansigt, kende, ligesom de ere kendte, og annamme af hans Fylde og af hans Naade, og han gør dem lige i Myndighed, i Magt og Herredømme. Og de Celestiales Herlighed er een, ligesom Solens Glans er een. Og de Terrestriales Herlighed er een, ligesom Maanens Glans er een. Og de Telestiales Herlighed er een ligesom Stjernernes Glans; thi ligesom en Stjerne er forskellig fra en anden i Glans, saaledes er den ene forskellig fra den Anden i Herlighed i den telestiale Verden; thi disse ere de, som sige, de ere Pauli, Apollos eller Kephæ. Disse ere de, der sige, at Nogle tilhøre den Ene og Andre den Anden; at nogle ere Kristi, andre Johannes, nogle Mose, nogle Eliæ, nogle Esaiæ, nogle Isaiæ og nogle Enoks, men annammede ikke Evangeliet, ej heller Jesu Vidnesbyrd, ej heller Profeterne, ej heller den evige Pagt. Endeligen, de ere alle dem, der ikke vilde indsamles med de Hellige og tages op til den Førstefødtes Menighed og annammes ind i Skyen. Disse ere de, der ere Løgnere, Troldkarle, Skørlevnere, Horkarle og de, der elske og øve Løgn. Disse ere de, der lide under Guds Vrede paa Jorden. Disse ere de, der lide den evige Ilds Hævn. Disse ere de, der blive nedkastede til Helvede og lide den almægtige Guds Vrede indtil Tidens Fylde, naar Kristus skal have lagt alle sine Fjender under sine Fødder og fuldendt sin Gerning, naar han overantvorder Faderen Riget ubesmittet, sigende: Jeg har sejret og traadt Persekarret alene, den almægtige Guds grumme Vredes Persekar. Da skal han blive kronet med sin Herligheds Krone og sidde paa sin Magts Trone og regere evindeligen. Men se, vi saa den telestiale Verdens Herlighed og dens Beboere vare saa utallige som Stjernerne, paa Himlen eller Sandet ved Havet og hørte Herrens Røst sigende: Alle disse skulle bøje Knæ, og hver Tunge skal bekende ham, som sidder paa Tronen i al Evighed; thi de skulle vorde dømte efter deres Gerninger, og enhver skal annamme efter sine egne Gerninger, sit eget Herredømme i de Boliger, der ere beredte, og de skulle være den Allerhøjestes Tjenere; men hvor Gud og Kristus bo, kunne de ikke komme evindeligen. (Pagtens Bog 76, 50—112.)

De i denne Aftenstund fra den hellige Skrift anførte Citater samt

anstillede Betragtninger over Livet, Døden og Opstandelsen bevise at Gud er naadig, men ogsaa retfærdig, thi enhver skal faa Løn, eftersom han har handlet. De, som leve i Overensstemmelse med den celestiale Lov, skulle erholde en celestial Herlighed, medens de, som blot leve efter den terrestriale Lov, faa en terrestrial Herlighed, og de, som leve efter den telestiale Lov, faa en telestial Herlighed. Nogle som Solens Glans og Herlighed, andre som Maanens og atter andre som Stjernernes, og ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Klarhed, som Apostelen siger, saa skal de Dødes Opstandelse blive.

Maatte enhver af os leve saaledes, at vi kunne opnaa den celestiale Herlighed, hvilken er som Solens Glans. Verdens Frelser har vist Vejen for os at vandre paa, og om vi følge den, skulle vi, efter at have fuldendt Løbet og bevaret Troen, gaa bag Sløret og faa Tilladelse at indtræde i de Saliges Boliger, hvor vi formedelst Lydighed til den celestiale Lov, skulle ophøjes paa Troner og annamme Kroner, som aldrig skulle forgaa, samt regere som Konger og Præster med Gud og Lammet paa den ny og rensede Jord, først i tusind Aar og siden i al Evighed, hvilket maatte Gud forlene os alle for Kristi Skyld. Amen.

Dr. Karl G. Maeser død.

Kl. 2.40 den 16. Februar døde en af Utahs mest elskede og højagtede Mænd, Dr. Karl G. Maeser, uden foregaaende Sygdom. Han hensov saa rolig og stille, at hans Hustru ikke opdagede, at han var død, førend nogle Minutter vare forløbne. Han blev født i Meissen i Sachsen, Tyskland, den 16. Februar 1828. Hans Fader var en Artist ved Dresdens berømte Porcelænsfabrik og var saaledes i Stand til at give ham en god Opdragelse. Dr. Maeser graduerede i 1848 fra Dresdens Normalskole og var en Tid Skolelærer i en af Dresdens Almueskoler, men formedelst hans store Dygtighed blev han ansat som Overlærer ved Budig Institut. Det var, medens han indehavede denne Plads, at han blev bekendt med følgende tre Mormon-Missionærer: Afdøde Apostel Franklin D. Richards; William Budge, nu Præsident over Bear Lake Stav, samt Ældste William Kimball. Det var i 1855, og om Aftenen den 14. Oktober samme Aar blev han døbt i Elben af Apostel Franklin D. Richards. Han var den første, som i Sachsen blev indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Efter at han var bleven døbt, gik de allesammen til Dr. Maesers Hjem. Paa Vejen dertil talte Dr. Maeser og Apostel Richards med hinanden med Ældste Budge som Tolk, thi Apostel Richards forstod den Gang ikke Tysk og Dr. Maeser ikke Engelsk. De havde ikke talt mange Ord, før Apostel Richards sagde

til Ældste Budge: „Broder Budge, De behøver ikke at oversætte mere, thi Broder Maeser og jeg forstaar hinanden meget godt." Dette var ogsaa Tilfældet, uagtet den ene talte Tysk og den anden Engelsk. Dr. Maeser sagde mange Aar derefter, at han havde bedet til Gud om at give ham et Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk, og et stærkere Vidnesbyrd end det ovennævnte kunde han næppe have modtaget.

Da han var bleven Mormon, opgav han sin Plads ved Budig Institut og rejste i Forening med sin Hustru til London, hvor han virkede blandt den tysktalende Befolkning og oprettede en Gren af Kirken. Han emigrerede derfra til Amerika, men da han kom til Philadelphia, blev han af Angus M. Cannon, som den Gang var Præsident over Missionen dersteds, beskikket til at arbejde som Missionær.

I 1860 emigrerede han til Zion og virkede som Skolelærer, først i 15. og siden i 20. Ward. I 1864 blev han ansat som Organist for Tabernakelkoret samt blev antaget som Privatlærer for Præsident Brigham Youngs Børn. I 1867 blev han sendt tilbage til Tyskland for at præsidere over Missionen dersteds, og medens han var der, begyndte han Udgivelsen af „Der Stern", som har været og er til stor Velsignelse for de Hellige i Tyskland og Schweitz.

I 1867 blev han af Præsident Brigham Young kaldet til at gaa til Provo og oprette Brigham Youngs Akademi. Hvor godt han opfyldte dette vanskelige Hverv, behøve vi ikke at sige noget om, thi nævnte Skole staar i Dag som et levende Monument for hans Dygtighed og er en af de bedste i Staten.

Hans Arbejde for Søndagsskolerne i Kirken har været af den Beskaffenhed, at der næppe findes et Barn i Utah, som ikke højagtede og elskede denne ædle Mand.

Begravelsen fandt Sted i Tirsdags Eftermiddag fra Tabernaklet, og og omtrent tre Tusind Mennesker vare til tilstede. Talerne vare: Præsident William Budge, Dr. J. M. Tanner, Dr. James E. Talmage, Præsident Brimhall, Apostel Heber J. Grant, Apostel Reed Smoot, Apostel Anthon H. Lund og Præsident Geo. Q. Cannon.

Alle Eleverne, omtrent 450, samt deres Lærere fra Brigham Youngs Akademi i Provo, foruden 300 Besøgende fra nævnte By, vare tilstede. Ligeledes alle Eleverne og Lærerne ved de Sidste-Dages Helliges Højskole i Salt Lake City.

Broder Maesers Minde vil aldrig dø iblandt de Sidste-Dages Hellige. Han var en af Jordens ædleste Mænd. Fred være med hans Støv!

Den 1ste April 1901.

Kristelig Enhed.

»Presbyterian Banner«, et „kristeligt" Blad, udgivet i Pittsburg, F. S., iagttager med Bedrøvelse, at „Kirken" — hvorved der menes Verdens religiøse Sekter — endnu ikke er „ganske kristelig i Enhed". Den er i en delt Tilstand, „alle dens Grene ere mer eller mindre modstridende", og det indrømmer, at det er en af dens mest fremragende Skikkelser, betragtet fra et verdsligt Standpunkt. Dette er en øjensynlig Sandhed. Og fra denne Indrømmelse er der kun et Trin til Erkendelsen af Sandheden af den Aabenbaring, der blev given til den unge Profet Joseph Smith angaaende Nutidens Kirke-Samfnnd. Thi hvis de ikke ere „ganske kristelige", ere de aldeles ikke „kristelige", eftersom der ikke kan være noget Kompromis mellem Kristendommen og Verden. Enten det Ene — eller det Andet er et af Grundprincipperne i Guds Rige. Hvad der ikke er fuldkommen sandt er Vildfarelse, og hvad der ikke er fuldkommen kristeligt er en Afvigelse fra Jesu Kristi Evangelium.

Det kan ikke med for stor Bestemthed erklæres, at den nuværende Adsplittelses-Aand er en Følge af Frafaldet. De forskellige methodistiske Sekter udvise, skøndt de næsten ere ens i deres Lære, ikke noget Tegn til Forening i deres Bestræbelser; ej heller Presbyterianernes forskellige Afdelinger. Baptister og „Disciple" stride ligesaa haardt imod hverandre som mod Synden, ja, endog Universalisterne og Unitarierne udvise liden eller ingen Tilbøjelighed til Forening. En sekterisk Aand har fortrængt Enheden, hvilken Frelseren sagde skulde være et stedse varende Karaktertræk hos hans Tilhængere.

Ej heller er dette Alt. Sekter tiltage i saa høj Grad som nogensinde.

Vi have nu to Frelsens-Hære og nogle andre Samfund med militære Navne. Vi have to eller flere Afdelinger af kristelig Videnskab. Vi have Dowieiter og Koreshanere, og til disse nye Fremtoninger maa vi ikke forglemme at omtale de Gamle, som ere indførte under Navn af Teosofi eller Buddhaisme, Djævle-Tilbedelse o. a. l. Det er ikke til at undres over, at en Forretningsmand som afdøde „Phil" Armour ved at betragte denne Forvirring følte til at irettesætte en vis Præst, om hvilken Dr. Gunsaulus fortæller saaledes i Review of Reviews: Millionæren var ude at rejse, og medens han opholdt sig i en lille By, hvor to Veje krydsede hinanden i rette Vinkler, iagttog han, at der paa

de fire Hjørner stod fire protestantiske Kirker, som hver især repræsenterede en Sekt. En oversnakkesalig Broder, som viste sig at være en af de fire forsultne Præster i den struglende By, præsenterede sig og sagde: „Jeg er stolt af at have Lejlighed til at trykke den Mands Haand, som ikke kan bringes i Knibe." Hr. Armour svarede: „Jeg tror ikke, at noget Kneb hverken i Hvede eller Flæsk kan maale sig med den Maade, hvorpaa I fire Præster prøve paa at udfylde denne Byes fire Hjørner. Hvor stor er Gælden paa alle disse Kirker. De sige, at et Tusind Dollars ville frigøre dem? Velan da, jeg vil forære eder dette Beløb, hvis tre af eder ville aftræde og disse Kirker ville forenes." De ansøgte aldrig om Pengene, og Hr. Armour sagde nogen Tid efter: „Jeg tror ikke, de kunne enes om Daaben. Jeg fortalte Missions-Folket, da de ønskede at vide, hvilken Sekt vi burde vælge til at arbejde der, at jeg ønskede, Religionen skulde være usekterisk og uden Humbug, og hvad mine Følelser angaa, gør det intet til Sagen, om de Omvendte ere døbte i et Suppefad, en Vaske-Balje eller Chikago-Floden.

Hvilket andet Indtryk vil sekterisk Klammeri og Spidsfindighed frembringe paa det praktiske Sind? Foragt for Religion er den naturlige Følge.

Men det mest praktiske Spørgsmaal i Forbindelse hermed er: Hvorledes kan Enhed blive oprettet og bevaret? Vore religiøse Venner fortælle os, at der maa være og er en aandelig Forening, men dette er kun en Beroligelse til den oprørte Samvittighed. Der er Enhed i Universet, fordi de forskellige Verdener bevæge sig omkring et fælles Midtpunkt, og de blive opholdte med Lys og Varme fra en fælles Kilde. Der er Enhed i Familien i samme Grad som de forskellige Medlemmer adlyde Familiens Hoved. Et Land er forenet, saa længe dets Borgere opholde den fælles Regering og indrette deres Liv efter fælles Love. Der er Enhed i en Armee, saa længe de forskellige Afdelinger virke efter den fælles Plan, hvor enhver udfører sin Del og lyder sin egen Befalingsmand, men alle ere den højeste Myndighed undergivne.

Og saaledes er det ogsaa i Kirken. Naar alle dens Medlemmer og Grene anerkende Kristus som Hovedet, hans Ord som den højeste Lov og hans Tjenere som hans bemyndigede Repræsentanter, vil der være Enhed. Men Kristendommen gør ikke dette. Der er ligesaa mange Ledere, som der er Sekter, og ligesaa mange særegne Fortolkninger af Guds Ord. Hvad vilde blive en Armees Skæbne i Krigen, hvis hver Soldat fulgte sin egen selvvalgte Leder, og enhver Officer konstruerede sin Foresattes Befaling paa sin egen Maade? Hvad vilde selve Universet blive til, hvis hver Planet og Drabant udrev sig fra det almindelige System og udførte sit eget Løb igennem Rummet?

Kristus bad inderligen, førend han besteg Korset, at hans Disciple maatte være eet med ham, ligesom han var eet med Faderen, og denne Bøn vil blive hørt, naar de, som gøre Krav paa at tro ham, ville bøje sig ydmygt for ham og anerkende hans Fuldmagt, hvad enten den repræsenteres ved hans Ord eller ved hans hellige Præstedømme. Dette er den eneste Vej til kristelig Enhed! Millennial Star.

Afløsning. Efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste afløses følgende Missionærer med Tilladelse til at rejse til deres kære Hjem: Oke Oberg fra Skaane Konference og Carl E. Søderlund fra Stockholms Konference.

Forflyttelse. Carl Larson fra Gøteborg til Skaane Konference.

Udforskninger i Palæstina.

Theodor F. Wright, Sekretær for Palæstinas Udforsknings-Fond, beretter, at Udforsknings-Arbejdet i Jordan-Dalen og det døde Havs Omegn skrider fremad med tilfredsstillende Resultater. Pastor Putnam Cady, en Amerikaner, har bragt en lille Baad op ad Arnon-Floden, som en Gang var Grænse-Skellet imellem Moabitternes og Rubenitternes Land, og han giver en Beskrivelse af dens Vandfald. En anden Amerikaner, Professor Robinson, har undersøgt Petra og fundet et stort Alter, udhugget i den faste Klippe, med Trappetrin, Kar og en Mængde Offer-Redskaber. En tredje Amerikaner, Doktor F. J. Bliss, har afdækket Tomten af den gamle Stad, Sandahannah, hvor han iblandt andre Ting fandt omtrent et halvt Hundrede Stene, hvoraf nogle vare beskrevne med hebraiske og andre med græske Bogstaver, og som antages at have været brugte til at skrive paa.

Forbedringer blive gjorte i Nærheden af Salomons Vandbeholdere, hvorved dette af Naturen saa yndefulde Sted vil blive genoprettet til, hvad det antages at have været paa den Tid, da Højsangens kongelige Forfatter skrev disse Linjer: „Thi se, Vinteren er forbigangen; Regnen er fremfaren og er bortgangen. Blomsterne ere sete i Landet, Sangens Tid er kommen an, og Turtelduernes Røst er hørt i vort Land. Figentræet har skudt sine smaa Figen, og Vin-Træerne, ja de smaa Druer giver Lugt.“

Man har ogsaa paatænkt Udforskninger omkring det døde Hav, hvor man antager, at store Petroleums- og Kobber-Lejer ville blive fundne. Grunden til, at man antager, at der er Overflødighed af dette Metal i Omegnen, ligger i den Tro, at Kobber-Pillerne i Salomons Tempel

sandsynligvis vare dannede i Jordan-Dalen. Men der er mange Vanskeligheder forbundne med disse Undersøgelser. Sultanen af Tyrkiet gør Krav paa Dalen og Floden som sin private Ejendom, og han vil ikke tillade nogen at besejle Floden eller at undersøge Landet.

Bestræbelserne for at fremme dette Arbejde have ikke des mindre været fulde af Resultater. Der hersker Tvivl angaaende det praktiske i at genoprette Palæstina i sin tidligere Skikkelse, grundet paa Landets tilsynelabende Fattigdom, naar det sammenlignes med Verdens Riglande. Men hvilke Hjælpekilder der mulig ere skjulte i det døde Havs vidunderlige Omegn er naturligvis ukendt for alle. Skulde det imidlertid vise sig, at der som Tillæg til Agerdyrknings-Mulighederne findes Skatte af Guld og Sølv, Kobber og Jærn, Kul og Petroleum, Svovl, Asfalt, Salt o. s. v., vilde Landets Kolonisation ses i et andet Lys. Under den nuværende konservative Regering kan der kun gøres ringe Fremgang med at afdække de skjulte Hjælpekilder, men naar en Gang deres skjulte Tilværelse bliver bekendt, vil der findes Midler til at bringe dem for Lyset. Udforsknings-Selskabets Arbejde er af særlig Interesse.

Millennial Star.

Civilisationens Vugge.

Opdagelser, som de Oldkyndige have gjort i de forløbne Aar i Ægypten, Assyrien og paa andre Steder, hvorved gamle Civilisations-Levninger ere opgravede, lade formode Muligheden af, at Amerikas forhistoriske Kultur bliver bekendt for Videnskaben, naar som helst videnskabelig Undersøgelse bliver ledet systematisk i den Retning. Og hvilken underfuld Historie vil der da ikke blive aabenbaret til Menneskene „ud af Støvet".

Ifølge Augustus le Plongeon, som i Aarevis har studeret Ruinerne i Yukatan, og udtydet mange af Oldtids-Indskrifterne, der fandtes i dette Land, er kommen til den Slutning, at Menneskeslægtens Vugge burde eftersøges paa den vestlige Halv-Kugle. Han tror, at Civilisationen udgik fra dette Fastland mod Vest til Indien og Ægypten samt mod Øst til Middelhavets Kyster og Ægypten. Dette, tror han, er Aarsagen til det Faktum, at der ingen barbarisk Tids-Periode er funden, ud af hvilken den ægyptiske Civilisation er fremkommen. Civilisationen har været forflyttet til den Del af Kloden, paa samme Maade som den europæiske Civilisation i Nutiden flyttes til Amerika. Han finder Beviser for denne Slutning i Ægyptens Oldtids-Bygningskunst, i dets Filosofi og Teologi og i selve Sproget og Bogstaverne. Han siger, at han har fulgt Maya-Indianerne paa deres Rejser fra deres Hjem i Vestens Lande, over det stille Hav, langs med Kysterne af det indiske

Hav, til den øverste Ende af den persiske Bugt, fra den opad Eufrat-Floden, langs hvilken de opførte Byer, som i Tidens Løb voksede op til vigtige Stæder, lig Babylon og andre. Han har opdaget Historien om en amerikansk Prinsesse, som med sit Følge gik over Atlanterhavet, bosatte sig i Ægypten og bragte Sæder og Skikke, Sagn, Religion, Kunster og Videnskaber med sig fra sit Fædreland. Og alt dette skete langt tilbage i en Tid, om hvilken Videnskaben i Almindelighed antager, at der da ikke fandtes nogen Civilisation paa Jorden.

Plongeon er sikkerlig en god Autoritet paa dette Omraade, og hvis hans Slutninger blive antagne for gyldige, at der virkelig var Forbindelse mellem den gamle og den ny Verden, længe før Kristoffer Columbus opdagede Amerika, da er en af Indvendingerne imod Mormons Bogs Troværdighed overvunden, den nemlig, at Søfarten i Oldtiden ikke var saa udviklet, at Kolonister kunde udvandre fra den gamle Verden til Amerika paa de Tider, der ere omtalte i denne hellige Optegnelse. Der kan ikke være nogen Tvivl om, at arkæologisk Undersøgelse paa den vestlige Halv-Kugle vilde bringe Lys over den historiske Del af Mormons Bog, ligesom lignende Undersøgelser i den gamle Verden have opklaret mange Dunkelheder, som Bibelen en Gang fremviste.

Deseret News.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 95.)

Vor Fader ønsker ikke nogen ufrivillig Ærbødighed eller uvillig Pris. Tilbedelses-Formalisme er kun antagelig, naar den er forenet med kyndig Hengivelse, og er kun nyttig som en Hjælp til aandelig Hengivenhed, der leder til Samfund med Guddommen. Den udtalte Bøn er kun en tom Lyd, hvis den er mindre end et Register for Indholdet af Sjælens retfærdige Ønsker. Bønner, opsendte til Naadens Trone, maa bære Ærligheds Præg, hvis de skulle naa deres høje Maal. Den mest antagelige Tilbedelses-Maade er den, der hviler paa den uforbeholdte Lydighed mod Guds Love, saa godt som Tilbederen forstaar det.

Religiøs Intolerance.

Det er Kirkens Mening, at Retten til at tilbede efter Ens Samvittigheds Bydende er skænket Menneskene af en Myndighed, som er højere end nogen jordisk, og at som Følge deraf ingen verdslig Magt har nogen Ret til at indblande sig i dens Udøvelse. De Sidste-Dages Hellige antage den inspirerede Lovs konstitutionelle Bestemmelser, hvorved Religions-Frihed i den amerikanske Nation gør Krav paa at være be-

skyttet, at „en Lov maa aldrig blive givet angaaende Oprettelsen af nogen Religion eller noget Forbud imod dens fri Udøvelse" (se forenede Staters Grundlov), og de tro med Vished, at ved Oplysningens Udbredelse over hele Verden ville alle Nationer antage lignende Bestemmelser. Intolerance har været sand Fremgangs største Hindring i alle Tidsaldre, skønt Nationer samtidig med, at de under den mørke Kaabe af forvendt Nidkærhed for Religionen, roste sig af deres Civilisation og fordrede at blive anerkendte som Kristi Evangeliums Tjenere, har bestænket Verdens-Historien med saadanne vanhellige Beretninger om Forfølgelse, der kunde faa selve Himlen til at udgyde Taarer. I denne Henseende burde den saakaldte Kristenhed bøje Hovedet af Skam endogsaa for Optegnelserne af hedensk Toleration. Medens Rom hovmodig, men ikke des mindre virkelig, indtog en Stilling som Verdens Herskerinde, tilstod hun sine overvundne Undersaatter Retten til fri Gudsdyrkelse og fordrede kun, at de afholdt sig fra at forurolige hverandre i Udøvelsen af denne Frihed.

Men saa snart Jesu Kristi Evangelium var oprettet paa Jorden, begyndte dets andægtige Tilhængere og dets mere fordringsfulde, men mindre oprigtige Gudsfrygtige af sildigere Dage straks at anse sig som saa hellige og rene, at de betragtede alle, som ikke bekendte sig til deres Tro, for uværdige til al Anseelse. Ja, endogsaa længe før Kærlighedens Læres Komme, ansaa Israel, som kendte den guddommelige Pagts Begunstigelse, under hvilken de havde haft stor Fremgang, sig sikre paa en ophøjet Stilling iblandt Nationerne og ansaa alle, der ikke vare af den udvalgte Sæd for uværdige til Anseelse. Paa sin Mission iblandt Jøderne saa Kristus med Medlidenhed og Sorg Tidens aandelige og intellektuelle Slaveri og forkyndte dem det frelsende Ord: „Sandheden skal frigøre eder." Derfor bleve Pagtens selvretfærdige Børn vrede og gav det pralende Svar: „Vi ere Abrahams Sæd og have aldrig været nogens Trælle; hvorledes siger du da: „I skulle vorde fri"?" Da bebrejdede Mesteren dem deres Skinhellighed: „Jeg ved, at I ere Abrahams Sæd; men I søge at slaa mig ihjel, fordi min Tale ikke finder Rum hos eder." (Joh. 8, 32—45.)

Der er kun liden Grund til at undres over, at de første Kristne, nidkære for den ny Tro, til hvilken de vare døbte, nylig omvendte fra afgudiske Skikke og hedensk Overtro, ansaa sig som overlegne overfor dem, der endnu vare i Mørke og Uvidenhed. Endog Johannes, som nu er kendt under Navnet „Kærlighedens Apostel, men hvem Kristus i Forening med hans Broder Jakob tillagde Navnet „Boanerges eller Tordens Sønner", var intollerant og følte sig fornærmet af dem, som ikke fulgte ham; han blev irettesat mere end een Gang af sin Herre. Læg Mærke til dette: Men Johannes svarede og sagde: „Mester, vi saa En, som ikke følger os, at uddrive Djævle i dit Navn; og vi forbøde ham det, fordi han ikke følger os."

Men Jesus sagde: „Forbyder ham det ikke; thi der er Ingen, som gør en kraftig Gerning i mit Navn og kan snart derpaa tale ilde om mig, thi hvo, som ikke er imod os, er med os. Thi hvo, som skænker eder med et Bæger Vand i mit Navn, fordi I høre Kristus til, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn." (Mark. 9, 38—41.) Og igen, medens de rejste med deres Herre igennem Samaria, bleve Apostlene Jakob og Johannes vrede paa Samaritanerne for den Forsømmelse, de viste Herren; og de bade om Lov til at kalde Ild ned fra Himmelen for at fortære de Vantro; men deres hævngerrige Ønsker bleve ufortøvet irettesatte af Herren, som sagde: „Vide I ikke, af hvad Aand I ere. Thi Menneskens Søn er ikke kommen for at fordærve Menneskers Sjæle, men for at frelse dem." (Luk. 9, 51—56.)

Intolerance er ubibelsk.

Vor Frelsers Lære er fuld af Taalmodighed og Kærligheds Aand, endogsaa mod sine Fjender. Han taalte, uagtet han ikke billigede Hedningernes Skikke i deres Afguderi, Samaritanerne med deres sammenblandede og uortodokse Tilbedelses-Maader, de pragtelskende Sadducæer og de lovbundne Farisæer. Han var uden Had, selv mod sine Fjender. Hans Formaning var: „Elsker eders Fjender, velsigner dem, som eder forbande, gøre dem godt, som eder hade, og beder for dem, som gøre eder Skade og forfølger eder; paa det I skulle vorde eders Faders Børn, som er i Himmelen; thi han lader sin Sol opgaa over Onde og Gode, og lader regne over Retfærdige og Uretfærdige." (Matth. 5, 44—45.)

Jesus befalede de Tolv at hilse ethvert Hus, hvor de bade om Gæstfrihed med deres Velsignelse. Sandt nok, hvis Folkene forkastede dem og deres Ærinde, vilde Gengældelse følge; men denne Hjemsøgelses-Straf skulle tilbageholdes til Dommedag som en guddommelig Forret. I Lignelsen om Klinten iblandt Hveden lærte Jesus denne samme Lektie om Overbærelse; de ivrige Tjenere ønskede øjeblikkelig at oprykke Klinten, men det var dem forbuden, for at de ikke ogsaa skulde oprykke Hveden; og de vare forsikrede, at en Adskillelse skulde finde Sted paa Høstens Dag (se Matth. 13, 24—30.)

Uagtet den herskende Tolerance og Kærligheds-Aand, af hvilken vor Frelser og hans Apostels Lære er gennemtrængt, have dog Folk søgt at retfærdiggøre religiøs Intolerance og Forfølgelse ved Beviser fra Bibelen. Pauli skarpe Ord til Galaterne tillægges en hel anden Mening end Aanden, som tilskyndede dem. Idet han advarede de Hellige imod falske Lærere, sagde han: „Som jeg sagde, saa siger jeg nu igen: Dersom nogen prædiker Evangelium anderledes, end I have annammet det, han være en Forbandelse!" (Gal. 1, 9.) Med en saadan Udtalelse søge Mænd, hvis selvantagne Benævnelser som Kristi Medvirkende, hvilke, om den hele Sandhed var undersøgt maaske prædiker falsk Lære uden

Hensyn til apostoliske Formaning, at retfærdiggøre deres sekteriske Had og ukristelige Grusomhed og forglemme, at Straf og Gengældelse høre Herren til." (5. Moseb. 32, 35. — Salm. 94, 19. — Rom. 12, 19. — Heb. 10, 30.)

Hensigten med Johannes' Raad til den udvalgte Frue er bleven forvendt, og hans Lære har været brugt som et Tilflugtssted for Forfølgere og Skinhellighed. Idet han advarede hende mod Antikrists Forkyndere, som den Gang vare flittigt beskæftigede med at udsprede deres Kætteri, skrev Apostlen saaledes: „Dersom Nogen kommer til eder og ikke fører denne Lærdom, ham annammer ikke til Hus og byder ham ikke velkommen. Thi hvo, som byder ham velkommen, bliver delagtig i hans onde Gerninger." (2. Joh. 10—11.) Ved retmæssig Udtydning hjemler disse Ord ingen Intolerance, Forfølgelse eller Had.

Apostelens sande Mening har været fremsat med Klarhed og Kraft af en berømt kristelig Forfatter i vore Dage, som, efter at have beklaget den „snævre Intolerance af en uvidende Dogmatik", siger: Kærlighedens Apostel vilde have modsagt det bedste i hans egen Lære. hvis han med Vilje gav Tilladelse eller en Tilskyndelse til rasende Intolerance . . . Dette tilfældige Udtryk i Johannes' korte Epistel kar imidlertid ikke bruges som Bevis paa kristelig Forvendthed. Hvad Johannes virkelig sagde og virkelig meente, er ganske forskelligt. Falske Lærere vare almindelige, som gjorde Krav paa at være Kristne, medens de berøvede Kristi Natur alt, hvad der gav den Kraft og Virksomhed il Forløsningen, og dens Betydning for hans Menneskevordelse. Disse Lerere rejste ligesom andre kristne Missionærer fra Stad til Stad, hvor der intet Herberg var, bleve de modtagne i de omvendte Kristnes Hus. Den kristelige Frue, til hvem Johannes skriver, er advaret, at hvis hun tilbyder Gæstfrihed til disse farlige Udsendinge, som kuldkastede Kristendommens centraliserede Sandheder, saa udtrykker hun sin Billigelse af dem, og ved at gøre saaledes og byde dem velkommen, deltager hun direkte i deres onde Gerninger. Dette er sund Menneske-Forstand; ij heller er der noget ukærligt deri. Ingen er forpligtet til at fremhjalpe Udspredelsen af en Lære, som han anser for fejlagtig angaaende de mest nødvendige Læresætninger i hans egen Tro. Endnu mindre vilde det have været ret at gøre dette i de Dage, da de kristelige Menighede: vare smaa og svage. Men at forklare det paa den Maade, som det praktisk talt har været fortolket i alle Tidsaldere, — at fordreje det til en Slags Befaling, at forstørre de mindre Forskelligheder af religiøs Meninger, og at forfølge dem, hvis Meninger ere forskellige fra være egne, — at danne afgørende Beviser af vore egne Slutninger om Kætteri, og at sige som Cornelius a Lapide, at dette Vers fordømmer og forforbyder al Samtale, al Omgang og al Handel med Kættere, — ville være at forklare Skrifterne ved en Partigængers Lys paa Sagen og

aandelig Selvtilfredshed, og ikke at læse den under Kærlighedens hellige Lys." (Cannon Farrar, the early days of christianity pp. 587—588.)

(Fortsættes.)

Zions Lærers Død.

Faldt Pestalozzis Mantel ned,
Da til et bedre Liv han gik?
Var Maesers Liv, af Nidkærhed,
En Gave, han fra Himlen fik?

Hans Livs-Opgaves hele Sag
Mænd at forædle, var forvist,
Med Visdom virked han hver Dag,
Med Kundskab baade først og sidst.

Hvor han har saaet, hvo høster der?
Og samler ind den rige Sæd;
Den Dødes Navn, erindres kær,
Igennem mange Slægteled.

Men paa et mer' ophøjet Sted
Hans Arbejd' er begyndt paany;
Vi møde ham i Herlighed
I Tusindaarets Morgengry.

Fra det Engelske af J. J.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

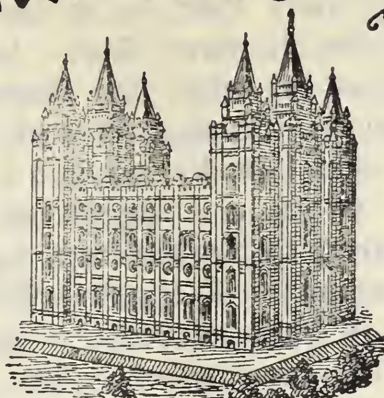
København, 1901.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15de April 1901. 50de Aargang.

Tale af Apostel Rudger Clawson,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 5. Oktober 1900.

Brødre og Søstre! Jeg har glædet mig over, hvad der er blevet sagt denne Morgen, og i Særdeleshed over, hvad Præsident Snow sagde angaaende den Enighed, som eksisterer. Jeg bærer mit Vidnesbyrd om, at der efter min Iagttagelse eksisterer en fuldkommen Enighed i det første Præsidentskab og iblandt de tolv Apostle; og efter hvad jeg ved, eksisterer den samme Enighed iblandt de syv første Præsidenter over de Halvfjerds, iblandt de præsiderende Biskopper, i Præsidentskaberne over de forskellige Stave, iblandt Biskopperne og deres Raadgivere, iblandt Præsidenterne og Raadgiverne i de forskellige Kvorumer. Jeg tror ogsaa, at denne Enighedsaand vokser og tiltager blandt de Sidste-Dages Hellige. Kirkens Styrke bestaar i Enighed.

Dersom Herrens Aand vil staa mig bi, vil jeg tale nogle Ord om et Emne, som ligger mit Hjerte meget nær. Jeg vil først læse fra 4. til 8. Vers i det 127. Kapitel i Pagtens Bog, hvad de sidste Dages store Profet, Joseph Smith, skriver til de Hellige i Nauvoo:

„Og atter sandelig saa siger Herren: lad Arbejdet paa mit Tempel og alle de Arbejder, hvilke jeg har beskikket eder, blive fortsatte og ikke ophøre, og lad eders Flid, Udholdenhed og Taalmodighed og eders Virksomhed blive fordoblet, og I skulle ingenlunde miste eders Løn, siger den Herre Zebaoth. Og dersom de forfølge eder, saa have de forfulgt Profeterne og de Retfærdige, som vare før Eder. For alt dette er der en Belønning i Himlen.

Og atter giver jeg eder et Ord med Hensyn til Daaben for de Døde. Sandelig saa siger Herren angaaende eders Døde: Naar nogen af eder bliver døbt for eders Døde, da lad der være en Registrator og lad ham være Øjenvidne til eders Daab. Lad ham høre med sine Øren, at han i Sandhed kan vidne, siger Herren, at alle eders Optegnelser maa være optegnede i Himlen, at hvad som helst I binde paa Jorden, maa være bundet i Himlen, og hvad I løse paa Jorden, maa være løst i Himlen; thi jeg er i Begreb med at gengive til Jorden mange Ting, som henhøre til Præstedømmet, siger den Herre Zebaoth."

I det 128. Kapitel fra 8. til 10. Vers skriver han:

„Denne Anordnings Gyldighed bestaar i Præstedømmets Magt ved Jesu Kristi Aabenbaring, hvori det er beskikket, at hvad I binde paa Jorden, skal være bundet i Himlen, og hvad I løse paa Jorden, skal være løst i Himlen; eller med andre Ord, idet vi betragte Oversættelsen fra et andet Synspunkt: Hvad I optegne paa Jorden, skal være optegnet i Himlen; thi ud af Bøgerne skulle eders Døde vorde dømte efter deres egne Gerninger, hvad enten de selv have efterkommet Anordningerne in propria persona, eller ved Hjælp af deres egne Stedfortrædere, ifølge den Anordning, som Gud har beredt til deres Frelse, førend Verdens Grundvold blev lagt, og overensstemmende med Optegnelserne, som ere blevne holdte angaaende deres Døde.

Det kan forekomme nogle at være en meget dristig Lære, vi tale om; en Magt, som optegner eller binder paa Jorden og binder i Himlen. Dog er denne Magt altid bleven givet, naar som helst Herren ved Aabenbaring virkelig har givet Præstedømmets Forvaltning til nogen Mand. Altsaa blev, hvad disse Mænd gjorde med Myndighed i Herrens Navn, og gjorde det oprigtigt og trofast, og holdt en rigtig og tro Optegnelse over samme, en Lov paa Jorden og i Himlen, og ifølge den store Jehovas Bestemmelse kunde den ikke tilintetgøres. Dette er sanddru Ord! Hvo kan høre det?

Og atter f. Eks. Matth. 16, 18. 19. Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus; og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den; og jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene."

Brødre og Søstre! ere disse Ord ikke herlige? Herrens Ord kom til Profeten Joseph Smith, at de Hellige ikke maatte ophøre med deres Tempelarbejde eller med noget af det, som Herren havde befalet; og der lægges særskilt Vægt paa Talen om Templet. Tempelarbejdets Aand har hvilet over de Sidste-Dages Hellige fra den Dag, til denne, og vil vedblive at gøre det til Opstandelsens Morgen og fra Opstandelsens Morgen helt igennem det tusindaarige Rige. Denne Aand vil

vokse og tiltage iblandt Folket. Den hvilede over Præsident Brigham Young og Pionererne; thi næsten de første Ord, som han sagde om dette Land, udtalte han paa denne Block. Staaende paa denne Grund sagde han, idet han stødte med sin Spadserestok i Jorden: „Her ville vi bygge et Herrens Tempel.“ Se, hvor fuldstændig denne Profeti er gaaet i Opfyldelse. Templet blev bygget, endskønt Præsident Young ikke levede at se det fuldendt. Det staar her som Bevis paa de Sidste-Dages Helliges Tro og Bestemthed. Vi have ikke alene et Tempel i denne By, men ogsaa et i St. George, et i Manti og et i Logan. Skulle vi ophøre med at bygge Templer? Nej; flere Templer ville blive byggede.

Fremmede, som komme i vor Midte, beundre vort smukke Tempel og forundre sig over, at vi have været i Stand til at udføre et saa storartet Foretagende. Men, mine Brødre og Søstre, Templets Værdi bestemmes ikke efter dets udvendige Udseende, dets Arkitektur eller kostbare Indretning. Værdien ligger i de Ordinanser, som der udføres, baade for Levende og Døde.

Vi ere i Besiddelse af den beseglende Myndighed, som Profeten Joseph Smith hentyder til. Denne Myndighed nedbryder Dødens Grænser. Ved denne Myndighed bringes baade Levende og Døde til at fremstaa for Herren, som om der ikke var noget, der kaldes Tid. Ja, endnu mere: de Døde blive lige stillede med de Levende. Herlige Tanke! Af dette se vi, at Gud ikke gør nogen Persons Anseelse. De, som levede, da Evangeliet ikke var paa Jorden, og som paa Grund deraf ikke havde noget Kendskab til samme, ville ikke blive fordømte, fordi de ikke annammede Noget, som ikke eksisterede; men Gud har i sin Naade ordnet det saaledes, at de ville have Lejlighed til annamme Sandheden hinsides Graven. Heri bestaar Myndigheden af den bindende og beseglende Magt. Den trænger frem til hver eneste Sjæl i Aandeverdenen uden mindste Hensyn til, hvor fattig, elendig og forskudt den har været her paa Jorden. Evangeliets Lys vil trænge frem til den, og den vil have Lejlighed til Omvendelse og Forbedring. Da skal Jordens Folk indgaa i Herrens Templer og berede en Frelse for deres Afdøde, ligesom Jesus arbejdede for at frelse os alle. Ligesom vi i vor Frelse ville smage Frugterne af Jesu store Arbejde for os, saaledes ville de Afdøde smage Frugterne af vort Arbejde for dem i Herrens Templer.

Er det ikke paa Tide, mine Brødre og Søstre, at vi burde interessere os for vore afdøde Slægtninges Skæbne? Burde vi ikke føle Interesse for hver eneste Sjæl, som har levet paa denne Jord? Burde ikke Kæden blive fuldstændiggjort ved, at de Døde blive forenede med de Levende og de Levende med de Døde? Hvis vi ikke bestræbe os derfor, ville vi blive forkastede som en Kirke; thi Apostelen fortæller os, at uden dem kunne vi ikke opnaa Fuldkommenhed, ejheller de uden os.

Nogle Tanker komme til mit Sind med Hensyn til dette store og

herlige Emne, og disse Tanker staa i Forbindelse med vor Missionsvirksomhed. Vi udsende mange unge Mænd til at forkynde Sandhedens Evangelium blandt Jordens Nationer. Dette herlige Privilegium, denne store Pligt hviler i Dag paa vore unge Mænd; men der er Mange iblandt dem, som ikke ere i Stand til at opfylde en Kaldelse af denne Slags. De ere saa optagne af Forretninger, at de ikke kunne opfylde denne Pligt. Andre igen ere i en saa fremskreden Alder, at det ikke vilde være Visdom at udsætte dem for de Besværligheder, som Missionslivet medfører. Ville disse blive nægtede det Privilegium at blive Frelsere paa Zions Bjerg? Nej. De ville faa Lejlighed til at blive det. Dersom de ikke kunne gaa ud i Verden for at vinde Sjæle til Kristus, saa lad dem gaa ind i Herrens Templer og arbejde for deres Frelse, som ere døde. Det er min Tro, at de Afdødes Sjæle ere ligesaa dyrebare i Guds Øjne som deres Sjæle, der leve paa Jorden. En Fader burde ikke sige til sin Familie: „Der er ingen Lejlighed for mig mere til at gøre godt; jeg er ikke mere til nogen Nytte; mine Arbejdsdage ere forbi." Nej, I kunne endnu være til Nytte; Lejligheden er foran Eder; gaa ind i Herrens Templer og udfør dette store Arbejde.

Mange sige imidlertid, at de ere saa optagne af Forretninger, og at deres Arbejde er af en saadan Beskaffenhed, at de ikke have nogen Tid tilovers for Tempelarbejde. Hvad kunne disse gøre? Mænd ofre hele deres Tid, ikke alene paa at forskaffe sig og sine det fornødne til Livets Ophold, men ogsaa paa at samle Rigdomme. Hundreder af Sidste-Dages Hellige gøre dette; thi Gud velsigner sit Folk og aabner Himmelens Sluser, saa at de blive rige paa denne Verdens Gods. Er det ikke saaledes? Dersom I ikke tro det, saa gaa til Stavskonferencerne og se de kostbare Køretøjer, som staa udenfor Forsamlingshusene. Folk gaa ikke mere til Fods til Forsamling, undtagen de kun bo en Block eller saa fra Forsamlingshuset. Dersom de bo en engelsk Mil derfra, tænke de ikke en Gang paa at gaa til Fods derhen, og de behøve det heller ikke; thi Herren har velsignet dem med Heste og Kareter, saa at de komfortabelt kunne køre til Forsamling. De blive saa velsignede af Herren, at nogle af vore Brødre næppe vide, hvad de skulle gøre med deres Penge. Spørgsmaalet for deres Vedkommende er: Hvorledes skulle vi anvende vore Rigdomme? Skulle vi købe Aktier i Sukkerfabriken? Ja, de give et godt Udbytte. Da Kirkens første Præsidentskab bad Folket om at indskyde deres Midler i denne Industri, kunde de ikke se Fordelen derved; men nu kunne de se det, og Følgen er, at for Nærværende er der næsten ingen Sukkeraktier til Salg.

Som jeg sagde før, Herren har velsignet dette Folk saaledes, at det ikke ved, hvad det skal gøre med dets sammensparede Midler. Der findes intet Foretagende, som betaler mere end tolv eller højst 15 Procent; men jeg vil fortælle de Sidste-Dages Hellige en Maade, hvorpaa

de kunne fordoble deres Midler. Læg Skatte op i Himmelen. Benyt nogle af eders Midler til Tempelarbejde.

Dersom I have det saa travlt med eders timelige Forretninger, at I ikke kunne gaa til Herrens Tempel, saa send eders Søn derhen og betal hans Ophold, medens han arbejder der. Dersom I ikke have en, saa have I maaske en Nabo, som er en Guds Mand, men som hverken har Midler eller noget at bestille; send ham til Templet og ophold ham, medens han arbejder for eders afdøde Slægtninges Frelse.

Maaske I ville fortælle mig, at I ikke have nogen Kendskab til eders Forfædre, og at I ikke have et eneste Navn. Dette er ikke nogen Undskyldning. Dersom I ikke kunne gøre noget for eders Afdøde, saa hjælp eders Nabo at gøre noget for sine. Hjælp den stakkels gamle, fattige Mand, som bor paa den anden Side af Gaden; thi han har maaske Hundreder og Tusinder af Navne, men ingen Midler til at rejse til Templet for; hjælp ham, og I ville ingenlunde miste eders Løn.

Naar en Ældste gaar ud i Verden for at forkynde Evangeliet, saa besøger han først sine Slægtninge og Venner, dersom han har Raad til det. Lad os arbejde paa samme Maade her hjemme. Dersom vi ikke have nogen Kundskab om vore egne Afdøde, saa lad os benytte lidt af vore Midler til at hjælpe Andre, som have Afdøde at udføre Ordinanser for, men som ikke have Midler.

Som det er for Nærværende, finde vi, at nogle af vore Brødre ophobe Rigdomme til deres Børn, som trættes om og ødelægge dem, naar Forældrene ere døde. Vi vide af Erfaring, at vi ikke kunne tage noget med os, naar vi forlade dette Liv, og vi maa derfor selvfølgelig lade alt det, vi have samlet sammen, blive tilbage; og Arveskiftet vil i de fleste Tilfælde kun bringe Strid og Misfornøjelse blandt Børnene.

Dette minder mig om følgende Begivenhed, som siges at være sandfærdig: En af vore rige Brødre døde. Nogen Tid derefter besøgte hans Aand en af hans Venner her paa Jorden og sagde: „Hvilken Daare jeg har været! Jeg ofrede Dage og Uger, Maaneder og Aar paa at samle Midler, og jeg var særdeles heldig. Jeg samlede store Rigdomme, og saa blev jeg kaldet bort. Jeg gik til Aandeverdenen og efterlod Alt til mine Børn at kives om. Hvilken Daare jeg har været!"

Er der ikke noget for os at lære af disse Ord? Maaske forekom det denne Mand, at han vilde have handlet bedre, dersom han havde oprettet en Læreranstalt eller et Hospital, eller endnu bedre, dersom han havde oprettet et Tempelfond til at benytte ved Udførelse af Ordinanser for de Døde. Han kunde have gjort dette og desuden efterladt en stor Sum til hver af sine Børn. Maaske han tænkte, at dersom han havde gjort dette, vilde hans Midler være blevne til Velsignelse

for hans Minde paa Jorden, medens hans Legeme hvilede i Graven og hans Aand var i Aandeverdenen.

Jeg synes, at dette Emne er herligt at tænke paa. Ikke Brødrene alene vilde blive Frelsere paa Zions Bjerg, men Søstrene vilde ogsaa have Del i dette herlige Arbejde; thi de kunne ogsaa udføre Ordinanser i Templerne for de Døde. Brødre og Søstre, Templerne ere her. Hvem er værdig til at indgaa i dem og udføre dette Arbejde, som jeg har talt om? I have Kundskab om den bindende og beseglende Myndighed, samt hvor hellige disse Ordinanser ere. Jeg spørger igen: Hvem er værdig til at indgaa i disse Templer? Vor Profet og Præsident har sagt os, at den, som ikke betaler sin Tiende, vil ikke faa Adgang til Templerne, fordi han er uværdig. Dersom han ikke overholder denne Lov, nemlig Tiendeloven, er han ikke værdig til de Velsignelser, som erholdes i Herrens Hus. Biskopperne og Stavspræsidenterne kunne ikke rekommandere ham; thi det vilde ikke være behageligt for Gud. De, som bryde andre af Herrens Befalinger; de, som ikke have Respekt for Præstedømmet; de, som ikke adlyde Herrens Tjeneres Raad; alle disse ere ikke værdige til at indgaa i Herrens Templer og udføre Ordinanser enten for Levende og Døde. Forbindelsen mellem de Levende og de Døde, mellem denne og den anden Verden, er saa stor, at man næppe kan omtale den ene uden ogsaa at sige noget om den anden.

Det er min Tro, at Herren taler til os, som om vi vare i Evigheden, og naar han giver en Lov eller en Befaling til sin Kirke, saa gør han det, som om der ikke eksisterede noget, der hedder Død, eller som om der ikke fandtes noget, der adskiller os fra hans Nærværelse. Hans Love ere evige i deres Natur; de gælde baade for denne og den tilkommende Verden; de ere bindende baade for Levende og Døde.

Som jeg sagde før, dette er et herligt Emne at tale om og kan ikke blive fyldestgørende behandlet i en kort Tale og næppe en Gang i en Tale, som varede en hel Maaned. Gud velsigne Eder. Amen.

Munterhed modsat Skænden.

For nogle Dage siden diskuterede et Par Drenge om deres Lærerinder. Den ene sagde: „Jeg har en af de aller bedste Lærerinder; hun gør Fordring paa, at vi skulle lære vore Lektier godt, men hun er altid saa munter, at det synes, vi alle ønske at adlyde hende. Men Frøken — skændte altid og saa saa misfornøjet ud, at vi bedrog hende naar som helst vi havde Lejlighed dertil.“

Maaske det var Stemmen eller den udviste Iver, eller var det Barnets Uvidenhed om at have opdaget en meget skøn Sandhed, der

gjorde Indtryk paa mit Sind, men sandt er det, at mangen en veltalende Prædikant har forfejlet at bringe et kraftigere Læerestykke til mit Sind.

I Livets daglige Skole og iblandt vore Venner ere vi stedse blevne gjorte opmærksomme paa den stærke Indflydelse for det Gode, som denne Munterheds Ejendommelighed har paa os. Enhver Viljeanstrengelse burde anvendes for at danne et muntert og glad Sindelag. Ingen Arv, som Forældre kunne efterlade deres Børn, er mere velsignelsesrig, naar undtages den virkelige Vilje til det Gode, end at være i Stand til at se paa Livet fra den lyse Side.

Vor Kirkes Ledere prøve al Tid paa at indprænte dette Faktum paa de Sidste-Dages Hellige saaledes, at de ingen Aarsag eller Ret have til at være bedrøvede. Om vi i Virkeligheden ere, hvad dette Navn indbefatter, burde vore Hjerter være fulde af Tro og Tillid til Gud og saa fulde af ivrige Hensigter, at der ingen Plads vilde være for Tvivl og Sørgmodighed.

Naar vi hengive os til nedstemmende Følelser og blive pirrelige og i daarligt Humør, miste vi den Kraft, som medfølger Guds Aand, og vor Modstander finder sin bedste Lejlighed i vor Svaghed. Naar vi til Fuldkommenhed kan skatte det Faktum, at en halv Time benyttet til Samfund med vor Fader, vil give Styrke og Fred et hundrede Gange mere end vore kæreste Venners Sympati — vilde vi maaske forulejlige vor Omgangskreds mindre med vore Genvordigheder. Vi kunne være overbeviste om, at vore Venner have deres egne Byrder at bære; men de ere forstandige nok til at foretrække at blive misundte deres gode Lykke i Stedet for at blive beklagede i deres Modgang. Vore Bekymringer vokse i vore egne og Venners Øjne ved Gentagelse; og mange Gange, hvis vi forsømme at omtale dem til i Morgen, vilde vi undres over deres Ubetydelighed.

Et Barns Smil kan somme Tider adsprede det vordende Uvejr i vort Indre, medens nogle faa uvenlige Ord fra vore Kære kunne formørke en hel Dag.

Om I føle eder tilbøjelige til Modfaldenhed, bed da til Gud om Styrke til at overvinde disse Følelser, førend de blive fastgroede i eders Karakter. Dette maatte blive eders fremtidige Glæde eller Sorg, og Frelse eller Fortabelse af Sjæle, der ere betroede til eders Omsorg. Mangfoldige Tilfælde ere kendte om Mænd, der begyndte at bruge berusende Drikke, fordi de følte sig tungsindige, og mange Mennesker have udøvet Mord eller Selvmord, fordi de vare berusede eller i et Tungsindighedsanfald.

Og saa, medens Emnet ikke maatte synes af stor Vigtighed, er det dog værd vore alvorlige og andagtsfulde Betragtninger.

Værer gavmilde med eders Smil og opmuntrende Ord, lad eders

Venner deltage i eders livlige Sindsstemning, tag den med til eders Møder, men i Særdeleshed; brug den i eders Hjem. Om I føle, at eders Kaar ere mindre gode, burde I bruge en Del af eders Tid til at hjælpe og trøste de, som ere endnu mindre heldige stillede, og snart ville eders egne Omgivelser opklares, og I ville da opnaa det Mod og Haab, som gør Livet værd at leve.

Young Wormans Journal.

Den 15de April 1901.

Nutidens Spiritualisme.

Det er nu over 50 Aar siden, at den første Kundgørelse af Banke-Aander i Nutiden blev hørt, i Hydesville, i Staten New-York, N. A. Historien er uden Tvivl fuld af tilfældigt berettede Erfaringer, men den Gang skænkede man den mere Opmærksomhed paa Grund af det store Antal Medier, og eftersom Aabenbarelsens Forskelligheder tiltog. Videnskabsmændene, Psykologer og Undersøgere saa vel som de Nysgerrige ønskede at blive bekendte med Fænomenet og at drøfte dets Ejendommeligheder.

Vi have altid troet, at Udbredelsen af denne aandelige Magt i nogle af dens Former bidrog mægtigt til at fremskynde Borger-Krigen i de Forenede Stater. Bevægelsen var almindelig, Pressen udsendte en Mangfoldighed af Flyveskrifter, Bøger og Skrifter i hæftevis, Medier florerede, medens Præster, Videnskabsmænd, Lovkyndige og Skarer af nysgerrige Jagttagere bidrage til, at Bevægelsen svulmede hos de forundrede Troende, Efterspørgere og Fuskere i de nye Mysterier, hvilke for Øjeblikket var „Tingen".

Det antages, at den intelligente Læser erkender Fænomenet som et Faktum; dog maa han samtidig være overbevist om, at mange Kneb tillægges originale Kundgørelser af offentlige Medier; thi naar Folk paatage sig at forevise for Penge, ville supplerende Bedragerier næsten ufravigelig blive anvendte, hvis de ægte Medier ere utilstrækkelige til, at Populariteten kan bibeholdes og Indkomsterne sikres. Blottelse vil imidlertid kun afsløre Bedrageriet uden at forklare det, som mangfoldige og uomstødelige Vidnesbyrd bevidne at være Sandhed.

Vi kunne med Lethed antage, at Kilden til alt dette er forførende og upaalidelig; samtidig maa vi erkende, at dette Liv ikke er Menneskets Alt; det er hverken dets Begyndelse eller dets Ende, skønt den største Del af denne Slægt kun har liden Tro saavel paa det Forbigangne som

paa det Tilkommende. Kristendom har til Trods for Bibelen og modsat al Erfaring paastaaet og fastholdt Rigtigheden af den Ide, at ingen Meddelelse har fundet Sted imellem Gud og Mennesker eller imellem hedengangne Menneskers Aander og Mennesker i Købet i Løbet af i det mindste atten Hundrede Aar. Historien er bleven fornægtet, Erfaringer ansete som fanatiske, og Troen er med almindeligt Bifald bleven tilbageholdt fra enhver Meddelelse desangaaende; Folk nægtede, at en saadan Ting enten var mulig eller sandsynlig.

I forrige Aarhundredes første Del forkyndte Profeten Joseph Smith, at saadanne aandelige Kundgørelser ikke alene var i Harmoni med Bibelen, men at han selv havde erfaret dem. Thi paa Grund af Guds specielle Hensigter havde han, ved Syner haft Samkvem baade med Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, og han bevidnede ogsaa, at Engle og Aander, løste fra Legemet, havde betjent ham, at nogle af de gamle Profeter og af Kristi Apostle havde besøgt ham, ordineret ham samt givet ham Fuldmagt til at udføre Frelses-Ordinanser og til at genoprette Jesu Kristi Kirke som en Forberedelse for Frelserens andet Komme; men han afsondrede sig ikke, men erklærede, at alle Mennesker kunne og vilde ved Lydighed modtage Beviser, saa at de ogsaa kunne bære Vidnesbyrd om den samme aandelige Aabenbarelse og Kraft.

Vi ere blevne ledte ind paa denne Tankegang ved at have modtaget et Skrift fra Udgiveren, John Scouller, London, skrevet af ham, og kaldt „Nutidens Spiritualismes Mission“. Medens vi antage nogle af disse Ting, som han fortæller, og have læst alle de Forfattere, som han omtaler, og medens vi maaske indrømme, at Spiritualismen har gjort mere end det kristelige Sekteri i det sidste Tusinde Aar for at danne Ideen om aandeligt Liv, holde vi endnu det Hele som et forførende Aanders Værk, hvilke ere løste fra Legemet paa Grund af Ulydighed, paa ingen Maade paalideligt, dog have de maaske meddelt saadan Kundskab om visse Ting, som de ere i Besiddelse af; men vi have set det paastaaet fra Tid til anden af Medier og Forfattere, at „for forførende Hensigter“ vilde disse Meddelelses-Led antage hvilket som helst Navn, naar dette Navn alene kan udøve Indflydelse over den Spørgende eller over et vantro Individ.

De fleste af disse Frembringelser, vi have læst, benægte Jesu Kristi højeste Myndighed; de have fornægtet Kraften og Nødvendigheden af hans Evangelium og ringeagte Apostle og Profeters Fuldmagt og Myndighed.

I Skriftet, til hvilket der er hentydet i det Ovenstaaende, synes Forfatteren at forudsige „Jesu Kristi Overherredømme“; men vi tvivle om hans Oprigtighed i denne Henseende; dog, hvis vi gøre ham Uret deri, vilde vi anbefale, at han giver sine beviste religiøse Følelser den størst mulige Udstrækning; lad ham omvende sig fra alle sine Synder, hvad enten de ere Undladelser eller Begaaelser; lad ham blive døbt til

sine Synders Forladelse af en, som har Fuldmagt dertil, som er modtaget fra det store Medium, Profeten Joseph Smith; lad ham da ved Haands-Paalæggelse modtage den Aand, som skal lede ham ind i al Sandhed, forene sig med Guds og Kristi Kirke, og han vil da aldrig indrømme om Evangeliet eller dets bemyndigede Repræsentanter, hvad han med saa stor Lethed indrømmer Spiritualismen; thi han siger: „Visselig indeholder Spiritualismen ingen bestemt Erklæring; ej heller har den i sig noget Sammenholds-Princip"; et saadant, som vilde forene Spiritualisterne til et organisk Hele. Derfor er det, at vi allevegne finde Spiritualisterne, som kun Samlinger af mere eller mindre Forskellighed og divergerende Atomer, og i denne Tilstand maa den forblive, indtil Spiritualisterne lære at anerkende Jesus af Nazareth som deres højeste Myndighed og ere beredte til at antage ham som deres større Lærer og Herre."

Den er Skriftets bedste Paragraf, og den minder os om vore Erfaringer med alle de fremragende Mænd og Kvinder, som Forfatteren citerer. Vi have hørt og læst dem alle, og hvis vor Fremstilling og Tro kunde være et Vidnesbyrd for Hr. John Scouller, vilde det være os en Glæde, om han beærede os med en Kopi af sine interessante Erfaringer. Evangeliets Mission saa vel som dets Grundlæggers og Autoriteters, ere mere positive prægtigere og bredere, den fordrer en udelt Troskab, en fuldstændig personlig, upaatvivlelig Overgivelse, og den bestemmer en Fremgangsmaade, hvorved alle Aander kunne blive prøvede, og det netop ved „Sandhedens Aand", hvilken er enhver Troendes Arv; vi kunne i det hele taget fremsætte som vor Overbevisning, at „der aldrig er bleven befordret nogen værdifuld teologisk Lære eller noget nyt Moralitets-Princip gennem et „Medium"; ej heller har noget Medium været Ophav til nogen ny Opfindelse eller har faaet nogen Underretning om, hvad der er under Jorden eller i Himmelen her oven til. Alt, hvad vi vide desangaaende, er kommet ved Aabenbaring eller ved taalmodig Undersøgelser og Eksperimenter. Spiritualisme har vist sig at være unyttig og derfor bedragerisk i sine Paastande. At dens Oprindelse er fra den onde Magt, er blevet anset og anses endnu som sandsynligt; men der er ingen Tvivl om, at den er Overtrædelse af den Almægtiges Befaling „ikke at gøre Spørgsmaal til de Døde", eller at have Samfund med dem, som gøre saadant. Millennial Star.

Ankomst og Beskikkelser. Den 25. Marts ankom følgende Ældster fra Zion, alle i bedste Velbefindende: Julius B. Christensen fra Manti, Utah; Hans C. Larsen fra Mayfield, Utah; James M. Petersen fra Richfield, Utah; Hans Hansen fra Manila, Utah; vi byde dem alle velkomne. Disse Ældster beskikkes til at arbejde som følger: Julius B. Christensen i Københavns, Hans C. Larsen og James M. Petersen i Trondhjems og Hans Hansen i Aarhus Konference.

Korrespondance.

Rejkvavik, Island, den 20. Marts 1901.

Præsident Andreas Peterson!

Kære Broder! Efter at vi forlod København den 5. dennes, havde vi i Dagens Løb en meget smuk Udsigt til Sverigs snebedækkede Bjerge paa den ene Side og Danmarks skovkrandste Vang paa den anden, hvilket i Forbindelse med det prægtige Kronborg Slot gjorde et Indtryk paa mit Sind, som ikke let vil forglemmes.

Nordsøens Ubehageligheder bleve snart glemte, da vi ankom til Leith, Skotland; Jeg begav mig straks ud paa en Tur til den berømte Stad Edinburg, som er Landets Hovedstad. Denne Byes Hovedgade kaldes Princess Street (Prinsessegade). Paa denne saa vel som paa andre Gader mødte vi en Overflødighed af Automobiler og elektriske Sporvogne, men det der satte Kronen paa mit Ophold her, var et Besøg paa det „gamle Slot" og de forskellige Indtryk, jeg fik ved at betragte Landskabet og Steder, hvor blodige Optrin fandt Sted i forbigangne Tider. Ethvert Slag den Gang gav Folket større Frihed, indtil tilsidst under Dronning Viktorias Regering af Fred og Frihed, Evangeliet i dets Renhed og med dets Velsignelser blev givet til Landets Indbyggere. Naar Folket er fuldkommen advaret, da vil Freden blive borttagen herfra saavel som fra alle andre Lande. Jeg besøgte ogsaa Monumentet paa Colton Hill, som er bygget til Lord Nelsons Ære, og paa Princess Street, det, der er oprejst til Minde om Sir Walter Scott. Vi forlod Skotland den 9. Marts. Om Aftenen mødte vi et storartet Skue i de mange Fyr, der blinke paa de smaa Øer og advare de Søfarende om deres Farer. Den 11. ankom vi til Færøerne, hvor vi opholdt os til den 15. for at losse Varer og besørge Posten i Trangisvaag, Thorshavn og Klaksvig. Den 15- satte vi Kursen til Island, hvor vi ankom den 18. Klokken 1 om Morgenen.

Rejkjavik er en By paa omtrent 6000 Indbyggere, og er bygget paa Klippegrund. Husene ere smaa, men godt befolkede; der er fra 5 til 10 i en Familje, og 4 Familjer bo i et Hus paa fra 8 til 10 Værelser. Deres Befordrings-Middel er smaa tohjulede Vogne, der trækkes af Landets smaa Heste, og naar Læsset er for svært for dem, bindes et Reb til Vognen, og Kusken hjælper Hesten at trække. Naar de vaske Tøj hertillands, bankes Tøjet først og gnides derefter paa et Valkebrædt. Levemaaden er simpel, og Folkene ere langt tilbage for deres Landsmænd, som bo i Rigets Hovedstad.

Maa Gud velsigne Dem og Ældsterne saa vel som alle de Hellige i Missionen, er den ydmyge Bøn af Deres Broder i Evangeliet.

Lorenzo Anderson.

Konferencen i Aalborg.

Konferencen tog sin Begyndelse i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale i Urbansgade 26, Lørdagen den 30. Marts. Af Missionærer fra Zion vare tilstede: Missions-Præsident Andreas Peterson, Konference-Præsident R. C. Miller; Ældsterne Nephi M. Nielsen, Niels Jacobsen, N. P. Johnsen, Axel F. Andreasen, Christian Petersen, C. N. Christensen, James C. Nielsen, Carl Madsen, C. P. Christensen, James Johnsen, James Larsen, Peter Christensen, C. C. Larsen, M. C. Steenhouse samt af besøgende Missionærer: J. M. Petersen og H. C. Larsen.

Konferencen aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident R. C. Miller bød de Tilstedeværende velkommen; han nedbad Herrens Velsignelse over de Forsamlede. Derefter fremstod Ældste Carl Madsen og bar sit Vidnedsbyrd om Evangeliets Sandheder, samt om at Joseph Smith var en Guds Profet. Ældste C. N. Christensen udtalte sin Glæde over Lejligheden, han havde, til at forkynde Evangeliet, og at alle vilde blive frelste, der adlød dets Principper. Ældste M. C. Stenhouse sagde: Det er ikke nok at sige: Herre, Herre! men vi maa gøre Faderens Vilje; han glædede sig ved Lejligheden, han havde, til at være en Sandhedens Budbærer.

Koret sang Salme Nr. 272.

Præsident Andreas Peterson fremstod og ønskede at være i Besiddelse af den Aand, som havde ledet de andre Talere. Han talte om vor Forudtilværelse og at vi ere fremmede her paa Jorden. Denne er en Prøvestund, men vort Hjem er hos Gud. Herren har tilkendegivet sin Vilje i denne Slægt og givet os Evangeliet i dets Fylde. De, som ville adlyde det, tro paa Gud og omvende sig fra deres Synder og blive døbte i Vandet til deres Synders Forladelse samt forblive trofaste indtil Enden, ville komme tilbage til deres himmelske Hjem og blive frelste i Guds Rige. Præsident R. C. Miller udtalte sin Tilfredshed med den gode Aand, som var raadende her. Vi ere sendte ligesom Guds Tjenere i forrige Dage, og nu som den Gang lyder Ordet: Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig. Den, som vil gøre Herrens Vilje, skal kende, om vi tale af os selv eller ej.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndagen den 31. Marts Kl. 10 Formiddag, og Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Præsident R. C. Miller foreslog til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner: Kirkens almindelige Autoriteter, den europæiske Missions Præsidentskab, og som Præsident over den skandinaviske Mission Andreas Peterson; som Præsident over Aalborg Konference R. C. Miller; ligeledes foresloges til Opholdelse i de Helliges Bønner alle Missionærerne i deres forskellige Virkekredse, og alle Forslag vedtoges enstemmigt. Ældste N. P. Johnson talte om

Evangeliets første Principper og den rette Daabsmaade ifølge den hellige Skrift. Ældste Christian Petersen sagde, at vi ere udsendte for at prædike det evige Evangelium med Fuldmagt og Myndighed fra Gud, hvad enten vore Medmennesker tro det eller ikke; lad os gøre vor Pligt, og Herren vil velsigne os. Ældste C. P. Christensen bar Vidnesbyrd om, at vor Lære ikke er ny, men den samme, der forkyndtes i Frelserens Dage.

Til Afvekslinq sang Koret Salme Nr. 191.

Ældste M. Nielsen talte om Evangeliets Borttagelse og Gengivelse til Jorden. Ældste James Larsen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder. Ældste James C. Nielsen sagde, at Jesus lagde Frelses-Planen, og vi skulle tro paa ham og gøre hans Vilje. Ældste Axel F. Andreasen var glad ved Lejligheden, han havde, til at bære Vidnesbyrd om Sandheden i Forening med sine Brødre. Ældste James Johnsen talte om vor Missions Vigtighed og opmuntrede til Trofasthed. Ældste C. C. Larsen talte om sine første Erfaringer i Evangeliet og var taknemmelig for Lejligheden, han havde, til at virke her. Ældste Niels Jacobsen bar Vidnesbyrd om Sandheden af de Sidste-Dages Helliges Lære og om, at Joseph Smith var sendt af Gud. Mødet skuttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 2 i Hotel Nationals smukke Sal og aabnedes med Sang og Bøn. Præsident R. C. Miller sagde, at der hviler et stort Ansvar paa dem, som forkynde Evangeliet anderledes, end Paulus lærte, selv om det var en Engel fra Himlen. Frelseren lagde Planen, som vi skulle følge. Vi ere udsendte for at forkynde vore Medmennesker, at Evangeliet, som blev forkyndt i forrige Dage og borttaget fra Jorden, nu er gengivet. Ældste Peter Christensen udtalte sin Tilfredshed med sit Kald og sagde, at alle, som ville adlyde Evangeliet, ville blive frelste i Guds Rige. Ældste C. N. Christensen glædede sig ved at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder; han beviste, at Troen er det største af alle Principper, fordi den leder til de andres Opfyldelse. Ældste Carl Madsen talte om Velsignelserne, som følge Lydighed, og udtalte, at Evangeliet er gengivet til Jorden for aldrig mere at borttages.

Mødet sluttedes med Bøn og Sang.

Ved Aftenmødet talte Præsident Peterson: Han hentydede til 2. Tim. 3, 1—5 og beviste, at dette er Menneskenes nuværende Tilstand. Han talte om de ti Bud og sagde, at de ere lige saa gældende nu som nogensinde, og at Overtræderen vil høste Følgerne; han omtalte, hvorledes Farisæerne adspurgte Johannes i Ørken, hvem han var, og om Johannes' Vidnesbyrd om sig selv og om Frelseren, at han var Kristi Forløber til at berede hans Vej, som skulde døbe med den Hellig-Aand og med Ild. Han talte om Evangeliets Gengivelse ved en Engel i de sidste Dage ifølge Joh. Aab. 14. og udtalte, at det skal prædikes som et Vidnes-

byrd til alle Folk, samt at Kristus vil regere personlig paa Jorden i et Tusinde Aar og siden i al Evighed i Samfund med de Genløste.

Koret sang en engelsk Sang.

Præsident R. C. Miller tilskyndede de Tilstedeværende til at undersøge vor Lære, som var bleven fremstillet i Møderne, og takkede Sangkoret for dets smukke Sange.

Konferencen sluttedes med Sang og Taksigelse.

Mandagen den 1. April afholdtes Præstedømmemøder, hvori Missionærerne aflagde Rapporter fra de forskellige Grene og Distrikter, hvilke viste, at Konferencen bestaar af 3 Grene og 5 Distrikter, hvori virke 15 Ældster fra Zion. Disse have siden sidste Konference uddelt 8,738 Skrifter og 226 Bøger, besøgt 8,070 Fremmedes Huse, holdt 2601 evangeliske Samtaler og 264 Møder, døbt 21 og velsignet 26 Børn.

I Eftermiddags-Mødet bleve Missionærerne beskikkede til at virke som følger: Præsident R. C. Miller og Nephi M. Nielsen i Aalborg; Peter Christensen og N. P. Johnsen i Frederikshavn; C. N. Christensen i Hjørring; Christian Petersen og A. F. Andreasen i Brønderslev; M. C. Steenhouse og J. C. Nielsen i Geraa; Niels Jacobsen og James Larsen i Hobro; James Johnsen og P. C. Christensen i Løgstør samt Carl Madsen og C. C. Larsen i Thisted.

Mandag Aften udførte Søndags-Skolen et baade for Lærere og Elever vellykket Program, og Præsident Andreas Peterson talte opmuntrende til Børnene. Niels Jacobsen, Skriver.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 112.)

Tolerance er ikke Antagelse.

Den menneskelige Svaghed, som ytrer sig i at gaa til Yderligheder i Tanker og Handlinger, finder kun faa stærkere Eksempler end dem, vi finde i Menneskenes Handlemaade, overfor deres Medskabninger paa religiøse Omraader. Paa den ene Side ere de ikke alene tilbøjelige til at anse andres Tro for at være af en daarligere Beskaffenhed end deres egen, men ogsaa som yderst uværdig til deres Hensyn; eller de ere paa den anden Side bragte til at tro, at alle Sekter ere lige berettigede i deres Fordringer og Vedtægter, og at der derfor ikke er nogen bestemt Religion. Det er paa ingen Maade urimeligt for Sidste-Dages Hellige at erklære deres Overbevisning med Frimodighed, at deres egen Religion er den, som Herren anerkender, den eneste, som har Ret til at kaldes „Jesu Kristi Kirke," og det eneste jordiske Opholdssted for det evige Præstedømme i denne Slægt, og alligevel være villige til at udvise venlig Behandling og Erkendelse af

ærlige Hensigter med enhver Sjæl eller Sekt, som paa sin Maade ærligt og oprigtigt anerkender Kristus, eller som blot udviser Ærbødighed for Sandheden og et oprigtigt Ønske om at leve efter det Lys, som den har modtaget. Min Troskab til min udvalgte Religion er grundet paa den Overbevisning, jeg har om Gyldigheden og Ægtheden af dens høje Fordringer paa Udmærkelse som den ene og eneste Religion, der er i Besiddelse af et af Gud givet Privilegium og Fuldmagt; ikke desto mindre anser jeg andre Sekter for at være oprigtige, indtil de bevise, at de ere det modsatte, og jeg er beredt til at forsvare deres Rettigheder.

Medens Joseph Smith, den første Profet i denne sidste Husholdning, irettesatte visse af sine Brødre for deres Intolerance imod andre Sekters Tro, lærte han, at endogsaa Afguds-Dyrkere burde beskyttes i deres Tilbedelse, medens det var enhver Kristens ubetingede Pligt at bestræbe sig paa at oplyse deres formørkede Forstand, vilde det ikke være Ret at berøve Hedningerne deres Tilbedelses-Rettighed med Magt. Afguderi er en af de afskyeligste Synder i Guds hellige Aasyn. Dog er han tolerant mod dem, som ikke kende ham, men bøje sig for deres medfødte Tilbedelses-Instikt ved at vise Ærbødighed endogsaa for Stokke eller Stene. Hvor dødelig en Synd Afguderi end er for den, som har set Lyset eller hørt Sandheden, kan det dog hos den Vilde fremkalde den oprigtigste Ærbødighed, som han er i Stand til at udvise. Og, som det er fremsat i et tidligere Foredrag, de Eviges Røst har erklæret, at den, som ikke har kendt nogen Lov, skal faa Del i den første Opstandelse.

Hvilken Retfærdiggørelse kunne Menneskene finde for Intolerance overfor deres Medmennesker, naar Gud, som bedrøves over enhver Synd, udviser en saa mærkværdig Overbærelse? Den menneskelige Sjæls fri Vilje er hellig, og Gudommen tager Hensyn til den.

„Vid det, at hver en Sjæl er fri
Og vælge kan sin egen Sti;
Den store Sandhed har Gud givet,
Han vil ej tvinge os til Livet,
Han kalder, styrer, leder Ret,
Gi'er Visdom med hvert Aandedræt,
Paa alle Maader god og mild,
Men aldrig nogen tvinge vil."

Mennesket er strængt ansvarlig for sine Gerninger: Den ubegrænsede Fordomsfrihed og sande Toleranse, med hvilken Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige betragter andre Religions-Partier, og Kirkens Lære angaaende Forsikringen om den endelige Frelse af alle Mennesker undtagen de faa, der ere faldne saa dybt, at de have begaaet den utilgivelige Synd og derved ere blevne Fortabelsens Sønner, kan

mulig bibringe den fejlagtige Slutning, at vi tro, at alle saaledes frelste skulle faa Adgang til lige stor Magt, Privilegier og Herligheder i vor Guds Himmel. Det være langt fra; Kirken forkynder Læren om mange og forskellige Grader af Herlighed, hvilke de Forløste ville arve i stræng Overenstemmelse med deres Fortjeneste. Vi tro ikke paa nogen almindelig Plan om universal Tilgivelse og Belønning, hvorved Syndere af høje eller lavere Grader skulle blive frigivne for Følgerne af deres Gerninger, medens de Retfærdige skulle blive indførte i Himmelen som et fælles Opholdssted, alle med den samme Grad af Herlighed. Som før sagt, Hedningen, hvis Synder ere begaaede i Uvidenhed, skal komme frem med den Retfærdige i den første Opstandelse; men dette betyder ikke, at de lavere Racer skulle arve den Herlighed, som er beredt for de Dygtige, de Tapre og Sande i Guds Værk paa Jorden.

Vor Tilstand i den tilkommende Verden vil være i Forhold til det Liv, vi levede i denne Prøvestand, eftersom vi ved den aabenbarede Sandheds Lys angaaende den tidligere Tilværelse se, at vor nuværende Tilstand er bestemt efter den Trofasthed, hvormed vi opfyldte vor første Tilværelses Pligter. Det er gentagne Gange erklæret i Skrifterne, at vi ville høste Lønnen for vore Gerninger her i Livet, hvad enten de ere gode eller onde; efter det kraftige Sprog, med hvilket vor Fader opmuntrer og advarer sine svage Børn, vil enhver blive belønnet eller straffet efter sine Gerninger. I Evigheden vil enhver glæde sig eller have Afsky som Frugten af sin Opførsel. (Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

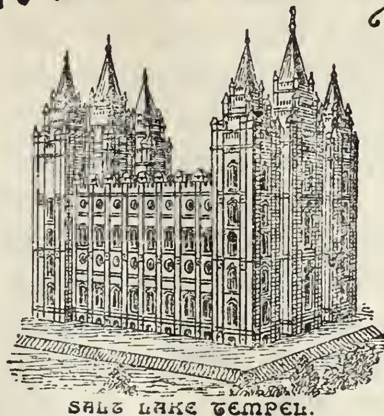
Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1ste Maj 1901. 50de Aargang.

Tale af Apostel John Henry Smith,

holdt ved Halvaarskonferencen i Salt Lake Tabernakel Lørdagen den 6. Oktober 1900.

Ved Begyndelsen af dette Værk befalede Herren de Sidste-Dages Hellige, at de skulde gaa ud i hele Verden og forkynde Evangeliet for alle Mennesker. De, som annammede det, vilde blive velsignede, og de, som forkastede det, vilde blive fordømte, og over de sidstnævnte vilde Herren udgyde sine Straffedomme i sin egen belejlige Tid. Naar vi tage i Betragtning, hvor lille Begyndelsen var, saa er det et forbausende stort Arbejde, der er blevet udført af Ældsterne fra den Tid til nu. I denne Forsamling ville vi finde mange Nationaliteter repræsenterede samt mange Forsvarere af vor Tro fra Mexico og Canada og fra de forskellige Missioner paa det amerikanske Kontinent, hvor de have virket for at udsprede Evangeliets Principer. De ere her som Repræsentanter for Menigheder, der have annammet Evangeliet. Det er forbausende for alle tænkende Mennesker, hvorledes dette Værk er vokset og tiltaget, og dog er kun en begrænset Del af Arbejdet bleven udført; thi der er mange Nationer, hvor Evangeliet endnu ikke er blevet forkyndt, dels paa Grund af disse Landes mindre frisindede Regeringer og dels paa Grund af Folkenes Fordomsfuldhed. Disse Ting have paa en Maade hæmmet Evangeliets Fremgang; men lige saa snart, som Lejlighed gives, ville vore Ældster være der og tilbyde dem Fred og Frelse. Herren vil gaa i Rette med alle de Nationer, hvor Evangeliets

Indførelse er bleven forhindret paa Grund af Folkenes Ufordragelighed. Forkastelsen af Evangeliet betyder ikke noget Godt for dem; thi det bliver maaske nødvendigt, at Oprør, Forandringer, Blodsudgydelse og Forvirring finder Sted. Døren maa blive aabnet; thi dette er Forsynets Beslutning. Hans Børn kunne ikke blive dømte, førend de have hørt hans Ord; og dersom Regeringsforholdene ere saaledes, at Talefrihed er forbudt, saa er jeg af den Formening, at Herren vil hjemsøge disse Regeringer og straffe og ydmyge dem paa en eller anden Maade, som vil have til Følge, at Evangeliet kan blive forkyndt for disse Nationer.

Vi have kun udført en lille Del af det store Arbejde, som er blevet os anbetroet. Nogle af Verdens mere liberale Regeringer have mødt os med Venlighed og forsvaret vore Rettigheder trods de Fordomme, som eksistere blandt Folket imod Indførelsen af noget Nyt, hvad enten det er paa Opfindelsens, Videnskabens eller Religionens Omraade. Og Menneskene ere i Særdeleshed meget uvillige til at annamme saadanne Lærdomme, der komme i Strid med deres medfødte Fordomme. Men det Værk, som den Almægtige har anbetroet de Sidste-Dages Hellige i denne Tidernes Fyldes Husholdning, har en saa herlig Fremtid, som det er muligt at tænke sig, hvad dets Udbredelse angaar. Vi have ingen Grund til at tvivle med Hensyn til Opfyldelsen af den Almægtiges Hensigter i denne Henseende, naar vi ihukomme, hvad der er blevet udført. Det er kun faa Aar siden, at nogle faa Personer i en lille Landsby Øst for os sluttede Pagt med Gud om, at de vilde tjene ham og opfylde alt, hvad han fordrede af dem. Da de bleve døbte, lovede de, at Herrens Banner aldrig skulde blive sænket, førend Herrens Røst var bleven hørt paa de fjerneste Steder i Verden. Det forekommer os maaske undertiden, at vi have opfyldt denne Mission; men vi ere kun ved Begyndelsen deraf. Herren har bestemt, at dette Værk skal blive en Glæde for hele Verden, og ingen Magt kan standse dets Fremgang. Det vil maaske møde Modstand; dets Fjender ville maaske søge at standse dets Fremgang; Forhindringer ville maaske blive anbragte paa dets Vej; men de ville blive bortryddede, ligesom Vinden samler Halmstraa og fører dem fra Sted til Sted, eller ligesom Stormen driver Oceanets Vover og slaar i Stykker alt, hvad Herren ønsker at tilintetgøre.

Hvis de Sidste-Dages Hellige skulle opnaa det store Maal, som er opstillet for dem, saa maa de vise deres Trofasthed mod Gud ved at benytte de Talenter, som han har givet dem, til at forbedre alt det, som kommer under deres Indflydelse, og til at udbrede Sandhedens og Retfærdighedens Principper saa meget, som det staar i deres Magt. Vi kunne ikke vise vore Medmennesker større Kærlighed end at bringe dem de evige Sandheder, som Herren har aabenbaret for dem, og vise dem, hvad de bør gøre for at blive antagelige for vor Fader i Himmelen.

Vi have maaske tænkt, at vort Arbejde næsten var fuldendt, fordi der i adskillige Nationer er opkastet Forhindringer paa vor Vej, og fordi de Missionsmarker, som en Gang gave en rigelig Høst, næsten ere uddøde. Vi have maaske forglemt, at hele denne Jord er opfyldt af Guds Sønner og Døtre, og uagtet de ere fulde af Fordomme og lukke deres Hjerter for Evangeliet, saa er det dog vor himmelske Faders Hensigt, at de skulle have Lejlighed til at høre Budskabet om Frelse. Han vil ordne Forholdene saaledes, at Havet vil overstige sine Bredder, ligesom der ved Krig og Rygter om Krig med meget mere vil udbrede sig en saadan Rædsel, at hver eneste Dør vil blive aabnet for Evangeliet og dets Sæd blive saaet; Sandhedens Lys vil skinne i de mørkeste Afkroge af Verden; Herrens Visdom og Herlighed vil blive aabenbaret, og dette vil forandre Menneskenes Hjerter og lede dem til at adlyde og elske Sandhedens Principper.

Vi ere et Folk, som tror paa og arbejder for en fortsat Udbredelse af vore Lærdomme blandt Menneskene i Verden. Vi forlode vort Hjem i Østen; vi hejsede vort Banner i Ohio, i Missouri og i Illinois, og vi have nu hejset det i Skyggen af disse snebekransede Bjerge. Vore „Venner" dreve os fremad mod vor forud bestemte Skæbne. De forstode det ikke, og vi forstode maaske heller ikke selv, at Herren vilde benytte os til at genoprette, ombanne, forny og opløfte Menneskeslægten, hvorfor vi fra disse Bjerge skulle gaa ud i alle Retninger for at forkynde Herrens Sandheder iblandt Menneskene og derved befri os for det Ansvar, som er blevet os paalagt.

Mine Brødre og Søstre! Feltet er foran os, og dette Felt er den ganske Verden. Guds Børn ere vore Brødre og Søstre, og deres Rettigheder burde være ligesaa hellige for os som vore egne. Det er vor Pligt at meddele dem, at Gud er deres Fader og vor Fader, at Jesus er Verdens Frelser, at han har gengivet Nøglerne, aabnet Døren og vist os Vejen, og at han har udvalgt os til at være Budbringere af ethvert Princip, som vil forbedre og ophøje Menneskene. I dette Øjemed have vi lovet vor Tro, vore Rigdomme, vor Ære, vort Liv, og de Mænd, som ere blevne valgte til at styre og lede os, arbejde med dette Maal for Øje og ville ikke ophøre dermed, før Sandhedens Røst er bleven hørt i hvert eneste Land.

Vi ere maaske ikke saa vel beredte til Opfyldelsen af denne Pligt, som vi burde være. Vi have ikke tilegnet os den nødvendige Uddannelse og Kundskab om de forskellige Landes Love, Sæder og Skikke, som vil gøre os skikkede til at saa Evangeliets Sæd, hvor Lejlighed tilbydes. Dørene ville blive aabnede; Sandhedens Lys vil strømme ind, og Evangeliet vil blive forkyndt, saa at vi maa blive fritagne for deres Blod, som vilde hvile over os, dersom vi ikke forkyndte dem, at Gud har gengivet sit hellige Præstedømme til Menneskenes Børn og gengivet

Nøglerne, hvorved de Afdøde kunne blive frelste. Herren vil aabne Døren for hvert eneste Land, saa ethvert Individ vil faa Lejlighed til enten at antage eller forkaste hans Ord.

Men idet vi drage Omsorg for vore Medmennesker, maa vi ikke forglemme os selv. Vi maa stadig have vore Øjne rettede mod Maalet og søge at opfylde vor himmelske Faders Hensigter. Det er hans Plan, at denne (den amerikanske) Nation skal være Forløberen for den almindelige Frihed i den ganske Verden, til Velsignelse for hans Børn. Nationen opfylder sin Mission, og Herrens Velsignelser ville hvile over den, saa længe den søger at bringe Frihed og aabne Dørene for Evangeliets Udbredelse.

Maa Herrens Velsignelse hvile over eder. Gid vi maa elske Sandheden, Frihedens Principper og vore Medmennesker mere end vort eget Liv, at vi maa benytte de Gaver, som Herren har givet os, og søge at lære Menneskene at vandre paa hans Veje, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Pompeji.

Som bekendt bleve de to Byer Herculanum og Pompeji ødelagte ved et frygteligt Udbrud af Vesuv Aar 79 efter Kristi Fødsel. Den sidstnævnte By er delvis udgravet, og Arbejdet for at bringe den frem for Dagens Lys fortsættes stadig. Navnlig i de sidste Aar er det blevet drevet med særlig Iver, og Bladene ere fulde af Beretninger om de gjorte Fund.

I et af Kvartererne er der udgravet en Mængde Lig, som efter de Stillinger, hvori de fandtes, give et frygteligt Billede af det Øjeblik, da Pompeji blev Dødens By. En Masse Flygtende have søgt at naa Havet, men ere ved Sarnofloden blevne overraskede af Askeregnen og have da søgt Tilflugt i et Hus. Der maa her have været Kamp for at komme ind, thi det først fundne Skelet holder et Sværd i Haanden. De Flygtendes Masse har været saa stor, at Enkelte ofte have maattet banet sig Vej med Vaaben i Haand. Ofte har man fundet Lig med Lamper i Hænderne, et Tegn paa, at der under Katastrofen maa have hersket det dybeste Mørke. Der fandtes ved de mange Skeletter adskillige Kostbarheder: hele Lærredsposer med Guldmønter, Spænder, Ringe, Halskæder, Ørenringe o. s. v.

Ved Siden af dette Dødens Hus fandtes en Haandværkers Arbejdslokale. Han synes navnlig at have givet sig af med at forfærdige Fiskeredskaber. Endelig laa der et Apothek, i hvilket der paavistes kirurgiske Instrumenter, Beholdere med Piller og andre Lægemidler. Samme

Sted fandtes en Stendunk med Inskription; den er en Gave fra en Pompejaner ved Navn Claudius Clemens og har været fyldt med uforfalsket Vin fra de øvre Vinbjerge.

Det værdifuldeste Fund er dog Afdækningen af Gladiatorhuset og Marcus Lucretius' Bolig, hvilke Pladser dog ikke ere tilgængelige for Publikum. Lucretius har været en velstaaende Mand, som har haft Raad til at ofre en Del paa Hjemmets Komfort. Over Indgangen findes en Inskription, der fortæller, hvem der bor. Væggene ere indvendig smykkede med Frescomalerier, hvis Farver staa rene og friske.

Gladiatorhuset er ligeledes af stor Interesse. Af Inskriptionen ses det, at det har været beboet af een eller flere Gladiatorer. De have haft det meget komfortabelt og ligeledes smykket deres Værelser med Jagtbilleder, Landskabsbilleder og mythologiske Scener.

Der arbejdes for Tiden med en Styrke paa flere Hundrede Mand foruden dem, der ere beskæftigede med at foretage de hvert Aar nødvendige Vedligeholdelsesarbejder. De sidste Fund ere som nævnt meget rige. Hele Arbejdets systematiske Anlæg lover ogsaa godt for Fremtiden.

Deres Øjne vare aabnede.

En fremragende fransk Avis, L'Autorite, gør i en Omtale af den sidste Krig imellem de forenede Stater og Spanien nedenstaaende Bemærkninger, og drager deraf den Slutning, at hverken Stor-Britanien, Tyskland, Frankrig eller Rusland, men de forenede Stater er Verdens Stormagt. Som Bevis paa sin Paastand anfører den følgende interessante Statistik: „Gamle Europa var døende af Hunger, Jordbunden var udslidt og blev daglig mere udygtig til at frembringe Brødet.

Og unge Amerika føder det.

Roms Kornmagasin var i gamle Dage Afrika.

Men i Dag er Amerika Europas Kornloft.

Det er ikke alene med Afgrøden, at Amerika gør Indfald i den gamle Verden.

Det er ogsaa med sin Industri og Kunst. Kun for kort Tid siden var Amerika afhængig af England med Hensyn til Landmands-Redskaber, fine Vogne, Papir, uldne Tøjer og alle fabrikerede Sager af Jern eller Staal. I Dag udfører det disse forskellige Produkter til en Værdi af 7,400,000,000 Kroner aarlig.

De konkurrere nu med os paa de europæiske Markeder.

Desforuden viser Statistiken Amerikas fremragende Handelsvigtighed.

De forenede Stater frembringe tre Fjerdedele af Verdens Bomulds-Varer.

De avle Halvparten af Verdens Korn.

Ud af 600,000,000 Tons Kul, der aarlig udtages af Jordens Skød, frembringe de forenede Stater 200,000,000.

Der findes 435,000 engelske Mile Jernbaner paa Jorden. Amerika fordrer som sin Del deraf 182,000 Mile. Indkomsterne fra alle disse Jernbaner udgøre 46,250,000,000 Kroner om Aaret, af hvilke de forenede Stater tjene 18,500,000000 Kroner. De behøve ikke at gøre Gæld til noget Land for Guld, Sølv, Bly, Jern, Kobber eller Petroleum, men kun udføre alt dette Aaret rundt. Dets Handelsflaade bruger 14,400,000 Hestes Kraft eller en Tredjedel af den ganske Verdens. Endeligen, om vi beregne Verdens Rigdom til 595,700,000,000 Kroner, ejer de forenede Stater 229,400,000,000 Kroner deraf.

Alt dette bringer Franskmanden til at bemærke: „Og dette er Modstanderen, imod hvilken det fattige, ulykkelige Spanien kastede sig. Det var kun en Mundfuld for Uhyret." Han drager da følgende Slutning:

Nu, da Uhyret har prøvet sine Kræfter og faaet Appetit, kan Europa maaske faa Besværligheder med det.

Om det behager det at gribe alle europæiske Kolonier i de amerikanske Farvande, hvem kan da forebygge det?

Hvis det endogsaa finder for godt at annektere Kanada og finder sig for indskrænket indenfor sine 8,000,000 □ Kilometre, vilde det næsten almægtige England ikke være i Stand til at forhindre det.

Amerika er i Fremtiden Verdens Dronning, og vi burde takke Himlen, fordi det er saa langt borte, som det er.

Uagtet denne store Afstand trues vi endda med Indgreb derfra paa Handelens og Industriens Omraader, alvorligere og mere frygteligere end militær Magt.

Denne sidste kunne vi maaske med Magt og Mod slaa tilbage; men økonomiske Indfald ere uimodstaaelige.

Amerika er Hvedens Atilla og Bomulds og Kuls Timur, som vi have til at modstaa i vore Dage, og vore Vaaben fejle os, vor Jordbund er udslidt, vore Penge ere bortøslede, og vi ere ladte tilbage uden noget heldigt Forsvars-Middel."

Religion som en Erhvervs-Kilde.

Præsten af East side Baptist-Kirke har nedlagt sit Embede, og hans hurtige Afrejse til andre Virke-Kredse fortjener, selv om det ikke i sig selv er noget Tilfælde af stor Vigtighed, dog at noteres paa Grund af, hvad den „ærværdige Pastor" foregiver at være Aarsagen til denne Handling. Hans ærlige Tilstaaelse burde aabne Øjnene paa vore „kristne" Venner for den gejstlige Embeds-Forretnings Stilling.

Det anføres, at Hr. Shanks sagde, at hans Forhold til Kirkens Medlemmer havde været meget behageligt, og dette er bekræftet af fremragende Medlemmer af Menigheden. Men bortset fra dette har han i en længere Tid tænkt paa at flytte, fordi efter hans egne Ord: „Menigheden er lille og har ikke Evner til at forhøje min nuværende Gage paa 1000 Dollars om Aaret, og det er min Pligt at tjene mere for min Familje."

At dette er i fuldkommen Overensstemmelse med Nutidens Ideer, benægtes ikke, men er det „kristeligt"? Forestil eder, at „Præsterne" paa den store Afregnings-Dag ville prøve paa at fremsige for alle Menneskers Dommer: „Vi have forladt alt og fulgt dig; hvad skal vor Løn være derfor? naar det er et historisk Faktum, at det, de have forladt, var deres Menigheder, der vare for fattige til at betale mere end 1000 Dollars om Aaret. Hvorledes kunne de gøre Krav paa at være hans Tjenere, som tilskyndede sine Tilhængere til at give for Intet, hvad de have annammet for Intet? Er det muligt at forestille sig, at Apostelen Paulus forlod Korinth, fordi hans Honorar var for lille der, og at han søgte et Pastorat i Rom for at tjene flere Penge? Kunne vi tænke om Johannes, Herrens elskede Discipel, at han forlod Menighederne i Asien, fordi hans Familje behøvede flere Penge?

Pastor Shanks er fuldkommen ærlig i denne Sag. Han siger, at han vil gaa til Chikago for at begynde et Opvækkelses-Værk; dette i Forbindelse med hans udtalte Haab om at „tjene" flere Penge kan kun forstaas saaledes, at han anser „Opvækkelses"-Forretningen i Østen som mere fordelagtig end en „Præst"s Forretning i Saltsø-Staden. „Jeg skylder min Familje at tjene flere Penge, siger han, og saa gaar han til Chikago for at begynde en „Opvækkelse" med passende Salmer, Bønner og Formaninger. Er det muligt at tænke sig en større Urimelighed end den almindelige gejstlige Praksis, at danne et Erhverv af det, som hverken kan købes eller sælges, men som gives frit til dem, der bede i Tro og Ydmyghed? Vi ønske ikke at behandle denne Sag som en Latterlighed, men vi mindes stærkt om en Ytring af den afdøde Hr. Kirkegaard; han beklagede Judas for hans Mangel paa Forretnings-Kneb i sit forræderiske Foretagende og undrede sig over den Klogskab, som kan fabrikere, hvad der paastaas at være Religion, til en Værdi af 1000 Dollars om Aaret. Kan der være noget Spørgsmaal om, at „Opvækkelser" som et Penge-Foretagende ere værre end Bedrageri?

Det er fuldkomment rigtigt, at Præster ønske flere Penge til deres Familjes Bekvemmeligheder, men de burde indlade sig i en ærlig Forretning og ikke gøre Paastand paa at sælge det, de ikke ejer, og som, hvis de ejede det, vilde være over al Pris. Deseret News.

Den 1ste Maj 1901.

Præsident Andreas Petersons Afskeds-Hilsen.

Eftersom Tiden er kommen, da jeg af Herrens Tjenere er bleven løst fra min Missions-Virksomhed i disse Lande, benytter jeg Lejligheden til herved at udtale min inderlige Taknemmelighed til Gud, Himlens og Jordens Skaber, for alt godt, som jeg har modtaget, og for den Fred og Tilfredsstillelse, jeg har nydt i Løbet af omtrent $2^2/_3$ Aar, den Tid, i hvilken jeg har beklædt den ansvarsfulde Plads, der var mig betroet i den skandinaviske Mission.

Frem for alt er jeg min kærlighedsrige Fader takskyldig for den Bistand, han har ydet mig, ved den Hellig-Aands Vejledning, i at udføre de mange til Kaldet henhørende Pligter. Mennesket er i sig selv meget svagt og ufuldkomment og dets Stræben af ringe Værd; det kan ej udrette noget for Retfærdighedens Sag uden sin milde Faders naadige Hjælp. Herren har rigeligen lagt sine Velsignelser til mine og mine Brødres Virksomhed, idet han har forlenet os Kraft og Styrke samt bistaaet os med sin Hellig-Aand i Udførelsen af vore Pligter, hvorfor jeg er inderlig taknemlig.

Jeg anerkender Guds Godhed i, at jeg har haft hæderlige, trofaste og nidkære Brødre til Medarbejdere i Vingaarden, samt i at han kronede vort Arbejde med Fremgang. Han har skænket os Kraft til at bære trofaste Vidnesbyrd om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium, som er gengivet til Jorden i denne Tid og Slægt. Vi have haft den Glæde at se mange, som have hørt Evangeliet, annamme det, hvilke nu vandre fremad med sikre Skridt paa Livets smalle Sti, der fører dem til Ophøjelsens Maal.

Alle Brødrene, som have virket i Missionen i den Tid, jeg har været her, er jeg meget taknemmelig og forbunden, fordi de have givet overordentlige Beviser paa Opofrelser, idet de have overladt i Herrens Haand deres elskede Hustruer og Børn, Forældre og Søskende, gode og hyggelige Hjem og ere for Kristi Skyld gaaede ud i en forfængelig, mørk og falden Verden, raabende Omvendelse til alle Mennesker, rige og fattige, lærde og ulærde, unge og gamle, at omvende sig fra Forfængelighed og Rænker og komme til Gud med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand og paa denne Maade berede sig for Fredsfyrstens Komme. Disse Vidnesbyrd i Forening med Bøger og Skrifter i Tusindvis, der ere udspredte i Missionen, samt de værdige Eksempler, som Ældsterne have udvist for Verden, ville sikkerligen lede mange ind paa den rette Vej, der leder til de Saliges Hjem.

Da Præsidentskabet over den europæiske Mission, under hvis Ledelse jeg har arbejdet, har tilkendegivet sin Tilfredshed med denne Mission,

saa er det mig en sand Glæde at meddele Brødrene, som have præsideret over Konferencerne, det samme; thi det er ved deres og Brødrenes Medvirken i Almindelighed, at Missionen befinder sig i en blomstrende Tilstand.

Brødrene, som arbejde paa Missions-Kontoret med at udgive det skrevne Ord, have udvist deres Iver for Værkets Fremme, og formedelst Aandens Ledelse have de været Redskaber i Herrens Haand til at gøre meget godt; maatte deres Glæde forøges fra Dag til Dag i dette besværlige Arbejde for Sandhedens Sags Forfremmelse paa Jorden! Ved Tanken om mine Foresattes Hyldest og den udviste Velvilje af Ældsterne og de Hellige i Missionen i Almindelighed føler jeg en Glæde, som er ubeskrivelig.

Paa samme Tid som jeg byder mine elskede Søskende i Skandinavien Farvel, ønsker jeg ogsaa at frembære min hjerteligste Tak for eders Venlighed og Opmærksomhed imod mig, hver Gang jeg har haft Lejlighed til at mødes med eder paa forskellige Steder i Missionen. Overbevisningen om, at I have erindret mig i eders inderlige Bønner for Naadens Trone for mit Velfærd, har altid været en stor Trøst og Opmuntring for mig i Udførelsen af mit Kalds mange forskellige Pligter, og jeg er overbevist om, at eders Bønner ere blevne hørte. Modtag alle min Taknemlighed for den Tillid, I have skænket mig, samt for eders udviste Velvilje, og maatte Himlen udgyde rige Velsignelser over eder alle.

Tillad mig endnu en Gang at opmuntre eder til Trofasthed i de Pagter, som I have sluttet med Gud, vidende dette, at sand Tro, som viser sig i gode Gerninger, ren Kærlighed til Sandheden og bestandigt Haab, der strækker sig ud over Tiden og ind i Evigheden, er sand og uskrømtet Gudsdyrkelses Kendetegn.

Jeg ønsker hermed at anbefale eder Ældste A. L. Skanchy, der er kaldet til at være min Efterfølger som Præsident over den skandinaviske Mission, og jeg haaber, at den samme Velvilje, som de Hellige have skænket mig, ligeledes maa vises ham. Han er en i Herrens Tjeneste prøvet Mand og har haft megen Erfaring i Kirkens Tjeneste, hvilket er en Garanti for, at Missionen i ham faar en Leder, som vil drage faderlig Omsorg for alle dens Anliggender.

Maatte Guds Værk fremdeles gøre Fremgang i disse Lande! Maatte alle oprigtige af Hjertet faa Lejlighed til at høre og annamme Sandheden! Maatte Guds Velsignelser rigeligen blive alle dem til Del, som arbejde med for at udsprede Lys og Kundskab i disse Lande!

Med dette Ønske og Haab om dets Opfyldelse byder jeg de Hellige samt mine Medarbejdere i Skandinavien et hjerteligt Farvel og ønsker atter Guds rige Velsignelser over eder alle for Kristi Skyld!

Eders for Sandhedens Fremme hengivne Broder

Andreas Peterson.

Til de Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

Kære Søskende! Det er falden i min Lod at blive kaldet af Kirkens Autoriteter i Zion til at virke i Herrens Tjeneste iblandt de Sidste-Dages Hellige her i de skandinaviske Lande og at afløse vor kære Broder og Ven, Præsident Andreas Peterson. Jeg føler mig meget svag og ufuldkommen til at indtage denne høje og ansvarsfulde Plads, som vor noble Broder saa tilfredsstillende og ærefuldt har beklædt, hvilket har bevirket, at Herrens Værk er skredet fremad i disse Lande. Jeg fremstiller mig derfor for Brødrene (Missionærerne) saa vel som for de Hellige i al Ydmyghed i det Haab, at de nu ville hjælpe mig med deres Tro og Bønner, saa at vi maatte blive i Stand til at fortsætte dette ærefulde Arbejde og i Forening søge at fremme Sandhed, Dyd og Retfærdighed paa Jorden. Med det Ønske, at Herren vil velsigne vore Bestræbelser, forbliver jeg eders ydmyge Broder og Medarbejder for Herrens Sag.

A. L. Skanchy.

Konferencen i Aarhus.

Lørdag den 6. og Søndag den 7. April afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Borupsgade 14. Konferencen aabnedes med Sang og Bøn. Konference-Præsident J. C. Petersen fremstod og bød de Forsamlede Velkommen samt ønskede, at Herrens Aand maatte være raadende i Konferencen.

Følgende Ældster fra Zion vare til Stede: Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission, J. C. Petersen, Konference-Præsident, Albert E. Johnsen, John Christensen, Andrew D. Mortensen, J. C. L. Breinholt, Lars Christoffersen, C. W. Christoffersen, Daniel P. Thuesen, C. M. Christiansen, P. W. Nielsen, Søren Christensen, Peter Frost, Hans P. Christiansen, Christen Christensen, Parley P. Andersen, N. P. Hansen, Hans C. Hansen, Hans Hansen og H. J. Zobel.

J. P. Breinholt udtalte sin Glæde over den Lejlighed, han havde til at forkynde Evangeliet. D. P. Thuesen talte om Nødvendigheden af Præstedømmets Fuldmagt til at forrette Evangeliets Ordinanser.

En Salme blev sungen til Afveksling. H. P. Christiansen bar Vidnesbyrd om, at Evangeliet, som vi prædike, er det samme, som Frelseren og hans Apostle lærte. P. Frost talte om forskellige Principper og om, hvorledes disse skulle forstaas.

Præsident Andreas Peterson sagde: Vi have en stor Mission at udføre og burde være tro mod vore Kalds-Pligter. Der er kun faa, som ønske at tjene Gud i Oprigtighed. Vi burde være taknemmelige, fordi Gud har aabnet vore Øjne for Sandheden, og fordi vi have faaet Kraft

til at annamme Evangeliet. Vort Liv her paa Jorden er kort; lad os derfor leve saaledes, at Troens Lampe altid maa oplyse vor Sjæl, saa at vi kunne naa en Ophøjelse i vor Faders Rige.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndagen den 7. Kl. 10. Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Præsident James C. Petersen foreslog derpaa til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner: Kirkens Autoriteter og Platte D. Lyman med hans Raadgivere som Præsidentskab over den europæiske Mission; Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission samt James C. Petersen som Præsident over Aarhus Konference. Enstemmigt vedtaget. L. Christoffersen bar sit Vidnesbyrd om, at Kristi Evangelium nu findes paa Jorden, men det er haardt for Menneskene at forstaa og annamme det. H. C. Hansen talte om Evangeliets første Principper. John Christensen sagde, at vi burde leve saaledes, at Guds Aand kunde lede os i alle Ting. P. W. Nielsen talte om Nødvendigheden af at opfylde Tiendeloven og modtage Velsignelserne derfor.

Til Afveksling blev en Salme sungen. Søster Zobell sagde: Vi bør samle vort Liggendefæ, hvor Møl og Rust ikke kan fortære det. H. J. Zobell talte om Lydighed, som er Evangeliets første og største Princip. C. H. Christiansen beviste, at Gerninger saa vel som Tro ere nødvendige, for at Menneskene kunne blive frelste. Christen Christensen sagde, at vi skulde bruge vor Tid efter bedste Evne, medens vi ere her paa Jorden. C. W. Christoffersen beviste af Skriften, at Gud er et personligt Væsen. Peter Larsen sagde: Der er intet, der kan glæde os saa meget som Evangeliet, og vi trættes aldrig af at lære om Evangeliets Sandheder.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Eftermiddag Kl. 2. Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Præsident James C. Petersen sagde: I Dag er der Fest i hele Kristenheden til Minde om Kristi Opstandelse; dog er der intet Folk paa Jorden, som anerkender Kristus og hans Mission mere end de Sidste-Dages Hellige. Det Evangelium, vi prædike, er hans, og det er lige saa kraftigt nu, som det var i Frelserens Dage; der er kun eet Evangelium, skønt der er mange Grader af Herlighed i Faderens Rige. Han bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse og om, at Joseph Smith var en Guds Profet. Andrew D. Mortensen sagde, at det nu er ligesaa nødvendigt for Præstedømmet at være kaldet, ligesom Aaron var, som det nogensinde har været.

Søstrene Olga Busch og Tomine Hansen fra Randers sang en Sang.

Hans Hansen talte om Prøverne, som de Hellige i Zion havde haft, og om, hvorledes Herren havde hørt deres Bønner. Parley P. Andersen sagde, at han var udsendt for at forkynde, at Gud igen havde

talet til Jorden. Albert Johnsen sagde, at naar han betragtede de forskellige Religioner, lærte han at skatte Evangeliet højere. N. P. Hansen sagde: Vi ere komne her paa Jorden med en fri Vilje og ville saaledes faa Løn for vore Gerninger og ikke for Tro alene.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Aften Kl. 8. Mødet begyndte med Sang og Bøn. Præsident Andreas Peterson ønskede, han maatte blive ledt af Sandhedens Aand i sine Bemærkninger. Han ønskede at tale om Frelserens Liv og Levnet. Historien er kortfattet om ham fra hans Fødsel, indtil han var 12 Aar gammel, da han diskuterede med de Lærde i Templet. Da han var 30 Aar, kom han til Johannes for at døbes, hvorefter Guds Aand kom over ham, og Faderens Røst hørtes fra Himmelen, som erklærede, at han var Guds Søn; derpaa udvalgte han 12 Apostle iblandt de almindelige Folk og sendte dem ud at prædike Evangeliet med Magt og Myndighed. Det var Frelserens Mission at lide og dø for alle Mennesker; Følgerne af Syndefaldet kunde ikke borttages paa nogen Maade. Han viste os Vejen, og Ingen har Ret til at forandre den. Barnedaaben er ubibelsk, thi Skriften siger, at Daaben er en god Samvittigheds-Pagt mod Gud, hvilken smaa Børn ikke kunne gøre. Et lille Barn kender ingen Lov og kan derfor heller ikke overtræde nogen. Kristus led for Arvesynden, som var en Følge af Adams Overtrædelse, og han bragte fuld Forsoning derfor. Om Sabbaths-Dagen sagde Taleren: I seks Dage skal du arbejde og hvile paa den syvende, siger Herren. I Dag fejre vi Kristi Opstandelse; dette var en Søndag, den første Dag i Ugen, paa hvilken Kristus opstod fra de Døde. Paa Pintsefesten, som er den 50. Dag efter Paaske, altsaa ogsaa en Søndag, blev den Hellig-Aand udgydt, og i en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith er det befalet at helligholde Søndagen som Sabbath. Han talte til Slutning om forskellige Principper og nedbad Guds Velsignelse over alle.

Sang af Olga Busch og Tomine Hansen.

Præsident James C. Petersen takkede alle, der havde bidraget til at gøre Konferencen saa behagelig.

Mandagen den 8. April afholdtes et Præstedømsmøde, hvor Missionærerne afgave Rapporter, og hvor Præsidenterne Andreas Peterson og James C. Peterson gave Raad om, hvorledes Herrens Værk bedst kunde fremmes. Rapporten viste, at Konferencen bestaar af 7 Grene og 2 Distrikter, i hvilke 18,173 Skrifter vare blevne uddelte; 750 Bøger solgte; 15,898 Fremmedes Huse besøgte; 4,929 evangeliske Samtaler; 515 Møder afholdte; 24 døbte og 20 Børn velsignede. Missionærerne beskikkedes til at arbejde i de forskellige Grene som følger. Aarhus: James C. Petersen og Albert E. Johnson; Esbjerg: John Christensen og Andrew D. Mortensen; Grenaa Distrikt: J. C. L. Breinholt; Horsens: Lars Christoffersen og C. M. Christoffersen; Odense: D. P. Thuesen,

C. H. Christiansen, P. W. Nielsen og Søren Christensen; Randers: Peter Frost, Hans C. Christiansen, Christen Christensen og Parley P. Andersen; Skanderborg: N. P. Hansen; Silkeborg: H. C. Hansen og Hans Hansen.

Søndags-Skolen afholdt Møde om Aftenen, et interessant Program blev udført, og Præsident Andreas Peterson talte opmuntrende og belærende til alle. F. F. Samuelsen, Skriver.

Konferencen i København.

Konferencen begyndte Lørdag den 13. April Kl. 8 Aften i Lokalet i St. Pederstræde 45 og aabnedes med Sang og Bøn. Følgende Brødre fra Zion vare til Stede: Missions-Præsident Andreas Peterson, Konference-Præsident James Thomsen, Jens Jensen, „Skandinaviens Stjerne"s Skriver, C. A. Carlson, „Nordstjärnan"s Skriver, John F. Petersen, N. C. Rasmusen, C. F. Olsen, Jacob S. Bastian, Niels Roholt, A. F. Andreasen, James P. Johnsen, Wilford Christensen, Christian Sørensen, J. P. Christensen, Oliver Christiansen, Julius B. Christiansen, A. C. Sørensen, Oluf Johnsen, N. M. Jakobsen, C. J. Plowman, medvirkende i Københavns Konference, samt Ældsterne N. P. Hansen, Christian Christensen og Søren Christensen fra Aarhus Konference.

Koret sang: Kom, o, kom til mig.

Præsident James Thomsen bød alle de tilstede værende Velkommen og ytrede Ønsket om, at Herrens Aand maatte gøre sig gældende iblandt os i et rigt Maal. Oliver Christensen talte om den kristne Verdens vildfarne Ideer og om den fordærvelige Mening, at Skriftens Ord skulle aandeliggøres. Oluf Johnsen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Guddommelighed og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Koret sang: „Zion, mit Hjem".

N. M. Jakobsen sagde: Et stort Ansvar paahviler os som Sidste-Dages Hellige, og hvad vi saa, skulle vi høste. Christian Sørensen sagde, at vi børst ræbe efter at holde Guds Bud saa at hans Aand kan bo i os.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Kl. 10 i Lille Kanikestræde 5 og aabnedes med Sang og Bøn. Kirkens Autoriteter bleve dernæst fremstillede af Præsident Thomsen til Opholdelse i de Helliges Bønner samt Præsidentskabet over den europæiske Mission og Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, James Thomsen som Præsident over Københavns Konference og alle Ældsterne i deres forskellige Virkekredse, hvilket enstemmigt blev vedtaget. C. J. Plowman talte om

vor Faders Hensigt med os, og at det er nødvendigt for os at lære hans Vilje at kende ved den Hellig-Aands Paavirkning.

Koret sang Salmen 223.

C. F. Olsen talte om Mormons Bogs guddommelige Troværdighed og om, at Joseph Smith var en Guds Profet.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn. Konferencen fortsattes Kl. 2 og aabnedes med Sang og Bøn. Præsident Thomsen sagde, at alle kristne Mennesker skue fremad til Tidens Ende og haabe at være blandt dem, der skulle arve det evige Liv. Dette er det evige Liv, at kende den eneste sande Gud. Menneskenes lykkeligste Tider vare, naar de stode i Forbindelse med Himlen og lærte direkte fra Gud. Han talte om Guds Væsen og Egenskaber i Følge Bibelen og Fornuften og sagde, at Dagen er nær, da Frelseren skal komme i sin Herlighed, og at vi maa vise Lydighed mod vor himmelske Faders Bud og Love.

Koret sang Salmen 201.

John F. Petersen sagde, at Korset, som vi skulde bære, var ikke af Guld, Træ eller Sligt, men Forfølgelse, Haan og Spot formedelst Lydighed til Evangeliets Love. Taleren bar Vidnesbyrd om Evangeliets guddommelige Sandheder.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 6 fortsattes Konferencen, der aabnedes med Sang og Bøn. Præsident Andreas Peterson haabede at været ledet af den samme Aand, som havde gjort sig gældende i alle vore Møder. Den hellige Skrifts Forudsigelser med Hensyn til Frelserens Komme saa vel som de ydmyge Vidnesbyrd af Herrens Tjenere komme paa den samme Maade, nemlig ved den Hellig-Aands Vejledning. Paulus taler om en Tidernes Fyldes Husholdning, der skulde komme i de sidste Dage. Johannes den Døber kom med det aaronske Præstedømmes Myndighed, der gav ham Ret til at forkynde Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse. Daaben var ikke den Gang nogen ny Anordning, men var vel bekendt. Vi komme med det samme Budskab som Johannes — men denne Gang er det for sidste Gang. Apostelen Paulus erklærede, at Jødernes Fædre vare døbte i Havet og til Romerne siger han: „Vi ere begravne med ham o. s. v.“ Luther var en retskaffen og oprigtig Forkæmper for Sandhedens Sag, men var dog ikke i Stand til at sige: „Saa siger Herren“; dog erklærer han, at Daaben var en Neddyppelse. Taleren beviste, at Daaben, som Kristus anerkendte, var en Begravelses-Daab. Taleren forklarede Hensigten med det store Vandbassin i Salomons Tempel og udviklede derpaa Evangeliets Forkyndelse i Aande-Verden samt Daab for de Døde.

Mange ere muligvis lig Nikodemus — men Frelserens Svar til ham gælder for alle Guds Børn. Taleren advarede alle mod at opsætte Naadens Tid; thi de Genstridige ville blive straffede, som de bleve

i Noæ Dage. Taleren bar Vidnesbyrd om Herrens Aabenbarelse i de sidste Dage til Profeten Joseph Smith og Gengivelsen af Præstedømmet til Jorden. Til Slutning berørte han Kristi Kirkes Indlemmelses-Principper.

Præsident James Thomsen takkede Sangkoret for dets yndige Sang samt alle dem, der havde bidraget til at gøre Konferencen saa behagelig. Konferencen sluttedes med Sang og Bøn.

Præstedømsmøder bleve afholdte Mandagen den 15. Ældsterne afgave her Rapporter over deres Virksomhed i de forskellige Grene. Alle Ældsterne udtalte deres Ønske om at gaa fremad med fornyet Kraft. De bleve beskikkede til at arbejde i de forskellige Grene som følger: i København: James Thomsen, John F. Petersen, N. C. Rasmusen, C. F. Olsen og James P. Johnsen; paa Amager: C. J. Plowman og Jacob Bastian; i Helsingør: Wilford Christensen; i Næstved: N. Roholt; i Slagelse: Oluf Johnsen og A. C. Sørensen; i Holbæk: Jas. P. Christensen og Julius B. Christensen; i Nykøbing p. F.: Christian Sørensen og Oliver Christiansen, og paa Bornholm: N. Jakobsen og Anton F. Andreasen. Præsidenterne Peterson og Thomsen gave gode Raad og Opmuntringer til Missionærerne. Resultatet af Ældsternes Virksomhed siden sidste Konference er følgende: Skrifter uddelte 17,664, Bøger uddelte 466, Fremmedes Huse besøgte 15,254, evangeliske Samtaler 2,807, Møder afholdte 270, døbte 19, Børn velsignede 3.

Mandag Aften afholdtes et Søndagsskolemøde, hvor et udmærket Program blev udført, og hvor Præsident Peterson talte meget opmuntrende til Skolen.

C. F. Olsen, Skriver.

Præsident George Q. Cannon er død.

May 1901

I Følge et Telegram, der ankom den 12. dennes, er Præsident George Q. Cannon død.

Alle Sidste-Dages Hellige ville modtage dette Budskab med Sorg; dog er Sorgen blandet med Tak og Lov: Tak, fordi Guds Folk har nydt Fordelen af en saa ædel Mands lange Virksomhed; Lov og Pris til Herren, fordi han sendte en saa stor og mægtig Aand til at hjælpe med at fremrulle hans Sidste-Dages Værk paa Jorden.

Præsident Cannon var første Raadgiver i det første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke, et Embede, som han ogsaa besad under Præsidenterne John Taylor og Wilford Woodruff. Han var født den 11. Januar 1827, blev døbt i Juni 1840 og ordineret til Apostel i Januar 1860.

Kort før sin Død rejste han for sit Helbreds Skyld til Kalifornien, hvor han døde. (Nærmere Oplysning om hans Død og Begravelse fremkommer i næste Nr. af „Stjernen".) Der Stern.

Kærlighed til Børn.

Efter min Overbevisning er den levende, synlige Kærlighed det Solskin og den Regn, der giver Vækst og Kraft til de Planter, vi kalde vore Børn. Jo mere Kærligheden spores, desto kraftigere virker den; men Alvor, ja endog Strænghed skal betimelig staa i Forening hermed. Jeg kender Mennesker, som gøre Vold paa sig selv for at skjule for deres Børn den Kærlighed, som de bære til dem. Det trettende Kapitel i det første Brev til Korintherne maa kunne overbevise dem om, at de intet have at befrygte i den Henseende. Ord og Talemaader udrette Intet; men enkelte Glimt, som Tid efter anden fremkommer fra Hjertets Inderste, tænde i disse unge Sjæle en Ild, som opvarmer og lutrer dem. Kærlighed til sine Børn, naar man ikke hermed forveksler Svaghed, er et indre Lys, som leder Forældre og Opdagere paa den rette Vej. Ved at give sig til Kende tiltrækker den disse fint organiserede Naturer og indgyder dem Tillid. Kærlighed er for de Sjæle, man danner, det samme, som den moderlige Barms Varme er for det nyfødte Barn. Caroline Perthes.

Rettelse. Paa Side 26 under Beskikkelser staar: Ældsterne J. N. Ericksen og Chas. O. Larsen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference; der skulde staa Trondhjems Konference.

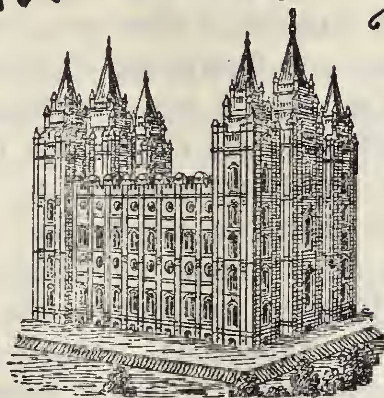
„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1901.
Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10. Den 15de Maj 1901. 50de Aargang.

Præsident George Quayle Cannon (May 7)

døde i Byen Monterey i Kalifornien den 12. April dette Aar om Morgenen Kl. 1.30, omgiven af en Del af sin Familie, deriblandt hans Hustru, Karoline. Hans sidste Sygdom begyndte med „La Grippe", og han blev raadet til at søge et mildere Klima, hvorfor han forlod Salt Lake City den 13. Marts; men endskønt han nød den bedste Forplejning og Hjælp, som Videnskab og Hengivenhed for hans Velfærd kunde tilvejebringe, saa indtraadte der snart andre Symptomer i Sygdommen, som pegede hen til hans jordiske Løbebanes Ende i en nær Fremtid; dog kæmpede han i Tro paa en længere Tilværelse til det Sidste, uden Tvivl mest for Familiens Skyld og for at kunne hjælpe sine Brødre i Præstedømmet med Opbyggelse af Guds Kirke og Rige paa Jorden.

Han beholdt sine aandelige Evner til det Sidste og kunde samtale med sine Omgivelser, naar han ikke var udmattet paa Legemet.

Præsident Cannon var visselig en af vor Tids mærkeligste Mænd, og som saadan vil hans Minde altid bevares blandt de Hellige i alle Lande; selv iblandt vor Nations Forretningsmænd og Lovgivere vil hans Navn bevares med Højagtelse paa Grund af hans klare Indblik i Ordningen af de forskellige Institutioner, i hvilke han var Medlem, og hvor han ved sine vise Raad gav Held og Støtte til samme. Det vilde dog her blive alt for vidtløftigt at nævne hver enkelt af de Institutioner, i hvilke han virkede enten som Leder eller som raadgivende

Medlem, men vi vilde særlig holde os til hans værdifulde og utrættelige Virksomhed indenfor Kirken, dens Udbredelse og Opbyggelse i Zion og mange fremmede Lande. En kort Skildring af hans Liv paa dette Omraade vil bedst tjene dette Øjemed.

George Q. Cannon blev født i Liverpool, England, den 11. Januar 1827. Hans Forældre vare George og Anna Quayle Cannon, og de vare oprindelig fra Øen Man i den irske Kanal mellem England og Irland; hans Forfædre have hørt hjemme paa Grænsen mod Skotland.

Præsident Cannon havde seks Søskende, og han var den ældste af dem; tre af dem vare Søstre og tre Brødre. Han var allerede som Dreng meget hengiven til at granske i Bibelen og lagde derfor tidligt Mærke til de mange Mangler, som fandtes ved Nutidens Kristendom i Sammenligning med den Myndighed, ledsaget af aandelige Gaver og Velsignelser, som fandtes iblandt de første Kristne i Apostlenes Dage; han var saaledes vel forberedt paa at modtage Evangeliet, saa snart det blev ham forkyndt af Herrens bemyndigede Tjenere. Dette skete i Februar 1840, idet Ældste John Taylor, som var gift med en Søster til Fader Cannon, ankom til Liverpool som Missionær og straks blev vel modtaget af Familien. Baade hans Fader og Moder og to andre Medlemmer af Familien bleve døbte den 11. Februar samme Aar, og de emigrerede til Amerika allerede den 17. September 1842. Hans Moder døde undervejs og blev sænket i Havet, hvilket var blevet vist baade hende og hendes Mand i en Drøm, forinden de rejste, og Faderen naaede heller ikke længer end til St. Louis, hvor han døde.

Saasnart George Q. Cannon ved sin Ankomst til Nauvoo fik Profeten Joseph Smith at se, kendte han ham straks, endskønt han endnu ikke havde set hans Portræt eller paa anden Maade var gjort bekendt med ham. Han fik Ansættelse i Trykkeriet, hvor Kirkens Blade, »Times and Seasons« og »The Nauvoo Neighbor« bleve udgivne af hans Onkel, John Taylor, og han har senere her i Utah for en stor Del fulgt denne Forretning og været Redaktør af »Deseret News« og »Juvenile Instructor« samt desuden udgivet mange Bøger og Skrifter i Kirkens Interesse.

Han blev ordineret til Ældste af sin Onkel, Apostel John Taylor, den 9. Februar 1845 i Nauvoo og samme Dag ordineret til een af de Halvfjerds og blev Medlem af det 19. Kvorum. Ved de Helliges Uddrivelse fra Nauvoo i 1846 fulgte han med Hovedstyrken til Vinter-Kvartererne (Winter Quarters), hvor senere Byen Florence er bleven anlagt lidt ovenfor Omaha, paa den vestlige Side af Missouri-Floden, og det følgende Aar 1847 kom han til Saltsødalen, hvor han hjalp til med at begynde den nu saa blomstrende Saltsøstad (Salt Lake City) og deltog i alle de første Aars Besværligheder og Savn. Med sin Onkel,

Apostelen John Taylor, skar han saaledes de første Brædder med Langsav og udførte meget andet haardt Arbejde.

Allerede om Efteraaret 1849 blev han tillige med Andre under Apostelen C. C. Rich sendt paa Mission til Kalifornien, og næste Sommer, 1850, blev han og ni andre Brødre kaldede til at gaa paa Mission til Sandwichsøerne, hvortil de ankom den 12. December. Deres Bestræbelser for Evangeliets Indførelse paa Hawaii mødtes ikke med Held iblandt den hvide Befolkning, hvorfor de fleste af Brødrene besluttede at begive sig paa Hjemvejen, men Ældste Cannon derimod tænkte paa de stakkels uvidende Indfødte og erklærede sig fast bestemt paa at blive og forkynde Evangeliet for dem, og han gjorde det med stor Fremgang, idet Herren velsignede ham, saa at han hurtig lærte deres Sprog og oversatte Mormons Bog derpaa. Efter fire Aars Virksomhed havde han den Glæde at vide, at omtrent 4,000 Sjæle havde annammet og adlydt Evangeliets frelsende Principper som Frugt af hans og hans Medbrødres Arbejde. Han naaede San Francisco den 29. Juli 1854 og Salt Lake City den 28. November s. A. og blev kort efter ordineret til Præsident for det 13. Kvorum af de Halvfjerds. Næste Aar maatte han igen paa Mission til Kalifornien, hvor han præsiderede og lod trykke Mormons Bog i det hawaiiske Sprog, og tillige udgav han et Blad, kaldet »The Western Standard«, i Kirkens Interesse; han blev imidlertid kaldet tilbage tilligemed andre Missionærer i 1858 paa Grund af Urolighederne i Utah paa den Tid, da Regeringen havde sendt en Armé til Utah i fjendtligt Øjemed, men som dog snart blev afgjort paa en fredelig Maade.

Samme Efteraar blev han igen kaldet til at udføre en Mission til de østlige Stater og havde ved denne Lejlighed kun omtrent 3 Kvarters Tid til at gøre sig færdig i, hvilket er betegnende for Broder Cannons Beredvillighed til at adlyde Pligtens Kald igennem hele hans daadrige Liv. I to Aar virkede han i denne Mission, og ved sin Hjemkomst i 1860 blev han den 26. August ordineret til en Apostel, hvortil han var blevet udvalgt, medens han var bortrejst. Kun 6 Uger efter blev han beskikket til at udføre en Mission til Europa for at overtage Bestyrelsen saavel over Missionen som over Emigrations-Forretningerne og tillige anlægge et Trykkeri til Udgivelse af Kirkens Skrifter og Bøger i England. Han landede i Liverpool den 21. December 1860, og sammen med Apostlene Amasa M. Lyman og C. C. Rich var han Medlem af Præsidentskabet over den europæiske Mission til den 14. Maj 1862, da han maatte rejse til Amerika og repræsentere Utah i de forenede Staters Kongres, hvortil han var bleven valgt af Folket i Utah, medens han var borte; men da Kongressen sluttedes, vendte han tilbage til Europa og ankom til England i Juli 1862, hvor han fortsatte sin Mission indtil August 1864 og havde i dette Mellemrum be-

søgt de forskellige Missioner i Skandinavien, Tyskland, Holland, Schweiz og Frankrig.

Efter sin Hjemkomst blev han Præsident Brigham Youngs Privatsekretær, men tog samtidig aktiv Del i mange andre Arbejder. Saaledes organiserede og underviste han i en Søndagsskole i det 14. Ward i Saltsøstaden og grundlagde og udgav Bladet »Juvenile Instructor« i 1866, som han vedblev at redigere, saa længe han levede. Ligeledes var han Redaktør af »Deseret News« i flere Aar og ledsagede Præsident Young paa hans Rejser og Besøg til de forskellige Byer og Settlementer, saa længe Præsident Young levede. I 1871 og 1872 besøgte Præsident Cannon atter Hovedstaden Washington i Forbindelse med Utahs Folkerepræsentanter i Haab om at faa Utah optaget i Unionen, hvilket dog den Gang mislykkedes. I 1872 blev han valgt og sendt dertil som Utah's Repræsentant og blev senere genvalgt til dette Embede fire Gange af Folket, hvilket viser den Tillid, som han nød af sine Medborgere, og den Agtelse, han havde vundet hos Nationens ledende Mænd.

Efter at Kirken ved Præsident Youngs Død havde været bestyret af de Tolv Apostle i omtrent 3 Aar, blev et Første Præsidentskab organiseret med John Taylor som Præsident, George Q. Cannon som første Raadgiver og Joseph F. Smith som anden Raadgiver. Dette Embede beholdt han under de efterfølgende Præsidenter, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow, til sin Død.

Han saa vel som mange andre Brødre og gode Mænd maatte siden „æde Trængsels Brød" indenfor Fængsels-Mure for deres Tro paa Grund og Efterlevelse af en Lov, aabenbaret og befalet af Gud, men fornægtet og forbudt af Nationens Lovgivere; men ogsaa under disse Forhold vidste han at gøre sig selv nyttig og til Velsignelse for sine Omgivelser; thi ved sin Indflydelse og ved sin evangeliske Virksomhed gjorde han, lignelsesvis talt, Helvede til et Himmerige. Han oprettede en Søndagsskole i Fængslet, skrev en Bog — Profeten Joseph Smiths Levnetsløb —, og paa mange andre Maader gjorde han Livet mere hyggeligt for Alle, som vare derinde. Apostel F. M. Lyman delte Pladsen med ham i den snævre Celle.

Præsident Cannon vil for bestandig bevares i uudslettelig Erindring, især i Forbindelse med Søndagsskolerne, thi han var Superintendent for dem, fra den Tid de bleve organiserede til en Union i 1867. Kort sagt, hans Navn staar i Forbindelse med alt og alle Foretagender for Folkets og især Ungdommens Ledelse til Fremskridt og Udvikling i alle Retninger.

Som en passende Afslutning paa et saa ædelt og daadrigt Liv synes Forsynet bestemt paa at skænke ham en usædvanlig storartet Afskedsfest blandt det Folk, hvor hans ungdommelige, djærve Bestemthed maaske var

en af de vigtigste Aarsager til, at et lille Folk paa de fjærne Øer i det stille Hav blev frelst fra total Undergang, aandelig og fysisk, ved at komme under Evangeliets frelsende Indflydelse i moralsk og religiøs Henseende. Den Modtagelse, han fik ved det halvhundredaarige Jubilæum i December 1900, grænsede næsten til mere end til en Kroningsfest for en Fyrste, og den Hyldest, han modtog ved denne Lejlighed, var en ærlig, frivillig Hyldning fra mange Tusinde taknemlige Hjærter, endogsaa bragt af Dronningen af Sandwichsøerne selv, idet hun knælende bad om hans Velsignelse i Erkendelse af, at han var en virkelig Herrens Tjener. C. C. A. C.

Begravelsen

fandt Sted Onsdag den 11. Maj Kl. 12 Middag fra Tabernaklet, som var meget smukt draperet i Hvidt. Nærværende vare Præsidenterne Lorenzo Snow og Joseph F. Smith, alle de tolv Apostle samt Repræsentanter fra alle Kvorumer og Organisationer i Kirken. Der var mindst 10,000 Mennesker i Tabernaklet og omtrent 1,000 udenfor, som ikke kunde komme ind. Aldrig ved nogen Begravelse her i Utah er der bleven givet saa mange smukke Blomstergaver som ved denne Lejlighed. Blomsterne maa tilsammen have kostet Hundreder af Dollars. Sangen, under Ledelse af Prof. Evan Stephens, var den bedste, som nogensinde er bleven udført i Tabernaklet. Talerne vare: Apostlene George Teasdale, Heber J. Grant, Brigham Young, John Henry Smith og John W. Taylor, Præsident Joseph F. Smith; Præsident Lorenzo Snows Tale blev oplæst af hans Søn, Le-Roi Snow, thi Præsident Snow har været upasselig siden Præsident Cannons Død, men han var desuagtet nærværende. Ældste G. H. Brimhall talte ogsaa. Ligprocessionen var ualmindelig lang, og Tusinder af Mennesker stode paa begge Sider af Gaden for at skænke Præsident Cannon den sidste Æresbevisning.

Tusinder fulgte med til Kirkegaarden, hvor Graven indviedes af Apostel Anthon H. Lund. Bikuben.

Konferencen i Malmø.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference i Goodtemplarordens Lokale, Engelbrecktsgatan 17, Lørdag den 20. og Søndag den 21. April 1901.

Følgende Missionærer fra Zion vare nærværende: Missions-Præsident Andreas Peterson, Konference-Præsident P. V. Bunderson samt Ældsterne B. P. Textorius, J. N. Ericson, A. P. Christofferson, Martin Jenson, S. J. og S. W. Nielson, Almar O. Larson, Emil Isacson,

William Olson, Louis K. Anderson og Carl Larson samt Niels Løfgren fra Gøteborgs og C. A. Carlson fra Københavns Konference.

Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 og aabnedes med Sang og Bøn, hvorpaa Præsident Bunderson bød de Forsamlede Velkommen og nedbad Guds Velsignelse over Konferencen. Ældste M. Jenson talte om Jesu Mission paa Jorden. Ældste S. J. Nielson bar Vidnesbyrd om, at Herren har udsendt sine Tjenere for at advare Jordens Indbyggere for sidste Gang. Ældste L. K. Anderson talte om den Frelsens-Plan, som Herren selv har indstiftet, og Ældste B. P. Textorius talte om Guds Riges Genoprettelse i vore Dage.

Til Afveksling blev en Salme sunget.

Ældste A. O. Larson bar Vidnesbyrd om den løsende og bindende Magt, der atter er skænket til Jorden og beseglet paa Præstedømmet til Menneskenes Bedste i vore Dage. Ældste A. P. Christoffersen talte om, hvorledes Menneskene ved sand Omvendelse og Daab af en, som er bemyndiget dertil, kunne erholde Syndernes Forladelse. Ældste S. W. Nielson bar Vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke findes paa Jorden. Ældste N. Løfgren talte om, hvorledes Jesu Kristi Kirke var bygget paa Profeters og Apostles Grundvold. Ældste E. Isacson fremhævede den eneste rette Vej til Frelse. Ældste J. N. Erickson sagde, at han skammede sig ikke ved Kristi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Frelse for hver den, som tror. Ældste W. Olson var glad over Lejligheden, han havde til at forkynde Jesu Kristi Evangelium. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Morgen Kl. 10 fortsattes Mødet med Sang og Bøn. Præsident Bunderson talte om Hensigten med vor Tilværelse paa Jorden, hvorledes vi ere her i en Prøvestand med fri Vilje til at annamme eller forkaste den bestemte Plan, hvorved vi kunne komme tilbage til Gud. Derpaa foreslog han Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Bønner tilligemed Præsidentskabet over den europæiske Mission samt Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission og P. V. Bunderson som Præsident over Skaane Konference tilligemed alle Missionærerne, der virke i samme. Disse Forslag antoges enstemmigt.

Til Afveksling sang Søstrene Alexandra Löfdal og Sofia Valgren „Den himmelske Lovsang".

Præsident Andreas Peterson sagde, at vi burde være taknemmelige, fordi Gud atter har ladet sin Røst høre efter saa mange Aarhundreders Forløb, i hvilke Menneskene faldt fra Gud og hans Evangelium. Det er nu over 50 Aar, siden hans Kirke oprettedes for sidste Gang, og i denne Aarrække er Vidnesbyrdet derom blevet baaret fra Syd til Nord i Sverige, og det samme er Tilfældet i mange andre Lande. Israels Ældster vandre fra Hus til Hus og forkynde Liv og Salighed

til alle. De forkynde det samme Evangelium, som Jesus og hans Apostle lærte, og de love de Troende de samme Gaver, som Frelseren lovede. Taleren formanede alle til at virke, medens det er Dag; thi naar Natten indtræder, kan man ikke arbejde.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 3,30 i de Helliges Lokale, Vallagränden 12, og Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Ældsterne Carl Larson og C. A. Carlson omhandlede Jesu Kristi Kirkes Grundprincipper.

Salmen Nr. 99 blev afsunget.

Præsident Andreas Peterson talte om Herrens Nadvere, som den var indstiftet af Frelseren før hans Død. Vi finde ikke, at den var indstiftet til Syndernes Forladelse, som mange tro, men til en Ihukommelse om Kristi udgydte Blod og brudte Legeme. Taleren beviste Bønnens Nødvendighed samt udpegede Pligterne, som Medlemmerne af Kristi Kirke havde at iagttage, hvis de ønske at opnaa de Velsignelser, der ere forbundne dermed.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Præsident Peterson talte i Aftenmødet. Det var den sjette Gang, han havde Lejlighed til at overvære en Konference i Malmø. Han oplæste og forklarede det andet Kapitel af Daniel og henviste Tilhørerne til Johannes Aabenbaring, hvori de kunne se, hvorledes Guds Rige skulde oprettes i de sidste Dage og prædikes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Taleren bar Vidnesbyrd om, at dette er gaaet i Opfyldelse, idet Faderen og Sønnen aabenbarede sig for Ynglingen Joseph Smith, hvilken senere gav Fuldmagt til at oprette Guds Rige paa Jorden, som det eksisterede i Frelserens Dage og med samme Gaver og Kræfter. Det er Budskabet, som de Sidste-Dages Helliges Missionærer bære til alle Lande og Nationer, og de gøre dette uden nogen Løn eller Betaling.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mandag afholdtes Præstedømsmøder, hvor Missionærerne afgave Rapporter over Værkets Fremgang i de forskellige Grene og modtoge gode Raad og Lærdomme af Præsidenterne Andreas Peterson og P. V. Bunderson samt af Præsidenterne A. L. Skanchy og C. D. Fjeldsted, hvilke ankom direkte fra Zion, før Mødet sluttedes.

Missionærerne havde siden sidste Konference udført følgende Arbejde: 1988 Skrifter uddelte og 292 Bøger solgte; 6,484 Fremmedes Huse besøgte; 1891 evangeliske Samtaler og 388 Møder afholdte; 4 døbte og 1 Barn velsignet. Missionærerne bleve derefter kaldte til følgende Pladser: Malmø: P. V. Bunderson, J. N. Erickson og Carl Larson; Helsingborg: S. J. og S. W. Nielson samt L. K. Anderson; Kristianstad: M. Jenson og E. Isacson; Karlskrona: A. O. Larson og W. Olson og i Ystad: B. P. Textorius. Carl Larson, Skriver.

Den 15de Maj 1901.

Ansvarlighed.

Den guddommelige Forordning, der uddeler Belønning og Straf, forudsætter Ansvarlighed og fri Vilje; thi disse dreje sig om hinanden, og hvis vi benytte Bibelens Fraseologi, kunne vi udtrykke denne Betragtning ved at sige: „Hvad Gud har tilsammenføjet, skal intet Menneske adskille."

Denne Ansvarlighed er tiltagende i sin Natur; den vokser med Alder, Erfaring og Lejlighed. I Barndommen er Tanker og Gerninger for en Del dadelfri, men eftersom Forstanden tiltager, forøges Ansvarligheden, og der er en usynlig Kritik over alle Mennesker saa vel som den mere haandgribelige, der opstaar ved Iagttagelse og naturlige Forventninger.

Embeds-Ansvarlighed er en Kendsgerning, og Forseelser i et Embede blive ansete som strafværdige; i Virkeligheden fordre offentlige Selskaber og private Individer en fuldkommen Sikkerhed, om ikke en fuld Tillid, naar en Anbefaling er nødvendig, eller Sikkerhed fordres; men det hænder ofte, at Tilliden bliver forstyrret, naar Straffen derfor er stor. Den menneskelige Natur er forunderlig i denne Henseende; medens der er Mænd, som ere ubestikkelige, er der andre, som lade Fristelsen overvinde sig, og som miste Ære, Tillid og Dyd ved en overilet Tilskyndelse, Fristelsens Tryk, eller fra Tilbøjeligheder, der foragte alle moralske Hensyn og lukke Øjnene for den uundgaaelige Beskæmmelse, som et Barn burde have forstaaet og forventet.

Disse Betragtninger gælde navnlig paa Handelens Omraade og hvor Mænd ere betroede med Pligter, som de forstaa, og Lejligheder, som næsten enhver betroet Stilling udviser fra Tid til anden. Ansvarlighed, Fristelser, Lejlighed og svag menneskelig Natur danner en Kombination, der har vist sig at være skæbnesvanger for mangt et uforventet Offer, og har bragt Sorg til mangen et utvivlende Hjerte.

Moralske Forbrydelser ere beslægtede med finansielle Uregelmæssigheder, men mangen en opvakt Person har lidt Skibbrud ikke paa Grund af Spekulation, men ved lidenskabelige Overdrivelser; ikke fra en Tillids-Stilling, men fra et Selvagtelses-Standpunkt; ikke fordi andre have lidt derved, men fordi den Skyldige har fornedret sig selv; thi hemmelige Synder have ødelagt den oprindelige Manddoms Kraft, og borttusket Ynglingens høje Haab og Ideal for kortvarige og skuffende Tilfredsstillelser.

Drukkenskab, Spille- og Fornøjelses-Syge samt Vellystighed ere forsømte Ansvarligheders forvendte Indgange, og hvis vi undersøge, maatte

vi i Virkeligheden næsten slutte, at der er flere Indflydelser, som befordre Tilbagegang end Fremskridt, mere til at lokke paa Afveje end til at drage i det Godes Retning; thi „den Vej er bred, som fører til Fordærvelsen, og der er mange, som gaa ind igennem den".

Ansvarlighed paahviler enhver med Hensyn til den passende Uddannelse og Brug af alle de menneskelige Evner og Begavelser; de ere dog delvis underordnede Samfundet og de offentlige Indretninger, hvilke ere mere eller mindre kraftige i at udvikle Karakterer; medfødt Kraft vil imidlertid i de fleste Tilfælde overvinde de sædvanlige Indflydelser og bøje dem efter sin egen Individualitet.

Disse Ansvarligheder ere dog stedegne og indskrænkede i Sammenligning med Pligterne, som paahvile enhver Sidste-Dages Hellig; de begrænses ikke af Stater eller Lokaliteter; Verden og Tiden er deres Virkekreds, men Aandeverden og Evigheden ere indbefattede deri. Mænd blive her kaldte til at gaa fra Land til Land; deres Mission er at gøre sig Anstrængelse; deres Forretning er at prædike Evangeliet tidlig og sildig uden noget unødvendigt Ophold; deres Menighed er deres Beskikkelses Udstrækning, og de ere ansvarlige for Sjælene i deres Landsby, Stad eller Distrikt. Dette er „en stor Ansvarlighed", og, som Ældsterne ofte sige, de føle og forstaa for en Del, men de bære „Herrens Ords Byrde, og at krympe sig, gøre Udflugter eller Pligt-Forsømmelserne vil ikke udrette deres Gerning"; Menneske-Frygt, moralsk Fejghed og Utilbøjelighed ere upassende for deres Kaldelse. „Aabn din Mund, og jeg vil fylde den, siger Herren;" det Løfte og den Pligt er deres saa vel som Ansvaret, det kan ikke undgaas eller tilsidesættes, det er Guds Fuldmagt, i og ved hvilken hans Tjenere virke, det er Ældsternes Pligt, som den gamle Formaning siger: „Værer ikke lunkne i eders Iver; værer brændende i Aanden; tjener Herren."

Et lignende Ansvar hviler paa alle Kirkens Medlemmer, de „ere advarede, og det er deres Pligt at advare deres Naboer og andre, naar som helst de have Lejlighed", deres Slægt, Venner, Kammerater eller Medtjenere skulle være deres Bestræbelser underlagte og Genstand for deres Omsorg. At tale med dem om Evangeliet, prædike til dem, indbyde dem til Møder og til at tale med Missionærerne og at give eller laane Skrifter ud, er enhver Mands Pligt og enhver Kvindes Privilegium; de Lade have ingen Plads i Jesu Kristi Kirke, der er Plads for alle og Arbejde for alle, alle kunne modtage Vidnesbyrd om Sandheden eller aflægge samme, alle ere ansvarlige, og der er ingen Undskyldning. Den, der underviser andre, bliver selv undervist, og der er en Maade at give paa, hvorved det, vi have, forøges, medens at holde tilbage bringer Fattigdom.

Hvor skønt er det ikke at gaa til en Konference, hvor alle ere ivrige og fulde af Liv, og hvor alle virke; vi føle det i Møderne saa vel som

i Hjemmet, hvor det møder os i Haandtrykket, Øjets Lys og i Haabets opmuntrende Ord; der er en Forstaaelse af Ansvaret, det er ingen Børne-Leg eller noget Øjebliks-Kald, ingen hellig Dags Religion, den ny Omvendte er gennemtrængt deraf, de Erfarende koge over derved. Veteranen bor i dets balsamiske Atmosfære og glæder sig ved Retten og Kraften til at arbejde.

Israels Ældster fra de største til de mindste, de Hellige fra forsvundne Dage til den sidste Døbte, forventes at være interesserede hver Dag og bravt at møde, tappert at skuldre og modigt at marschere fremad med deres Del af den upaatvivlelige og allevegne opnaaelige Ansvarlighed.

Millennial Star.

Ankomne Missionærer.

Den 22. April ankom C. D. Fjeldsted (en af de syv Præsidenter over de Halvfjerds) paa en speciel Mission til de Hellige i Skandinavien.

James L. Mc. Murrin (en af Præsidentskabet over den europæiske Mission) og Søster Josefine Booth — ogsaa fra Utah, hun har virket som Missionær i omtrent to Aar i Skotland — ankom fra Tyskland og fortsætter sin Beskikkelse i at besøge de skandinaviske Konferencer; tillige ankom Rasmus Rasmussen fra Wellsville, Utah.

Grunden, hvorfor disses Ankomst ikke meddeltes i sidste Nr. af „Stjernen", var Mangel paa Tid.

Ankomst og Beskikkelser. Følgende Missionærer ankom den 5. Maj: R. Rasmussen fra Logan; Peter C. Sørensen fra Ephraim; Christian N. Christensen fra Castlegate; Oktavius F. Gudmundsen fra Sprinville; Rudolf A. Christensen fra Bear River City; Victor Johnson fra Richmond; Joseph H. Jenson fra Monroe; James M. Petersen fra Castle Dale og F. N. Christiansen fra Ephraim, alle fra Utah.

Ovennævnte Ældster beskikkes til at arbejde i Konferencerne som følger: i Aalborg: Peter C. Sørensen og James M. Petersen; i Aarhus: Christian N. Christensen og F. N. Christiansen; i København: R. Rasmussen; i Stockholm: Rudolf A. Christenson, Victor Johnson og Joseph H. Jenson; og i Christiania: Octavius F. Gudmundsen.

Afløsning. Efter godt udførte Missioner i nedenfor angivne Konferencer afløses følgende Ældster med Tilladelse til at rejse til deres kære Hjem i Zion: Emil Anderson og Carl O. Winkler, Gøteborg; Louis K. Anderson, Skaane samt Peter Frost og Christen Christensen fra Aarhus Konference.

Sund Menneskeforstand i Religion.

„Lad eders Sagtmodighed vorde vitterlig for alle Mennesker", sagde Apostelen Paulus. Det er et godt Raad. En af Peders Formaninger var: „Beviser eders Tro i Kundskab og Afholdenhed." Det er ikke viist at gaa til Yderligheder i Noget. Konservatisme kan være lige saa overdreven som Radikalisme. At vælge Midtpunktet imellem de to Yderligheder er den gyldne Regel, og denne kunne vi følge baade med Sikkerhed og Fordel.

Der gives ikke desmindre Vilkaar og Forhold, som kræve usædvanlige Anstrængelser, til Udførelsen af saadanne Foretagender opreiser den Almægtige Mænd, som ere begavede med mere end almindelige Evner.

Deres Eksemvel kan ikke efterfølges af enhver, men kun af Individer, som ere kaldte og stillede paa lignende Maade.

Et af Priviligierne for de dødelige Mennesker er at adspørge Herren personlig og at bede om Velsignelser, som vi ønske. Fasten og Beden ere Midler, hvorved vi kunne modtage eller opnaa retfærdige Øjemed. Men det hænder ofte, at religiøse Folk blive længselsfulde og vedvarende i deres Begæringer, forsømme Livets Pligter, blive efterladende angaaende Ting, som de burde varetage, og saaledes blive umaadeholdne i deres religiøse Udøvelser og overdrevne i deres Andagt. Alt dette er urimeligt og behager ikke Herren.

Vi bo i Forgængeligheden. Vore Legemer trænge til vor Opmærksomhed lige saa vel som vor aandelige Natur. Vi ere nu i denne Verden; dens Bekymringer og Ansvar hvile paa os og ere lige saa nødvendige som aandelige Aspirationer og Øvelser. Det er sand Religion at give Agt paa dem i rette Tid og at opføre os saaledes, at vore Gerninger ville behage Gud og være gavnlige for vore Medmennesker. At bevare vore Legemers Helbred og sætte dem i Stand til at være nyttige, saa længe det er forundt os at leve, er en lige saa vigtig Del af virkelig og sand Religion, som det er at bede, anstille Betragtninger og synge Herrens Pris.

Det er ikke meget almindeligt blandt Menneskene at faste. Umaadelighed er almindelig baade med Hensyn til Mad og Drikke. Appetiten tilfredsstilles paa en overdreven Maade. Men der er ogsaa Mennesker, som faste for ofte og for længe. Det udarter hos dem til en Slags Mani. Ved enhver Lejlighed, naar de mene, at de burde modtage en speciel guddommelig Gunstbevisning, gaa de i lang Tid uden Føde og slappe derved deres Legemer og svække deres Forstand. Somme Tider blive de Ofre for onde Indflydelser. Saaledes opnaa de det stik modsatte af deres Hensigter. Dette er paa Grund af deres Overdrivelse, som er umaadeholden.

Sandt nok fastede nogle af Profeterne mange Dage i Træk, nogle faa i „fyrretyve Dage og Nætter". Men de vare ualmindelige Personer og dannede for sjældne Tilfælde. Det vilde ikke være rigtigt for almindelige Individer at prøve paa at efterligne dem deri. Kirken har bestemt en almindelig Fastedag, som er den første Søndag i hver Maaned, og i Almindelighed er dette tilstrækkeligt. Ved specielle Anledninger kunde det være ganske passende at udstrække Fasten for en længere Tid, men Visdom burde altid beherske Nidkærhed og Maadehold formilde Attraaen.

Nogle Mennesker blive forstyrrede i Sindet ved for lang Faste. Deres Meninger kunne være udmærkede, men de mangle Udholdenhed. Enhver burde forstaa sin egen Natur og egne Kræfter og ikke overanstrenge dem i den Tro, at Gud vil blande sig i deres Forhold, naar de ødelægge den Energi, som han har givet dem til fornuftig Brug. Umaadelighed i Alt er Herren ubehagelig, og den kan udøves saa vel i Faste som i enhver anden Form af Gudsdyrkelse.

Vi have gjort disse faa Hentydninger som en Forsigtigheds-Regel. Sidste-Dages Hellige burde bruge sund Forstand i at spise og drikke, i at faste og i enhver anden Livsgerning. Maadeholdenhed er baade fornuftig og religiøs. Afhold eder fra Overdrivelser paa alle Omraader. Oprigtighed i en god Sag er prisværdig. Uden den kan der ikke være nogen stor Fremgang. Men overdreven Entusiasme udarter til en Slags Affindighed og er baade skadelig og vildfarende.

Nogle Forkæmpere for, hvad de kalde „Maadeholdenhed", ere de mest umaadeholdne af alle Mennesker. De mene ikke, at Afholdenhed staar i Forbindelse med andet end Brugen af stærke Drikke. De blive forrykte over denne ene Ide. De overtræde Loven i deres Bestræbelser for at forfremme Vedtægter. De se kun fra den ene Side af denne Kæphest. De tage intet Hensyn til andre Folks Synsmaader, Ønsker eller Fornødenheder. Saaledes er det ogsaa med mange andre Teorier og Efterstræbelser. Det viser Fanatisme og Daarskab, naar kun et Spørgsmaal bliver drøftet fra den ene Side, medens den anden bliver tilsidesat eller forkastet uden Undersøgelse. Intolerance og Vanvid er ikke Ret i nogen Retning, men fornærmelig mod Gud saa vel som mod Mennesker.

Lad os være standhaftige for, hvad der efter vor Forstand er Ret, nidkære i at fremme god Orden og gode Principper, opofre os for vore religiøse Overbevisninger, ivrige og trofaste i vor Religions Udøvelse og bestemte i alle vore religiøse Pligter. Men lad os være sagtmodige, maadeholdne og rolige i alle Ting og forstaa, at legemlig Helbred, Kraft og Hygge ere ligesaa behagelige for vor himmelske Fader og nødvendige for vort Velfærd som Selvfornægtelse, Indskrænkning og de andægtige Følelser og Handlinger, som nogle Mennesker fejlagtig tro at være Hoved-Ideen af den kristelige Religion. Millennial Star.

Konferencen i Gøteborg.

Lørdag den 27. og Søndag den 28. April afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i deres Lokale i Plantagegaden 15.

Nærværende vare følgende Missionærer: Præsidenterne J. L. M. Murrin, A. L. Skanchy og C. D. Fjeldsted samt Ældsterne J. L. Jenson, J. A. Christenson, H. J. Hanson, J. P. Jenson, J. H. Rose, H. Christenson, C. E. Wallgren, A. H. Oblad, A. Anderson, A. R. Larson, E. Anderson C. H. Carlquist, P. L. Quist, A. Sjöström, A. Nielson, N. Löfgren, C. O. Winkler og C. H. Carlson samt Søster Josephine Booth.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften Kl. 8 med Sang og Bøn. Præsident Jenson bød de Forsamlede Velkommen, hvorefter Missionærerne afgave Rapporter om Værkets Fremgang i deres forskellige Arbejdsmarker, og Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 11. Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorpaa Ældste E. Anderson talte om Evangeliets første Principper og bar Vidnesbyrd om, at Gud atter har talt til Jorden. Søster Josephine Booth talte dernæst, med Ældste J. A. Christenson som Tolk. Hun bar Vidnesbyrd om, at Gud lever, og at han oprettede sin Kirke paa Jorden gennem sin Tjener Joseph Smith; dette var Aarsagen til, at hun kom for at lede Folket til Omvendelse.

Salmen Nr. 249 blev dernæst afsungen.

Missions-Præsident Skanchy formanede derpaa de Hellige til at opholde alle dem, der blive kaldte til ansvarsfulde Pladser, saa at Guds Værk kunde gaa fremad og det glade Budskab blive bragt til de Oprigtige af Hjertet. Derefter gjorde Præsident J. L. Jenson nogle passende Bemærkninger, og Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Eftermiddagsmødet Kl. 4 aabnedes paa den sædvanlige Maade. Præsident C. D. Fjeldsted fremstod derpaa og sagde, at ingen kan blive frelst ved at læse Bibelen, men vi maa iagttage dens Forskrifter og Befalinger, hvis vi skulle forvente de deri lovede Velsignelser. Dette sagde Frelseren, og hans Apostle forkyndte den samme Lærdom. De, der forkaste Evangeliet, ville lide samme Straf, som de Ulydige i Noæ Dage bleve underkastede. Taleren bar Vidnesbyrd om, at samme Embedsmænd findes i Kristi Kirke nu som i den første kristne Tidsalder med samme Myndighed til at handle i Herrens Navn, og at Missionærerne ere udsendte for at berede Vejen for Kristi anden Tilkommelse.

Salmen Nr. 5 blev afsunget.

Præsident J. L. Mc. Murrin talte, med Ældste J. A. Christensen som Tolk, om Kristi anden Tilkommelse. Mange tro, at Profetien i Malakias 3. Kapitel opfyldtes, da Frelseren kom til Jorden for 1900 Aar siden. Dette er dog ikke Tilfældet, thi Kristus kom ikke i Hast til

sit Tempel, saaledes som der staar, at han skulde; selvfølgelig maa denne Tildragelse endnu tilhøre Fremtiden. Taleren bar sit Vidnesbyrd om, at Faderen atter har talet til Jorden, formanede Alle til at undersøge for sig selv, om de Sidste-Dages Helliges Lærdomme stemme overens med Bibelen, og udtalte, at den, som fattes Visdom, bør bede til Gud, som uden Bebrejdelse giver til Alle.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Aften Kl. 8 aabnedes Mødet med Sang og Bøn. Kirkens almindelige Autoriteter foresloges derpaa, ligeledes den europæiske Missions Præsidentskab samt A. L. Skanchy som Præsident over den skandinaviske Mission, James L. Jensen som Præsident over Gøteborgs Konference og alle Missionærerne, der virke i samme.

Alle Forslag vedtoges enstemmigt. Ældste C. A. Carlquist sammenlignede Nutidens Mennesker med Folket i Noæ Dage og fremhævede Følgerne af denne Lighed. Han formanede alle Søskende til altid at lade Kærlighedens Aand være gældende iblandt sig. Præsident Fjeldsted talte om Tilstanden iblandt Menneskene og sagde, at hvis nogen af Frelserens Apostle skulde komme tilbage til Jorden med det samme Evangelium, som de forkyndte, medens de vare her, saa vilde den aller største Del af de nuværende Kristne forkaste dem og deres Budskab.

Brødrene J. A. Christenson, H. J. Hanson og Niels Söderberg sang Sangen »The Lord is my light«, hvorefter Søster Booth talte om Kvindernes Stilling i Utah og sagde, at alle de udspredte daarlige Rygter ere usandfærdige. Ældste Christenson fungerede som hendes Tolk. Konferencen sluttedes derefter med Sang og Bøn.

Om Mandagen afholdtes Præstedømsmøder, under hvilke Missionærerne afgave Rapporter over Arbejdet, som er udført siden sidste Konference, samt modtoge passende Raad og Underretninger. Følgende Arbejde er bleven udført: 18,194 Skrifter uddelte og 878 Bøger solgte; 17,715 Fremmedes Huse besøgte; 4,156 evangeliske Samtaler og 557 Møder afholdte samt 23 døbte.

Missionærerne bleve kaldte til at virke i følgende Grene: Gøteborg: J. L. Jenson, J. A. Christenson og H. J. Hanson; Trollhättan: J. P. Jenson; Sköfde: J. H. Rose og H. Christenson; Wingåker: C. E. Wallgren og A. H. Oblad; Norrköping: A. Anderson og N. R. Larson; Westervik, nordlige Del: E. Anderson og C. H. Carlquist; sydlige Del: P. L. Quist; Jönköping: A. Sjöström og A. Nilson samt i Halmstad: N. Lofgren og C. H. Carlson.

Mandag Aften afholdtes en Søndagsskole-Konference, der viste Skolens Fremgang siden sidste Konference. Opmuntrende Taler afholdtes, og alt var tilfredsstillende. C. O. Winkler, Skriver.

Mange Aarsager!

Det er nu omtrent 50 Aar, siden vi først hørte om den „ærværdige Herre", som først prøvede paa at vække Modstand mod „Mormonismen". Han overtog den dobbelte Rolle at være baade Kritiker og Profet og var ordgydende nok i sine Dage til at bevæge Apostel Orson Pratt til at protestere (baade med skriftlige og mundtlige Beviser) imod hans Antagelser, Logik og Spidsfindighed. Han forholdt sig stille i mange Aar og, set fra den Fordomsfries Standpunkt, aldeles tilintetgjort. Hans ubevægelige og heldige Modstander har i mange Aar opholdt sig i og virket i en anden Tilværelse, hvor vi maa antage, hans Opponent ogsaa for længe siden er gaaet hen, men vi bleve overraskede for en Tid siden ved fra Præsident F. A. Mitchell af Newcastle Konference at modtage et Optryk eller Opkog af den gamle Stil imod „Mormonismen" og i Særdeleshed „Mormons Bog" af J. W. P. Taylder.

Der er ingen vel underrettet Skoledreng i hele Landet, der vilde forny den for længe siden forkastede Historie om „Spaulding Manuskriptet" som Nøglen til denne hellige Optegnelses Oprindelse; thi at den saakaldte „Original" er bleven opdaget, har Vidnesbyrd paa Vidnesbyrd godtgjort, baade hvorledes den var fundet og dens Karakter og Indhold. Disse Fakta have været bekendte for den hele Verden i mange Aar, og der er ingen Undskyldning hverken for Uvidenhed desangaaende eller for en Gentagelse af denne Forklaring, hvis Oprindelse var enten Forstillelse eller sekterisk Raseri over Kirkens Opkomst og Fremgang, der for en Del skylder sin Oprindelse til Aabenbarelsen og Oversættelsen af denne enestaaende Bog, som endnu er aaben for alle, og som er bleven oversat paa mange Sprog til Menneskenes Gavn. Det er lettere i Dag at forklare dens Fremkomst ved Inspiration end ved spekulative Beretninger af Mængden, der aldrig have læst den, men som antage sig at være Vise og dog ere blevne Daarer i deres Modstand mod denne underfulde Optegnelse saa vel som uærlige i deres Forhold til dem, som tro paa dens guddommelige Troværdighed.

Den ortodokse Kritiker med de mange Fornavne gør Brug af en Fortolknings-Maade, der lige saa om ikke langt mere passende kan anvendes paa de antagne hellige Skrifter end paa Mormons Bog, og han paastaar falskeligen, at de Sidste-Dages Hellige og dette Værk hvile paa Josef Smiths Paastand uden nogen anden Understøttelse eller Bevis. Han synes med „forudtænkt Ondskab" ikke at bemærke Vidnerne, hvis Vidnesbyrd ere blevne givne i ethvert Oplag af denne Bog, der er udkommet fra Pressen. Disse Vidnesbyrd af de tre og de otte Vidner ere uigendrivelige, og dog erklærer vor Modstander, at det eneste Bevis hviler helt og holdent paa Josef Smiths Ord, som paa den Tid, da Bogen blev udgivet, var knap 25 Aar gammel.

Kritikeren har kun givet tyve Grunde for at gendrive „Mormonismen“; vi kunne give ham Svar paa Tiltale, men der kan gives mange flere Grunde for Forkastelsen af Nutidens triumferende Kristendom med dens utallige Delinger og dens selvbevidste Frafald fra det Nye-Testamentes Forskrifter, hvilke de paastaa at være Guds Ord til dem, et Ord, der har fordret og modtaget Forbedringer, Rettelser og ny Oversættelser i det uendelige fra mange Slægter af Lærde, der vare anerkendte Vantro paa Inspirationens Omraade, og Udgave efter Udgave vil uden Tvivl følge sine Forgængere, indtil der fremkommer en Oversættelse under Indflydelse af den guddommelige Aand, hvis Mission det er at lede dens Modtagere ind i al Sandhed.

Det er antageligt, at der er Beretninger i Hundredevis i Bibelen, som ere blevne fordrejede, og „intet Menneske er frembragt, der kendte Lucas, Petrus, Paulus eller nogen anden af dens Skribenter“; „Kristus undtagen, er ingen af det nye Testamentes Personligheder omtalte i det gamle Testamente“ (hvilket Argument); ejheller ere de understøttede af noget „levende Vidnes Udsagn“, og selvfølgelig burde (efter Kritikerens Maade at ræsonnere paa) alle de mirakuløse Tildragelser, alle Apostlenes Rejser og Erfaringer forkastes, fordi Beretningerne ikke ere understøttede af edelige Vidnesbyrd af „nogen anden Person“.

(Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

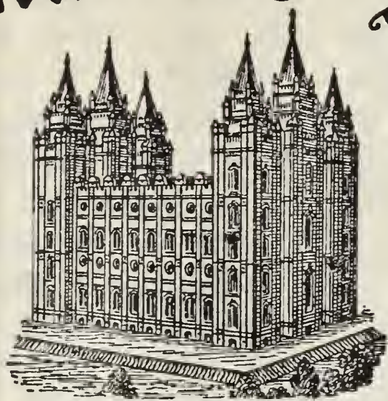
København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. | Den 1ste Juni 1901. | 50de Aargang.

Tale af Apostel Mathias Cowley,

holdt i Tabernaklet i Saltsjø-Staden den 24. Februar 1901.

Mine Brødre og Søstre! Medens jeg taler til eder, ønsker jeg, at I ville opholde mig i eders Bønner og Tro. Jeg ved, at Evangeliet er Sandhed. Jeg ved ogsaa, at menneskelig Dygtigheds Maal ikke kan sammenlignes dermed, og at det kun er ved den Hellig-Aands Inspiration, de Hellige blive opbyggede. Dette er et af Evangeliets fremtrædende Træk. Det er befalet os at forlade os paa Herren med Hensyn til, hvad vi skulle sige til Folket, og ikke dette alene, men Højpræsten eller Ældsten, som præsiderer over en Forsamling, bør lede Mødet ved den Hellig-Aands Indflydelse. Naar dette efterkommes, er alt godt, og Guds Hellige blive opbyggede og bestyrkede i deres Tro.

De Vidnesbyrd, der bæres til Folket af de Sidste-Dages Hellige, lyde meget besynderlige for dem, der ikke ere af vor Tro. Vidnesbyrdet, som Ældste A. C. Clayton har aflagt, at det sande Evangelium er gengivet til Jorden, synes Verden ikke at være beredt til at modtage. De synes, at det er formasteligt af os at bære et saadant Vidnesbyrd og at dadle dem og deres Tro; dog bæres dette Vidnesbyrd ikke for at skade eller fornærme Nogen, men fordi vi have faaet den Overbevisning, at Evangeliet er blevet gengivet til Jorden ved Aabenbaring i det nittende Aarhundrede. Vi bære dette Vidnesbyrd til Folk til deres Fordel og Velsignelse og ikke for paa nogen Maade at nedsætte de Sandheder, de ere i Besiddelse af. Vi have omhyggeligt overtænkt dette med an-

dagtsfulde Hjerter, ønskende at kende Sandheden, og ikke for at oprette nogen Teori. Vi maa blive overbeviste om en stor Sandhed, paafaldende i den religiøse Verden i Nutiden, og det er den, at det er umuligt for Menneskene ved deres intellektuelle Bestræbelser alene at udfinde den rette Frelsens Plan. Jeg læste for kort Tid siden i Smiths Dictionary of the Bible — et Værk, der er endosseret af fem og tres kristelige Menigheders Præster — den Fremstilling, at vi ikke maa vente at finde i nogen kristelig Sekt, ej heller i dem alle forenede, Kristi Kirke saaledes som han oprettede den, og iblandt hvis Embedsmænd der findes Apostle, Profeter og andre lignende, som ere betegnede i det ny Testamente, der ere ledte af den Hellig-Aand i Udførelsen af deres Kalds Pligter. Derpaa følger den forunderlige Angivelse, at vi endnu have Apostle og Profeter paa Jorden, men de vide ikke deres Stilling i Kirken. Er det ikke mærkværdigt efter en saadan Erklæring for Mænd, der paatage sig at være Guds Ords Forkyndere, at paastaa det som unødvendigt for os at nyde Inspiration og Aabenbaring fra Gud, ved hvilke de Hellige glædede sig i gamle Dage? Dette synes at være en meget øjensynlig Modsigelse, endskøndt det opfylder Profetierne. Apostelen Paulus siger, idet han bærer Vidnesbyrd om Menneskenes Tilstand i de sidste Dage, saaledes i det andet Timothi Brev: „Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utaknemlige, vanhellige, ukærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kærlighed til det gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som have Gudsfrygtens Skin, men fornægte dens Kraft."

Der er ingen Tvetydighed i dette. Det mener bestemt, hvad det siger; vi lære deraf, at Verden i Almindelighed i de sidste Dage skal være „uden Kærlighed til det Gode". Hvor slaaende bringer ikke dette i vore Tanker Jesu Ord, da han sagde: „Dersom jeg ikke var kommen og havde talet til dem, havde de ikke Synd; men nu have de end ikke et Paaskud for deres Synd." (Joh. 15, 22.) Og: „Men denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gerninger vare onde." (Joh. 3, 19.)

Og dette passer ikke alene paa de selverkendte og virkelige Vantro, men i Særdeleshed paa dem, der vare religiøse — paa Farisæerne og Sadducæerne med andre religiøse Sekter, af hvilke mange gjorde Krav paa at tro paa Mose Lov og havde Loven, Profeterne og Salmerne paa Prædikestolene i deres Synagoger, hvilke de gave sig af med at forklare til Folkets Frelse. Det var denne Klasse, der stred med saa stor Bitterhed imod Kristi Vidnesbyrd; og naar han anklager dem for deres Skinhellighed, roste de sig af at have betalt deres Tiende af Mynte Dill og Kommun. Jesus nægtede ikke det passende i at adlyde

Mose Lov, for saa vidt som dens Brug var anvendelig for dem, og han sagde, at det var Ret for dem at gøre saaledes, men at de havde „efterladt de Ting, som svarere ere i Loven, Dom og Barmhjertighed og Tro: Disse Ting burde man gøre, og ikke forsømme de andre". (Matth. 23, 23.) Han udsendte sine Apostle som sine bemyndigede Tjenere og sagde til dem: „Hvo, som annammer eder, annammer mig, og hvo mig annammer, annammer den, som har udsendt mig." (Matth. 10, 40.) „Hvo, som eder foragter, foragter mig; men hvo mig foragter, foragter den, som mig udsendte." (Luk. 10, 16.) „De skulle udelukke eder af Synagogerne, ja, den Tid skal komme, at hver den, der ihjelslaar eder, skal mene, han viser Gud en Dyrkelse." (Joh. 16, 2.)

Undertiden fandtes der en Mand iblandt dem som Gamaliel, der havde sund Forstand nok til at vide, at alle Mennesker ere ansvarlige for Gud med Hensyn til Udøvelsen af deres fri Vilje i deres Gudsdyrkelse; at de eneste Indskrænkninger i menneskelige Rettigheder angaaende Individer var at hindre denne Frihedes Udøvelse fra at gøre Indgreb i andres Rettigheder. Da de havde i Sinde at gøre Vold paa Apostlene Peter og Johannes, stod Gamaliel op iblandt dem og sagde: „Holder eder fra disse Mennesker og lader dem fare; thi dersom dette Raad eller dette Værk er af Menneskene, bliver det forstyrret; men er det af Gud, kunne I ikke forbyde det. Lader eder dog ikke befindes som de, der endogsaa ville stride imod Gud." (Ap. G. 5. 38, 39.)

For at vise eder, at Apostelen mente, at denne Profeti, som jeg har læst, skulde passe paa den religiøse Verden i de sidste Dage, ønsker jeg at henlede eders Opmærksomhed paa dette Vers: „som have Gudfrygtighedens Skin, men fornægte dens Kraft". Denne Profeti passer paa den religiøse Verden i disse Dage. De Sidste-Dages Hellige have erfaret, at i at frembære det Vidnesbyrd, som vore Ældster bære til Verden uden Forventning om nogen finansiel Belønning, kommer den bitreste Modstand fra dem, som have antaget Messiæ Navn. De Pøbel-Gerninger, som ere blevne udøvede imod Kirken, ere mange Gange komne fra religiøse Folk, og Pøbelhobe ere blevne dannede og ledede af religiøse Præster, der endte med at udgyde uskyldige unge Mænds Blod, saasom Ældste Clayton, der gik ud for at bære Vidnesbyrd til Verden og for at udpege det Faktum, at det ikke er ubibelsk at tro, at en evangelisk Husholdning som denne skulde blive oprettet paa Jorden førend Messiæ anden Tilkommelse.

Ofte spørges der af dem, som høre Vidnesbyrdet om, at Evangeliet er gengivet, og at Joseph Smith var sendt af Gud, hvorfor der har været saa langt et Tidsrum af Mørke imellem de gamle Apostles Martyr-Dod og Evangeliets Gengivelse ved Joseph Smith. Aarsagen er let at forstaa; den er ikke alene besvaret i Skrifterne, men ogsaa i Historien, som Menneskeheden har efterladt sig i de sidste atten Hundrede

Aar. Naar vi betragte Menneskenes Tilstand fra den Tid, da Apostlene bleve udryddede, er det yderst usandsynligt, at Guds Søn kunde have oprettet og opholdt sin Kirke paa Jorden, medmindre han havde brugt en anden Fremgangs-Maade, end han plejede at benytte. Menneskene ere overladte til deres egen fri Viljes Udøvelse. I erindre, at ved en Lejlighed foreslog Apostlene at beskytte Frelseren med Magt, og Apostelen Peter drog et Sværd og afhuggede Øret af den Ypperstepræsts skinhellige Tjener; men Jesus sagde: „Stik dit Sværd i Skeden; thi den, som dræber med Sværd, skal omkomme ved Sværdet. Tænker du ikke, jeg kunde bede min Fader, og han vilde give mig mere end tolv Legioner Engle?" Det har ikke været i Guds Hensigter at forebygge hans Apostles og Profeters Martyrdød. Det er en filosofisk Sandhed, at jo mere et Princip har et guddommeligt Udseende, des heftigere modstaar Verden det, simpelthen fordi al Retfærdigheds Modstander kender noget om Sandheden. Han var udkastet fra Guds Nærværelse, fordi han gjorde Oprør imod ham, og han har ikke forglemt alle Principperne, som han forstod i sin første Tilværelse. Han var til Stede, da Frelsens Plan blev lagt, og maaske i det evige Raad, og han har ikke forglemt alt det, han lærte. Han forstaar for en meget stor Del Princippernes store Udstrækning og Virkning paa den menneskelige Forstand, hvad enten det angaar Religion eller Videnskab. Han ved da fuldt vel, at det gjorde intet til Sagen, hvad Fødernes Filosofi var; saa længe de ikke vare i Besiddelse af guddommelig Autoritet og ikke vare sendte af Gud for at forkynde Frelsens Plan i sin Helhed, var der ikke nogen særdeles Nødvendighed for at modstaa dem eller at ødelægge deres Lærere, delte og søndersplittede, som de vare, i mange forskellige Sekter. Men da Guds Søn kom, hvilken Forandring foraarsagede det da ikke i Lucifers Fremgangsmaade! I det romerske Rige vare alle Religioner taalte; men da Guds Søn oprettede Sandheden i sin Renheds Kraft, forandrede Lucifer sin Taktik. I erindre et Tilfælde, der er berettet af Matthæus, om to Mænd, som vare besatte af Djævelen; de kom ud af Gravene og raabte: „Hvad have vi med dig at gøre, Jesus, du Guds Søn? er du kommen for at pine os før Tiden?" De vidste, at han var Guds Søn. Satan havde ikke forglemt sin sagtmodige og ydmyge Broder, imod hvilken han gjorde Oprør. I ville ogsaa erindre Frelserens Erfaringer, da Lucifer fristede ham. Frelseren havde fastet og var „hungrig"; Fristeren sagde da: „Om du er Guds Søn, da sig, at disse Stene blive til Brød." Men Jesus svarede: „Det er skrevet, at Mennesket lever ikke ved Brød alene, men ved ethvert Ord, som udgaar af Guds Mund." Lucifer var bekendt med Skriften. Han havde været i Selskab med Job; han forstod alt, hvad Moses havde skrevet; og da han havde ført Frelseren op paa Templets Tinde, sagde Lucifer til ham: „Om du er Guds Søn, da kast dig ned; thi det er skrevet: han skal

give sine Engle Befaling angaaende dig, og de skulle bære dig paa Hænderne, at du ikke skal støde din Fod paa nogen Sten." Han citerede fra Davids Salmer. Derefter tog han ham til et overmaade højt Bjerg og viste ham alle Verdens Riger og deres Herligheder og sagde: „Alle disse Ting vil jeg give dig, om du vil falde ned og tilbede mig." Han vilde ikke have gjort et saadant Forslag, hvis han ikke havde vidst, at Jesus var Guds Søn, og at ved ham skulde Frelse komme til Menneskene og Satans Greb løses samt Dødens Baand brydes.

Efter at Frelseren havde forkyndt Sandheden i dens Renhed og Kraft, blev han korsfæstet. Ifølge hans Formaning forbleve Apostlene i Jerusalem, indtil de vare blevne begavede med Kraft fra det høje, og da de stode op og forkyndte Frelsens-Planen og med Fuldmagt besvarede Spørgsmaalet: Hvad skulle vi gøre for at vorde salige? blev den samme Behandling tildelt dem, som deres Herre havde modtaget, og Forfølgelser fulgte Apostlene, indtil de bleve ihjelslagne og Guds Hellige som et Folk udryddede fra Jorden. Det nye Testamente er endmere fuldt af Vidnesbyrd om, at der skulde komme et Frafald før Herrens anden Tilkommelse. Paulus taler derom i det andet Kapitel af andet Thessaloniker-Brev. Det er klart deraf, at nogle havde prøvet paa at indprente Folket den falske Ide, at Kristi Komme var nær forhaanden, men Paulus modsiger dette og siger: „Men vi bede eder, Brødre! angaaende vor Herre Jesu Kristi Tilkommelse og vor Forsamling til ham, at I ikke snarligen lade eder forvilde i Sindet eller forfærde, hverken ved nogen Aand eller ved Lære eller ved Brev, som fra os, som var Kristi Dag forhaanden. Lader Ingen bedrage eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme." (2. Thess. 2, 1—3.)

Hvad er „et Frafald", medmindre det er en Afvigelse fra det, Gud havde oprettet som uundværligt til Frelse? Og visselig har der været et Frafald. Jeg kunde citere mange Skriftsteder baade fra det gamle og nye Testamente angaaende Kirkens Apostasi, Retfærdighedens Udryddelse paa Jorden og Overvægten af den Magt, som repræsenteredes af det romerske Kejserdømme, understøttet af Dragen. Ifølge Apostelen Johannes' Vidnesbyrd, som det findes i Aabenbaringens 13. Kapitel, skulde Dyret modtage sin Magt fra Dragen, og det skulde føre Krig imod de Hellige og overvinde dem, og Magt skulde gives det over alle Slægter, Tungemaal og Nationer. Skriften er meget tydelig angaaende dette, og den er bevist ved Kendsgerninger fra Historien. Siden disse Dage have Menneskene udviklet et teologisk System, der er en Afvigelse fra det sande Evangelium og fra den Aand, som altid har udmærket og altid vil udmærke Guds sande Tjenere i deres Forvaltning blandt Folket.

Apostelen Peter siger i det første Kapitel af sit andet Brev: „Vi have de profetiske Ord mere stadfæstede." Jeg vilde ønske, at Menne-

skene i Dag havde det profetiske Ord mere stadfæstet end deres egne Meninger og de Fortolkninger, som uinspirerede Mænd give over Bibelen. Peter vedbliver og siger: „Vidende dette først, at ingen Profeti i Skriften kan udlægges af sig selv; thi aldrig er nogen Profeti fremført af menneskelig Vilje; men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Hellig-Aand."

Der er ikke en teologisk Lærer paa Jorden, der kan vise mig en Guds Tjener, hvis Navn er nedskrevet imellem 1. Mosebog og Johannes' Aabenbaring, som ikke talte ved den Hellig-Aands Gave og Kraft; og I kunne ikke henvise til nogen Tid i Guds Folks Historie, enten før eller efter Kristi Komme eller under Apostlenes Forvaltning, hvor de bleve ledede udelukkende af Skriften, der var skrevet mange Hundrede Aar før. De bleve ikke ledede paa den Maade. Moses fik Befaling til at bygge et Tabernakel i Ørken. Hvorfor? Var det paa Grund af det, Gud havde sagt til Enok eller til Abraham? Nej. Gud befalede Noah at bygge en Ark. Hvorfor? Ikke i Kraft af nogen tidligere Aabenbaring, men fordi Gud talte til ham. Det var en Aabenbaring om, hvorledes han skulde møde de kommende Begivenheder. Og igen: I kunne ikke henvise mig til nogen Evangelie-Uddeling iblandt Menneskene, hvor der, bortset fra Frelsens-Planens uforanderlige Natur, ikke eksisterede Omstændigheder, som paabød Aabenbaring fra Gud til at lede Folket i Udførelsen af deres Pligter. Og I kunne ikke henvise til nogen Profet, som ikke behøvede Inspiration fra Gud for at forstaa, hvad Gud havde talet til hans Forgængere. Prøvede ikke Guds Søn paa at lære sine Apostle, hvad Profeterne havde skrevet om ham? Og skøndt de hørte til hans umiddelbare Omgivelser, forstode de ikke Skrifterne, førend de bleve begavede med den Hellig-Aands Kraft. Da han talte om sit Legeme og sagde: „Nedbryd dette Tempel, og i tre Dage vil jeg genopreise det", forstode de ham ikke. Uagtet den Forudsigelses Klarhed, med hvilken Esaias taler om Messias — at han skulde blive født af en Jomfru i Bethlehem; at han skulde blive kaldet ud af Ægypten; at han skulde regnes iblandt Overtrædere og finde sin Grav blandt de Rige o. s. f. — alt noget, Apostlene havde læst, forstode de det ikke. De troede det ikke muligt, at deres Herre og Mester vilde blive myrdet, og da han blev korsfæstet, vendte de skuffede tilbage til deres Fiskeforretning. Efter Korsfæstelsen, da to af hans Disciple vendte tilbage til Emaus og talte om det, der var sket i Jerusalem, lod han sig se af dem som en Fremmed og spurgte, hvad det var, de talte om, og hvorfor de vare bedrøvede. En af dem ved Navn Cleopas svarede: „Er du en Fremmed i Jerusalem og haver ikke hørt de Ting, som ere skete der i de sidste Dage?" Da sagde Jesus til dem: „I Daarer og senhjertede til at tro alt det, som Profeterne have sagt." Og uagtet de vare hans Disciple, forstode de ham ikke. Lukas skriver i Apostlenes Gerninger:

„Herre! vil du paa denne Tid oprette Israels Rige?" Jesus svarede: „Det tilkommer ikke eder at vide Tid og Sted, hvilke Faderen har forbeholdt i sin egen Magt."

Men Frafaldet kom. Saalænge der ingen Kirke er oprettet paa Jorden, hvis Ledere ere inspirerede Mænd med Fuldmagt til at tale og handle i Guds Navn og modtage Aabenbaring om hans Vilje, vil der ikke blive nogen Enhed i Troen og ingen Forstaaelse om Evangeliet. Det nye Testamente taler om Apostle, Profeter, Evangelister, Halvfjerds, Ældste, Biskopper, Præster, Lærere og Diakoner, og der er ingen Teolog siden Martin Luthers Dage — han, som gjorde Oprør imod den romersk-katolske Kirke — der har været i Stand til at udpege de særskilte Pligter, der paahvile en Apostel, Evangelist eller Ældste, eller til at forkynde, hvilke Pligter der hører til en Ældstes eller en Halvfjerds' Embede, som ikke høre til noget andet Embede i Kirken? De kunne ikke gøre det, og det kan ikke blive gjort uden Aabenbaring fra Gud. Det nye Testamente er fragmentarisk i sin Sammensætning, og der er næppe en Genstand eller en Lære i det, som er klart beskreven fra Begyndelsen til Enden. Det var ikke nødvendigt. Det nye Testamentes Breve bleve skrevne til Mænd og Kvinder, som allerede vare i Kirken. Hvis Præsident Angus M. Cannon vilde paatage sig at skrive en Epistel til de Hellige i Salt Lake Stad, vilde han ikke tale til dem om Tro, Omvendelse og Daab; hans Brev vilde uden Tvivl berøre Folkets Omstændigheder. Og saaledes var det ogsaa i gamle Dage. Medens Epistlerne indeholde fragmentariske Lærdomme, mere i nogle end i andre, passede de dog til de Omstændigheder, under hvilke de Hellige levede i forrige Dage, og de Emner bleve omhandlede, der særlig vare til Fordel for Kirkens Medlemmer. Roger Williams, som en Gang var Præst ved den ældste Baptist-Kirke i Amerika, nedlagde sit Embede og gav som Grund til denne Handling, at han ingen Fuldmagt havde fra Gud til at prædike Evangeliet, og at en saadan Fuldmagt heller ikke var paa Jorden, men at den Dag vilde komme, da Fuldmagt fra Gud igen vilde findes iblandt Menneskenes Børn. Idet Johan Wesley omtaler det aandelige Livs Mangler, der udmærkede de kristne Kirker, siger han i sin 94. Prædiken: „Aarsagen til, at de aandelige Gaver ikke længere eksistere i den kristne Kirke, er, at Kærligheden er bleven kold i mange, og de Kristne ere atter blevne Hedninger og have kun de døde Formularer tilbage." Dette var Wesleys Paastand, og den er baade bred og ærlig.

(Fortsættes Side 173.)

Den 1ste Juni 1901.

En religiøs Opvækkelse.

Mange fremragende Teologer profetere nu, at vi ere ved en stor Opvækkelses Begyndelse i de forenede Stater. De hævde, at denne „store Opvækkelse indskrænker sig ikke til nogen særskilt Klasse af Troende", at „ingen særskilte Meninger ville frembringe den", og at dens Følger ville blive det største religiøse Samfunds Genoplivelse, som nogen Sinde har været kendt, samt at denne Opvækkelse, som visselig nu vil begynde, vil blive „et af de store, historiske, religiøse Tidsafsnit, som udgøre de mindeværdigste og mægtigste Perioder i Menneskeslægtens Historie".

For at forklare Nødvendigheden af en saadan Opvækkelse siges det, at i nitten Hundrede Aar har fysisk Videnskab og aabenbaret Religion udviklet sig paa tilnærmende Linjer; at de nu have naaet Forenings-Punktet og maa forenes; at disse to store menneskelige systematiske Bestræbelser maa gaa fremad sammen igennem alle Tider for at udfinde Livets og Universets Mysterier". Meningen af den kristelige Religions Udvikling er denne, „at i nitten Hundrede Aar have de store Kirker og Sekter, der stiftedes med Bibelen som Grundlag, været adskilte, tvistende og disputerende, at store teologiske Oprør og Frafald fra religiøse Samfund have fundet Sted, at modsigende Bøger ere blevne skrevne i Hundredetusindevis, som have foraarsaget en stadig Forandring i Maaden, hvorpaa det gamle og nye Testamente bleve ansete og fortolkede af kristelige Troende; at alle de store Kirkesamfund stedse have forandret Stilling med Hensyn til mindre dogmatiske Punkter; at nye Kirker og Sekter fremkom af nye, intellektuelle Bevæggrunde, eller nye religiøse Attraar ere opstaaede, kort sagt, at der i nitten Hundrede Aar har været en naturlig, uafbrudt, ja, endogsaa fremadskridende Forandring i Bibelens Udtydning.

Er der i denne mærkværdige Beretnings Fremstilling ikke i Virkeligheden en Tilstaaelse af, at „den aabenbarede Religion" var vildfarende, eller at alle Trosbekendelser og Systemer ere menneskelige og derfor uden Virkning?

Visselig, Gud, som skabte Universet og beredte Frelsens-Planen, vilde aldrig have begaaet den Fejltagelse at lade det Ene været i Strid med det Andet. Altsaa var Planen, som den evige Fader beredte til sine Børns Genløsning og Frelse, fuldstændig og komplet fra Begyndelsen.

Ogsaa Universet med alle hans Skabninger og Lovene, der regerede

dem, var „god og fuldkommen", da de kom fra den alvise Skabers Hænder. Hvorledes kan det nu paastaas, at fysisk Videnskab og aabenbaret Religion have „udviklet sig paa tilnærmende Linjer, indtil de tilsidst naaede et Forenings-Punkt og nu maa forenes"? Er det ikke det samme som at sige, at Udviklingen i de forløbne nitten Hundrede Aar var nødvendig for at udfolde og modne Guds ufuldkomment beredte Plan og Skabelse?

Hvis alle de religiøse Sekter, Systemer og Trosbekendelser, som ere oprettede ved den forenede Visdom af alle de ærlige, nidkære Gejstlige og erklærede Guds Tjenere i de sidste nitten Hundrede Aar, nu ere befundne at være fejlagtige og utilstrækkelige, hvad Haab eller Visbed have vi da om, at de fremragende Gejstlige, som ville tage virksom Del i den foreslaaede „store Opvækkelse, hvis Lige aldrig har været kendt, siden Menneskene fik Tilværelse paa Jorden", ville være mere heldige end de tidligere? Sandt nok, de have endnu ikke givet noget Udkast til deres Politik eller underrettet os om, hvorledes de ville frembringe en Epoke af en saadan Betydning. Ville de prøve paa at oprette en stor Kristi Kirke, som skal indtage alle nu eksisterende Kirkers og Sekters Plads? Eller ville de simpelt hen forandre nogle af Tros-Artiklerne, saa at de alle harmonere, og derpaa oprette en stor religiøs Forening?

Vi ville forudsætte, at de ere ærlige i at paabegynde den store religiøse Reformation, som de ere i Færd med at frembringe, og eftersom de kende Fejltagelserne hos deres Forgængere, som, skønt de vare ærlige, benyttede menneskelig Visdom, og hvis Bestræbelser derfor mislykkedes paa Grund af Ufuldkommenhed, tør vi ikke haabe, at disse ærværdige Herrer, før de begynde et saa stort Værk, ville modtage Raad af Apostelen Jacob (1, 5): „Men dersom Nogen af eder fattes Visdom, han bede af Gud, som giver alle gerne og bebrejder ikke, saa skal den gives ham." Hvis de ville lytte til dette Jacobs Raad, ville de lære en anden meget vigtig Lektie, som de burde forstaa, førend de kunne pabegynde dette Kristi Værk paa en antagelig Maade, nemlig efter hvad Apostelen Paulus siger: „Men ingen tager sig selv den Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var."

Ikke des mindre, hvor ærlige og nidkære disse ærværdige Herrer end maatte være, hvis Hensigt det er at reformere Dagens religiøse Systemer, saa maa de, dersom de ønske at undgaa Vildfarelser og Misforstaaelser, som andre før dem have gjort sig skyldige i, i Løbet af de sidste nitten Hundrede Aar, modtage deres Fuldmagt paa samme Maade, som Aaron gjorde, ved Aabenbaring fra Himlens Gud. Hvis de gaa fremad med deres bestemte Reforms Værk og Opvækkelse uden først at have modtaget denne Myndighed, ville deres Efterfølgere i Tidens Løb forkaste hele deres Gerning. Men hvis de i Ydmyghed søge efter guddommelig Visdom, og Gud besvarer deres Bønner, ligesom han gjorde

overfor den ydmyge Dreng, Joseph Smith, vil han kundgøre for dem, at alle de sekteriske Kirker og Tros-Bekendelser, som eksisterede i Nutiden før Aaret 1830, vare Menneske-Værk og derfor ikke anerkendte af ham, men at han i ovennævnte Aar opreiste en Mand og begavede ham med Myndighed fra det Høje til at genoprette Jesu Kristi Kirke paa Jorden med alle dens Gaver, Velsignelser, Magt og Myndighed, nødvendige for Genløsningen og den fuldkomne Frelse af alle Mennesker, og at, hvis de vilde forene sig med dette Værk, da vilde de i Sandhed have Glæde i deres Arbejde og hjælpe til at udføre Guds store Plan og Hensigter og være beredte til at møde Kristus, naar han skal komme at regere som Jordens Konge. (W. W. Cluff i Improvment Era.)

Konferencen i Kristiania.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference i Lokalet, Østerhausgade 27, Lørdagen den 4. Maj Kl. 8 om Aftenen. Salen var festligt smykket med grønt af Andreas Hansen Valle. Til Stede vare Præsidenterne C. D. Fjeldsted, J. L. Mc. Murrin, Søster Josefine Booth og A. L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission, H. A. Pedersen, Præsident over Kristiania Konference, samt Missionærerne: Oluf J. Pedersen, Chr. Johnson, Karl Nielsen, Noah Larsen, Willard A. Christoffersen, A. F. Ahlander, John F. Christiansen, H. O. Young, C. A. Halvorsen, Ole E. Olsen, M. E. Andersen, Andrew Swensen, Albert J. Knudsen, W. C. Olsen, S. P. Neve, Josef A. Halvorsen, Johan Jensen, Martin P. Thomsen og Hyrum A. Straaberg.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorpaa Præsident H. A. Pedersen fremstod og bød de Forsamlede et hjerteligt Velkommen; han haabede, at Guds Aand maatte blive alle rigeligt tildelt. Derefter afgave Ældsterne W. Andersen, Josef Halvorsen, Christian Johnsen og Noah Larsen Rapporter fra deres forskellige Grene.

Koret sang: „Hvad var skuet udi Himlen". Ældste Oluf J. Pedersen gav Rapport over Drammens Gren. Præsident Mc. Murrin med Præsident Pedersen som Tolk udtalte sin Glæde over at mødes med de Hellige og sagde, at den eneste Hensigt, hvorfor Ældsterne have forladt deres Hjem, er at prædike Kristi frelsende Evangelium. De Sidste-Dages Hellige ere de eneste, som gøre saa store Opofrelser for deres Medmennesker; men de gøre det, fordi Gud igen har talet til Jorden, og Aabenbaringens Lys er gengivet til Menneskene.

Koret sang derpaa: „O! hvor herligt", og Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Morgen Kl. 10 og aabnedes med

Sang og Bøn. Ældste H. O. Young bar Vidnesbyrd om, at det var 45 Aar, siden han annammede Evangeliet; hans Vidnesbyrd var lige saa stærkt som den Gang, og han vidste, at dette var Guds Værk. Ældsterne A. F. Ahlander og Hyrum Straaberg afgave Rapporter fra de Grene, i hvilke de virke. Præsident H. A. Pedersen foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner.

En Salme blev sunget til Afveksling.

Søster Josefine Booth med Præsident Pedersen som Tolk beviste fra Skriften, at Dagen vilde komme, da Folk skulle hungre og tørste efter Herrens Ord, og at denne Tid var forhaanden. Sandheden havde ikke været blandt Menneskene; derfor havde de taget Lærere i Hobetal, som havde givet falske Lærdomme. Hun bar Vidnesbyrd om Sandhedens Gengivelse til Jorden. Præsident C. D. Fjeldsted sagde, at vel var det et forunderligt Budskab, som vi frembære; men Skriften vidner, at det skulde være saaledes. Han forklarede, hvorledes Faderen og Sønnen samt de hellige Engle besøgte Joseph Smith og gengav Evangeliet til ham, og dette var ingen Fantasi, men en Virkelighed Guds Tjenere udsendtes for at forkynde dette Evangelium. Det vil blive forkyndt for Alle og berede et Folk for Kristi Komme, som er nær forhaanden.

Kl. 3 om Eftermiddagen fortsattes Mødet paa den sædvanlige Maade, hvorpaa Præsident Skanchy talte om Menneskenes Forudtilværelse, og at vi ikke ere komne her ved et Tilfælde, men efter Forudbestemmelse; han beviste fra Skriften, at Herren forkyndte dette til Job, Abraham, Jeremias m. fl. Vi ville formedelst Lydighed og Opofrelse opnaa store Velsignelser. Han talte om Jesu Daab og om, hvorledes han oprettede sin Kirke, og denne Kirke eksisterer nu; han bar Vidnesbyrd om dens Genoprettelse.

Koret sang en Salme.

Præsident Mc. Murrin med Præsident Pedersen som Tolk talte om de mange Sekter i Nutiden; ifølge Bibelen er der kun een ret Tro. Han opmuntrede de Tilstedeværende til at søge den Kirke, der har de samme Embedsmænd og de samme Gaver og Kræfter, som Bibelen omtaler. Frelsens-Planen er altid den samme og ligeledes Principperne, som bringe Frelse; thi Kristus er ikke delt.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes om Aftenen Kl. 7; Huset var overfyldt. Mødet begyndte med Sang og Bøn. Præsident Fjeldsted talte om Følgerne, som kom ved Ulydighed mod Herrens Budskab i gamle Dage. Og dersom det Budskab, som vi bringe, er sandt, vil det ogsaa have vigtige Følger for dem, som ikke adlyde det. Han omtalte de store Forbedringer, der ere frembragte paa videnskabelige Omraader; skønt Budskabet derom dog lyder mere utroligt end det, vi bringe, tros det i Almindelighed. Han talte om Vantroen i Noæ, Lots og Jesu Dage og sagde, at det

samme eksisterer nu; men Gud har paabegyndt dette Værk, skønt det ikke er antaget af Folket.

Ældste W. Christoffersen sang en Solo.

Præsident Pedersen talte om Davids 8. Salme og sagde, at det, David her grundede paa, ikke kunde være Verdens Visdom. Herren har i denne Uddeling aabenbaret, hvad Mennesket er. Han talte om Forudtilværelsen og vort Slægtskabs Forhold til Gud og forklarede Maaden, hvorpaa vi atter kunne komme tilbage til Gud. Han bevidnede, at der kun var een Maade at indkomme i Guds Rige paa, og at denne Maade atter er lært til Menneskene ved Guds Tjenere. Søster Josefine Booth med H. A. Pedersen som Tolk talte om den lykkelige Tid, vi leve i, da Himmelen igen er aabnet og Aabenbaringens Lys tændt paa Jorden; Guds Tjenere ere udgaaede i Verden med det glade Budskab, og hun ønskede, at alle maatte lytte dertil.

Koret sang: „Zion, du mit kære Hjem“.

Derpaa takkede Præsident H. A. Pedersen Sangkoret for dets oplivende Sange og alle, der havde bidraget til at gøre Konferencen saa behagelig. Konferencen sluttedes med Sang og Taksigelse af Præsident A. L. Skanchy.

Om Mandagen afholdtes 2 Præstedømsmøder, hvor alle Missionærerne talte, og hvor mange ypperlige Raad bleve fremsatte af Præsidenterne C. D. Fjeldsted, J. L. Mc. Murrin, A. L. Skanchy og H. A. Pedersen. Følgende Arbejde var udført af Missionærerne siden sidste Konference: Fremmedes Huse besøgte 34,777; 47,969 Skrifter og 880 Bøger uddelte; 4,732 evangeliske Samtaler og 890 Møder afholdte samt 80 Personer døbte.

Missionærerne bleve beskikkede til at arbejde paa følgende Pladser: i Frederikshald A. F. Ahlander og John L. Christensen; i Frederiksstad H. O. Young og Chas. A. Halvorsen; i Drammen O. J. Pedersen, Chris. Johnsen og Carl Nielsen; i Laurvig Andrew Swensen og A. J. Knudsen; i Arendal W. C. Olsen og S. P. Neve jr.; i Kristianssand Josef A. Halvorsen og Ole E. Olsen; i Eidsvold W. C. Andersen og Johan Jensen; i Odalen Martin P. Thomsen og H. A. Straaberg og i Kristiania H. A. Pedersen, W. A. Christoffersen og Noah A. Larsen.

Om Aftenen Kl. 7 afholdtes et godt besøgt Søndagsskole-Møde, hvor de Smaa udførte deres Program paa en Maade, der vidnede om Skolens gode Fremgang. Hyrum A. Straaberg, Skriver.

Tale af Apostel Mathias Cowley.

(Fortsat fra Side 167.)

Der er en Salme i Wesley's Collection angaaende Kristi oprindelige Kirke og Forskellen imellem den og Kirken i hans Dage. Heri hedder det:

O! hvilke gyldne Dages Tid!
Et udvalgt Folk foruden Svig!
I Lammets Blod var twættet prud,
Og salvet Præster til vor Gud.

Hvor skal vi finde her paa Jord
En saadan udvalgt Herrens Hjord?
Omsonst vi søge efter disse,
Som Herrens Vilje ved tilvisse.

I Sekter kræve en og hver,
Se! her er Kristus — eller der;
Et stærkere Bevis maa give,
I kan ej Kristendom beskrive.

Naar vi læse Skrifterne, som de ere, udfordres der ingen stor Eftertanke for at opdage, at der har været en Afvigelse fra den sande Frelsens Plan. Og jeg ønsker her at sige et godt Ord for Folket i de sydlige Stater. De kende mere til Bibelen, de tro mere paa Bibelen, og de have en større Tro end de lærde Kristne i New-York eller Filadelfia; jeg kender begge.

Jeg begyndte med at forklare Aarsagen til, at Evangeliet blev gengivet ved Profeten Josef Smith, og jeg hentydede til den store Bitterhed, der udmærker Modstanden mod guddommelig Sandhed og Fuldmagt. Jeg ønsker at sige, at om de vilde brænde Heksen paa Baalet, om de vilde bringe Martin Luther til Doms, om de vilde brænde Mennesker paa Baalet som Kættere, der ikke mente at have nogen Aabenbaring fra Gud, eller at Engle havde besøgt dem, hvad vilde de da have gjort mod den levende Guds Profeter i Luthers Dage? De vilde have myrdet dem saa hurtigt, at de ingen Indpas havde faaet i Hukommelsen, om det var muligt. Kristi Kirke vilde aldrig være bleven oprettet før den Tid, da Gud havde bestemt, at den ikke tilfulde skulde lide de samme Erfaringer, som den gennemgik i tidligere Uddelinger. De Uddelinger, der bleve givne til gamle Israel, efterfulgtes af en Mørkets Tid. Det samme var Tilfældet med den Uddeling, som Jesus begyndte. Han lærte Sandheden med stor Tydelighed, og han sendte sine Apostle ud i Verden for at forkynde Evangeliet. Efter deres Forvaltning kom der Apostasi

og Mørke. I efterfølgende Slægter oprejste Gud Mænd fra Tid til anden til delvis at nedbryde den romerske Kirkes Tyranni og til at udbrede borgerlig og religiøs Frihed iblandt Jordens Nationer. Han inspirerede Kristoffer Columbus til at opdage Amerika. Han inspirerede Folk til at komme fra Frankrig, Tyskland, England, Holland og andre Lande — Folk, af hvilke Flertallet havde stræbt efter Friheden og Ret til at dyrke Gud efter deres egen Samvittigheds Bydende. Han inspirerede Patrioter til at oprette en Friheds-Regering i Amerika. Han besluttede, at intet aandeligt Slaveri skulde eksistere i dette Land, at et Folk ikke skulde være et andet undergivet, og at der skulde være den mest fuldkomne Religions-Udøvelse fra Øst til Vest og fra Nord til Syd. Han oprejste Patrioter til at sønderbryde det fremmede Aag og til at oprette en fri Regering i dette Land, og han gjorde Statsforfatningen til det mest storartede Palladium af menneskelige Rettigheder under Solen. Efter at have gjort alt dette aabenbarede han sig med sin Søn, Jesus Kristus, for Joseph Smith. Derpaa sendte han hellige Engle, som gengave det evige Evangelium, og dette Evangelium er nu udgaaet til Jordens Ender for Menneske-Slægtens Frelse. Skriften er fuld af Forudsigelser angaaende dette Værks Fremkomst i de sidste Dage. Apostelen Peter sagde: „Og han maa sende eder den eder forud forkyndte Jesus Kristus, hvilken det bør at indtage Himlen, indtil alle Tings Fuldkommenheds Tid, hvorom Gud har talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage." (Ap. G. 3, 20—21.) Og saaledes, Kristne, om I tro paa Messiæ Komme, om I tro, at han skal komme i Himmelens Skyer, med Magt og stor Herlighed, og at han vil komme med sine mange Tusind Hellige og tage Hævn over de Ugudelige, hvorledes kunne I da tvivle om Evangeliets Gengivelse, Profeters Kaldelse og Engles Sendelse for at besøge Jorden i de sidste Dage før Guds Søns Komme?

Til Slutning lægger jeg mit Vidnesbyrd til Ældste Claytons, at Evangeliet er gengivet til Jorden, at Joseph Smith var den levende Guds Profet, og at han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod; dette Vidnesbyrd er gyldigt for den ganske Verden.

Maa Gud velsigne eder for Jesu Kristi Skyld. Amen!

Aandeverdenen.

Fra en afdød Ældste til sin efterlevende Ven.
Allegorisk Digt af C. C. A. Christensen.

Min bedste Ven, som endnu er tilbage
Blandt Dødelige paa vor faldne Jord,
Jeg tænkte ofte paa de glade Dage,

Da du og jeg forkyndte Herrens Ord;
Hvor tit vi megen Møje maatte lide
Og taale Spot, Forfølgelse og Vold —
Men altid stod du trofast ved min Side,
Imedens Herren var vort Værn og Skjold.
Nu er jeg her — men aldrig skal jeg glemme,
Hvad jeg i Modgangsskole glemte der;
Thi ogsaa nu jeg kan Guds Gerning fremme
Og Frelsens Plan forkynde for dem her.
Min egen Slægt og mange andre Døde,
Som ej paa Jorden Kristi Kirke fandt,
Er her og kom mig glad i Møde,
Da jeg blev indført her som Emigrant.
Man spurgte mig om sidste Nyt fra Jorden
Og allermest om Slægt og Venner der —
Især det angik Landene i Norden,
Hvori de levede, før de kom her.
De talte Moderlandets Dialekter,
Paa Dansk og Norsk og Svensk, hver i sit Sprog,
Men ikke ganske ens i alle Slægter;
Thi Tidens Tungemaal de med sig tog —
Men her et Fællessprog vi alle lære,
Det samme, som i Paradis blev brugt —
Saa siges der — og det kan gerne være —
I alle Fald, saa er det meget smukt.
Her, maa du vide, Kirken er Guds Rige,
Og Præstedømmets Love staa ved Magt,
Og dertil Enoks Orden gør os lige
Ved Kærligheds og Broderskabets Pagt. —

Jeg nylig var til Konferencemøde,
Hvor Snow os megen herlig Lærdom gav;
Der taltes mest om Daaben for de Døde
Og Kristi Sejr over Død og Grav,
Samt om Missionen i de Dødes Sfære,
Hvortil et Tusind Ældster nu skal gaa
For Aanderne om Frelsens Plan at lære,
At Haab om Frelse ogsaa de kan faa,
Og alt paa mange Steder har vi Grene
Blandt Aanderne, som nu med Tro og Haab
Annamme Frelsens Budskab, og alene
Med Længsel vente paa sin Tempel-Daab.
Og tænk saa paa, hvor mange her maa vente
Paa eders Hjælp, før de kan Maalet naa —
De fleste af dem aldrig Lyset kendte,
Ej heller nogen Herrens Tjener saa;
Vi derfor her har meget at udføre,

Og jeg og andre Ældster sendes ud
Til Nordens Folke-Aander, som skal høre
Om Frelsens Plan, om Engle og om Gud —
Om Joseph, Guds Profet i vore Dage,
Om Zion og om Tempel-Værket der —
Om deres egen Slægt, som er tilbage
Og tænker paa de Døde, som er her.
Ja, gid lidt mere Iver var til Stede
Blandt Zions Folk for Templerne paa Jord,
Da vilde Aanderne faa større Glæde,
Naar vi for dem forkyndte Herrens Ord.

Paa dette Sted, hvorfra til dig jeg skriver,
En skandinavisk Zions Stav vi har,
Og hertil vore Aander samlet bliver
Med dem, som vi i Slægt paa Jorden var.
Saaledes fandt jeg her din kære Broder
Og Mange, som i Kirken han har bragt
Tilligemed min Fader og min Moder,
For hvilke vi i Templet gjorde Pagt.
Og Bedstefar, som druknede paa Havet,
Jeg ogsaa fandt i denne Zions Stav —
Lig Moses, han af Herren blev begravet;
Thi Ingen nogen Sinde fandt hans Grav —
Men her han salig fryder sig ved Livet
Og til Forløsningsdagen skuer hen,
Da han, af Havets Dyb, vil blive givet
Sit Legeme, forherliget, igen.
Ja, her Guds Folk vil finde sine Kære,
Som trofast gennem Livet Prøver gik —
Højlovet derfor Herrens Navn skal være,
Fordi af ham vi Lys og Kundskab fik;
Nu Dødens Frygt og Braad for os er borte —
Her vi fra Venner aldrig skilles mer' —
Ja, aabne synes stundom Himlens Porte,
Og da vor Fremtids Herlighed jeg ser.

Vær trofast da, i hvad dig end skal møde,
Og gør din Pligt mod Levende og Døde.

Carl.

Ephraim, den 4. Marts 1901.

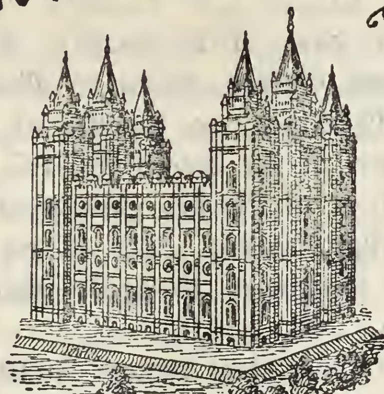
Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. | Den 15de Juni 1901. | 50de Aargang.

Frelst af Naade.

Er Frelse fri for alle? Bibelen tilkendegiver tydeligt, at den er det. Paulus siger, at vor Frelser vil, at alle Mennesker skulle blive salige. (1. Tim. 3, 4.) Johannes fortæller os, at „saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn, den Enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have det evige Liv. Thi Gud har ikke sendt sin Søn til Verden, at han skal fordømme Verden, men at Verden skal blive salig ved ham.“ (Joh. 3, 16—17.)

Ere alle Mennesker Syndere? Bibelen siger: „Der er ingen retfærdig, end ikke een.“ (Rom. 3, 10.) „Thi der er ikke et Menneske retfærdigt paa Jorden, som gør godt og ikke synder.“ (Præd. 7, 20.) „Dersom vi sige, at vi ikke have Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os.“ (Joh. 1, 8.)

Hvad er Herrens Indbydelse og Forjættelse til Syndere? Han indbyder dem til at komme til sig og lover dem Hvile for deres Sjæle og Tilgivelse for deres Synder. „Kommer hid til mig, Alle, som arbejde og ere besværede! og jeg vil give eder Hvile. Tager mit Aag paa eder og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet; saa skulle I finde Hvile for eders Sjæle. Thi mit Aag er gavnligt, og min Byrde er let.“ (Matth. 11, 28—30.) „Kommer dog og lader os gaa i Rette med hinanden, siger Herren. Dersom eders Synder end vare som Karmesin, da skulle de blive hvide som Sne; om de end vare saa røde som Skarlagen, skulle de blive hvide som Uld.“ (Es. 1—18.)

Kan et syndigt Menneske frelse sig selv? Apostelen Paulus siger, at „Frelse er en Guds Gave". (Ef. 2, 8.) Han siger ogsaa: „Syndens Sold er Døden, men Guds Naadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre." (Rom. 6, 23.)

Ved hvilke Midler blive vi da frelste? Kun ved Guds Naade, hvorved der menes hans Godhed, Gunst og Mildhed. „Thi af Naade ere vi frelste formedelst Troen, og det ikke af eder, det er en Guds Gave; ikke af Gerninger, at ikke Nogen skal rose sig." (Ef. 2, 8—9.)

Menes der hermed, at vi ikke bør gøre noget? Visselig ikke; i det næste Vers siger nemlig Paulus: „Thi vi ere hans Værk, skabte i Kristus Jesus til gode Gerninger, til hvilke Gud forud beredte os, at vi skulde vandre i dem." (Ef. 2, 10.)

Hvad er den Guds Gave, som bringer Frelse til Menneskene? Det er Forløsningen, som blev bragt ved Jesus Kristus, hvorved han borttog Verdens Synd. „Thi og Kristus led en Gang for vore Synder, den Retfærdige for Uretfærdige." (1. Petri 3, 18.) „Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd!" (Joh. 1, 29.)

Hvad frelser Kristi Forsoning Menneskene fra? For det første „fra Følgerne af Adams Overtrædelse, som er Døden". „Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommet ved et Menneske. Thi lige som Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15, 21—22.) For det andet fra Synderne, som Mennesket selv begaar, forudsat at det modtager den Naade, som Kristus tilbyder enhver. „Og han er en Forsoning for vore Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for den ganske Verdens." (1. Joh. 2, 2.)

Hvorledes opnaas denne store Gave, Frelse fra Synden? Kun ved at adlyde Jesu Kristi Evangelium; det vil sige ved at gøre, hvad han har befalet. Der er ingen anden Maade. Paulus siger om Kristus: „Og fuldendet blev han alle dem, som ham lyde, Aarsag til evig Frelse." (Hebr. 5, 9.)

Frelseren siger: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gør min Faders Vilje, som er i Himlene." (Matth. 7, 21.) „Dersom I elske mig, da hold mine Befalinger." (Joh. 14, 15.) „Hvo, som har mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og aabenbare mig for ham." (Joh. 14, 21.)

Skulle vi dømmes efter vor Tro eller efter vore Gerninger? Skriften bevidner, at Alle skulle dømmes efter deres Gerninger. „Thi Menneskens Søn skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale hver for sin Gerning." (Matth. 16, 27.) „Thi han skal betale enhver efter sine Gerninger: de, som ved Bestandighed i god Gerning søge Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv; men de, som

ere genstridige og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, skulle vorde Ugunst og Vrede." (Rom. 2, 6—8.) „Og jeg saa de Døde, smaa og store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne efter deres Gerninger. Og Havet afgav de Døde, som vare i det; og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem, og de bleve dømte, hver efter sine Gerninger." (Aab. 20, 12—13.)

Hvad vil blive Følgerne af Ulydighed? Apostelen Paulus siger, at den Herre Jesus vil tage Hævn over dem, som ikke adlyde Kristi Evangelium. „Men eder, som trænges, Ro med os, i den Herres Jesu Aabenbarelse af Himmelen med sine Magtes Engle, med Ildslue, naar han bringer Hævn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Kristi Evangelium lydige." (2. Thess. 1, 7—8.)

Apostelen Jakob siger, at vi bedrage os selv, hvis vi ikke gøre, hvad Herren har befalet: „Men vorder Ordets Gørere og ikke alene dets Hørere, med hvilket I bedrage eder selv." (Jak. 1, 22.) „Hvad gavner det, mine Brødre! om nogen siger, han har Troen, men har ikke Gerninger? Mon den Tro kan frelse ham? Dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Næring, men Nogen af eder siger til dem: Gaar bort i Fred, varmer eder og mætter eder; men I giver dem ikke det, som hører til Legemets Nødtørft; hvad gavner det?" (Jak. 2, 14—16.)

Apostelen Johannes giver dette Vidnesbyrd om dem, som adlyde Herren: „Salige ere de, som gøre hans Befalinger, paa det de maa faa Adgang til Livsens Træ og indgaa gennem Portene i Staden." (Joh. Aab. 22, 14.)

Renses ikke alle Mennesker fra deres Synder ved Kristi Blod? Jo, hvis de følge ham, det vil sige hans Bud. „Og dette er det Budskab, som vi have hørt af ham og forkynde eder, at Gud er et Lys, og der er aldeles intet Mørke i ham. Dersom vi sige, at vi have Samfund med ham, og vandre i Mørket, da lyve vi og følge ikke Sandheden. Men dersom vi vandre i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu Kristi, hans Søns, Blod, renser os fra al Synd." (Joh. 1, 5—7.)

Menes der med den Lydighed, som Herren fordrer, kun at tro? Nej; thi sand Tro kan ikke eksistere uden Gerninger. Jesus sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal og han gøre." (Joh. 14, 12.) „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gør min Faders Vilje, som er i Himlene." (Matth. 7, 21.) „Men hvi kalde I mig Herre, Herre! og gøre ikke, hvad jeg siger?" (Luk. 6, 46.) „I ere mine Venner, dersom I gøre, hvad jeg befaler eder." (Joh. 15, 14.)

Apostelen Jakob siger ogsaa: „Ligesaa og Troen, dersom den ikke har Gerninger, er den død i sig selv.“ (Jak. 2, 17.) Apostelen siger endvidere: „Vis mig din Tro af dine Gerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gerninger.“ (Jak. 2, 18.) Ved at forklare, at Troen uden Gerninger er unyttig og frelser ingen, siger han: „Djævlene tro det ogsaa og skælve.“ (19. Vers.)

Hvilke Gerninger skulle da nødvendigvis ledsage vor Tro, for at den kan være frelsende? Evangeliets Ordinanser, saasom Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse, og alle Retfærdigheds-Gerninger, som Gud har forordnet. Jesus siger angaaende Omvendelse og Daab: „Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær.“ (Matth. 4, 17.)

Dersom I ikke omvende eder, skulle I alle ligesaa omkomme.“ (Luk. 13, 5.) „Den, som tror og bliver døbt, han skal blive salig.“ (Mark. 16, 16.) Og Apostelen Peter siger: „Hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig-Aands Gave.“ (Ap. G. 2, 38.) Kristus siger angaaende Retfærdigheds-Gerninger: „Uden eders Retfærdighed overgaar de Skriftkloges og Farisæers, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.“ (Matth. 5, 20.) „Den, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig.“ (Matth. 10, 22.)

Apostelen Peter skriver angaaende dette Emne: „Beviser i eders Tro Dyd, men i Dyden Kundskab, men i Kundskaben Afholdenhed, men i Afholdenhed Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudfrygtighed, men i Gudfrygtigheden Broderkærligbed, men i Broderkærligheden Kærlighed til Alle.“ (2. Petri 1, 5—7.)

Læres der noget Sted i Bibelen, at Frelse kan opnaas uden Gerninger? De Skriftsteder, som af nogle antages at fremsætte en saadan Lære, forstaa de ikke fuldkomment. Paulus og Silas sagde til Stokmesteren, da han spurgte, hvad han skulde gøre for at vorde salig: „Tro paa den Herre Jesus Kristus, saa skal du vorde salig og dit Hus.“ (Ap. G. 16, 31.) De vidste, at Stokmesteren ikke kunde have nogen virkelig Tro uden at adlyde Evangeliets Principper. At han adlød, viser følgende: „Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og aftoede deres Saar; og han blev selv straks døbt og alle hans.“ (Ap. G. 16, 33.)

Paa Pinsefestens Dag gentog Apostelen Peter disse Ord fra Profeten Joel: „Og det skal ske, hver den, som paakalder Herrens Navn, skal frelses.“ (Ap. G. 2, 21.) Men ved den samme Lejlighed befalede han dem alle at omvende sig og lade sig døbe. (38. Vers.) Paulus siger: „At Mennesket bliver retfærdiggjort ved Troen alene, uden Lovens Gerninger.“ (Rom. 3, 28.) Det er let at forstaa ved andre Bemærkninger, som han gør i samme Forbindelse, at han hentyder til den jødiske Lov og ikke til Retfærdigheds-Gerninger, ej heller til Evangeliets Ordinanser. Bibelen lærer intet Sted, at Tro uden Gerninger vil frelse Nogen.

Hvad Kundskab siger Bibelen er nødvendig til Salighed? En Kundskab om vor himmelske Fader og om vor Forløser. „Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.“ (Joh. 17, 3.)

Kan denne Kundskab opnaas uden ved at adlyde Guds Bud? Det kan den ikke. Apostelen Johannes siger: „Og derpaa vide vi, at vi kende ham, naar vi holde hans Bud. Hvo, som siger: Jeg kender ham, og holder ikke hans Bud, han er en Løgner, og i ham er ikke Sandhed.“ (1. Joh. 2, 3—4.)

Kan der være mere end een Vej til Frelse eller mere end eet sandt Jesu Kristi Evangelium? Nej. Frelseren lærte kun om een Vej, og han oprettede kun een Kirke. Han siger: „Jeg er Vejen, Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig.“ (Joh. 14, 6.) „Hvo, som ikke gaar ind ad Døren i Faarestien, men stiger andetsteds over, han er en Tyv og en Røver.“ (Joh. 10, 1.) Paulus siger angaaende Kristi eneste Evangelium: „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en Forbandelse.“ (Gal. 1, 8.) Den samme Apostel siger om Kristi Kirke: „Eet Legeme og een Aand, lige som I og ere kaldte til eet Haab i eders Kald; een Herre, een Tro, een Daab.“ (Ef. 4, 4—5.) Johannes advarer saaledes imod dem, som ikke lære Nødvendigheden af at forblive i Kristus eller at adlyde hans Lære. „Dersom Nogen kommer til eder og fører ikke den Lærdom, ham annammer ikke til Huse og byder ham ikke Velkommen; thi hvo, som byder ham Velkommen, bliver delagtig i hans onde Gerninger. (2. Joh. 10—11.)“

Hvis Ordinanser og Befalinger maa adlydes, hvorledes frelses da Menneskene ved Naade, som er en fri Gave? Evangeliets Frelse-Plan er givet af Guds Naade. Den er en Gave til Menneskene. Hvis vi nægte at adlyde, forkaste vi Gaven, der er vort eneste Middel til Frelse. „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggørelse for hver den, som tror.“ (Rom. 1, 16.)

Sandheder, som Guds Ord forkynde.

De Skriftsteder, som allerede ere nævnede, ere, hvad de guddommeligt inspirerede Apostle og Profeter have skrevet eller sagt. De vare Guds Ord til dem, thi disse Mænd „talte, som de vare drevne af den Hellig-Aand“. Og med mange andre Skriftsteder i Bibelen bevise de, at

Frelse er fri for Alle.

Alle Mennesker ere Syndere.

Herren indbyder alle Syndere til at komme til sig, og han lover dem Tilgivelse.

Syndige Mennesker kunne ikke frelse sig selv.

Ved Guds Naade alene opnaas Frelse.

Vi kunne kun blive meddelagtige i Guds fulde Naade ved at adlyde Kristi Evangelium.

Ved Lydighed forstaas at holde Budet saa vel som at tro.

Der findes ikke nogen anden Frelsens-Plan i Bibelen.

Frelse og Opdragelse.

Evangeliet, som frelser fra Synden, kan lignes ved et Opdragelses-Kursus, som frelser En fra Uvidenhed og dens Følger. De to ere hinanden saa lige, at hvis vi forstaa det ene, ville vi ogsaa være i Stand til at forstaa det andet. Somme Tider oprette rige Mænd offentlige Skoler, hvor alle, som ønske Undervisning, kunne modtage denne frit. Vi kunne sige, at ved disse Mænds Naade og Barmhjertighed modtage de, som benytte sig af Tilbudet, Undervisning. Men for at modtage denne Undervisning eller Opdragelse, der tilbydes frit, maa Skolens Regler efterleves, og ingen lader sig indskrive, som ikke er villig dertil. Efter Optagelsen som Elev maa de givne Forskrifter adlydes; ellers vil den søgte Undervisning aldrig opnaas, uagtet den er tilbudt Alle frit.

Noget lignende er det med Frelse i Guds Rige. Den tilbydes Alle frit, men for at gøre Brug deraf maa vi underkaste os Betingelserne for dette Tilbud, og disse ere Lydighed mod Frelserens Lære, som gjorde Frelsen fri for alle Mennesker.

Synd og Gæld.

Synd kan lignes ved en Gæld. Nogle gøre undertiden Gæld og ere ikke i Stand til at betale den. Lad os antage, at en Mand under saadanne Forhold var tilsagt af sin Kreditor, og at denne tilbød at eftergive ham Gælden paa visse Betingelser. Kunde en saadan Skyldner vente Eftergivelse af Gælden, hvis han ikke underkastede sig disse Betingelser?

Alle Mennesker ere Syndere for Herren, og de kunne ikke udfri sig selv fra deres Synder. Dog har Frelseren lovet dem Tilgivelse paa de Betingelser, at de adlyde hans Befalinger. Hvorledes kunne vi da forvente Tilgivelse, dersom vi ikke modtage Tilbudet og adlyde hans Ord?

De nyeste Udgravninger i Ægypten.

Professor Lieblein har i nogle Foredrag meddelt Resultaterne af de nyeste Opdagelser i Ægypten, navnlig de Fund, som ere gjorte i 1894—95 af Engelskmanden Flinders Petrie. Man opdagede ved de ara-

disse Landsbyer Palas og Tuk over 3000 Grave fra den ældre og yngre Stenalder. I disse Grave fandt man en Mængde Genstande, saasom Dyrefigurer (Løver, Harer, Nilheste, Høge etc.) samt Genstande, udskaarne i Elfenben, saasom Kamme, forsirede med Dyrefigurer, Dyrehorn osv., og som formodentlig dels tjente til at kæmme sig med, dels som Pynt; dette vidnede om, at Kvinderne allerede for 6000 Aar tilbage forstode at pynte sig; der fandtes ogsaa udskaarne Elefanttænder samt Ringe, hvilke Genstande formentlig vare bestemte til at ophænges som Prydelser. I en af Gravene fandtes en lille Genstand af Glas, hvilket beviser, at Glasset allerede var kendt i Ægypten, og at det altsaa ikke er en fønikisk Opfindelse. Af andre Fund kan nævnes Økser, Skraber, Mejsler, Stenringe og Harpuner, Pile- og Lansespidser. Flinteredskaberne fra den ældre Stenalder, saasom Dolke og Save, hvilke der dels tjente som Vaaben, dels som Værktøj, ere raat udførte, medens lignende Redskaber fra den yngre Stenalder ere meget smukt udførte. Ringe af haard Sten maatte være vanskelige at forfærdige og forudsætte teknisk Færdighed; man antager, at de ere udførte ved Hjælp af et Stykke Træ og Sand. I Gravene fandtes ogsaa en Mængde Vaser af haard Sten og Ler, og paa disse er der indridset Billeder af Baade eller Skibe, sædvanligvis med to Kahytter; ligeledes fandtes Tegninger af Sejl og Aarer, endvidere af Faner, der muligvis angave Baadens Ejer eller det Distrikt, hvor den hørte hjemme. Paa nogle Vaser er der indridset forskellige Tegn af rette Streger, hvis Betydning man endnu ikke har funden, og de have heller intet Sidestykke paa de ægyptiske Monumenter.

I en Grav, der skriver sig fra Overgangstiden mellem Stenalderen og Broncealderen, har man fundet en eneste Genstand af rent Kobber, nemlig en Dolk, samt enkelte Sølv- og Guldgenstande, saasom tynde Guldplader. Af Tegninger eller Udskæringer ses, at de Mennesker, som levede i Ægypten under Stenalderen, havde lyst, glat Haar. De vare altsaa ikke Negre og heller ikke egentlige Ægyptere; thi Stenalderens Mænd ere afbildede med spidst Skæg, hvilket ikke forekommer hos Ægypterne.

Opdagerne af disse Grave, Flinders-Petrie o. a., antoge, at de skreve sig fra et raat Folk, som fra Indien er indvandret til Ægypten; dette er dog fejlagtigt. Stenalderens Folk maa betragtes som Ægypternes Urfolk; de egentlige Ægyptere indvandrede mod Slutningen af Stenalderen.

I sidste Foredrag omtalte Professoren de Fund, der i 1897 vare gjorte af Franskmanden de Morgan, nemlig Kongegrave fra Ægyptens ældste historiske Tid. De fornemste af disse Fund vare gjorte ved Byen Nub eller Urab og ved Orbydos. Bikuben.

Den 15de Juni 1901.

Den evige Gud.

Worcester Spy har en Forfatter, Mr. Frank L. Phalen, som ugentlig skriver om religiøse Æmner i de Spalter, der ere betegnede „Redaktionens Bemærkninger". I et af de sidste Numre skriver denne Forfatter i en Artikel om „det uudsigelige Navn": „Guds Navn staar i Dag som et forskelligt Begreb fra den Gud, med hvilken Abraham og Lovgiveren Moses vare tilfredse."

Eftersom denne Fremstilling kommer fra en ortodoks Kilde, føle vi os i høj Grad interesserede, fordi de Sidste-Dages Hellige til forskellige Tider ere blevne brændemærkede af „Ortodoksien" (de saakaldte rettroende) som Kættere, ja endogsaa som Gudsbespottere, fordi vi paastaa, at Nutidens Begreb om Gud er i Strid med den bibelske Lære.

Mr. Phalen holder for, at den „hebraiske Jehova" var et Menneskelig Gud, som kom ned fra de nære eller fjerne Himle og besøgte sine særegne Venner for at se, hvorledes al Ting var, men at Videnskab og historisk Aabenbaring har gjort ham til en Umulighed; han siger: „De gamle Himle og den gamle Jord med de gamle Begreber om Guder og Dæmoner ere bortvegne i Tiden og den udstrakte Befæstning, som regeres af en evig Aand."

Det synes, som om Mr. Phalen mener, at denne Forandring skyldes Jesu Lære, og det er, hvor det ubegribelige fremkommer. Vor Herre var ikke alene ledet af den mest ophøjede Tro paa Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, men han var det udtrykte Billede af den „hebraiske Gud". Det nye Testamentes Gud er den samme som det gamle Testamentes, Himmelens og Jordens Skaber, vor Fader og vor Ven. Sandt nok ere Nutidens Begreber om Gud forskellige fra dem, som Abraham og Moses havde, men det er ikke sandt, at Forandringen skyldes Jesu og hans Efterfølgeres Lære. Der kan ikke lægges for stærk Vægt paa dette Faktum.

Det er ikke nogen uoverkommelig Besværlighed at udfinde Begyndelsen til dette Nutidens Begreb om Gud, af hvilket den teologiske Verden er saa stolt. Vi kunne følge det tilbage til Augustinus, som levede paa den Tid, da de neoplatoniske og stoiske Filosofer gjorde deres Indflydelse gældende paa Verdens Tankegang, og under disse Indflydelser antager hans Teologi ofte en bizar Form. Til ham blev de tre Personer i den berømte athanaiske Trosbekendelses tre Skikkelser, i hvilke den ene Gud aabenbarer sig i sine Forbindelser med Menneskene. Han paastod, at enhver af Personerne var Treenigheden, og endskønt Treenigheden bestaar

af tre Personer, ere de i Virkeligheden det samme Væsen. Og dette Begreb har endnu ortodoks Bekræftelse.

Intet nyt Lys er siden Augustinus' Forklaring bleven kastet paa dette kaotiske Billede af Guddommen af dets endægtige. Teologer i Almindelighed trøste sig ved Tanken om, at dens Dunkelheder ere dens højeste Udmærkelse. Den er en Kilde til splidagtige Lærdomme og almindelig Forvirring. Den hele Stillings Urimelighed ses maaske bedst i de frugtesløse Forsøg paa at undgaa Vanskeligheden ved at forklare, at Gud er en „uindskrænket Aand". Thi hvis en Aand er en Personlighed, er dette et modsigende Udtryk. „Uindskrænket" betyder uden Grænsemaal, medens Personlighed klarligen indbefatter Begrænsning. Intet kan lettere bevise den „ortodokse" Teologis Hjælpeløshed end en saadan Bestræbelse paa at forklare, hvad den til andre Tider erklærer ubegribeligt og selvfølgelig uforklarligt. Og dette er den elendige Karikatur af Guddommen, som Mr. Phalen holder op til Beundring som saa meget ypperligere end den „hebraiske Jehova", Abrahams og Moses Gud. Dette er da Videnskabens og den historiske Aabenbarelses Gave til Menneskene, som skal træde i Stedet for den Herre og Gud fra gamle Dage. Hvis der nogen Sinde i Menneskehedens Historie har været Trang til Proklameringen af Englenes Budskab: „Tilbeder den, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder", saa er det nu. Skabelsens Gud var ogsaa Patriarkernes og Israels inspirerede Lovgivers Gud, Profeternes og Kristi Gud, den Gud, som lever og regerer fra Evighed til Evighed.

Ankomst. Følgende Ældster ankom den 3. Juni: David W. Thomsen fra Ephraim, Utah; Niels L. Larson fra Afton, Wyoming; Andrew Anderson fra Murray, Utah, Alle i bedste Velbefindende. Vi byde dem et hjerteligt Velkommen.

Beskikkelse. Ovennævnte Ældster beskikkes til at virke i følgende Konferencer: D. H. Thomsen i Københavns, N. L. Larson i Øteborgs og And. Anderson i Stockholms Konference. Ældste N. Rasmussen, som siden den 22. April har besøgt Slægtninge i Danmark, kaldes til at virke i Trondhjems Konference. Lokal-Ældste Rudolf G. W. Herr kaldes til at virke i Københavns Konference.

Ældste Josef J. Cannon kaldes til at præsidere over Stockholms Konference og Ældste Enok C. Lybbert over Trondhjems Konference.

Forflyttelse. Ældste Niels O. Gyllenskog forflyttes fra Stockholms til Skånes, Julius B. Christensen fra Københavns til Aarhus', F. N. Christiansen fra Aarhus' til Trondhjems og Thomas A. Frederiksen fra Trondhjems til Kristianias Konference samt Lorenzo Andersen fra Island til Kristiania Konference.

Afløsning. Følgende Ældster ere hæderligt løste fra deres Missionsvirksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: Noah. A. Larson fra Kristianias, Charles C. Rønnow og J. M. Lauritzen fra Trondhjems Konference.

Uddrag af Korrespondance.

Det glæder os at kunne meddele „Stjernen"s Læsere, at vi fra Jerusalem have modtaget Brev fra Ældste Andreas Peterson; han meddeler deri, at han har redet i 8 Dage fra Damaskus til Jerusalem, og at han derfra har besøgt Jeriko og Bethlehem; hans Forventninger ere paa en behagelig Maade blevne overtrufne. Vi haabe i en nær Fremtid at kunne meddele nærmere Oplysninger angaaende denne interessante Rejse. Redaktionen.

Konferencen i Bergen.

Lørdag den 11. og Søndag den 12. Maj afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Lokalet i Kong Oscarsgade 5. Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 og aabnedes med Sang og Bøn, hvorpaa Præsident P. N. Garff bød de Forsamlede Velkommen og nedbad Guds Velsignelse over Konferencen. Følgende Ældster fra Zion vare til Stede: J. L. Mc. Murrin af det europæiske Præsidentskab; A. L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission; C. D. Fjeldsted af Præsidentskabet over de Halvfjerds; Søster Josefine Booth af den skotske Mission; F. M. Christensen, E. J. Bell, Anton H. Jensen, J. P. Fugal, Erastus Scowsen, John H. Berg, Peter Jensen, Josef Nielsen, Andrew A. Jensen, N. C. Mortensen, E. F. Jørgensen og Christian Frøisland.

Anton H. Jensen talte om Tegnene, Kristus gav sine Disciple. J. P. Fugal talte om Guds Rige. Præsident Skanchy sagde, at han var født i Trondhjem, og at han forenede sig med Kirken i sine unge Aar. Han havde rejst i mange Aar og prædiket Evangeliet paa Norges Kyster og glædede sig ved Lejligheden, han havde til igen at kalde Syndere til Omvendelse. Præsident Garff sagde, at han var Gud taknemmelig for Evangeliets Lys.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Morgen Kl. 10 og aabnedes med Sang og Bøn.

F. M. Christensen sagde, at Missionærerne længes efter Konference, hvor de kunne modtage aandelig Føde. Præsident A. L. Skanchy foreslog derpaa Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro

og Bønner samt Præsidentskabet over den europæiske Mission, A. L. Skanchy som Præsident over den skandinaviske Mission og P. N. Garff som Præsident over Bergens Konference; alle Forslag vedtoges enstemmigt. Præsident Mc. Murrin sagde, at vi burde lære Kirkens Organisation saa vel som Tros-Artiklerne og Evangeliets første Principper og sætte et godt Eksempel for vore Medmennesker. Koret sang en Salme.

Præsident C. D. Fjeldsted udtalte, at de Sidste-Dages Hellige paastaa det samme som de Hellige i gamle Dage, nemlig at de modtoge Aabenbaring fra Gud og forlade sig ikke paa Menneske-Visdom. De Sidste-Dages Hellige gøre Krav paa at have de samme Embedsmænd og den samme Fuldmagt, som fandtes i Apostlenes Dage; Josef Smith og Oliver Cowdery modtoge det aaroniske Præstedømme ved Johannes den Døber, og dette skal aldrig mere borttages fra Jorden; han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og sagde, at Jesus Kristus aabenbarede sig personlig til Josef Smith, samt at Gud endnu aabenbarer sin Vilje til sit Folk.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 4 og aabnedes med Sang og Bøn. Ældste Peter Jensen sagde, at det er gennem Aabenbaring, vi modtage Herrens Vilje angaaende hans Folk. John H. Berg talte om Josef Smiths Profetier, som ere opfyldte. Søster Booth sagde, at det er en stor Velsignelse, at Herren aabenbarer sin Vilje til os, og talte om Evangeliets første Principper. Koret sang en Salme. Erastus Scowsen sagde, at Mennesket frelses ikke ved Tro alene; men alle skulle dømmes efter deres Gerninger. Præsident A. L. Skanchy glædede sig ved Ældsternes Vidnesbyrd; de vare udsendte for at prædike Omvendelse, og de vare villige til at gøre det samt til at besegle deres Vidnesbyrd med deres Blod, om det var nødvendigt. Der er omtrent 2000 Ældster, som prædike Evangeliet i de forskellige Verdensdele. Præsident P. N. Garff sagde, at Apostlene gjorde ikke Krav paa at være uden Synd; ejheller gøre vi. Det er ved Lydighed, at vi opnaa Frelse. Han talte om Evangeliets Indlemmelses-Principper.

Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 8 og aabnedes som sædvanlig. Josef Nielsen sagde, at Konferencen var en stor aandelig Fest. Andrew Jensen udtalte, at vor Tro lærer os at være forenede. E. F. Jørgensen talte om Tro og Omvendelse. N. C. Mortensen omtalte Forløsningen, som var bragt ved Kristus. E. J. Bell bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Præsident Mc. Murrin talte om den store Fremgang, som de Sidste-Dages Hellige gøre næsten alle Vegne; omtrent 2000 Missionærer tilbringe 2 eller 3 af deres bedste Aar paa Mission; de forlade Fader, Moder, Søster, Broder, Hustru og Børn og opofre deres Midler og deres Liv, om det er nødvendigt, for at fremme Herrens Sag. Han

citerede Skriftsteder om, at Engle besøgte Jorden i gamle Dage, og bar Vidnesbyrd om, at de havde besøgt Jorden i vore Dage. Præsident C. D. Fjeldsted havde lyttet til Ældsternes Vidnesbyrd med stor Glæde. Han talte om de Helliges Velsignelser i gamle Dage og spurgte, hvad godt det vilde gøre os at se et Bord dækket med fine Retter, naar det ikke tillodes os at deltage i Nydelseu af dem. Og hvad Fordel have vi af at læse om de store Velsignelser, som blev de gamle Hellige tildelt, hvis vi ikke selv kunne modtage lignende. Han talte om Nebukadnezars Drøm og sagde, at den lille Sten, som omtaltes der, ruller fremad og vil fylde hele Jorden. Dette Folk bygger store Stæder og opdyrker store Landstrækninger; hvis de holde Guds Befalinger, ville de gøre endnu større Fremskridt.

Om Mandagen afholdtes Præstedømsmøde, hvor mange Lærdomme bleve givne, og Rapporterne udviste, at følgende Arbejde er bleven udført siden sidste Konference: 13,353 Skrifter og 652 Bøger udspredte; 13,145 Fremmedes Huse besøgte; 2,559 evangeliske Samtaler og 351 Møder afholdte; 17 døbte. Ældsterne bleve beskikkede til at arbejde som følger: i Egersund Erastus Seowsen og J. H. Berg; i Stavanger J. W. Christensen og E. J. Bell: i Hougersund Peter Jensen og Josef Nielsen; i Aalesund Anton H. Jensen og J. P. Fugal og i Bergen Andrew A. Jensen, N. C. Mortensen, A. F. Jørgensen og Christian Frøisland.

Om Aftenen Kl. 8 afholdtes et Søndagsskole-Møde, hvor de forskellige Klasser udviste deres Fremgangsmaade og modtoge gode Raad og Opmuntringer fra Præsidenterne A. L. Skanchy og C. D. Fjeldsted samt Søster Booth.

Tanker om Døden.

Hvis Evangeliet ikke var af uvurderlig Værdi som Leve-Regel — en Befæstning i Fristelsens Time, en Vejleder i Forlegenheder, en Begejstrer til Udførelsen af gode Gerninger — saa vilde det dog være en „kostelig Perle“, naar vi staa foran Døden, Graven og Evigheden. Ingen menneskelig Filosofi har nogen Sinde været i Stand til at indtage dets Plads. Ingen saadan Filosofi kan gøre det.

Det er Evangeliet, der har lært Menneskene ikke at sørge som de, der intet Haab have. Det har lært os, at Døden er kun en Forandring fra det nuværende dødelige Livs Tilstand til en anden, der er højere og mere fuldkommen; at den er Barnets Tilbagekomst hjem til Faderen efter en vel udført Mission. Den er ingen Tilintetgørelse; den er ikke nogen Opløsning af Bevidstheden; den er ikke Livets Ophør, men dets Fortsættelse.

Der findes udførlige Beviser i Evangeliet paa, at de, som med Tro-

fasthed have tjent Gud paa Jorden, ogsaa efter Døden ere beskæftigede paa denne Maade, at de føle Interesse for Guds Riges Anliggender paa Jorden, og at der eksisterer Midler, hvorved de kunne modtage Underretning om de Helliges Prøver og Sejre og deres Kamp og Strid i denne Tilværelse. Medens vi sørge over deres Bortgang, er der alt en Mulighed for, at de glæde sig i Genforeningen med de kære, som ere gaaede forud, og deres Bestræbelser vilde uden Tvivl være rettede paa at gøre denne Forening til Genstand for uudsigelig Glæde.

Her mødes Venner, og her skilles de, men det har ingen Indflydelse paa Forholdet imellem sande Venner. Døden er kun en midlertidig Adskillelse. Medens En forbliver i denne Tilværelse og en Anden maa gaa til den næste, ere dog begge i deres himmelske Faders Hus og i Virkeligheden kun adskilte ved et tyndt Slør. Naar dette borttages, efterhaanden som en og anden indgaar til den himmelske Sfære, vil Genforeningen vare for evigt, thi Døden er da ikke mere.

(Deseret News.)

Mange Aarsager!

(Fortsat fra Side 160.)

Hr. Taylder siger, at „naar vi læse Mormons Bog, finde vi intet deri" med Undtagelse af det, som er kopieret fra Bibelen, der kan tilkendegive, at den er en Aabenbaring fra Gud. Hvad skulle vi da sige om dens underfulde historiske Beskrivelser, dens paa hinanden følgende Historier om Dommere og Regenter, dens Beretninger om Krig og Lovs Overtrædelser, dens Forventning af Messias og Forhaabningens Opfyldelse? Og hvad skulle vi sige om de Fakta, at den bekræfter de gamle eller asiatiske Skrifter, og at dens Sprog paa flere Steder er bleven taget som et Bevis paa Udannethed og dens ugrammatikalske Udtryk som et Bevis paa dens sildige Oprindelse. Maaske vor Kritiker vil fortælle os, hvad Tid de gamle Skribenter begyndte at blive paavirkede af Nutidens Reglementer og grammatiske Anordninger. Faktisk ere andre Indvendinger lige saa intetsigende og grundløse som Spaulding-Historien, om hvilken Kritikeren siger: „Vi have uforfalskede og troværdige Beviser for dens virkelige Oprindelse, og dermed ender det bestridte Spørgsmaal".

De Sidste-Dages Hellige have ikke fremkaldt nogen Strid, de have modtaget Optegnelsen som hellig, de ere udenfor Striden, deres Vidnesbyrd og Erfaringer ere jævntløbende, og uden om deres Vidnesbyrd har Oldkyndigheden og andre Grene af videnskabelig Undersøgelse stadfæstet det Faktum, at længe før vor Historíes Begyndelse var det amerikanske Fastland befolket af mægtige Nationer, hvis Levninger og Kæmpeværker

ere fundne i en saadan Overflødighed, at de retfærdiggøre fremragende Mænds gunstige Betragtninger om denne Optegnelse, hvilken, fremkommet som den er ved en ulærd og uerfaren ung Mand, har afgivet en Løsning paa mangt et knudret Spørgsmaal, der er af større Værdi end alle de Lærdes Spekulationer.

„Mormonismen", siger vor Kritiker, „gør Krav paa vedvarende Aabenbaring." Hvad saa? Er Herrens Ord ikke ønskeligt, nødvendigt og væsenligt til Begyndelsen og Oprettelsen af Guds Rige paa Jorden, til hvilket saa Mange se hen og bede for? Indbilder han sig, at dette kan gøres ved at læse Skrifterne, eller skal det gøres af de eksisterende Kirke-Samfund eller af nogle af dem? Eller skulle Mænd ansøge Statens lovgivende Forsamling om Beskyttelse for et saa storartet Værk? Visseligen maa der være specielle Redskaber (Mænd) og overordentlige Meddelelser — ved Aabenbaring! Det hele Argument er fejlagtigt, eller, hvis det er korrekt, saa er Biblens Udbredelse alene nødvendig, og Bistand fra dens Fortolkere i Kirker, Kapeller og Opdragelses-Anstalter er overflødig, om end de koste nok saa meget.

Kritikeren siger, at „Mormonerne" nægte, at „Gud er en Aand" — de sige, at Mennesket blev skabt og endnu er i Guds Billede, Aand og Legeme, eller ogsaa er Hr. Taylders Bog (Bibelen) Usandhed; om Jesus sige de, at „han var Faderens Herligheds Afglans og hans Væsens udtrykte Billede"; med denne Tanke eller Aabenbaring ere alle Kritikerens Citater i Harmoni, og det er en lige saa stor Umulighed for det menneskelige Øje at se den menneskelige Aand, som det er at se vor store Fader, selv om hans Herlighed var saaledes beskygget, at lave Aander kunde iagttage ham.

Kritikeren giver en stor Plads til den store Apostel og Filosof Orson Pratt; men denne kan ikke saares af Vittighed og Sofisteri, endskønt lige saa sand efter Skrifterne, som Hr. Taylder er saarbar og hengivet til falsk Angivelse, Fordrejelse og selvgjort ugyldig Bedømmelse af en Mand som er bedre end han selv.

Kritikeren siger, at „Mormonismen nægter Aandens Tilværelse og gør Mennesket til en blot Materie." Det er ikke materielt; vi vide, at Mennesket er i Besiddelse af moralske og aandelige Egenskaber, og i Følge dets individuelle Begavelse er det ansvarligt for sammes Brug eller Misbrug, thi ethvert Menneske vil blive dømt efter og for „de Gerninger gjorte i Legemet, hvad enten samme ere onde eller gode."

Vor Kritiker siger, at „Mormonismen nedværdiger Mennesket og vanærer Gud." Er det da nedværdigende at fortælle Menneskene, at de ere udsprungne fra Guddommen, og at de skulle indvi alle deres Kræfter til at gøre denne Oprindelse al mulig Ære? Er det vanærende mod Gud at antage deres Forløsers Bøn, at „de maatte være eet med ham, ligesom han var eet med Faderen," og at de kunne (om de ere trofaste)

forvente at blive herliggjorte med den samme Herlighed, som han (Jesus) havde hos Faderen, før Verden var?

Kritikeren er besværet over, at „Mormonerne anmasse sig Præstedømmet," og at „Ingen ere Præster, medmindre de ere kaldte ved Aabenbaring." Men er det ikke mere anstændigt og mere lovgyldigt, end det er for Mænd at anmasse sig Præstedømmet ved deres egen Vilje? Er det ikke bedre at tro, at „Ingen tager sig den Ære, uden han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var?" Er det ikke ædlere at være i Stand til at sige: „Derfor ere vi Sendebud i Kristi Sted, som om Gud formanede formedelst os; vi bede i Kristi Sted; lader Eder forlige med Gud." (2. Kor. 5, 20.) Er det ikke bedre, at der siges til os: „I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder og sat eder, at I skulle gaa hen og bære Frugt, og eders Frugt skal blive ved; at hvad som helst I bede Faderen i mit Navn, skal han give eder?" (John. 15, 16.) O, min Ven, „dette Liggendefæ have vi i Lerkar, saa at den overvættes Kraft maa være Guds, og ikke af os." (2. Kor. 4, 7.)

Vor Kritiker tænker eller udviser i det mindste ved sin tvetydige Spot, at han tror, at i den apostoliske Uddeling kunde enhver døbe, give Haandspaalæggelse og uddele Nadveren uden Hensyn til Kaldelse eller Lovgyldighed, hvilke Handlinger i mangfoldige Tider ere blevne udførte og vedblivende udføres i Herrens Navn. Men guddommelig Bekræftelse til Embedets Forvaltning var nødvendig tidligere saa vel som nu for at gøre en Handling gyldig, ja, selv i større eller mindre Byer er officiel Sanktion nødvendig for vedkommende Embeders Udøvelse, hvor meget mere saa i Guds Rige!

Kritikeren er lige saa ubillig og uærlig angaaende Salvelsens Brug, som han er med Hensyn til mirakuløse Gavns Øjensynlighed. Bibelen (hans Bog) siger: „Er Nogen iblandt eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olje i Herrens Navn. Og Troens Bøn skal frelse den syge." Maatte vi sige her, at „hvad Gud har tilsammenføjet, lad intet Menneske adskille"; eller skal Kristi Eksempel efterfølges, som i sin sidste Velsignelse forjættede Apostlene, at de skulle „lægge Hænderne paa de Syge, og de skulle helbredes," og at „disse Tegn skulle følge dem, som tro."

I et andet Angreb paa Mormonismen siger vor fromme Kritiker: „De (Mormonerne) tilskrive en Kraft til Daabens Sakramente, saaledes som deres Embedsmænd forrette det, for hvilken vi intet Bevis have i Skriften," og dog siger han, efter at have kaldt Daaben et Sakramente, „den er kun en religiøs Ceremoni"; han drager saaledes Kristi Fuldmagt i Tvivl, der siger: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." Denne hellige, virkende, bydende og skønne Ordinanse kaldes „kun en religiøs Ceremoni" af denne antikristne Modstander, uagtet den er bekræftet med Eksempel,

Befaling og Brug, ja, endog Johannes' Daab blev forkyndt at være nødvendig for at fuldkomme alt, hvad Ret var.

I denne sidste Udgave (1900) siger Kritikeren, „at Polygami er bleven lært aabenlyst og praktiseret som en Pligt af Mormonerne," skøndt hele Verden — ham undtagen — ved, at det helt og holdent har været tilsidesat over ti Aar baade ved Loven og Kirkens Autoritet. Kritikeren citerer jublende fra Mormons Bog, men angaaende det samme Emne forglemmer han at citere 2. Sam. 12, 8. fra hans egen Rettesnor.

Kritikeren er ude af Sporet i hele sin Brochure, der er fuld af falske Fremstillinger, ubillige Slutninger og misvisende Angivelser, og han har sin Kundskab om Mormonismen fra Rygter og Formodninger. Den hele Række af Indvendinger hviler paa urigtige Betragtninger og er lige saa grundløs som Spaulding-Historien og hans Meninger om „Mormonerne" og deres Karakter. Nogle faa Ugers Ophold iblandt Folket i Utah vilde vise ham, at de ere et gudfrygtigt Folk, der elske Ret og Sandhed, ere hengivne og helligede til Jesu Kristi Tjeneste, tro paa Bibelen og modsætte sig med al Magt al umoralsk Opførsel, flittige i deres Livs-Opgave, selvopofrende for deres Religion, Kundskabsudbredere, som bygge Skoler og Kollegier, Velyndere af Kunsten og Elskere af Musik; de udgøre et Antal af omtrent en halv Million i Bjergenes Dale; de have sekulariserede Skoler, der ere gratis for alle, og i Søndagsskolerne opdrage de et hundrede og fem og tyve Tusinde Børn i Principper, der lede til det evige Liv; de udsende hvert Aar iblandt Nationerne omtrent et Tusind Missionærer for at forkynde Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse til en vantro Verden og opsøge stedse dem, som vente paa og virke for Menneskens Søns anden Tilkommelse og søger at opbygge hans herlige Rige, der skal bestaa evindelig.

(Millennial Star.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

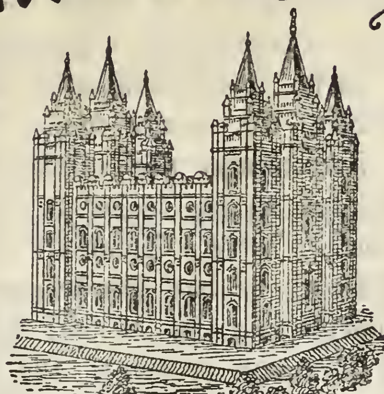
København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1ste Juli 1901. 50de Aargang.

Apostel Francis M. Lymans Ankomst-Hilsen.

Min elskede Broder, Platte D. Lyman, eders sidste Præsident, og hans Raadgivere, James L. Mc. Murrin og Henry W. Naisbitt, ere afrejste fra dette Land efter en lang og tilfredsstillende Mission; Ansvaret for den europæiske Mission hviler nu paa eders ringe Tjener for Kristi Skyld. For at Ældsterne og de Hellige maatte kunne forstaa min Stilling, vil jeg citere nogle faa Linjer fra mit Beskikkelses-Brev, som blev givet mig af Præsident Lorenzo Snow og hans Raadgiver, Joseph Smith: „Eftersom Ældste Platte D. Lyman er bleven afløst fra sit Arbejde for at rejse til sit Hjem, er De bleven kaldet og beskikket til at overtage hans Plads som Præsident over den europæiske Mission. Det vil være Deres Pligt som Præsident at overtage Bestyrelsen over Missionen og alle Forretninger, der staa i Forbindelse med den, at paase, at Evangeliet bliver prædiket saa meget som muligt i Landene, hvor Ældsterne nu befinde sig, og at benytte enhver Lejlighed, som maatte fremkomme, til at sende Evangeliets glade Budskab til Steder, hvor det endnu ikke er prædiket, eftersom Herren bereder Vejen. Kort sagt, vi ønske, at De vil gaa som en Jesu Kristi Tjener, fuldkommen beredt til at udføre enhver Pligt, som hører til Deres Kaldelse, og at De maa præsidere med Visdom og Værdighed over alle Kirkens Anliggender iblandt disse Nationer med Fuldmagt til at ordne alle Forretninger, henhørende dertil, og at gøre saadanne Forandringer og Beskikkelser, som De efter Herrens Aands Ledelse maatte anse nødvendige til Herrens Værks Velfærd og Udbredelse og til at advare Folkene i Deres Arbejdsmark, over hvilke De er beskikket til at præsidere.

Vi ønske at indprente paa Deres Sind, at Herrens Lov angaaende de Helliges Tiende bør ihukommes og læres baade af Dem selv og af Brødrene, som virke paa Konferencerne i Storbritanien og paa Europas Fastland, og at den største Sparsommelighed bør paanødes Ældsterne med Hensyn til de Midler, der maatte komme Dem i Hænde, ligesom ogsaa i Udførelsen af Forretninger paa Missions-Kontoret i Liverpool."

Disse ere mine Pligter, og jeg haaber ved Herrens Hjælp og hans Hellig-Aands Inspiration at være i Stand til at udføre dem; jeg stoler paa de præsiderende Ældster og paa Præstedømmet i Almindelighed, at de af al Magt ville hjælpe mig, saa at vort Arbejde i Herren ikke skal vorde forgæves. Jeg forventer at besøge alle Missionens Konferencer baade i Britanien og paa Fastlandet. Jeg ønsker ogsaa at ordne og at raadføre mig med Præstedømmet og at afgive mine Rapporter til Autoriteterne hjemme saa hyppigt og udførligt, som Lejligheden tillader. Den hele Missions Velfærd ligger mig paa Hjertet; jeg haaber at se den gaa fremad og trives, saa at dette store sidste Dages Værk maa opfylde og udrette alt, hvad Profeterne have talet, og det, som Herren ønsker. Jeg venter at blive bekendt med mange af de Hellige og at finde dem foretagsomme, trofaste, lydige og fremadskridende; de kunne forvente min Tro, mine Bønner og Velsignelser for deres Bedste; jeg haaber at opnaa deres, og jeg ønsker at se dem mere og mere interesserede i at yde Ældsterne deres Bistand ved at indbyde Slægt og Venner til vore Møder; jeg haaber at høre, at de holde „Visdomsordet"; jeg ønsker, at de maa forstaa Tiende-Princippet, at de maa være ærlige, fulde af Bøn, sande og levende, at de maa kunne samarbejde med det lokale og omrejsende Præstedømme saa vel som med mig i mit Kald som Præsident over denne store Mission samt med Profeter og Apostle i denne Uddeling.

Herren har givet os et stort Arbejde at udføre, og vi have et stort Program beredt for os. Vi ønske at virke i denne Retning med gensidig Tiltro og god Vilje, at vort Eksempel maa føles, hvor som helst vi befinde os, elskende Evangeliets Teori, men givende vort Liv til dets Udøvelse i vore egne Sjæle, saa vi maa have den Almægtiges Bifald.

Vi ville forblive hos eder saa længe, som Herren ønsker; vi ere her paa Grund af hans guddommelige Kaldelse og skulle forblive her, indtil han siger: det er „nok". Jeg beder, at I ville skænke mig eders hjertelige Medvirken, saa at Arbejdet kan vokse i vore Hænder, og der kan blive en stor Indsamling af dem, som skulle frelses.

Jeg beklager eders Tab af min Forgængers Erfaringer, skønt Arbejder-Skifte karaktiserer det sidste Dages Værk; men i alt saadant bør vi lære at overføre vor Kærlighed, Tro, Tillid og Understøttelse til hvem som helst, Herren maatte kalde til at befordre vort Velfærd og opbygge hans Rige. Naar vi gøre det, er alt, som det bør være, og

naar vi gøre det, beder jeg Faderen i Jesu Kristi Navn at tilsmile og velsigne eder alle.

Eders Ven og Broder i Evangeliet og for dets Forfremmelse
Francis M. Lyman.

Trondhjems Konference.

Lørdag den 18. og Søndag den 19. Maj afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Trondhjem; det første Møde blev afholdt i Lokalet Vesselsgade 26 og begyndte Lørdag Aften Kl. 8 med Sang og Bøn, hvorefter Præsident C. C. Rønnow fremstod og bød de Forsamlede Velkommen. Til Stede vare Missionærerne James L. Mc. Murrin af Præsidentskabet over den europæiske Mission; C. D. Fjeldsted af Præsidentskabet for de Halvfjerds; Søster Josefine Booth af den skotske Mission; A. L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission; C. C. Rønnow, Præsident over Trondhjems Konference; J. M. Lauritsen, T. A. Frederiksen, E. C. Lybbert, W. R. Skanchy, M. H. Knudsen, C. C. Binderup, C. J. Olsen, H. C. Larsen, C. O. Larsen, Parley Petersen, A. Nowell og J. M. Petersen.

T. A. Frederiksen udtalte sin Glæde over Lejligheden, han havde til at forklare Evangeliets første Principper. M. H. Knudsen talte om Frafaldet og Kirkens Genoprettelse i vore Dage. A. Nowell talte om, hvorledes Guds Tjenere møde Modstand i Verden.

Til Afveksling blev en Salme sunget.

Præsident J. L. Mc. Murrin talte derpaa (med J. M. Lauritsen som Tolk) om Forvirringen, som hersker i Verden angaaende det sande Evangelium, og paaviste, hvorledes dette kunde findes.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Morgen Kl. 10 i Goodtemplar-Lokalet paa Rosenborg og aabnedes med Sang og Bøn. Præsident C. C. Rønnow foreslog derpaa Kirkens almindelige Autoriteter, Præsidentskabet over den europæiske Mission, A. L. Skanchy som Præsident over den skandinaviske Mission samt E. C. Lybbert som Præsident over Trondhjems Konference til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Alle Forslag bleve vedtagne enstemmigt. H. C. Larsen og W. Skanchy bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder. Parley Petersen sagde, at enhver bør undersøge Evangeliet, før de ere i Stand til at dømme desangaaende. — C. J. Olsen talte om, at Ingen maa bygge sin Tro paa Mennesker, men paa den rette Grundvold.

Magnus Petersen sang en Tenor-Solo.

Søster Booth (med J. M. Lauritsen som Tolk) talte om dette Livs Ustadighed og Korthed; enhver bør søge efter Sandheden; hun viste,

hvorledes denne var at finde. — Præsident A. L. Skanchy talte om sine tidligere Erfaringer, hvorledes han fandt Sandheden, og hvorledes han blev forfulgt i sin Fødeby Trondhjem.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes om Eftermiddagen Kl. 4 og aabnedes med Sang og Bøn. Præsident C. D. Fjeldsted talte om, hvorledes Evangeliet var gengivet ved Profeten Josef Smith, hvorledes Præstedømmet var beseglet paa ham af dem, som besad det i gamle Dage, og at dette Værk er oprettet for at berede Vejen for Herrens Komme.

Koret sang Salmen Nr. 201.

J. M. Lauritsen talte om, hvorledes de Sidste-Dages Helliges Missionærer bleve udsendte, samt om Kraften, der fulgte dem i Udøvelsen af deres Arbejder.

Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Konferencens sidste Møde fandt Sted om Aftenen Kl. 8 og aabnedes paa den sædvanlige Maade. Præsident J. L. Mc. Murrin (med J. M. Lauritsen som Tolk) bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og beviste af Historien, at Sandheden altid har mødt Modstand; han nævnede Galilæo, som paastod, at Jorden var rund som en Kugle og bevægede sig i Rummet, og Kolumbus, som paastod, at der var Land paa den anden Side af Verdens-Havet. Han vidnede ogsaa om mange af Sandhederne, som findes i Bibelen.

Til Afvekslina sang C. J. Olsen og Magnus Pedersen en Duet.

Præsident A. L. Skanchy bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af det store Værk, som Gud igen har oprettet paa Jorden til Menneskenes Frelse.

C. C. Rønnow sluttede med at bære sit Vidnesbyrd. Han takkede de Hellige for deres Omgængelighed og den Hygge, de havde beredt ham, medens han havde været i Trondhjem, hvilket han vilde mindes, saalænge han levede. Han formanede de Hellige til Trofasthed og Standhaftighed i Evangeliet samt takkede de Forsamlede for deres Opmærksomhed under Konferencen. Konferencen sluttede med, at Koret sang „De Genløste“ og Taksigelse af J. M. Lauritsen.

Præstedømsmøde blev afholdt om Mandagen, hvor mange gode Raad og Lærdomme bleve givne af Præsidenterne, og hvor Missionærerne aflagde deres Rapporter over Værkets Fremgang i de forskellige Grene. Rapporterne udviste, at følgende Arbejde var bleven udført siden sidste Konference: 12,750 Skrifter og 885 Bøger uddelte; 10,423 Fremmedes Huse besøgte; 2,188 evangeliske Samtaler og 175 Møder afholdte; 13 døbte. Missionærerne beskikkedes til at virke i følgende Grene; i Trondhjem: E. C. Lybbert og W. R. Skanchy; i Christianssund: M. H. Knudsen og C. C. Binderup; i Ørelandet: C. J. Olsen

og H. C. Larsen; i Harstad: C. O. Larsen og Parley Peterson, og i Levanger: A. Novell og J. M. Petersen.

Et Søndagsskolemøde blev afholdt Mandag Aften Kl. 8, hvor et meget godt Program blev udført, og hvor Præsidenterne A. L. Skanchy og E. C. Lybbert talte opmuntrende til Skolens Lærere og Elever.

John Øjen, Skriver.

Konferencen i Stockholm.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference i Lokalet, Horsgatan 80, Stockholm, Lørdag den 24., Søndag den 25., Mandag den 26. og Tirsdag den 27. Maj 1901.

Nærværende vare følgende Missionærer fra Zion: Præsidenterne J. L. Mc. Murrin, A. L. Skanchy og C. D. Fjeldsted, Søster Josefine D. Booth, Ældsterne John Johnsen, Joseph J. Cannon, K. A. Anderson, Emil Ericson, A. H. Farley, J. L. Olson, C. A. Larson, Albert Swenson, J. N. Stohl, N. O. Gyllenskog, Joseph Felt, C. A. Mattsson, P. Sundwald jun., P. W. Ericson, G. W. Teudt, M. L. Lee, Nephi Wahlström, G. W. Forsberg, Niels Anthon, Angus Berlin, Erick Olson, Oley Anderson, A. F. Sørensen, P. G. Lundell, J. H. Hanson, Victor Johnson, R. A. Christenson samt C. H. Carlquist og Emil Anderson fra Gøteborgs og C. C. Rønnow og J. M. Lauritsen fra Trondhjems Konference.

Lørdagen den 24. afholdtes to Præstedømsmøder, hvor Missionærerne afgave Rapporter over de forskellige Grene samt over det Arbejde, der var bleven udført siden sidste Konference; de udtrykte alle deres Glæde over at være Sandhedens Budbærere.

I Aftenmødet Kl. 8 bare følgende Brødre kraftige Vidnesbyrd om Sandheden af det Budskab, de ere udsendte for at forkynde: P. Sundwald jun., N. Wahlström, M. L. Lee, J. Felt, K. A. Anderson, A. Berlin og P. G. Lundell.

Søndag den 25. Kl. 10 Formiddag. Præsident J. Johnson talte om Dagens Betydning samt om, hvad der foregik paa 1. Pinsedag. C. A. Larson var glad ved at samles med de Hellige og formanede alle til at leve saaledes, at den Hellig-Aand altid kunde paavirke dem til at gøre, hvad der var ret. Præsident C. D. Fjeldsted talte om „Mormonismen"; den var oprettet af Gud og ikke af Mennesker; Frelseren udsendte sine Disciple uden Forberedelse i nogen Undervisnings-Anstalter, men ikke desto mindre havde de den fornødne Myndighed til at løse og binde paa Jorden, saa Herren selv anerkendte den, og denne Myndighed er lige saa nødvendig i Dag, som den var før. Taleren

bevidnede, at de unge Missionærer besad denne Myndighed, og han formanede alle til at give Agt paa det Budskab, de forkyndte.

Søster Josephine Booth, med Ældste G. W. Teudt som Tolk, sagde, at i de to Aar, hun havde været paa Mission i Skotland, var hun kommen i Berøring med mange, som alle havde forskellige Meninger om Religions-Spørgsmaalet. Men hun havde i det hele taget fundet, at de alle mere eller mindre vare afvegne fra den sande Lære og bestred Aabenbaring fra Himlen, endskønt Bibelen udtrykkelig tilkendegiver, at Herren altid har talet til sit Folk gennem sine Tjenere, Profeterne.

Mødet Kl. 2 aabnedes som sædvanligt. C. C. Rønnow sagde, at endskønt de Sidste-Dages Hellige ere et foragtet Folk, lære de dog den eneste Vej til Salighed, og det staar ikke i Menneskenes Magt at forandre den. N. O. Gyllenskog talte om Grundprincipperne i Kristi Kirke; selv om en Engel vilde prædike dem anderledes, vilde de ikke blive antagne af Faderen. Niels Anthon talte om, hvorledes Folk i vore Dage sige, at hvis de havde levet paa Kristi Tid, vilde de have antaget hans Lærdomme; Frelseren sagde til Folket paa sin Tid, at de skulde prøve Læren og se, om han talte af sig selv eller af en anden, hvilket ogsaa vi sige.

Koret sang Salmen Nr. 184.

Præsident Mc. Murrin, med Broder Teudt som Tolk, beviste af Skrifterne, at Gud blot anerkender een Slags Daab, samt at de, som døbe spæde Børn, udføre en Handling, der er meget afvigende fra Kristi Lære, eftersom den foreskriver visse Principper, der skulle gaa forud for Daaben, og som spæde Børn ikke kunne fatte, langt mindre efterleve. Taleren lovede, at alle, som i Oprigtighed vilde undersøge Læren, skulde erfare, om den var sand eller ej.

Konferencen fortsattes Kl. 6. Efter at Mødet var aabnet paa den sædvanlige Maade, talte Joseph J. Cannon om den Glæde, der findes i Evangeliet, hvilken Verden ikke kender. Vi ere villige til at forlade vore Hjem og alt for at forkynde dette glade Budskab til vore Medmennesker. Vi have adlydt Grundprincipperne og ere ved Daaben indlemmede i Kristi Kirke; vort Ønske er nu at gaa fremad til Fuldkommenhedens Maal. Søster Booth talte, med Broder Cannon som Tolk, om de forskellige Organisationer, der findes iblandt de Sidste-Dages Hellige, hvorfra de Fattige besøges og hjælpes af den kvindelige Hjælpeforening. Ungdommen har ogsaa gensidige Uddannelses-Foreninger, hvor de belæres om Evangeliet saa vel som om andre nyttige Emner. De Sidste-Dages Hellige ere som et Hele meget bedre Folk, end man i Almindelighed antager.

Præsident C. D. Fjeldsted talte om Tilstanden iblandt de Sidste-Dages Hellige og formanede alle til at have indbyrdes Kærlighed til hverandre. Vor Fader viste os et herligt Eksempel paa dette Princip,

idet han gav sin enbaarne Søn som et Forsonings-Offer for den faldne Menneskeslægt.

Koret sang den 24. Davids Salme.

Præsident Skanchy talte dernæst om, hvorledes den sande Lære forfalskedes, samt om, hvorledes den i Følge Profetierne atter er bleven oprettet i vore Dage, og Forfølgelser synes at være en naturlig Følge af at annamme Sandheden. Præsident Mc. Murrin med Broder Anthon som Tolk takkede alle for deres Opofrelse for hans Skyld og erindrede dem om Løftet, at den, som giver en ringe Herrens Tjener kun et Glas koldt Vand, skal ingenlunde miste sin Løn.

Mandagen den 27. Kl. 11 afholdtes Medlems-Forsamling, hvor Nadveren blev uddelt, og hvor Kirkens Autoriteter foresloges og enstemmigt antoges. Præsident Skanchy talte om, hvorledes han i Forening med Præsident Fjeldsted med Glæde havde lyttet til de givne Rapporter, hvilke vare fuldkommen tilfredsstillende. Han omtalte deres Ærinde: om muligt at anskaffe større og mere indbydende Lokaler, som de Hellige kunde samles i for at udføre deres Gudsdyrkelse. Præsident Fjeldsted gav mange gode Raad og formanede de Hellige til at leve i Kærlighed med deres Tros-Søskende og være levende Lemmer paa Kristi Legeme, saa de ikke risikere at blive afskaarne og bortkastede.

Kl. 6 afholdt Søndagsskolen Konference; et Program udførtes af Eleverne paa en behagelig Maade og viste, at Søndagsskolen i Stockholm er i en blomstrende Tilstand, og at Børnene have gode og kompentente Lærere og Lærerinder. Præsident Skanchy roste Skolen for dens Fremgang og formanede Lærerne til ikke at trætte de smaa med lange Lektier eller Programmer. Taleren viste, hvilke gode Resultater der opnaas ved Søndagsskolen, og udtalte Haabet om, at de smaa maa beholde deres Renhed og Uskyld.

Tirsdag den 28. Kl. 11 Formiddag afholdtes et Præstedøms-Møde, hvor Missionærerne modtoge gode og tidssvarende Raad og Lærdomme samt bleve kaldede til at virke i følgende Grene; i Stockholm: Joseph J. Cannon, Nils Anthon, A. H. Farley og Joseph N. Stohl; i Eskilstuna: Gustav W. Teudt, C. L. Anderson jun. og Rudolph A. Christenson; i Uppsala: Joseph Jenson og Martin L. Lee; i Ørebro: Albert Swenson og Nephi Wahlström; i Westerås: P. G. Lundell og P. Sundwald jun.; i Solvsvarbo: Angus Berlin og Gustaf W. Forsberg; i Sundsvall: Peter W. Erickson og Oley Anderson; i Gottland: Joseph Felt og Joseph Olson; i Gefle: Carl A. Mattson og Abraham F. Sörenson samt i Luleå: Carl A. Larson og Victor Johnson.

De i Konferencen virkende 27 Missionærer have udført følgende Arbejde siden sidste Konference: 27,113 Skrifter og 82 Bøger udspredte; 34,226 Fremmedes Huse besøgte; 4,012 evangeliske Samtaler og 1,246 Møder afholdte samt 56 døbte og 27 Børn velsignede. G. W. Forsberg, Skriver.

Den 1ste Juli 1901.

Ydmyghed og Magt.

Ydmyghed er den ægte kristelige Aand; uden den har den sande Kærlighed, som Paulus saa smukt beskriver, ingen sikker Grundvold at hvile paa. Der kan intet Hovmod være i Himmeriges Rige. Jesus sagde: „Uden I omvende eder og blive som Børn, skulle I ikke indgaa i Himmeriges Rige. Derfor, hvo, som fornedrer sig som dette Barn, er den største i Himmeriges Rige." „Men," spørger En, „er Stolthed ikke nødvendig til Værdighed?" Jo, den Stolthed, der med Foragt ser paa enhver Nedværdigelse til uædle Handlinger, til upassende Ord og til urene Tanker; den Stolthed, som leder en Mand til Udmærkelse, ikke til at overgaa sine Brødre, men sig selv; den Stolthed, som siger: Jeg er visere, end jeg var i Gaar; jeg er stærkere, end jeg var i sidste Uge; jeg er bedre, end jeg var forrige Maaned; jeg besidder mere Medfølelse og Kærlighed til mine Medmennesker, end jeg havde i Fjor; den Stolthed, der ser ned, ikke med Foragt, men med Ønsket om at opløfte, der ser op, ikke med Misundelse, men efter et følgeværdigt Eksempel.

Kristus er det store Eksempel paa Ydmyghed; i hans Liv og Lære finde vi en fuldkommen Overensstemmelse. Disciplene bleve ofte formanede til at være ydmyge og ikke tragte efter menneskelig Udmærkelse; i Forbindelse hermed siger han: „Thi den, sig selv ophøjer, skal fornedres; og den, sig selv fornedrer, skal ophøjes." Embeds-Stolthed burde ikke findes i Kristi Kirke, og kun den, som er villig til at udføre en underordnet Stands Pligter, er værdig til Ansættelse i en Stilling, der udkræver Paalidelighed. Den, som ikke vil lade Andre herske over sig, er udygtig til at herske over Andre. Tidsalderens Fordomme have indpodet den Tænkemaade hos Folk, at en Person ophøjes saaledes ved at faa et Embede, at det bør eftertragtes, men i Kristi Kirke burde Embedet søge Manden, ikke Manden Embedet. Embeds-Søgeren er i Almindelighed uskikket til Embedet; thi han søger det ikke for at ære det, men for at det skal ære ham. Profeten Josef Smith sagde: „Vi have lært af Erfaring, at det næsten er alle Menneskers Natur og Tilbøjelighed, at de, saa snart de faa lidt af, hvad de anse for Myndighed, straks begynde at udøve uretfærdigt Herredømme." Hvor forskellig er ikke denne Aand fra Frelserens Lære! Da der var Strid iblandt Frelserens Disciple, angaaende hvem der skulde være den største iblandt dem, fortalte han dem, at „Folkenes Konger herske over dem, og de, som have Magt over dem, kaldes naadige Herrer. I skulle derimod ikke være saaledes; men den største iblandt eder være den yng-

ste, og den øverste som den, der tjener." En utilfredsstillende Tragten efter et Embede og den Ære, som antages at følge med et saadant, har foraarsaget Fald og Apostasi af mange fremragende Mænd i Kirkens tidligere Historie, og de samme Aarsager ville frembringe de samme Virkninger i alle Tilfælde og til alle Tider.

Enhver, som er kaldet ud fra Verden og har paataget sig Kristi Navn, burde ved Tro, Ydmyghed, Bøn og Opmærksomhed skikke sig saaledes, at han eller hun kunde udfylde enhver ansvarsfuld Plads, til hvilken de maatte blive kaldet, og de kunne være overbeviste om, at Herren ikke vil tabe dem af Syne, men gennem sine inspirerede Tjenere sætte hver af dem i den Stilling, til hvilken de ere forberedte, og hvortil deres Egenskaber passe. Et Menneske kan ikke sættes paa noget farligere Sted end paa en Tinde, hvor det staar i Fare for at blive svimmelt; jo større Højden er og jo hurtigere Ophøjelsen, des større er Faren for Fald.

Præstedømmet er et helligt Tillidshverv, for hvilket der maa gøres Regnskab, og det vil være godt for den, som bruger det i Ydmyghed, alene til Guds Ære. Alle, som ere kaldede til ansvarsfulde Stillinger, burde erindre følgende skønne Citat fra Pagtens Bog, 121. Kapitel, 34.—36. og 41.—42. Vers: „Se, mange ere kaldede, men faa ere udvalgte. Og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjerter ere de verdslige Ting hengivne, og de tragte efter menneskelig Ære, saa at de ikke kunne lære den ene Lektie, at Præstedømmets Rettigheder ere uadskilleligt forbundne med Himlens Kræfter, og at Himlens Kræfter ikke kunne kontrolleres eller bruges uden i Følge Retfærdighedens Principper. Ingen Magt eller Indflydelse kan eller bør udøves i Kraft af Præstedømmet uden ved Overbevisning, Langmodighed, Mildhed, Sagtmodighed og uskrømtet Kærlighed, ved Venlighed og sand Kundskab, som uden Hykleri og uden Svig skal storligen udvide Sjælen." A.W. i Imp. Era.

Ankomst. Den 17. Juni ankom følgende Ældster fra Zion: Aleksander Elquist fra Grantsville og J. S. Jørgensen fra Ephraim, Utah. Vi byde dem et hjerteligt Velkommen.

Beskikkelse. Ovennævnte Ældster beskikkes til at arbejde som følger: S. J. Jørgensen i Aarhus' og Aleksander Elquist i Gøteborgs Konference.

Afløsning. Ældste C. F. Olsen er ifølge eget Ønske afløst fra sin Missions-Virksomhed i Københavns Konference med Tilladelse til at rejse hjem paa Grund af finansielle Omstændigheder.

Om Børneopdragelse.

Ikke i noget Hjem finder man to Børn fuldkommen ens. Tvillinger have ofte stor Lighed, men adskille sig altid mere eller mindre i visse Punkter. De Forældre eller Lærere, som opstille en Mængde Regler og ville behandle deres Børn aldeles ens, begaa et Fejlgreb, der grænser til Forbrydelse. Thi medens det ene Barn trænger til den mest hensynsfulde, milde Behandling, vil en mere streng, bestemt Behandlingsmaade gøre mere godt ligeoverfor det andet. Forældre og Lærere maa bruge deres Autoritet med Forstand og Omtanke. Bange, forskræmte Børn trænge til en mildere og forsigtigere Behandling end haardnakkede Børn. Det er Barnets timelige og evige Velfærd, en Børneopdrager altid maa have for Øje, og Barnet skal altid føle, at det er elsket. Den, som ikke holder af sine Børn, er kommen paa en sørgelig uret Plads, hvis han er bleven Børneopdrager.

Den gamle Regel, at Barnets Vilje maa „brækkes" eller „bøjes", har været Grunden til mangen en sørgelig Affære. Der har været dem, som bandede, skræmte og plagede Sundhed og Forstand fra deres Børn for at faa bøjet deres Vilje. At bøje et Barns Vilje paa en slig haard, uforstandig Maade kan faa til Følge, at Barnet gaar ud i Livet med en livslang, uerstattelig Skade. Viljen skal opøves, oplæres og ikke „brækkes" eller kues, og de Impulser, som saa at sige ligge bag Viljen, skulle formes, dannes — med andre Ord: Barnet skal ledes, men ikke drives ind paa den Vej, dets Fødder i mange eller faa Aar ville komme til at betræde. Endog et lidet Barn lærer snart at elske, hvad Moder elsker. Kærlighed, Mildhed, Ærlighed, Aabenhed og Selvstændighed ere vigtige Faktorer i Karakterbygning, og hvis ikke Børneopdragelsen i Hjemmet og i Skolen gaar ud paa at opbygge Karakter hos Barnet, er den meningsløs.

Vore Børn skulle oplæres til Selvopofrelse, Gavmildhed og Sandhedskærlighed. Mangt et Barn er bleven skræmmet til en Løgn af sine alt for nidkære, strenge Forældre eller Lærere. Man skulde altid tale Sandhed til Børnene og altid holde sit Ord til de Smaa. Har man lovet Barnet noget, saa har Barnet ogsaa Ret til at faa det. Naar Barnet ser og erfarer, at vi ere ærlige i Ord og Handling og beflitte os paa at leve et Liv i Sandhed, vil det selv prøve at efterligne os. Eksemplets Magt er stor ligeoverfor vore Børn. Maatte vi altid betænke dette.

Gensidig Venlighed og Høflighed er af meget stor Betydning i Børneopdragelsen. Derfor bør ogsaa Forældre og Lærere være venlige og høflige mod deres Børn og formane Børnene til at være høflige og tjenstvillige mod Søskende og Kammerater saavel som til at „ære Fader og Moder". Høfligheden holder endog ens Vrede i Tømme, bringer

andre til at tænke samt tvinger ens eget „Jeg“ i Baggrunden. Man kan ikke begynde for tidligt med at lære Barnet Høflighed.

De Smaa, som vi kalde „vore Børn“, ere strengt taget ikke „vore“. De ere Guds Børn. Og det er lige saa sikkert, som at vi ere til, at vi skulle komme til at gøre Gud Regnskab for de Børn, han gav os. Naar vi paa den store Dag blive spurgt: „Hvor ere de Børn, jeg gav dig?“ saa ve os, hvis vi ikke med Sandhed kunne svare, at vi forsøgte at gøre vort Bedste for dem! At vi have samlet Rigdomme til vore Børn, skaffet dem Fornøjelser og hjulpet dem til ærefulde Stillinger, vejer lettere end Avner paa Herrens Vægtskaal, dersom vi have forsømt at lære dem at frygte og ære Gud. Bikuben.

Tolstojs Filosofi.

Den Udmærkelse, der af de gejstlige og verdslige Autoriteter for nylig er bleven den russiske Grev Tolstoj til Del, giver hans Synsmaade angaaende visse Emner særdeles Interesse. Maaske intet nulevende Menneske har haft en haardere Kamp for at finde Lys end han. Hvis han endnu er i Mørke angaaende mange af Livets Opgaver, er det ikke, fordi han har undladt i Oprigtighed at søge efter den Ariadne-Traad, der kunde lede ham ud af Labyrinten; det er snarere, fordi han i sit eget Indre har søgt at finde det, som kun kan findes udenfor den menneskelige Forstands Afkroge.

Angaaende Spørgsmaalet om Ejendoms-Retten er Tolstoj kommen til den Slutning, at Besiddelse er i sig selv syndig. Paa hvilken Maade han har naaet dette Resultat, er vanskeligt at sige. Andre før ham have dog frembragt en lignende Lære. De have paastaaet, at Mesterens Eksempel fordømte ikke alene den urette Brug af Rigdom, men Rigdommen selv. Tolstoj er gaaet til Yderligheder. En Mand eller Kvinde, som har en stor Ejendom, overtræder efter hans Opfattelse Guds Love, og at udgive Penge til Pynt er efter hans Mening en Synd.

Hans Ideer om de nuværende Regerings-Former ere ligesaa aabenbare. Han taler paa en fordømmende Maade om, at Stater opkræve Skatter; han siger, at i England, Frankrig, Amerika og i andre Lande med konstitutionelle Regeringer bestemmer den lovgivende Forsamling Skatternes Størrelse; at disse Forsamlinger, siger han, ere Folkets „foregivne Repræsentanter“, forandrer ikke Sagen, fordi Valgene kunne være saaledes organiserede, at „Parlamenternes Medlemmer ikke repræsentere Folket, men bestaa af faglærte Politikere, som intet andet Øjemed have end deres egen personlige Forfremmelse og deres Partiers Interesser; selv om de ikke ere det i Begyndelsen, blive de det, naar de faa

Sæde i Forsamlingerne". Selvfølgelig, mener Grev Tolstoj, ere alle Magthavere, hvad enten de ere blevne dette ved Fødsel eller ved Folkets Valg, i Virkeligheden Magtranere. Han kan ikke se, at en Regering er nødvendig, og han ser intet godt hos dem, der besidde Magt paa Grund af deres Stillinger i Samfundet.

Det er næsten patetisk at se en Mester-Forstand som Tolstojs saaledes famle i Mørke for at finde noget, hvorpaa han kan bygge sit Haab om Menneske-Racens Fremtid. Han finder Fejl ved alt det, der eksisterer, men kan ikke finde noget Substitut. Hvor forskelligt vilde ikke den ganske Verden synes ham, hvis han kunde se gennem det Lys, som Aabenbaring kaster paa den! Mange Fejl og Ufuldkommenheder findes i det menneskelige Samfunds-Livs Organisation; men der findes ogsaa Hjælpemidler for dem, og det er forsikret os ved den Almægtiges Ord, at alt vil i Tidens Løb blive genoprettet til Fuldkommenhed, og at Fremskridts-Arbejdet daglig gaar fremad. Dette er Aarsagen til, at de, som tro paa Evangeliet, ere Optimister, endskønt de kunne finde lige saa mange Onder omkring sig som Tolstoj, naar han omtaler den Verden, der omgiver ham. Og netop dette tilskynder dem til at gaa fremad med frimodige Hjerter for at medvirke til Menneskehedens Forbedring. De vide, at alt, hvad der udføres i denne Retning, vil frembringe Frugt i Overflødighed. Der er stor Forskel paa den Filosofi, som er af menneskelig Opfindelse, og den, som Evangeliet indeholder.

Den store Russer har endnu meget at lære. Iblandt andre Ting burde han anerkende, at Rigdom kan blive brugt til Menneskehedens Bedste lige saa vel som Forstanden, at Øvrigheder ere oprettede af Universets Herre, og at der ikke kan findes nogen god Orden eller Fremgang uden under en passende Regering. Tolstoj kan maaske ikke i dette Liv opnaa at forstaa dette, men han har mange Tilhængere, af hvilke ikke faa ere oplyste, unge og intelligente. Han har tilberedt en god Jordbund, i hvilken Sandhedens kosteligste Sæd turde finde Vækst og Næring. Hans Livs Arbejde kan ikke være forgæves.

Deseret News.

Den daarlige Vandringsmand.

„Jeg vilde gerne høre en Historie," sagde en letsindig Yngling til sin Lærer, „jeg afskyr alvorlige Sager og kan ikke taale at høre Prædiken."

„Saa hør da," sagde Læreren. „En Vandrer fyldte sin Randsel med god Mad og skønne Frugter; thi hans Vej vilde føre ham igennem en vidstrakt Ørken. De første Dage vandrede han gennem smilende, frugtbare Egne, men i Stedet for at plukke de Frugter, som Naturen her i

rigt Maal frembød til de Rejsendes Forfriskning, fandt han det bekvemmere at spise af de Levnetsmidler, han førte med sig. Snart naaede han Ørkenen, og efter at han havde vandret der nogle Dage, var hele hans Forraad opspist. Nu indtraadte en skrækkelig Nødens Tid, thi her var idel Ørken; her fandtes ikke engang et Græsstraa — kun det hede Sand. Efter at han saaledes i nogle Dage havde forsmægtet i alle Hungerens og Tørstens Kvaler, opgav han Aanden.

„Det var en stor Daare," sagde Ynglingen, „at han ikke tænkte mere alvorligt paa, at han skulde vandre gennem Ørkenen."

„Men handler du forstandigere?" spurgte Læseren i en alvorlig Tone. „Du er paa Livets Rejse, som fører til Evigheden. Nu er den Tid, da du skulde samle dig den rette Visdom og Gudsfrygts gyldne Frugter, men du er bange for Alvor og forspilder dit Livs Vaar ved værdiløse Adspredelser. Bliver du ved saaledes, vil det gaa dig paa samme Maade paa dit Livs Rejse, som det gik den tankeløse Vandringsmand."

„Mormonismens" Filosofi.

Af James E. Talmage, ved Utahs Universitet.

En Forelæsning, holdt efter Indbydelse og Auspicium af Denver filosofiske Selskab i Denver, Colorado, F. S. 14. Marts 1901.

Idet jeg fremstaar for eder ved denne Lejlighed, er det ikke min Hensigt at agere Missionær; saa vidt jeg forstaar Indbydelsen fra „Denver naturvidenskabelige Selskab", ønsker eller mener man ej heller dette. Uagtet mange Ord af vort rige engelske Sprog have tabt den store Fylde af deres oprindelige Mening, skinner dog Ordet „Filosofi" endnu stadig i Lyset af sin Afledning: at elske Visdom og Sandhed. Mine ydmyge Bestræbelser ville derfor gaa ud paa at fremstille for eder den tydelige og usminkede Sandhed angaaende det religiøse System, som er bekendt for Verden under Navn af „Mormonismen", og overlade til eders egen gode Dømmekraft at vurdere Vigtigheden af min Fremstilling.

Og hvis jeg i mine Bestræbelser paa at udføre denne Hensigt skulde komme i Strid med nogle af eders antagne Meninger og fastsatte Tros-Forskrifter, tvivler jeg ikke paa, at I ville tillade mig at give en tydelig Fremstilling og at have andre Meninger end I, ligesom I visseligen have Ret til at have eders egne Ideer.

Dog tror jeg, at en klar og fordomsfri Sammenligning mellem „Mormonismens" Lærdomme og andre kristne Sekters erklærede Tros-Bekendelser vil vise flere Overensstemmelser end Modsætninger, flere Ligheder end Forskelligheder.

Naar man har ønsket, at jeg skulde tale til eder om „Mormonismens" Filosofi, antager jeg, at man ikke venter nogen Diskussion om Kristendommen i Almindelighed eller dens Filosofi. Den „mormonske" Tros-Bekendelse, for saa vidt de Sidste-Dages Hellige have en erklæret Bekendelse, er fortrinsvis kristelig baade i Teori, Forskrift og Praksis. De kunne derfor passende spørge, hvori „Mormonismen" adskiller sig fra andre bekendte Samfund — kort sagt, hvad er „Mormonismen"?

Lad os først erindre, at Udtrykket „Mormon" med dets Afledelser er ikke den officielle Benævnelse paa det Samfund, med hvilket det i Almindelighed forbindes. Dette Navn blev i Begyndelsen af Kirkens Modstandere anvendt som et Spottenavn, i Virkeligheden et Øgenavn; det havde uden Tvivl sin Oprindelse fra en mærkværdig Bog, som Josef Smith i Kirkens Begyndelse havde udgivet, nemlig Mormons Bog. Ikke des mindre antog Folket Navnet, der var blevet dem paanødet. Organisationens rette Navn er „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige". „Mormonismens" Filosofi indeholdes i dette Navn. Folket gør Krav paa, at dette Navn blev givet ved Aabenbaring, og at det derfor ligesom andre Navne, Gud i Følge Skrifterne har givet, er baade Navn og Titel forenet. Kirken nægter at følge noget Banner af menneskelig Oprindelse; den anerkender intet dødeligt Navn som en Del af sin Titel og afviger saaledes fra Lutheranerne og Wesleyanerne, Kalvinister og Mennoniter og mange andre, som alle, uagtet deres Organisation kan være fortjenstfuld, deres Lærdomme ophøjede og deres Skikke gode, erklære, at de ere Mænds Efterfølgere. Den er ikke Mose Kirke eller Profeternes, den er ikke af Paulus eller Kephas, af Apollos eller Johannes; ej heller er den Josef Smiths eller Brigham Youngs Kirke. Den fremhæver sin stolte Fordring som Jesu Kristi Kirke.

Den nægter at bære et Navn, der antyder nogen besynderlig Lære, og den er saaledes forskellig fra den katolske, protestantiske, presbyterianske, kongregationalistiske, unitarianske, metodistiske og Baptist-Kirken; dens eneste Udmærkelse ved Navnet er Jesu Kristi Kirke.

I mine Bestræbelser for paa en kort og tydelig Maade af fremsætte denne Organisations vigtigste Lærdomme for eder kan jeg ikke gøre noget bedre end at citere de saakaldte Tros-Artikler af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der under dette Navn have været bekendte for Verden i mere end 50 Aar.

1. Vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus, og paa den Hellig-Aand.

2. Vi tro, at Menneskene ville blive straffede for deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelser.

3. Vi tro, at alle Mennesker formedelst Kristi Forsoning kunne blive frelste ved ad adlyde Evangeliets Love og Ordinanser.

4. Vi tro, at disse Ordinanser ere: 1) Tro paa den Herre Jesus

Kristus. 2) Omvendelse. 3) Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse. 4) Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

5. Vi tro, at Mænd maa kaldes af Gud ved Inspiration og ordineres af dem, som ere rettelig bemyndigede til at prædike Evangeliet og forrette sammes Ordinanser.

6. Vi tro paa den samme Organisation, som fandtes i den oprindelige Kirke, nemlig: Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder, Lærere og Diakoner o. s. v.

7. Vi tro paa det evige Evangeliums Kræfter og Gaver, nemlig: Tungemaalsgaven, Profeti, Aabenbaring, Syner, Helbredelse, Udlæggelse af Tungemaal o. s. v.

8. Vi tro paa Guds Ord, saaledes som det er nedskrevet i Bibelen, for saa vidt det er rigtigt oversat; vi tro ogsaa paa Guds Ord, nedskrevet i Mormons Bog.

9. Vi tro alt det, som Gud har aabenbaret, alt det, som han nu aabenbarer, og vi tro, at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting, henhørende til Guds Rige.

10. Vi tro paa den virkelige Indsamling af Israel og paa Genbringelsen af de ti Stammer, at Zion vil blive grundlagt paa det vestlige Fastland (Amerika), at Kristus vil personlig regere paa Jorden i et Tusind Aar, og at Jorden vil vorde fornyet og modtage sin paradisiske Herlighed.

11. Vi fordre den Rettighed, uforstyrret at dyrke Gud den Almægtige, i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende, og indrømme alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede, hvor og hvad de behage.

12. Vi tro, det er rigtigt at være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt at adlyde, ære og opretholde Lovene.

13. Vi tro, at enhver bør være retskaffen, sanddru, kysk, velgørende, dydig, oprigtig og gøre godt mod alle. I Sandhed, vi kunne sige med Paulus, at vi „tro alt", vi „haabe alt", vi have udstaaet meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive i Stand til at „udholde alt". Vi eftertragte alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.

Denne korte Fremstilling udkom med Josef Smiths Underskrift — den Mand, om hvem de Sidste-Dages Hellige tro, at han var Redskabet i Guddommens Hænder til at genoprette Kristi Kirke paa Jorden i denne Tidernes Fyldes Husholdning. Dog maa Ingen tænke, at Tros-Artiklerne, som jeg har oplæst for eder, ere eller erklæres at være en fuld Kodeks af Kirkens Lærdomme, thi en af „Artiklerne" erklærer, at Tro paa vedvarende Aabenbaring fra Himmelen er et af „Mormonismens" Karaktertræk. Men det kan fremhæves, at ingen, selv den ubetydeligste Lærdom er bleven kundgjort, der selv ved en fordrejet Fortolkning kunde blive betegnet som værende i Strid med denne tidlige

Tros-Erklæring; ej heller har Kirken modtaget nogen Aabenbaring, der er i Strid med tidligere Aabenbaringer til denne eller til nogen tidligere Uddeling.

Overfor de fleste Erklæringer i Tros-Artiklerne kunne ikke faa kristne Sekter, overfor mange af dem alle kristne Organisationer vise Lydighed. Tro paa et højeste treenigt Væsens Tilværelse og Magt; Tro paa Jesus Kristus som Menneskehedens Frelser og Genløser; Tro paa Menneskenes individuelle Ansvarlighed for deres egne Handlinger; Tro paa Antagelsen af den hellige Skrift som Guds Ord; Tro paa Rettigheden til at dyrke Gud efter Samvittighedens Bydende samt Tro paa alle moralske Dyder; — disse Principper ere Kristenhedens almindelige Ejendom. Der ligger ingen særlig „Mormon"-Fortolkning til Grund for de Sidste-Dages Helliges Forstaaelse af disse Tros-Principper, kun en bestemt Tydelighed og Bogstavelighed i deres Antagelse — grov Bogstavelighed og ulutret Materialisme, som nogle Modstandere have kaldt det.

Evangeliets Plan, saaledes som den antages og læres af de Sidste-Dages Hellige, er yderst tydelig, ja, skuffende i sin Tydelighed for det Sind, der søger sin eneste Tilfredsstillelse i Mysterier, og for den, der elsker Metaforer, Symbolisme og Forstillelse mere end Sandheden, der ikke behøver saadanne Prydelser. Kirken lærer, at skøndt menneskelig Lærdoms Visdom er noget af det mest ønskelige her paa Jorden, er den dog ikke nødvendig for at forstaa Evangeliet, og at den, der prædiker Ordet, maa være begavet paa en anden Maade end den lærde Skolastiker. „Mormonismen" er ikke mindre for den vejfarende end for den lærde; den besidder en Letfattelighed, hvorved den passer lige saa godt for den ene som for den anden. Nogle faa særegne „mormonske" Grundsætninger kunne maaske undersøges med Fordel.

„Mormonismen" erklærer sin ubetingede Tro paa Guddommen som den hellige Treenighed, bestaaende af Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand; enhver af disse tre som en særskilt og individuel Personlighed; baade Faderen og Sønnen som Personligheder, der besidde Aander og udødelige Legemer; den Hellig-Aand som et aandeligt Væsen.

(Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

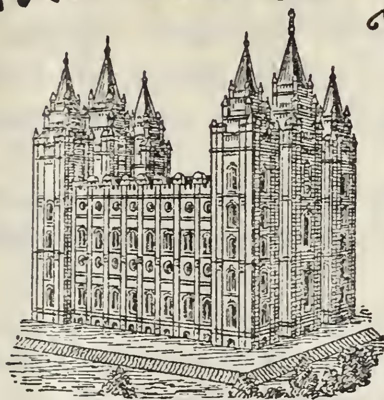
København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15de Juli 1901. 50de Aargang.

Tale af Apostel Anthon H. Lund

ved den 71. Aarskonference, afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City Fredagen den 5. April 1901.

Det glæder mig at se saa mange af de Hellige til Stede paa vor Konferences første Dag, og jeg har glædet mig ved at lytte til Brødrenes Raad og Formaninger. Den sidste Talers Bemærkninger gjorde et dybt Indtryk paa mig. Han vidnede om, at de ledende Mænd i Kirken ere ydmyge. Apostlene have nylig afsluttet deres Kvartalskonference, og et af de Emner, der blev omhandlet, var Ydmyghedens Princip. Af de forskellige Udtalelser fremgik det, at for at gøre Fremgang i Guds Rige er det absolut nødvendigt at stræbe efter Ydmyghed. Jeg kan ogsaa bære Vidnesbyrd om, at de tolv Apostle ere enige og søge at være eet i Gerning og Tanke med det første Præsidentskab. Da Broder Cowley læste fra Aabenbaringen, i hvilken der meddeles os, at Fortidens Disciple nærede Nag til hverandre, kunde jeg ikke undgaa at glæde mig ved Tanken om, at det kan siges om Nutidens Apostle, at de ere enige, og det var ønskeligt, at det samme kunde siges om hele Israel. Vi vide, at der forlanges af os, at vi skulle være enige; thi dersom vi ikke ere enige, vil Jesus ikke anerkende os. I en af Aabenbaringerne siger Frelseren:

„Men sandelig siger jeg eder, underviser hverandre efter det Embede, hvortil jeg har beskikket eder,

Og lader enhver agte sin Broder lige med sig selv og øve Dyd og Hellighed for mig.

Og atter siger jeg eder, lader enhver agte sin Broder lige med sig selv;

Thi hvilken Mand iblandt eder, der har tolv Sønner, og gør ingen Forskel mellem dem, og de tjene ham i Lydighed, og han skulde sige til den ene: Vær du klædt i kostelige Klæder, og sid du her, og til den anden: Vær du klædt i Pjalter, og ser paa sine Sønner, kan sige: Jeg er retfærdig?

Se, dette har jeg sagt eder som en Lignelse, og saaledes er det med mig. Jeg siger eder: Værer eet, og dersom I ikke ere eet, ere I ikke mine."

Dette forlanges ikke alene af de Tolv, men af alle de Hellige. Dersom vi vente, at vor Herre og Frelser skal kendes ved os og antage os som sine Børn, maa vi vise ham, at vi ere eet, ikke alene i Tro, men ogsaa i vore Gerninger og i vor Opførsel mod vore Medmennesker. Herren har altid fremhævet Nødvendigheden af Enighed. I sine sidste Formaninger til sine Disciple paapegede Frelseren med stor Bestemthed, hvor betydningsfuldt det var for de Hellige at være enige. Han ønskede, at de maatte blive eet, ligesom Faderen og han vare eet, og bad til sin Fader i Himlen, at dette maatte ske. Enighed har i alle Tidsaldre været et af de Helliges Karaktertræk. Som Sidste-Dages Hellige burde vi stræbe at være forenede, forenede med hverandre indbyrdes saavelsom med Kirkens Præsidentskab. Lad os lytte til deres Raad og formanende Ord og anvende dem i det daglige Liv, og lad ikke den ene overse den anden.

Dersom et Menneske erhverver sig mere af denne Verdens Gods end et andet, burde dette ikke gøre ham hovmodig og have til Følge, at han betragter sig bedre end sin Broder. Husk paa Ordsproget, som siger, at „Hovmod staar for Fald". Der burde ikke være nogen Standsforskel mellem de Sidste-Dages Hellige, og jeg tror heller ikke, at vi i Almindelighed lide af denne Fejl; men nu og da ser det ud, som om Hovmodsfølelsen gør sig gældende iblandt os paa en iøjnefaldende Maade. Forleden Dag havde jeg den Fornøjelse at være til Stede ved en Fødselsdagsfest, der til Ære for Præsident Snow var arrangeret af de Brødre, som arbejdede i Templet. I en Samtale med en af vore Biskopper ytrede jeg, hvor behageligt det var at iagttage, med hvilken Frihed og Ugenerthed de, som ikke vare formuende, blandede sig mellem dem, der vare bedre stillede, saaledes som Brødre og Søstre skulle gøre, og han sagde: „Jeg har hørt Nogle sige, at der er Standsforskel iblandt os, og Mænd, som ere rige, beskyldes for at ringeagte deres Brødre; men jeg har aldrig lagt Mærke til dette." Denne Mand er meget velhavende, men han anser sig ikke af den Grund bedre end hans mindre formuende Brødre.

Det er min Anskuelse, at Rigdom i Almindelighed gør Folk hov-

modige og stolte. Dersom Herren velsigner os med timelige Rigdomme, burde det ikke have en saadan Virkning paa os. Det er ikke altid deres Skyld, som ere velhavende, at der somme Tider opstaar en Rangforskel mellem dem og deres mindre bemidlede Brødre. Vi, som ikke have meget af denne Verdens Gods, ere heller ikke helt fri for at være stolte. Dersom f. Eks. en Broder, med hvem vi have været godt kendt, og som har erhvervet sig flere Midler end vi, skulde gaa forbi os og af Vanvare undgaa at hilse, ere vi straks tilbøjelige til at kritisere ham og gøre den Bemærkning om ham, at han, fordi han er mere velhavende end vi, ikke vil lægge Mærke til os. Han er maaske fuldstændig uskyldig, men vi vedblive at nære disse Følelser mod ham, og vi blive fremmede for hinanden. Dette burde ikke være Tilfældet. Vi burde elske hverandre og fremfor alt være enige. Der er ingen Rangforskel blandt dem, som virke i Templerne; det er noget, der er fuldstændig ukendt der. Naar vore Missionærer gaa ud og forkynde Evangeliet, hænder det undertiden, at en ung Mand, hvis Forældre ere rige, kommer til at arbejde sammen med en anden ung Mand, hvis Forældre ere ubemidlede; men dette fjerner dem ikke fra hinanden eller bevirker, at den rige Mands Søn ser den fattige over Hovedet. De følges ad, naar de gaa ud med Skrifter; de bede og holde Møder sammen og leve sammen som Brødre. De glemme, at den ene har flere Midler end den anden, og hellige al deres Tid og Opmærksomhed paa den Sag, de virke for. De samme Følelser, som gøre sig gældende blandt Missionærerne indbyrdes, og som give sig til Kende i Guds Templer, burde ogsaa kunne mærkes iblandt eder i eders daglige Liv.

Lad os ikke glemme de Paamindelser, vi have faaet med Hensyn til Ydmyghed. Tro ikke, at Ydmyghed er i Strid med Storhed. Tværtimod! Ingen har opnaaet Storhed uden at være ydmyg. Verdenshistorien indeholder Navne paa store Mænd, som ikke fortjene denne Titel. For at være en stor Mand kræves der, at vedkommende er original. En saadan Mand maa ikke ligne Massen af Folket. Han maa besidde en eller anden Ejendommelighed, der gør ham forskellig fra andre, og denne Ejendommelighed eller dette Karaktertræk maa være af en saadan Beskaffenhed, at det har en gavnlig Indflydelse paa Menneskene. Tag f. Eks. Frelseren, som Præsident Snow henviste til i Formiddags. Han blev født i en Krybbe i Bethlehem. Han tragtede ikke efter denne Verdens Gods. Han kom her for at udføre en Mission. Han var ydmyg i sin Optræden og i alle sine Handlinger, og alligevel var han den største blandt alle paa denne Jord. Den samme Egenskab besad Profeten Joseph. Han var ydmyg og paa samme Tid en stor Mand. Jeg betragter ham som den største i det 19. Aarhundrede. Menneskene ville undersøge og studere de Sandheder, han udtalte og frembragte ved Guds Hjælp og Bistand, og man vil anerkende deres Værdi.

Hans Efterfølgere have ligesom han været ydmyge Mænd og tillige store Mænd, og dersom vi vente at blive fremragende her paa Jorden, maa vi ikke glemme at være ydmyge. Vi hige efter Ophøjelse og Herlighed, men før vi naa Maalet, maa vi først gaa gennem Ydmyghedens Dal og derpaa stige gradvis opad.

Vi maa udvikle disse Dyder iblandt os. Vi maa stræbe efter Enighed i vor Midte. Lad det være vor Opgave at bedømme Mænd efter de store og gode Gerninger, de have udført, og ikke efter deres Rigdomme. De Tolv have modtaget Kaldet fra Herren; de føle sig ikke opblæste og stolte, fordi det er faldet i deres Lod at indtage et højere Sæde i Synagogen; men de indtage deres Stilling med Frygt og Skælven, bange for, at de ikke skulle være i Stand til at udføre deres Kalds Pligter. De modtage Kaldet med Forstaaelse af, at det gør dem til de Helliges Tjenere, og de prøve paa at leve saaledes, at de kunne tjene dem og deres himmelske Fader.

Det er ikke min Hensigt at optage mere Tid. Jeg ønsker kun at indpræge paa eders Sind, hvor vigtigt det er, at vi forblive enige. Enighed vil gøre os stærke og sætte os i Stand til at føre og vinde Slagene, som vi vente at skulle deltage i. Jeg bærer Vidnesbyrd om, at dette er Guds Rige og Stenen, som Daniel saa. Lad os bestræbe os for at besidde Stenens Egenskaber: Sammenhold og Styrke. Gud velsigne eder alle. Amen.

Nyt Lys fra babyloniske Optegnelser.

Professor i Assyriologi ved Berlins Universitet, Delitzsch, som maaske er den ledende Autoritet paa den babyloniske Litteraturs Omraade, holdt for kort Tid siden et Foredrag i den tyske Hovedstad om de for nylig fra Kile-Skriften gjorte Opdagelser til Videnskabens Berigelse. Vi meddele efter „Kreuzzeitung" følgende Udtog af Foredraget:

Babylonia er Lertavle-Litteraturens Hjemstavn, hvad det ogsaa er for Billeder i brændt Ler for Engle, Kerubim og Serafim. Nogle af Billederne, som findes paa disse Tavler, svare fuldstændig til Bibelens Fremstilling af disse Væsner. Dæmoner og Djævle ere afbildede i de afskyeligste Former, og Kampe mellem Lysets og Mørkets Engle ere tegnede paa den livagtigste Maade. Det kongelige Bibliotek, der er afdækket, er af uvurderlig Værdi. De historiske Beretninger om de forskellige Kongers Regering bleve nedskrevne paa Ler-Prismaer, der havde otte og somme Tider ti Sider; men andre Ting bleve ogsaa omtalte; det blev skrevet med en fin Stift paa det fugtige og bløde Ler, som derpaa hærdedes ved Brænding. Kong Salmanasers Bibliotek viser, at Folk paa denne Tid tænkte og følte omtrent, som vi gør i Dag. En Hofmand

forsikrer Kongen, at han daglig beder for hans og hans kongelige Moders Velfærd. En gammel Tjener beder Kongen om at ansætte hans Søn som en af sine Pager, og han forsikrer sin kongelige Herre, at hvis hans Ønske opnaas, vil han falde ned paa sit Ansigt.

Vi have Babyloniernes hele Visdom paa de offentlige Bibliotekers store Tavler. I et episk Digt om Skabelsen findes væsentlig de samme Ideer som i første Mosebog, og den babyloniske Beretning om Syndfloden er af større Originalitet end selve den bibelske Beretning; den samme etiske Grundtanke og Klage, fuld af Sorg, Fortrydelse og Omvendelse, den samme Søgen efter Naade og Forløsning, som vi finde i Davids Salmer, træffe vi ogsaa i Babyloniernes Salmer. Ligesom i det gamle Testamente spørger Præsten Manden, som lider, angaaende hans Synder, om han har krænket sin Næstes Hustru, eller om han har undladt at adlyde den broderlige Kærligheds Lov. Vi finde en Overflødighed af Forretnings- og Giftermaals-Kontrakter og lærde Diskussioner, som give os en klar Ide om den Tids Kultur. Vi modtage Oplysninger om, at en Mands Svigersøn fik ikke alene Datteren, men ogsaa et vist Antal Kvæg, og at Huslejen paa den Tid varierede fra 12 til 29 Mark (tysk). En af de værdifuldeste Kunstgenstande fandtes i Nebukadnezars Palads; det var en Statue af en hvid Løve med en gul Manke, den var af brændt Ler og dannet af et stort Antal Tavler.

Det er et højst mærkeligt Faktum, at den babyloniske Civilisation næsten stod stille i omtrent sytten Hundrede Aar. Det er ogsaa højst besynderligt, at Babylonierne, der ligesom alle semitiske Folkeslag oprindelig vare Monotheister, i over tre Tusind Aar øvede Billeddyrkelse og det mest udprægede Flerguderi. Dette maa tilskrives Indflydelse fra Summarianerne, hvem vi ogsaa skylde Inddelingen af en Time i 60 Minutter og Dyrekredsens Inddeling i tre Hundrede og tres Grader. Vi kunne finde Beviser paa denne Kultur lige op til det femte Tusind Aar før Kristi Fødsel ved Hjælp af denne underfulde Kile-Skrift-Litteratur. Delitzsch ender med at sige: „Som fra Babels-Taarnets Top kunne vi betragte Jordens Nationer; men vi kunne i Særdeleshed betragte denne Gud i sin himmelske Herlighed, for hvilken et Tusind Aar er som een Dag, der forsvandt i Gaar som en Nattevagt.“

Om Søvn. Er det klogt af et Menneske at nægte sig selv den nødvendige Søvn og sove nogle Timer mindre i Døgnet for at kunne udføre noget mere Arbejde? Paa dette Spørgsmaal gav en berømt Videnskabsmand nylig følgende Svar:

Nej, det er en stor Fejltagelse. Jeg tror, at Grunden til, at Negrene opnaa saa høj en Alder, er, at de sove saa meget. Man fortæller om Gladstone, at han sov nogle Timer længere i Døgnet end de fleste Mennesker, og det skal være Grunden til, at hans Aandsevner vedbleve at være usvækkede i hans høje Alder.

Positivisme.

For en Tid siden blev der i Chikago udført en Ritus, der antages at være den første i sit Slags i denne By. Det var et to Aar gammelt Barns „Fremstilling for Menneskeheden" efter de saakaldte Positivisters Ideer; denne Ceremoni er for dem „det første Sakramente" — en Slags Substitut for Daaben. Den nævnte Ritus beskrives saaledes:

„Hr. Harrison læste Fremstillings-Hymnen, der var forfattet af Dommer Lushington fra London, bad en kort Bøn for Menneskeheden og holdt en Tale om Børns Fremstilling. Baade Bøn og Tale iblandt Positivisterne antage en Form af ophøjede Beslutninger, bestyrkede ved Bestræbelsen efter at holde Samkvem med de ædle Aander iblandt de Døde som i George Elliots: „O, maa jeg forenes med det usynlige Kor." Efter at Forældrene og Fadderne havde aflagt deres formelle Løfter, skrev de deres Navne paa en Liste, der vil blive nedlagt i Positivisternes Hovedkvarter i London.

Positivisterne ere Disciple af en fransk Filosof, Auguste Comte, som døde i Aaret 1857. Navnet har sin Oprindelse fra hans Læres Grundsætninger, at al menneskelig Kundskab gennemgaar tre forskellige Udviklings-Trin, det teologiske, det metafysiske og det positive, af hvilke det sidstnævnte er det højeste. Positivisterne betragte ikke længere de indtrædende Fænomener som et Udslag af Skaberens Vilje; ej heller søge de efter den første Aarsag, vel vidende, at der er meget, som menneskelig Forstand ikke kan fatte; de ere tilfredse med at analysere, klassifisere eller sammenligne, hvad de bemærke, for saa vidt det er indenfor Fornuftens Grænser. Som anvendt paa Samfundet, nægter Positivisterne at se Guds styrende Haand i Historien, og de have ingen Ærbødighed for det Herredømme, hvis Grundlag er Folkets Vilje. De tage kun Hensyn til Forholdet iblandt Menneskene og haabe at kunne grundlægge Genfødelsen paa det kendte eller det, om hvilket en positiv Kundskab kan erholdes angaaende disse Forhold.

Ved den første Tanke kunde det synes, at der kun var liden Plads for Religion i et saadant filosofisk System, men, som det i North American Review for Marts forklares af en af dets Forkæmpere, er det Positivismens Formaal at flytte Religionen fra det „overnaturlige til en videnskabelig Basis, fra en teologisk til en menneskelig Lærdom" og at underordne Politik, baade national og international, saa at Moralitet og Religion — som Positivisterne forstaa det — kan gennemtrænge alle menneskelige Tanker og Gerninger. Det forklares, at den almægtige som saadant intet har at gøre med Pension til de Gamle, med kvindelig Stemme-Ret, med Opera, Teater og Tusinde andre menneskelige Foranstaltninger; selvfølgelig stilles Mennesket som Religionens Midtpunkt.

I Følge ovenstaaende forkaster Positivismen Aabenbaring som uvidenskabelig; den betragter ikke Oplysning fra en højere Kilde som nødvendig angaaende Sandhed og Vildfarelse, Ret og Uret, Liv og Udødelighed, Opførsel og Ansvarlighed. Den anser menneskelige Jagttagelser og Fornuftslutninger om disse og lignende Genstande for tilstrækkelige til menneskelig Vejledning og tror, at Genfødelsen vil komme som en Følge af den saaledes modtagne moralske Kraft uden guddommelig Indblanding.

Der er den ene Sandhed i Positivismen, at det er ubetinget nødvendigt for Religionen at gennemtrænge alle menneskelige Foretagender, Tanker og Følelser, men hvis der ikke er nogen anden Religions-Kraft end den, som menneskelig Fatteevne og Tænkemaade kan meddele, vil dens Kraft snart være udtømt. Endnu har man ikke opfundet nogen Maskine, der kan drives ved sin egen Bevægkraft. Ingen Plante, hvor kraftig den end er, kan vokse, hvis den er afskaaret fra sin Forsynings-Kilde. Hvad vilde Jordens Skæbne blive, om Solens Lys og Varme blev borttaget fra den, og den blev overladt til at udvikles ved sin egen indre Ild? Barnet kan kun gøre liden Fremgang i Kundskab, hvis de, som have høstet Erfaringer i Livet, nægte at undervise det; ej heller kan Menneskeheden gøre Fremgang uden Guds Vejledning. Der kunde ikke være nogen sand Religion i Verden uden guddommelige Forskrifter; ikke heller kan Sandheden længe blive bevaret uden vedvarende guddommelig Aabenbaring. Dette er en videnskabelig Sandhed; den er grundlagt paa Erfaringer af alle Tidsaldre.

Jo mere vi undersøge Verdens Religioner og filosofiske Systemer, jo klarere bliver det, at ingen af dem kan sammenlignes med Fortrinligheden af Jesu Kristi Evangelium. Dette alene afgiver en tilfredsstillende Aarsag til alle Fænomener baade i den synlige og den usynlige Verden; det alene yder et Hjælpemiddel mod alle menneskelige Daarligheder og udpeger den eneste sikre Vej til Lyksalighed baade i denne Verden og den tilkommende. (Deseret News.)

Pligten. Der er intet, som i den Grad styrker vor Tro og vor sædelige Virkekraft som en vedholdende Troskab mod Pligten; de mange smaa, gode Gerninger, vi øve i Løndom, de mange smaa Ofre, vi bringe, forene sig efterhaanden til en fast og sammensluttet Helhed i Lighed med hine romeske Mure, der have staaet i Aarhundreder, fordi de smaa Stene, af hvilke de opførtes, bleve sammenføjede ved et fast og varigt Bindemiddel. Der er paa den anden Side intet, der i den Grad svækker Personligheden som en gentagen Utroskab i Smaating. Hver enkelt Forsømmelse er ikke i og for sig af stor Betydning, men den bibringer dog sit til at undergrave det sædelige Liv og løsne det i dets Fuger, indtil der saa pludselig en Dag lister sig en Fristelse frem og kaster den hele Bygning overende i et Øjeblik. Eug. Bersier.

Den 15de Juli 1901.

Herrens Tjeneste.

Der er et vist Noget forbundet med Evangeliets Forkyndelse, som, medens Sindet er lige saa optaget deraf som af Fornøjelses-Stræben og Berømmelse eller Rigdom, dog er væsentlig forskellig, baade i dets Fremgangsmaade og dets Virkninger paa den menneskelige Forstand. I det ene findes der Plageri, Ængstelse og en altid lokkende Fristelse til at forglemme andres Interesser, medens der i det andet findes en stille Fred, endogsaa en Længsel efter at virke til andres Fordel. Det ene er „af Jorden, jordisk“ og indbefatter Ting, som visseligen ere „ødelæggende i deres Nydelser“, det andet handler om aandelige Ting og om Gerninger, der lede til det evige Liv. Plan og Hensigt ere forskellige, Aanden er forskellig, og saaledes maa Følgerne nødvendigvis blive. Gud paavirker det ene, den menneskelige Natur det andet; det ene er fuldkomment, det andet stræber fremad paa sin egen Bane i en egennyttig Hensigt.

Tilfredsstillelsen er inderlig og vedvarende i det ene Tilfælde, i det andet lunefuld, forsvindende og midlertig; Tiden indskrænker det ene, hvis Vej leder til Fordærvelsen og er egennyttig, indskrænket og uoverensstemmende med guddommelige Egenskaber og enhver Aabenbarelse af de guddommelige Karaktertræk; det andet begrænses af Evigheden, dets Bane fører opad og er ædel, højmodig og i Harmoni med Guddommen.

Alligevel foretrække utallige Mennesker de Ting, som høre Verden til, det lave, forsvindende og dødelige, og kun faa vælge at virke for højere og ædlere Ting; dog have maaske de fleste i Ungdommens forhaabningsfulde Dage — selv iblandt de gemeneste — varme Tanker, høje Forhaabninger og gode Forsætter; det Rette har da en egen Tillokkelse for Ynglingens glødende Fantasi, selv blandt daarlige Omgivelser. Men Slangen er paa hans Sti og Løven i Vejen; Fristelsen virker, Omgang forstyrrer og nedbryder denne Ungdoms-Drøm, og Omgivelser med Erfaringer svække og udslette efterhaanden det guddommelige Ideal.

Det kan med Rette siges, at „den Vej er bred, og den Port er vid, som leder til Fordærvelsen, og der er Mange, som gaa igennem den“. Eksemplet er smittende, ældre Ofre prale til de Unge, og at le ad den ømfindtlige Samvittighed er Daarens Musik; Forsætter besnæres af Slimet i Livets Flod, og et Forsøg paa at frigøre den druknende Sjæl fra Nutidens Synds slimede Garn synes at være imod al Haab og Forventning.

Lykkelige ere de, som have Fasthed og Viljekraft, den moralske Stand-

hastighed, Troens Principper i deres Sammensætning, og som fra deres tidligste Liv ere blevne belærte om at søge efter Gud, at kende Sandheden og udøve Retfærdighed. Det synes lettere at opnaa Frelse for saadanne end for dem, der maa fægte imod den store Overmagt og de sørgelige Yderligheder for at opnaa bedre Tanker. Evangeliet er en kostelig Ting i en saadan Kamp; det er en Lysbringer, en Livgiver, „Herrens Lys"; ved dette kunne de svage opnaa Kraft, Udfrielse og Frelse; Trofasthed sikrer guddommelig Understøttelse, Forsætter modtage Føde, som intet Menneske kan give, alle Himlens Kræfter ere undergivne den ydmygste bedende Sjæl iblandt Menneskenes Børn, „Troens Bøn skal frelse den Syge", de Svage kunne blive saa stærke, at de sikkerlig ville være i Stand til at overvinde.

Hvor ofte komme ikke disse Tanker til os som ved et Lynglimt! Hvor ofte ere vi ikke efter vore personlige Erfaringer blevne udfriede, og hvor mange Vidnesbyrd have vi ikke hørt om disse store aandelige Bedrifter i Missions-Marken? Hvor mange have vi ikke hørt, som med glødende Ord og taarevædet Øje udtrykte den Fred og Lyksalighed, de have følt ved at udføre det ærefulde Arbejde: at prædike „Udfrielse for Fangerne og Aabning af Fængslets Døre for de Bundne"? Ingen Glæde kan maale sig med den at samtale med en ærlig søgende Sjæl; intet styrker Bestræbelsen saa kraftigt som den ædle Følelse, der gør sig gældende ved at lede en omvendt ned i Daabens Vande; ej heller kan noget give saa ophøjende Følelser som at betragte de underfulde Aabenbarelser af aandelig Virksomhed, der iagttages, naar den trofaste Troende lærer sine Pligter om Tro, eftersom Dage og Uger skride fremad. Intet er saa bevægende, ingen Musik saa gennemtrængende, ingen Overraskelse saa gennemgaaede for den ydmyge Besøgende i et fremmed Land som at bære Vidnesbyrd i brændende Ord og se et samvittighedsfuldt Livs Frugt blive udvist af en, som han har været et Redskab i Herrens Haand til at velsigne og bringe Naadens Frugt.

Vi vide, hvorledes det gaar, og hvorledes Ældsterne føle; vi vide, at Bestræbelse og Opofrelse er som Støv i Vægten i Sammenligning med at frelse Sjæle! Det er sandelig ædelmodigt at være en Jesu Kristi Budbærer, en Repræsentant for den underfulde Organisation, som kaldes „Kirken", at forstaa den levende Sandheds Kraft og forstaa Værdigheden af Præstedømmets Fuldmagt, at forkynde Herrens Ord og se et Menneske frelst!

Haandværk, Handel og den daglige Beskæftigelse er intetsigende; Afbrydelser fra Hjemmets Tillokkelser, Opofrelse af Tid og Midler, medfødte Talenters Brug og Opfyldelsen af mangt et inderligt Ønske — alle sige, det er bedre, lettere og mere indbringende at virke for Guds Sag end for sin egen, at besidde Indflydelse som en Herrens Tjener, der langt overgaar Politik, og at det er bedre at søge de fortabte Faar af

Israels Hus end at søge det ædle Guld. Utallige Vidner have i Guddommens umiddelbare Tjeneste opnaaet deres lykkeligste Timer ved at hjælpe til at opbygge det Rige, som bestaar af virkelige, levende Sjæle, og som skal vedvare evindeligen. „Den, som underviser Sjæle, er viis," og „de, som undervise, skulle skinne med Firmamentets Glans, og de, som omvende mange til Retfærdighed, som Stjernerne evindeligen."

Millennial Star.

Ankomst. Den 30. Juni ankom følgende Ældster fra Zion: Søren Anderson fra Centerfield; James Monson fra Mt. Pleasant; Andrew L. Torpe fra Ephraim; James Jensen fra Centerfield; Charles Olson fra Millville og Christian M. Nikolaisen fra Bear River City, alle fra Utah. Vi byde dem alle et hjerteligt Velkommen.

Beskikkelser. Ovennævnte Ældster beskikkes til at arbejde som følger; i Københavns Konference: Andrew L. Thorpe og Christian M. Nikolaisen; i Aarhus Konference: James Jensen; i Bergens Konference: Søren Andersen; i Trondhjems Konference: James Monsen og i Skåne: Konference: Charles Olson.

Afløsninger. Efter et godt udført Arbejde afløses følgende Ældster fra deres Missions-Virksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til deres Kære i Zion: James L. Jenson og Alfred Anderson fra Gøteborgs Konference.

Ældste F. N. Christiansen fra Trondhjems Konference afløses ogsaa paa Grund af Sygdom med Tilladelse til at rejse hjem.

Ældste Jens C. Nielsen er afløst fra sin Missions-Virksomhed i den skandinaviske Mission.

Konference-Møder.

Efter Anmodning fra Apostel F. M. Lyman afholdes Aarets Efteraars-Konferencer som følger:

Aarhus	Tirsdagen	den	6.	August
Aalborg	Torsdagen	„	8.	„
København	Søndagen	„	11.	„
Malmø	Tirsdagen	„	13.	„
Gøteborg	Torsdagen	„	15.	„
Stockholm	Søndagen	„	18.	„
Kristiania	Tirsdagen	„	20.	„
Bergen	Søndagen	„	25.	„
Trondhjem	Onsdagen	„	28.	„

Apostel F. M. Lyman og Søster Lyman samt Præsident A. L. Skanchy ville overvære disse Møder, og de vente at møde alle Missionærerne og saa mange af de Hellige som muligt.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 128.)

Grader af Herlighed. I Kristi Lære hentydes der til, at Himmelens Privilegier og Herligheder ere gradvise og passe til de Frelstes forskellige Evner. Han siger til sine Apostle: „I min Faders Hus ere mange Boliger; men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt eder det. Jeg gaar bort, at berede eder Sted. Og naar jeg gaar bort, og faar beredt eder Sted, kommer jeg igen, og vil tage eder til mig, at hvor jeg er, skulle ogsaa I være." (Joh. 14, 2.—3.)

Det samme siger Paulus, da han taler om Opstandelsens tre gradvise Herligheder: „Og der ere himmelske Legemer og jordiske Legemer; men en er de himmelskes Herlighed, en anden de jordiskes. En er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er og de Dødes Opstandelse." (1. Kor. 15, 40.—42.)

I denne Uddeling er der bleven meddelt en fuldkomnere Oplysning angaaende dette Emne. Af en Aabenbaring, given i 1832 (P. B. 76. Kapitel), lære vi, at der er oprettet tre store Riger eller Grader af Herlighed til fremtidig Beboelse for Menneskeracen; de ere bekendte som den celestiale, den terrestriale og den telestiale Herlighed. Langt under den sidste og den mindste af disse er den evige Strafs Tilstand, som er beredt for Fortabelsens Sønner. Disse tre Riger af vidt forskellig Herlighed ere indbyrdes organiserede efter en gradvis Plan. Det telestiale Rige indbefatter en stor Mængde Underafdelinger; det samme er Tilfældet med det celestiale, og vi slutte analogisk, at et lignende Forhold finder Sted i det terrestriale. Paa denne Maade er der indført passende Beredelser for Menneskehedens forskellige Grader af Belønning. Det celestiale Rige nyder saaledes den højeste Ære ved Faderens og Sønnens personlige Forvaltning. Det terrestriale Rige vil blive forvaltet gennem det højere uden at modtage nogen fuldkommen Herlighed. Det telestiale Rige regeres ved det terrestriales Betjening gennem Engle, som ere beskikkede til at tjene dem.

I Mangel af direkte Aabenbaring desangaaende, hvorved en ufejlbarlig Kundskab alene kunde opnaas, er det fornuftigt at antage, at i Følge Guds evige Fremskridts-Plan ville Forfremmelser fra en Grad til

en anden i de forskellige Rigers Herlighed og fra Rige til Rige blive bestemte. Men hvis Modtagerne af en lavere Herlighed ere i Stand til at gøre Fremskridt, ville Væsener af en højere Rang sikkerlig ikke blive afskaarne fra Forfremmelse; vi kunne saaledes slutte, at Grader og Forskelligheder i Udviklings-Trin altid ville udmærke Guds Rige. Evigheden er fremadskridende; den væsentlige Fremtoning af Guds Livs Hensigt med os er forenet med Kraft til evig Formerelse.

Fortabelsens Sønner. Skriften underretter os om, at der er visse Sjæle, hvis Overtrædelser ere af den Beskaffenhed, at de ere udenfor den nuværende Frelses Plans Muligheder. Disse kaldes Fortabelsens Sønner, Børn af den faldne Engel, som en Gang var Morgenrødens Søn, men nu Lucifer eller Fortabelsen. Det er dem, som krænkede Sandheden i det fulde Skin af Kundskabens Lys, og som efter at have modtaget Kristi Vidnesbyrd og den Helligaands Begavelse, fornægtede dem og modstod Guds Magt, korsfæstede Herren paa ny og bragte Skam over hans Navn. Dette er den utilgivelige Synd; den kan kun begaas af saadanne, som efter at have modtaget Kundskaben og Sandhedens hellige Overbevisning gjøre Oprør imod dem. Denne Synd sammenlignes med Lucifers Forræderi, ved hvilket han søgte at anmasse sig Guds Magt og Herlighed. Angaaende deres forfærdelige Skæbne har den Almægtige sagt: „Jeg siger, at det havde været bedre for dem, om de aldrig vare fødte; thi de ere Vredes-Kar, dømte til at lide Guds Vrede, med Djævelen og hans Engle i Evigheden, og om hvem jeg har sagt, at der er ingen Forladelse i denne Verden, ej heller i den tilkommende .... De skulle gaa bort til evig Straf, hvilken er en uendelig Straf, evigvarende Straf, at regere med Djævelen og hans Engle i Evighed, hvor deres Orm aldrig dør, og deres Ild ikke udslukkes, hvilket er deres Kval; og hverken Enden derpaa eller Stedet, eller deres Pine, ved noget Menneske; thi aldrig er det blevet aabenbaret, ej heller er det nu, og vil aldrig blive aabenbaret for Mennesker, uden for dem, der faa Del deri; desuagtet viser jeg, Herren, det ved Syn for mange, men tillukker det straks igen; derfor forstaa de hverken dets Ende, Vidde, Højde, Dybde eller Elendighed, ej heller gives der noget Menneske, uden de, der ere bestemte til denne Fordømmelse." (P. B. 76, 32—48.)

Kirkens Lære er sikkerlig meget bestemt i at definere Forholdet imellem den dødelige Tilværelse og i at lære om den individuelle Ansvarlighed og Menneskets fri Vilje. Kirken paastaar, at som Følge af det frygtelige Ansvar, der hviler paa hvert Menneske som den uindskrænkede Leder af sin egen Kurs, maa det have Frihed til at vælge i alle Ting — fra Livet, der leder til det himmelske Hjem, til den Bane, som fører til Fordærvelsens Elendigheder. Frihed til at tilbede eller til at nægte al Tilbedelse er en Ret, Gud har givet. (Fortsættes.)

„Mormonismens" Filosofi.

Af James E. Talmage, ved Utahs Universitet.

En Forelæsning, holdt efter Indbydelse og Auspicium af Denver filosofiske Selskab i Denver, Colorado, F. S. 14. Marts 1901.

(Fortsat fra Side 208.)

Guddommens Enhed er antaget i den bogstavelige Fylde af skriftlig Erklæring — at de tre ere eet i Hensigt, Plan og Fremgangsmaade; de ere lige i alle deres guddommelige Egenskaber; eet i deres guddommelige Alvidenhed og Almagt og dog lige saa adskilte og forskellige i deres Personligheder, som tre Personer paa Jorden kunne være. „Mormonismen" paastaar, at de Skriftsteder, der vidne om Treenighedens Enhed, tillade denne Fortolkning; at saadant i Virkeligheden er den sande Mening, og at dette Begreb er overensstemmende med Fornuften.

Vi tro, at Menneskene bogstavelig talt ere Guds aandelige Børn, og at de ligesom Kristus havde en Tilværelse hos Faderen, førend han kom til Jorden for at paatage sig et dødeligt Legeme og for at leve og dø som et Menneske efter den forud bestemte Forløsnings Plan, saaledes har ogsaa ethvert Barn, der fødes til Verden, haft en aandelig Tilværelse, før det indgik i denne dødelige Prøvestand. Vi paastaa, at denne Lære er fornuftig, bibelsk og sand, og at Fødselen ikke mere er Sjælens Begyndelse end Døden dens Endeligt.

Det dødelige Livs Tidsrum er kun et Trin i Sjælens Løbebane, der adskiller den forudgaaede Evighed fra den paafølgende. Og denne dødelige Tilværelse er en af Faderens store Gaver til sine aandelige Børn, der giver dem Lejlighed til en uindskrænket Udøvelse af deres fri Vilje, Privilegium til at møde Fristelser og modstaa dem med deres Vilje samt Lejlighed til at vinde Ophøjelse og evigt Liv.

Vi paastaa, at alle Mennesker ere lige, hvad jordiske Rettigheder og menneskelige Privilegier angaa, men at enhver har sin individuelle Egenskab og Duelighed; at der var Aander i den første Tilværelse, som vare store og ædle, ligesom der var andre, som besad mindre Kraft og ringere Forsætter. Der er ingen Forandring i disse Aanders Natur eller Anlæg, som fødes til Verden; alle, som have Ret til Dødelighedens Privilegier, og som ere bestemte til en Tilværelse her paa Jorden, ville komme til den bestemte Tid og skulle gaa tilbage for at arve den Herlighed eller Fornedrelse, til hvilken deres Egenskaber passe. Evangeliet, som de Sidste-Dages Hellige forstaa det, stadfæster Menneskets ubetingede fri Vilje til at vælge de evige Fremskridts Midler eller det modsatte, at tilbede, som det ønsker, eller at nægte al Tilbedelse — og tage Følgerne af et saadant Valg.

„Mormonismen" forkaster som Kætteri den falske Lære om Forud-

bestemmelserne som en absolut Tvang eller en uimodstaaelig Tilbøjelighed, der er paatvunget Individet enten til at gøre godt eller ondt — eller som en Forudbeskikkelse til en endelig Ophøjelse eller Fordømmelse; dog paastaas det, at Guds endeløse Visdom og Forudviden lader ham kende Enden fra Begyndelsen, og at han kan læse sine Børns Skæbne i deres Natur og Anlæg.

„Mormonismen" paastaar, at der er et virkeligt og bogstaveligt Slægtskab som mellem Fader og Barn imellem Skaberen og Mennesket — ikke i den figurlige Forstand, i hvilken en Maskine kaldes sin Fabrikants Barn; ikke et Slægtskab eller Forhold af en mekanisk frembragt Genstand til sin Skaber; men som Fader og Afkom. Kort sagt, vi driste os til at sige, at Menneskets Aand er Guddommens Afkom, og at det menneskelige Legeme, skønt det bestaar af jordiske Dele, dog samtidig er i Guds udtrykte Billede og Lignelse, ja, at Mennesket endogsaa i sin nuværende Fornedrelse og faldne Tilstand besidder, omend kun paa en lønlig Maade, de nedarvede Karaktertræk, Egenskaber og Kræfter, der vidne om dets mere end kongelige Nedstamning, og at disse kunne udvikles saaledes, at det kan uddannes paa en delvis guddommelig Maade her i Forgængeligheden.

Men „Mormonismen" er endnu dristigere. Den paastaar, at i Følge den organiske Naturs uforkrænkelige Lov — at Lige frembringer Lige, og at Formerelse samt Slægtens Vedligeholdelse maa føje sig efter Betingelsen „ethvert efter sit Slags" —, at Barnet kan opnaa Forældrenes forudgaaede Tilstand, og at Mennesket i sin dødelige Tilværelse er en embryonisk Gud. Hvor langt ind i Fremtiden det end maatte vare, hvilke Tidsaldre der end maatte forsvinde, hvilken Evighed der end maatte hengaa, førend et Individ, som nu lever i Dødelighedens Land, kan opnaa en Guddoms Rang og Hellighed, bærer Mennesket ikke desto mindre i sin Sjæl saadanne Fuldendelses-Muligheder, ligesom den krybende Larve eller den dødninglignende Puppe besidder den skjulte Mulighed, ja, naar Ødelæggelse i de tidlige Udviklingstrin forebygges, en virkelig Vished om en vinget Sommerfugls Skikkelse i al dens Skønhed.

„Mormonismen" paastaar, at den hele Natur baade i Himlen og paa Jorden virker paa en fremadskridende Plan; at endogsaa den evige Fader er et progressivt Væsen; at medens hans Fuldkommenhed er saa fuldendt, at den er ubegribelig for os Mennesker, besidder den samtidig den sande Fuldkommenheds Egenskab: Evner til evig Formerelse, og at Mennesket derfor i en langt bortliggende Fremtid, paa den anden Side af Evighedens Horizont maaske, kan opnaa en Guds Rang. Dog menes ikke hermed, at det da skal være den Guddom lig, som vi tilbede, eller at det nogensinde skal naa de Intelligenser, der allerede ere langt foran det i Fremskridt; thi at paastaa saadant vilde være det samme som at paastaa, at der ikke var noget Fremskridt udover et vist Trin, og at Frem-

skridt kun karakterisere de lavere Organismer og ringere Forsætter. Vi tro, at der var mere end lydende Malm og klingende Bjælde i Kristi inderlige Ord til sine Disciple: „Vorder I derfor fuldkomne, ligesom eders Fader i Himmelen er fuldkommen."

Men det er uimodsigeligt, at Mennesket i sin nuværende Tilstand er langt fra at være endog forholdsvis fuldkomment. Det er født som en Arving til saavel Svagheder som Fortrin; af mange Slægter af Forfædre; det besidder kraftige Tilskyndelser til at gøre baade godt og ondt, og det synes sandelig, som om det maa lide for Forfædrenes Overtrædelser. Men guddommelige Velsignelser finde ikke altid deres Udtryk i jordiske Velsignelser eller i legemlige Fortrin; for Barnet, som fødes under ugunstige Forhold, kan der, naar alt kommer til alt, tidt frembyde sig Lejligheder, som maaske vilde have været til mindre Fordel, hvis det havde været omgivet af Velstand. Vi tro, at en Fader har en individuel Interesse i sine Børn, og at, naar den guddommelige Dom skal fuldbyrdes, der da vil blive taget Hensyn til de Omgivelser og Tilstande, under hvilke enhver Sjæl levede.

„Mormonismen" antager Læren om Syndefaldet og Beretningen om Overtrædelsen i Edens Have, som den forekommer i første Mosebog, men hævder, at ingen uden Adam skal gøre Regnskab for Adams Ulydighed; at Mennesket i Almindelighed er ubetinget fri for alt Ansvar for den saakaldte „Arvesynd", og at alle kun ere ansvarlige for deres egne Synder; at Gud forud vidste Syndefaldet; at det var det forud beskikkede Middel, hvorved den nødvendige dødelige Tilstand skulde indføres; at den almindelige Frelse eller Genløsning fra Faldets Følger kommer til alle Mennesker uden deres egne Bestræbelser; men at den personlige Frelse eller Redning fra personlige Synders Følger maa erhverves af ethvert Individ ved Tro og gode Gerninger, grundet paa den Frelse, som er bragt ved Jesus Kristus. Vi hævde, at Børn fødes til Verden i en Tilstand fri for Synd; at de som Følge deraf ikke trænge til nogen personlig Frelse; at de, hvis de skulde dø førend Ansvarligheds-Alderen, vilde gaa tilbage uden nogen Besmittelse af jordisk Synd; men dersom de opnaa Ungdoms- eller Manddomsalderen, vil deres Ansvar tiltage samtidig med deres Udvikling.

I Følge „Mormonismen"s Lærdomme var Kristi Formaning om at bede: „Til os komme dit Rige, ske din Vilje som i Himlen saa og paa Jorden!" ikke en Bøn om det Umulige, men en billedlig Fremstilling af det, der skulde ske. Vi tro, at den Dag vil komme, da Guds Rige paa Jorden skal blive forenet med Riget i Himlen, og en Konge skal regere over begge. Kirken anses som dette Riges Begyndelse paa Jorden, skønt den ikke har Myndighed til at udøve eller fordre nogen verdslig Regering eller Herredømme over Jordens Nationer, førend Kongen

kommer. Dog er Kirken ikke des mindre Rigets Begyndelse og Spiren, fra hvilken Riget skal udvikles.

Kirken maa være i direkte Forbindelse med det himmelske Rige, af hvilket det jordiske Rige vil udgøre en Del, naar det er oprettet. Kirken var, saavidt som den var oprettet før Kristi jordiske Mission, af en saadan Beskaffenhed; de bibelske Beretninger ere fulde af Tildragelser om direkte Forbindelser med Profeterne og deres Gud. Skriften omtaler ikke en eneste Uddeling, i hvilken Folkets aandelige Ledere med Hensyn til deres Ledelse vare afhængige af tidligere Beretninger fra forbigangne Tids-Aldre, men det Modsatte var Tilfældet; der er fuldstændige Beviser for, at paa ethvert Trin af Kirkens Historie aabenbarede Himlens Gud sin Vilje til sine jordiske Repræsentanter. Gamle Israel blev i alle aandelige og for en stor Del i timelige Anliggender ledet og regeret ved Aabenbarelsens direkte Ord. Noah var uafhængig af nogen skriftlig Beretning angaaende Guds Styrelse med Adam eller Enok, men han blev ledet af den Guds Ord og Røst, som han repræsenterede. Moses var ikke blot en Teolog, oplært i boglige Krøniker fra tidligere Tider; hans Myndighed var ikke afhængig af, hvad Gud havde gjort eller sagt til Abraham, Isak eller Jakob; han udførte sit Kalds Pligter i Følge de Lærdomme, som han modtog fra Gud, og som hans Embedes Pligter fordrede. Og saaledes kunne vi gennemgaa alle Profeterne, baade store og smaa, ned til Præsten Zacharias, til hvem Engelen forkyndte, at Johannes skulde fødes, og at han skulde være Messiæ Forløber.

(Fortsættes.)

Dødsfald. Det bekendtgøres herved for Slægt og Venner, at Helvig Johansen Degnsgaard afgik ved Døden den 25. April i Logan, Cache Co. Hun blev født den 2. August 1822 i Vindeby, Viborg Amt, Danmark, og annammede Evangeliet 1858. Hun efterlader sig 6 Børn; 2 Børn og hendes Mand møde hende hisset. Begravelsen fandt Sted fra 4. Wards Forsamlingshus, og flere Brødre, som vare bekendte med hende fra deres Missionstid, talte ved hendes Baare, nemlig Raadgiver Rasmus Nielsen fra Logan, Ældste Christoffersen fra Richmond samt Biskopperne Th. X. Smith og John H. Anderson, som alle roste hende for hendes Trofasthed og Gavmildhed baade her og i sit Fødeland. Forsamlingshuset var fuldt af Folk, og en Mængde fulgte hende til hendes sidste Hvilested.

Din Virkomhed glemmes aldrig, kære Moder.

Hvil i Fred! ønskes af Børn, Børnebørn og talrige Venner. (Bik.)

Indhold.

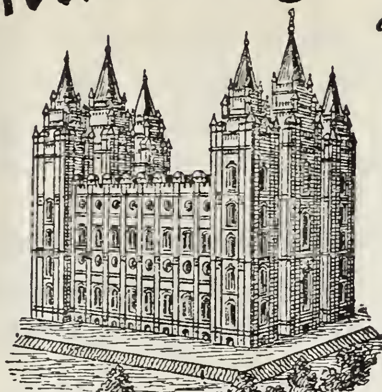
København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. Den 1ste August 1901. 50de Aargang.

„Den Christelige Talsmand“ og de Sidste-Dages Hellige.

Redaktionen af Methodistbladet „Den Christelige Talsmand“ er tilsynieladende bleven meget vred over det Svar, vi gav ham paa hans jammerlige Fordrejelse af Navnet Mormon. Han slaar vidt omkring sig uden at ramme nogen anden end sig selv. Af visse Grunde angriber han ikke vort Svar, men opvarter først med et Uddrag af et Referat fra et Møde, holdt i Richfield den 24. og 25. September 1898 og optaget i „Bikuben“. Han anfører nogle Ord af, hvad Præsident C. D. Fjeldsted (ikke Fjeldstad, højstærede „Talsmand“) sagde. Derefter kommer han med en Del Citater fra „Det Celestiale Ægteskab“, alt gaaende ud paa at bevise, at de Sidste-Dages Hellige endnu lære og praktisere Polygami eller Flerkoneri. Enhver, som har besøgt Utah, og som har undersøgt dette Emne, ved, at de Sidste-Dages Helliges første Præsidentskab har forbudt polygamiske Ægteskaber og paalagt ethvert Medlem af Kirken at efterleve Landets Love, og dette er bleven gjort. Dersom Redaktøren af „Den Christelige Talsmand“ tvivler paa dette, saa indbyde vi ham til at besøge Utah og undersøge Sagen for sig selv. Opholdet vil ikke koste ham en Cent, thi de Sidste-Dages Hellige ere et gæstfrit Folk.

„Talsmanden“ angriber derefter „Lærdommens og Pagtens Bog“ og siger, at „hele Bogen er et forfærdeligt Sammenvæv af Urimeligheder, som foregives at være Aabenbaringer fra Gud“. Lad os undersøge dette. Aar 1860 udbrød den forfærdelige Borgerkrig i Amerika, idet Sydstaterne rev sig løs fra Nordstaterne.

Den 25. December 1832, omtrent 29 Aar før ovennævnte Krig udbrød, aabenbarede Herren Følgende til Profeten Joseph Smith (Side 304 Pagtens Bog):

„Sandelig, saa siger Herren, angaaende de Krige, som om en kort Tid skulle udbryde, og ville begynde med Staten Syd-Carolinas Oprør, hvilket vil tilsidst ende i Manges Død og Elendighed.

De Dage skulle komme, da Krig vil blive udgydt over alle Nationer og vil begynde paa det Sted;

Thi se, Sydstaterne skulle skille sig fra Nordstaterne, og Sydstaterne skulle kalde paa andre Nationer, ja selv paa Storbritannien, som den kaldes, og de skulle ogsaa kalde paa andre Nationer; og saaledes skal Krig udgydes paa alle Nationer.

Og det skal ske efter mange Dage, at Slaverne, indøvet og udrustet til Krig, skulle rejse sig op mod deres Herrer."

Enhver, som kender noget til den amerikanske Historie, ved, at denne Profeti er gaaet i bogstavelig Opfyldelse. Krigen begyndte med Syd-Carolinas Oprør. Sydstaterne henvendte sig til Storbritannien om Hjælp, og Slaverne rev sig løs fra deres Herrer og indtraadte i Nordstaternes Armé, hvor der var 87 Regimenter af dem. Findes der en Profeti, der er gaaet mere bogstavelig i Opfyldelse end denne?

Den 2. April 1843, 17 Aar før Borgerkrigen udbrød, sagde Profeten Joseph Smith Følgende:

„Jeg profeterer i Herrens, Guds Navn, at Trængslerne, som ville foraarsage megen Blodsudgydelse førend Menneskenes Søns Komme, ville tage deres Begyndelse i Staten Syd-Carolina.

De ville sandsynligvis opstaa formedelst Slavespørgsmaalet, thi saaledes erklærede en Røst, medens jeg bad inderligt angaaende denne Sag, den 25. December 1832."

Der har aldrig været en Krig paa Jorden, hvor der er flydt saa meget Blod som i denne Krig — en Million Mennesker mistede Livet paa Valpladsen.

Disse ere kun et Par Eksempler paa, hvad Lærdommens og Pagtens Bog indeholder.

I en anden Artikel i samme Nr. siger „Talsmanden" om de Sidste-Dages Helliges Missionærer: „Disse Satans Emissærer gjøre ved deres Anstrengelser og Opofrelser mangen luthersk Præst og Missionær tilskamme." Farisæerne og de Skriftkloge sagde, at Jesus gjorde Underværker ved Djævelens Kraft; men naar de kaldte Mesteren Beelzebub, hvad ville de da ikke kalde hans Disciple? Er der Nogen med sund Fornuft, som kan tro, at Satan vil sende 2,000 Missionærer ud i Verden uden en Cent i Løn og paa deres egen Bekostning for at raabe Omvendelse til Folk, at de skulle tro paa hans Erkefjende, Jesus Kristus, og lade sig døbe til Syndernes Forladelse med den samme Daab, hvor-

med Jesus blev døbt, og derefter leve et kyskt og helligt Liv? Nej. Dersom Nogen fortjener det stygge Navn af „Satans Emissærer", saa er det nok dem, som for Løn og Betaling prædike, hvad de kalde Guds Ord; saadanne, som kun bryde sig om, hvor stor deres aarlige Løn er, uden at bekymre sig det mindste om de religiøse Anskuelser, de forkynde; saadanne, der forkynde Methodismen i Dag for $ 2,000 om Aaret, Presbyterianismen i Morgen for $ 3,000 og hvilken som helst Religion Dagen efter for $ 5,000 om Aaret. „Den Christelige Talsmand" siger, at dette er aldeles, som det bør være; thi i en Artikel i samme Nr. hedder det: „Naar en Prædikant, som er populær, forlader Methodistkirken for at slutte sig til et andet orthodox Kirkesamfund, som staar paa en venlig Fod med vor Kirke, da er det fuldstændig i sin Orden." Hvad Forskel er der paa disse Prædikanter og dem, som faldt paa Knæ og dyrkede den gyldne Kalv? Slet ingen.

Den hellige Skrift siger, at der er kun een Tro, een Daab og een Gud, som er alles Fader. Verdens sekteriske Præster bryde sig ikke det mindste om dette. De have valgt Præstestanden som deres Forretning eller Profession, og de bryde sig ikke det mindste om, hvad de forkynde, bare de faa god Betaling. Hvad Løn kunne disse vente paa den kommende Dag; have de ikke allerede faaet deres Løn? Bikuben.

„Mormonismens" Filosofi.

Af James E. Talmage, ved Utahs Universitet.

En Forelæsning, holdt efter Indbydelse og Auspicium af Denver filosofiske Selskab i Denver, Colorado, F. S. 14. Marts 1901.

(Fortsat fra Side 224.)

Da Kristus kom, forkyndte han, at han kom ikke for at gøre sin egen Vilje, men det, som Faderen havde aabenbaret ham. Messias var saaledes en Aabenbarer, som ofte modtog Aabenbaringer fra Himlene. Han blev ledet ved Aabenbaring, medens han udførte sin jordiske Mission; derved underviste han sine Disciple, og derved lærte han sine Apostle at se fremad angaaende sikker Vejledning, naar den Tid kom, at han skulde forlade dem.

Medens Jesus udførte sin Mission, kaldte og ordinerede han Embedsmænd i sin Kirke. Vi have navnlig Beretning om tolv Apostle og foruden dem halvfjerds andre, som modtoge Fuldmagt til at prædike, lære, døbe og til at udføre andre af Kirkens Ordinanser. Efter Kristi Bortgang læse vi, at Apostlene vedbleve deres Arbejde under „vedvarende Aabenbarings" Lys, eftersom de modtoge det. Ved denne sikre Leder udvalgte og beskikkede de dem, som skulde forrette Kirkens Embeder.

Peter blev ledet ved Aabenbaring til at forkynde Evangeliet for Hedningerne; denne Kirkens Virksomheds Udstrækning blev paabegyndt med den gudfrygtige Kornelius' og hans Hus' Omvendelse. Saulus fra Tarsus blev ved Aabenbaring til Apostelen Paulus og til en uforsagt Troens Forkæmper. Hellige Mænd i gamle Dage talte og skrev, som den Hellig-Aand drev dem, og de vare ikke afhængige af noget foregaaende Eksempel fra den ældre Historie, ej heller helt og holdent af den allerede skrevne Lov. De udførte deres Gerning med den Overbevisning, at den levende Kirke (Menigheden) skulde staa i Forbindelse med sit levende Overhoved, og at Guds Værk, der var oprettet ved menneskelige Redskaber, skulde styres af ham, som var Ophavsmanden.

„Mormonismen" paastaar, at den samme Nødvendighed eksisterer i Dag, og at det for Kirken ikke er mere muligt nu end i de gamle Apostles Dage eller i den apostoliske Tidsalder at eksistere uden direkte og vedblivende Aabenbaring fra Gud. Dette nødvendiggør Tilværelsen af autoriserede Betjeninger af Profeter, Apostle, Højpræster, Halvfjerds, Ældster, Biskopper, Præster, Lærere og Diakoner; de ere nu som i gamle Dage ikke Mænd, der ere udvalgte af andre Mænd uden Myndighed, alene ved menneskelige Ceremonier, ikke Mænd, som kun besidde disse Embeders tomme Navne, men Mænd, som bære Titlen, fordi de besidde Fuldmagten, eftersom Gud har kaldet dem.

Er det ufornuftigt, er det ufilosofisk saaledes at forvente forøget Lys og Kundskab? Skal Religionen være den eneste Afdeling af menneskelige Tanker og Bestræbelser, i hvilken Fremgang er umulig? Hvad vilde vi sige, hvis Kemikeren, Astronomen, Fysikeren eller Geologen vilde forkynde, at yderligere Opdagelser eller Aabenbaringer af videnskabelige Sandheder var umulig, eller at videnskabelige Studenters eneste Beskæftigelse for Fremtiden vilde være at læse Fortidens Bøger og benytte de forbigangne Tiders kendte Principper, eftersom der aldrig vilde aabenbares andre?

Den største Bevæggrund til Undersøgelse og Opdagelse er Overbevisningen om, at der ingen Ende er paa Kundskab og Visdom. „Mormonismen" paastaar, at al Visdom kommer fra Gud, at Indsigt og Forstand er hans Herligheds Straalekrans, og at vi endnu ikke have lært alt, hvad der kan læres om Gud og hans Fremgangsmaader. Vi paastaa, at Læren om vedvarende Aabenbaring fra Gud er ikke mindre filosofisk og videnskabelig, end den er bibelsk.

De Sidste-Dages Hellige paastaa, at Fuldmagten til at handle i Guds Navn — det hellige Præstedømme — er gengivet til Jorden i denne Slægt, og at dette er Opfyldelsen af tidligere Tiders inspirerede Forudsigelser. Men, kunde maaske Nogen spørge, hvilken Nødvendighed var der for en Gengivelse, naar Præstedømmet en Gang var bleven oprettet paa Jorden? I Virkeligheden ingen, dersom det ikke igen var

bleven borttaget. Kirkehistorikerne tilstaa i Almindelighed, at der har været et Frafald fra den oprindelige Kirke, men kun faa ville tilstaa, at der har været en fuldstændig Afbrydelse af den præstelige Myndighed eller en fuldstændig Ophævelse af Fuldmagten til at forrette Kirkens Ordinanser. Dette store Frafald var forudsagt. Paulus advarede de Hellige i Thessalonika imod dem, som paastod, at Kristi andet Komme var nær for Haanden: „Thi," siger han, „lader ingen bedrage eder i nogen Maade; thi først maa jo Frafaldet komme." „Mormonismen" paastaar, at der har været et almindeligt Frafald fra Jesu Kristi Kirke, hvilket begyndte straks efter den apostoliske Tid. Vi tro, at Historiens rette Fortolkning vil bevise denne Paastand, og at de inspirerede Skrifter netop forudsagde en saadan Tilstand.

Hvis Præstedømmet en Gang var borttaget eller udryddet fra Jorden, kunde ingen menneskelig Magt gengive det; en Genoprettelse af denne Autoritet vilde være nødvendig. Kirken paastaar, at de, som havde denne Autoritet i tidligere Uddelinger, have gengivet den ved deres egen personlige Nærværelse. Saaledes modtog Josef Smith og Oliver Cowdery det aaroniske Præstedømme af Johannes den Døber, der besøgte dem som en opstanden Personlighed, og senere det højere eller melkisedekske Præstedømme ved Peters, Jakobs og Johannes' Forvaltning.

Vi indrømme, at dette er en dristig Paastand. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige gør Krav paa, at den har faaet Præstedømmet, som det eksisterede i gamle Dage, gengivet i sin Fuldkommenhed; og medens den erkender ethvert Individs saa vel som enhver Sekts Ret til at tro og handle efter eget Valg i religiøse Henseender, hævder den at være den eneste Kirke paa Jorden, som har denne Fuldmagt og dette Præstedømme, og at den derfor er Kristi egen og eneste Kirke. Den hævder ubetinget, at den rette Kirkes Organisation er en absolut Nødvendighed ligesom ogsaa Tilstedeværelsen af Guds levende Orakler, der i Udførelsen af deres jordiske Embeder skulle blive ledede eller inspirerede fra Himlen, eftersom Nødvendigheden maatte fordre, og „Mormonismen" paastaar, at disse findes i Jesu Kristi Kirke.

„Mormonismen" lægger Vind paa den Lære, som siger: „Giv Kejseren, hvad Kejserens er, men Gud, hvad Guds er." Derfor lærer den, at alle Ting vedrørende Menneskehedens verdslige jordiske Forretninger kun med Rette kunne ledes og autoriseres af borgerlig Magt, men at der til Udøvelsen af en Ordinanse, Ritus eller Ceronomi, som skal være virkende hinsides Graven, udfordres en større Magt end Menneskenes; ellers vil en saadan Udførelse være ugyldig. Derfor er Medlemsstilling i Kirken, hvis den har noget som helst Værd eller Betydning, ophøjet over det verdslige og maa regeres af Love, som Himlens Magter have foreskrevet. „Mormonismen" anerkender Kristus som Kirkens Hoved og

Menneskehedens bogstavelige Frelser og Forløser, som Kongernes Konge og Herrernes Herre, som den, der har Ret til at regere paa Jorden, som endnu skal underlægge sig alle denne Verdens Riger, og som skal overlevere denne Jord til Faderen i dens endelige genløste Tilstand. Han har Ret til at bestemme de Forhold, under hvilke Menneskene kunne blive Deltagere i hans Gavmildhed og i Sejrens Privilegier, som han vandt over Døden og Graven.

Vi paastaa, at Tro paa Gud er nødvendig for at tjene ham paa en fornuftig Maade, og at Tro, Tillid og Tiltro til Gud som Menne-Slægtens Fader, som den højeste Magt, for hvem alle skulle gøre Regnskab for deres Gerninger eller Misgerninger, maa lede til Ønsket om at tjene ham og paa denne Maade frembringe Omvendelse. Derfor indtager Troen sin Plads som det første og Omvendelsen som det andet Evangelie-Princip. Det er rimeligt at forvente, at et Menneske efter at have udviklet sin Tro paa Gud og omvendt sig fra sine Synder vil være ivrig for at finde en Maade, hvorved det kan bevise sin Oprigtighed, og dette Middel findes i Daaben som en Nødvendighed for at blive indlemmet i Kirken og som et Middel, hvorved Syndernes Forladelse kunne modtages. Angaaende Daabsmaaden paastaas det, at Neddyppelse eller Begravelse i Vandet er den eneste Maade, som Skriften lærer, og at en saadan Daab udtrykkelig er befalet i Aabenbaringer til den nuværende Kirke.

Daaben er saaledes det tredje Princip og Evangeliets første nødvendige Ordinanse. Den maa udføres af en, som har Fuldmagt dertil, og denne Fuldmagt findes i det Præstedømme, som Gud har givet. Næst efter Daaben kommer Ordinansen: at meddele den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse. Disse Principper kaldes specielt „Evangeliets første Principper og Ordinanser", og „Mormonismen" hævder, at de ere absolut nødvendige for at blive Medlem i Kristi Kirke, og det uden Modifikationer eller Ændringer med Hensyn til Tiden, da Vedkommende levede i Dødeligheden.

Det kunde være passende at spørge: „Hvad vil der blive af dem, som levede og døde, medens Præstedømmet ikke fandtes paa Jorden, de, hvis jordiske Prøvestand fandt Sted i den store Apostasis' Tidsalder? Endvidere, hvad vil deres Skæbne blive, som levede i en Tid, da det aandelige Lys skinnede, men som maaske ikke havde Lejlighed til at lære at adlyde Evangeliets Forordninger?" Atter her viser „Mormon"-Filosofien sin særegne Lære om Frelse for de Døde. Vor Frelser gør ingen Forskel paa de Levende og Døde i sin alvorsfulde Erklæring til Nicodemus. Men den har den størst mulige Udstrækning: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige."

„Mormonismen" tror paa noget mere end en Himmel eller et Helvede, hvortil den ene eller den anden af de menneskelige Aander skal

henvises, maaske paa Grund af et meget lille Overskud af Fortjenester eller Overtrædelser. Den paastaar, at der er en uendelig Rækkefølge af gradvise Aands-Udviklinger og selvfølgelig den mest udstrakte og fuldeste Gradation i den tilkommende Tilværelse. Den holder for, at de ærlige, skønt hændelsesvis vildfarende Sjæle, som levede eller prøvede paa at leve efter det bedste Lys, som de havde modtaget, skulle blive talte iblandt Jordens Hæderlige og faa Lejlighed til, om ikke her i Livet, saa i den næste Tilværelse at vise Lydighed mod Frelsens Fordringer. Den lærer, at Omvendelsen med alle dens medfølgende Velsignelser skal blive mulig hinsides Graven; men eftersom den Forandring, vi kalde Døden, ikke forandrer Sjælens Karaktertræk, vil Omvendelse blive vanskelig for den Sjæl, som med Haardhed og Genstridighed forkastede de mange Lejligheder til Omvendelse, der blev givet den i dette Liv. Vi holde for, at endogsaa Hedningerne, som maaske have nedbøjet sig for Afguder, og som ved at gøre dette have adlydt den højeste Tilbedelses Lov, der var bekendt for deres formørkede Sjæle, skulle faa Del i den første Opstandelse og skulle faa den Lejlighed, som de ikke fandt her paa Jorden, til at udføre det, Gud fordrer af sine Børn til deres Frelse.

Og de Døde, som ikke havde nogen Lejlighed til og maaske ingen Kundskab om at vise Lydighed mod Kristi Love, skal der gives Lejlighed i det tilkommende Liv.

Ikke des mindre er dette Liv ikke nogen Ubetydelighed eller blot et Tilfælde i Sjælens evige Fremgang, der kun er af midlertidig Vigtighed, og hvis Forsømmelser med Lethed kunne oprettes hinsides Sløret. Hvis Lydighed mod den guddommelige Lov, der er vist ved Tro, Omvendelse og Daab, og Retten, der er skænket til at meddele den Hellig-Aand, er væsentlig til Frelse for de Faa, som just nu tælles blandt de Levende, er saadant ikke mindre nødvendig for dem, som en Gang levede, men nu ere døde. Hvem findes der blandt de Levende i Dag, som ikke om kort Tid ville forenes med de utalte Døde? Hvem er de Døde, hvis det ikke er dem, som en Tid havde Erfaringer og Lejligheder i Dødeligheden?

(Fortsættes.)

„Den Christelige Talsmand" siger, at „da den saakaldte Christian Science hverken er christelig eller videnskabelig, er Eddyisme det mest passende Navn". Er det af samme Grund, at Methodisternes Lære kaldes Methodisme?

Bikuben.

Den 1ste August 1901.

Evangeliets Fordringer.

Det er med virkelig Uro, at vi iagttage den sløve Ligegyldighed, som Folk i Almindelighed vise mod Jesu Kristi Evangelium, naar det forkyndes til dem i dets oprindelige Renhed og Tydelighed af Herrens bemyndigede Tjenere. Denne Uro er særlig til Stede hos dem, som have lært at elske Evangeliet, og som forstaa dets virkelige Værd for Menneskeheden. Opfyldte, som de ere, af Kundskaben om dets Værd, føle de, at det er en Pligt, der paahviler dem, at forkynde det til deres Medmennesker; mange have gjort store Opofrelser i dette Øjemed, men have kun mødt Menneskenes Børns Ligegyldighed, der er saa almindelig i denne Tidsalder, som udmærker sig ved religiøse Fremskridt og Tolerance. Det synes, som om Menneskene „elske Vellyst mere, end de elske Gud". De ere ganske vist tilbøjelige til at tilbede, men naar der kaldes paa dem, for at de skulle „tilbede Herren i Aand og Sandhed", „aflægge al Skidenhed og hver Levning af Ondskab og med Sagtmodighed annamme Ordet, som er indplantet i dem, og som er mægtigt til at gøre deres Sjæle salige", foragte de Tilbudet og vise derved, at de foretrække den Slags Religion, over hvis Forkyndere Apostelen Paulus i sin Epistel til de galatiske Hellige udtaler en Forbandelse.

Men ved at betragte Sagen i dens rette Lys burde det ikke foraarsage nogen Forbauselse. Menneskeslægtens religiøse Traditioner ere blevne ubrødelige i Tidens Løb, hvor meget de end maatte være i Strid med Guds Ord, ja, saa ubrødelige og populære, at den Mand eller Kvinde, som tør tilsidesætte dem og antage noget, der er mere i Overensstemmelse med den hellige Skrift, maa i Sandhed være fast og i Besiddelse af et ualmindeligt moralsk Mod og en uafhængig Karakter. Det er ikke desto mindre denne uafhængige Karakter, denne Overbevisningens Kraft og moralske Standhaftighed, der altid har udmærket den Allerhøjestes Hellige i alle Historiens Tidsaldre. Den populære Sags Forkæmpere vare ikke de virkelig store, men derimod de, som fortsatte Kampen alene, og som, skønt de vare forladte af alle, dog vedbleve at kæmpe for Overherredømmet af det, som de fra deres Hjerters og Sjæles Inderste troede, ja *vidste* var Ret og i fuldkommen Overensstemmelse med Himlens Love. Kristus var en Leder for saadanne Mænd, og de fleste af Apostlene fulgte i hans Fodspor; deres ubrødelige Trofasthed mod Værket, der var oprettet af Mesteren, lagde dem i en tidlig Grav og foraarsagede, at de beseglede deres Vidnesbyrd med deres Blod. Hedningernes store Lærer, Apostelen Paulus, fremviser et Eksempel paa en saadan

ubøjelig Vilje-Kraft. En Gang var han en ivrig Forfølger af de Hellige, men han blev pludselig ydmyget og erkendte da, at hans Aarvaagenhed og Iver var bleven misbrugt, at hans Bestræbelser vare gaaede i en forkert Retning, hvor ærlig hans Overbevisning end havde været, og at han i Virkeligheden havde tjent Mammon i Stedet for den sande og levende Gud — al Retfærdigheds Kilde. Men hvilken Forandring fandt der ikke Sted ved hans Omvendelse og Antagelse af Jesu Kristi Evangelium! Han blev ikke længere en blind Leder af de Blinde, men en Magt iblandt sine Samtidige, thi han havde tilsidesat sine Forfædres Traditioner, og medens hans forrige Venner vare stumme af Forbauselse over hans besynderlige Opførsel, ledede han ved sin Energi og sit ivrige Vidnesbyrd mange til Kundskab om Sandheden, organiserede Grene og blev saa mægtig i den gode Sags Tjeneste, at hans Navn vil blive holdt i Ære som en af de største Mænd, der er fremstaaet iblandt Menneskenes Børn.

Den verdslige Historie er ligeledes fuld af just saadanne Tilfælde, hvor Mænd for at opretholde de Ting, som de vidste vare Sandheder, uforsagt modstode deres Medmenneskers Spot, Ringeagt og Forhaanelser. Læs Historien om Mænd som Galileo, Colombus og en Mængde af deres Samtidige, og se, hvor standhaftigt og uforfærdet de hele deres Liv forsvarede den Kundskab, der kom til dem fra en guddommelig Kilde. De fastholdt uden Frygt deres Overbevisning, og uagtet Omstændighederne enkelte Gange tvang dem til at aflægge Bekendelser, der ikke ganske vare i Overensstemmelse med de Sandheder, som de havde forkyndt, eksisterede der dog dybt inde i deres Hjerter det brændende og stedse vedvarende Vidnesbyrd, som drev dem til paa Grund af deres Erfaringer at ytre ligesom Galileo: „Verden bevæger sig dog!“ og lignende Udtryk, som bekræftede den Teori, de saa vedholdende forkyndte.

De, som udgøre Jesu Kristi Kirkes nuværende Medlemmer, ere blevne indsamlede fra næsten alle civiliserede Nationer. Det var en stor Prøve for mange af dem at forlade deres Hjem og deres Kære og endnu langt mere deres længe elskede og ærede Traditioner for at blive Deltagere i det større Lys, de saa skinne ind ad deres Døre. Guds Tjenere kom iblandt dem; de vidste, at deres Vidnesbyrd var sandt, men det krævede saa mange Ofre at blive et Medlem af Jesu Kristi Kirke; der var saa meget forbundet med at antage en Lære, der var saa upopulær, at det blev nødvendigt, at en Tro blev plantet i deres Hjerter, der var stærkere og kraftigere end nogen tidligere, førend de kunde se Vejen klar til at opnaa det, de saa inderligt ønskede. Da denne Tro oprandt i deres Hjerter, bleve de stærke som Løven i sin Hule, og med fuldkommen Rolighed satte de deres fulde Tillid til Herren, bøjede sig i ydmyg Undergivelse for Evangeliets Love og modtoge det, som var dem lovet — et Vidnesbyrd angaaende dette Værk, om

det var af Gud, eller om dets Forkyndere talte af sig selv. Og hvorledes modtoge de dette Vidnesbyrd? Ganske paa samme Maade som Apostelen Paulus, da han blev omvendt, og som Guds Hellige altid have modtaget det, ikke fra noget Menneske, „men ved Jesu Kristi Aabenbarelse". Dette er da Aarsagen til deres Opofrelse for Guds Værk. Dette gør dem uforfærdede og frimodige i at forkynde det for Verden. De forstaa, at Sandhed tillader intet Kompromis og behøver ingen Voldgiftsmand; at vor Fader stiller de samme Fordringer til alle sine Børn, og at Slægt, Venner og Bekendte, hvis de ønske at blive talte iblandt Guds Hellige, maa lægge deres forud fattede Meninger og Ideer til Side, rense sig fra menneskelige Lærdomme øg gaa „gennem Døren ind i Faarestien", at de kunne glæde sig ved deres Faders Velbehag og Anerkendelse. I Jesu Kristi Evangelium findes ingen Plads for nogen menneskelig Voldgift. Jesus Kristus er den første og eneste, som kan afgøre al Strid. Han har vist Vejen til Frelse, og det er ogsaa ham, som vil se, at alle Mænd og Kvinder modtage Belønning „efter deres Gerninger". Dette er besluttet, og det vil følge, som Natten følger Dagen.

Millennial Star.

Et hyggeligt Hjem.

Vi ere alle saadanne menneskelige Barometre, og selv vor Sundhed paavirkes saa meget af vore Omgivelser, at det er Skade, ikke alle Hjem ere saa pæne og tiltrækkende, som de burde være. Der er faa Mennesker saaledes beskafne, at de ikke bryde sig om behagelige Omgivelser, og dette er noget, vi kunne være taknemmelige for.

Fabrikanter, der sysselsætte mange Folk, have fundet, at de, der arbejde i rummelige, solbeskinnede Rum, ere glade og sunde, medens de, der arbejde i daarligt ventilerede Rum, ere melankolske og ofte have Hovedpine og andet Ildebefindende. En af dem, der lod Arbejdsrummet overmale og i Stedet for den stygge, gule Okerfarve valgte hvidt, lagde snart Mærke til, at alle Pigerne bleve mere fornøjede og følgelig friskere.

Paa Børn har Hjemmet især stor Indflydelse. Et Barn, der er vokset op i et lyst, vakkert og tiltrækkende Hjem, viser baade i sin Karakter og sine Tilbøjeligheder Virkningerne af sine Omgivelser, og ikke mindre den, der er opvokset i en Atmosfære af Fattigdom og Uorden. Og vi vide alle, at næsten de første Tegn, et lille Barn viser paa Jagttagelsesevne, er at strække den lille Haand ud efter en eller anden vakker Ting, der møder dets Øje.

Men faa af os har Øje for, hvor meget Hjemmets Omgivelser bidrage til at danne Karakteren, og dog have vi ofte lagt Mærke til, hvorledes Børnene i nogle Familier altid drages til Hjemmet og befinde

sig bedst der, medens andre Børn altid finde Undskyldninger for at slippe bort derfra.

Et pænt, hyggeligt Hjem er noget, alle kunne have, og kun den yderste Fattigdom er Undskyldning for ikke at have et net og hyggeligt Hjem.

Hver Husmoder sætter Mærker af sin Personlighed paa sit Hjem og Hjemmets Omgivelser. De, der elske Skønhed i enhver Form, ville altid pynte deres Hjem med smukke Ting og Kunstgenstande, som andre Folk i lige saa gode Omstændigheder føle, at de ikke have Raad til. Kostbare Sager ere ikke altid smukke, og smukke Ting ere ikke altid dyre. I denne artistiske Tidsalder, hvor Kunstnere og Haandværkere kappes om at sætte Skønhedsmærket paa alt, der udgaar fra deres Haand, og hvor baade Skønhed og Nytte saa ofte findes forenede og tidt til en billig Pris, er der ingen Undskyldning for at bringe stygge, smagløse Ting hjem. Men alligevel ville mange komme hjem med saadanne, fordi de ikke forstaa, at smukke, smagfulde Sager ikke altid koste for meget.

Smukke Billeder, Kobberstik og Kopier af berømte Malerier koste ikke stort; indsatte i simple, smagfulde Rammer og ophængte paa Vægge ville de glæde Øjet hver Dag.

Vort Spisebord kan forskønnes ved Indkøb af vakre Smaating af Porcelæn og Glas, der ikke koste mere end simple, smagløse Sager, og smukke, gammeldags Møbler faas ofte til meget rimelige Priser. Det betaler sig vel at forsøge at gøre sit Hjem saa hyggeligt og tiltrækkende som muligt, og vi maa huske paa, at det nyttige og skønne ofte er forenet, og, som vi før sagde, det er ikke altid, at vakre Sager ere de dyreste eller de smagløse de billigste. Bikuben.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 220.)

Underdanighed overfor de borgerlige Autoriteter.

12. Artikel. **Vi tro, at det er rigtigt at være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt at adlyde, ære og opretholde Lovene.**

Indledning: Det er kun fornuftigt at antage om et Folk, som anerkender Jesu Kristi Evangelium og gør Krav paa Fællesskab i den ene antagne og guddommeligt bemyndigede Kirke, at de i deres Gerninger ville vise de Dyder, som deres Forordninger paabyde. Ganske vist kunne vi maaske omsonst søge efter Fuldkommenhed endogsaa iblandt dem, som allermest gøre Fordring paa at være rettroende; men vi have Ret til at vente de fuldeste Fornødenheder med Hensyn til deres Hand-

linger og den praktiske Udøvelse af deres Paastand i deres Trosbekendelse. Religion maa for at være nyttig og værd at annamme udøve en sund Indflydelse paa sine Tilhængeres individuelle Liv saa vel som verdslige Anliggender. Iblandt andre Dyder bør Kirken i sin Lære indprente Lovlydigheds Pligter, og Folkene burde vise Virkningerne af saadanne Regler ved deres Fortrinlighed som Borgere i Staten og som Individer i Samfundet, af hvilket de udgøre en Del.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige afgiver bestemte Erklæringer i sin Tro og sine Forordninger med Hensyn til sine Medlemmers Pligter i deres Underdanighed mod Landets Love, og den opretholder sin Stilling ved specielle Aabenbaringers Myndighed saavel i gamle Dage som i Nutiden. Folket er ydermere overbevist om, at naar den sande Historie om deres Opkomst og Fremgang som et religiøst Samfund, deres Loyalitet mod Kirken og deres patriotiske Følelse bliver bekendt, vil Kirken blive hævet og prist af Verden i Almindelighed, medens disse Dyder nu kun ere anerkendte af nogle faa fordomsfri Undersøgere, der have studeret denne mærkelige Organisations Historie.

S k r i f t e n paabyder Lydighed mod Autoriteter. I den patriarkalske Tid, da Familje-Faderen kunde siges at besidde en Konges eller Dommers Magt over sine Husfolk, blev den Regerendes Myndighed og Familjens Rettigheder begge respekterede. Betragt, hvad der skete med Abrahams Medhustru, Hagar, som var Saras Tjenestekvinde. Skinsyge og daarlige Følelser vare opstaaede imellem Hagar og hendes Herskerinde, Patriarkernes første Hustru. Abraham, som hørte Saras Anklage og anerkendte hendes Myndighed over Hagar, der, skønt hun var hans Medhustru, dog var Saras Tjenerinde, sagde: „Se, din Pige er i din Haand, gør med hende, som dig godt synes." Da Husmoderen var haard mod Hagar, flyede hun ud i Ørken; der blev hun besøgt af en Herrens Engel, som tiltalte hende saaledes: „Hagar, Sarai' Pige, hvorfra kommer du, og hvor gaar du hen? og hun sagde: jeg flyr fra min Frue, Sarai' Aasyn. Og Herrens Engel sagde til hende: Gak tilbage til din Frue, og ydmyg dig under hendes Hænder." (1. Mose B. 16, 1.—9.) Det fortjener at bemærkes, at det himmelske Sendebud anerkendte Herskerindens Myndighed over sin Tjenestepige, uagtet den sidstnævnte havde en Hustrus Rang i Familjen.

Isaks Lydighed mod sin Faders Vilje, hans Villighed til at opofre sit Liv paa det blodige Alter er et Bevis paa Familje-Faderens Autoritets Ukrænkelighed. Det kunde synes, hvad der ogsaa virkelig er paastaaet, at Herrens Fordring til Abraham for at prøve hans Tro, at give hans Søns Liv som et Offer, var et Brud paa de bestaaende Love og derfor i Modstrid med en god Regerings Udøvelse. Denne Paastand holder ikke stik, fordi den patriarkalske Familjes Overhoved besad ube-

tinget Myndighed over ethvert Medlem i sin Husholdning, og denne Magt udstrakte sig endog til at dømme til Døden. (1. Mose Bog 38, 24.)

Paa den Tid, da Israeliterne udvandrede fra Ægypten, og Israel regeredes af et Teokrati, gav Herren dem forskellige Love og Befalinger angaaende deres Regering som hans Udvalgte; imellem dem læse vi: „Du skal ikke bande Gud, og den Øverste iblandt dit Folk skal du ikke ønske ondt over." Dommerne bleve ved guddommelig Forordning beskikkede til at øve Fuldmagt iblandt Israel. Moses gentog Herrens Befalinger og bød Folket saaledes: „Du skal indsætte dig Dommere og Fogder i alle dine Porte, som Herren din Gud giver dig, for dine Stammer; og de skulle dømme Folket med retfærdig Dom." (5. Mose B. 16, 18.)

Da Folket blev træt af Guds umiddelbare Ledelse og forlangte en Konge, opfyldte Herren deres Ønsker og gav den ny Regent Myndighed ved en hellig Salvelse. (1. Sam. 8., 6.—7., 22; 9., 15.—16; 10, 1.) Uagtet David var salvet til at efterfølge Saul paa Tronen, anerkendte han Kongens Persons Hellighed, og han bebrejdede sig bitterlig, at han ved en Lejlighed havde skaaret Fligen af Monarkens Kappe. Sandt nok, Saul stræbte den Gang David efter Livet, og David søgte kun en Lejlighed til at vise, at han ikke nærede lignende Hensigter overfor sin kongelige Fjende; dog siges der: „Da slog Davids Hjerte ham, fordi han havde afskaaret Fligen, som hørte Saul til. Og han sagde til sine Mænd: „Herre, lade det være langt fra mig, at jeg skulde gøre denne Gerning ved min Herre, Herrens Salvede, at lægge min Haand paa ham; thi han er Herrens Salvede."

Betragt endvidere de følgende Formaninger fra det gamle Testamente: „Min Søn, frygt Herren og Kongen." (Ordsp. 24, 21.) „Jeg siger: Agt paa Kongens Mund, og det formedelst Eden til Gud." (Præd. 8, 2.) „Band ikke Kongen, end ikke i din Tanke." (Præd. 10, 20.)

Eksempler givne af Kristus og hans Apostle. Vor Frelsers Virksomhed paa Jorden udmærkede sig helt igennem ved, at han anerkendte Landets bestaaende Myndigheder, endskønt deres Autoritet grundede sig paa grusom Erobring og blev uretfærdigt udøvet. Da de, som oppebare Skattens Penge, kom og forlangte Afgift til en fremmed Konge, bød Kristus, skønt han indvendig protesterede mod Fordringens Uretfærdighed, at den skulde betales, og udførte endogsaa et Mirakkel, hvorved Pengene tilvejebragtes. Han spurgte Peter: Hvad tykkes dig, Simon? Af hvem tage Kongerne paa Jorden Told eller Skat? Af deres egne Børn eller af Fremmede? Peter siger til ham: Af Fremmede. Jesus sagde til ham: Da ere jo Børnene fri. Men paa det vi ikke skulle forarge dem, gak hen til Havet, kast en Krog, og tag den første Fisk, som kommer op; og naar du aabner dens Mund, skal du finde en Stater; tag denne og giv dem den for dig og for mig." (Matth. 17, 25—27.)

Paaskyndede af visse ugudelige Farisæere var der dannet et forræderisk Komplot, der skulde fremstille Kristus som en Fornærmer imod den regerende Magt. De søgte at fange ham med det skinhellige Spørgsmaal: „Hvad tykkes dig? Er det tilladt at give Kejseren Skat eller ej?“ Hans Svar gik ud paa, at man skulde vise ubetinget Lydighed mod Lovene. Han svarede sine Spørgere: Viser mig Skattens Mønt. Men de bragte ham en Penning. Og han sagde til dem: Hvis Billede og Overskrift er dette? De sagde til ham: Kejserens. Da sagde han til dem: Saa giver Kejseren det, som Kejserens er, og Gud det, som Guds er.

Under alle de formelle og tragiske Omstændigheder, der ere forbundne med hans Forhør og Fordømmelse under Pilatus, opretholdt Kristus en ærbødig Mine, endogsaa overfor Ypperstepræsterne og Raadet, som tragtede efter hans Liv. Disse Embedsmænd, hvor uværdige de end maatte være til at besidde deres gejstlige Magt, havde ikke des mindre en vis Autoritet og en bestemt Myndighed, saavel i verdslige som i kirkelige Anliggender. Da Kristus stod for Kaiphas, besværet med Fornærmelser og beskyldt af falske Vidner, bevarede han en værdig Taushed. Paa den Ypperstepræsts Spørgsmaal: „Svarer du intet?“ værdigede han intet Svar. Da talte den Ypperstepræst videre: „Jeg besværger dig ved den levende Gud, om du er den Kristus, den levende Guds Søn.“ (Se Matth. 26., 57.—64.) Overfor denne alvorlige Formaning, der blev udtalt med Embeds-Fuldmagt, gav Frelseren øjeblikkelig Svar og anerkendte derved den Ypperstepræsts Embede, hvor uværdig han end maatte være som et Menneske.

Paulus viste en lignende Agtelse for den Ypperstepræsts Embede eller Myndighed, medens han som Fange stod for Raadet. Hans Bemærkninger mishagede den Ypperstepræst, som straks gav Befaling til dem, der stode nær Paulus, at de skulde slaa ham paa Munden. Derover blev Apostelen fornærmet, og han raabte: Gud skal slaa dig, du kalkede Væg! Du sidder for at dømme mig efter Loven, og tvært imod Loven befaler du, at jeg skal slaas. Men de, som stode hos, sagde: Skælder du Guds Ypperstepræst? Og Paulus sagde: „Brødre! Jeg vidste ikke, at det var den Ypperstepræst; thi der er skrevet: Dit Folks Øverste skal du ikke udskælde.“ (Ap. G. 23., 1.—5.) (Fortsættes.)

Mennesket trænger til Kamp og Uheld for at udvikle sine Kræfter, til at undvære for at nyde, til at bedrøves for at kunne glæde sig, til at staa lavt for at hæve sig. Og naar det ikke er Tilfældet, bliver han tilsidst halvt affindig af sin Lykke og søger Ulykken som en Afveksling i den utaalelige Ensformighed. A. Oehlenschläger.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien for Halvaaret endende d. 30. Juni 1901.

Konferencer.	Konference-Præsidenter.	Grene.	Missionærer fra Zion. Højpræster.	Missionærer fra Zion. Halvfjerds.	Lokale Præstedømme. Ældster.	Lokale Præstedømme. Præster.	Lokale Præstedømme. Lærere.	Lokale Præstedømme. Diakoner.	Medlemmer.	Total Medlemmer og lokale Præstedømme.	Børn under 8 Aar.	Totalsum.	Døbte.	Emigrerede. Over 8 Aar.	Emigrerede. Under 8 Aar.	Udelukkede.	Døde.	Ankomne.	Bortflyttede.	Fremmedes Huse besøgte. Ved Tilbud af Skrifter.	Fremmedes Huse besøgte. Efter Indbydelse.	Evangeliske Samtaler.	Skrifter omsatte.	Bøger omsatte.	Møder afholdte. Indendørs.	Møder afholdte. Udendørs.
Kjøbenhavn . .	James Thomsen	7	4	18	34	15	19	6	579	653	104	757	25	20	4	3	2	2	3	16681	2340	3394	21249	456	315	1
Aarhus	J. C. Petersen	7	2	17	21	7	11	6	297	342	99	441	27	8	6	6	3	4	2	17134	1107	5728	22025	662	811	
Aalborg	Richard C. Miller	8	2	15	11	8	7	4	219	249	95	344	13	9	3	10	4	5	11	10217	1973	3837	14157	345	391	
Danmark		22	8	50	66	30	37	16	1095	1244	298	1542	65	37	13	19	9	11	16	44032	5420	12959	57431	1463	1517	1
Kristiania . . .	H. A. Pedersen	9	2	18	51	27	27	15	792	912	189	1101	57	2	1	4	5	1	7	26153	569	3722	31420	935	803	3
Bergen	P. N. Garff	5		13	3	5	4	1	107	120	21	141	18	2				3	2	9981	450	2112	12686	594	295	1
Trondhjem . .	E. C. Lybbert	5		11	2	1	2		62	67	12	79	16							7534	327	1786	10662	580	153	
Norge		19	2	42	56	33	33	16	961	1099	222	1321	91	4	1	4	5	4	9	43668	1346	7620	54768	2109	1251	4
Stockholm . . .	J. J. Cannon	11		24	94	49	33	15	1181	1372	307	1679	37	31	9	15	16	4	12	14046	378	3245	20286	588	984	5
Göteborg	N. Lofgren	8	1	18	50	24	23	22	429	548	42	590	27	8		11	6	1	2	13005	532	3229	14089	638	532	2
Skåne	Peter B. Bunderson	5	2	10	10	16	12	7	273	318	66	384	3	6	4	1	2			6412	300	2508	9235	317	292	
Sverige		24	3	52	154	89	68	44	1883	2238	415	2653	67	45	13	27	24	5	14	33463	1210	8982	43610	1543	1810	7
Totalsum . . .		65	13	144	276	152	138	76	3939	4581	935	5516	223	86	27	50	38	20	39	121103	7976	29561	155809	5115	4578	12

Bibelske Fortællinger paa Papyrusruller.

Tyske Lærde, som tilhøre det tyske Konsulat i Kairo, foretage Udgravninger af hidtil ikke undersøgte Pyramider, som antages at skrive sig fra den Tid, da det femte Dynasti regerede Ægypten, men muligvis er ældre. 150 Mand ere sysselsatte med Arbejdet, og man haaber at finde vigtige og uskadte Indskrifter.

En Papyrusrulle, som i 1895 blev funden i Assuan og nu er indlemmet i British Museum, er nylig udgivet af Ægyptologen Griffith, som har oversat Bagsiden og forsynet den med Forklaringer. Paa Forsiden staar Regnskaber paa Græsk over Skatteindtægterne af Landgodser ved Krokodilopolis. De frembyde intet af Interesse uden det, at de angive Rullens Alder; den er nemlig fra Kejser Claudius's Regeringsaar, altsaa fra 46—47 efter Kristus. Bagsiden er beskreven med demotiske Bogstaver, det vil sige Skrift, som brugtes af det almindelige Folk og var forskellig fra den kunstige Præsteskrift (Hieroglyfer). Her fortælles en Række Mirakelhistorier, som knyttes til Overpræsten i Memphis, Chamna. Denne Papyrus er den ældste i den ikke righoldige Samling, som vi have fra de første kristne Aarhundreder, og øger i betydelig Grad vor Kundskab om det ægyptiske Aandsliv. Af særlig Interesse er det, at mange af Historierne om Chamnas Mirakler have en umiskendelig Lighed med Fortællingerne i det Nye Testamente. Kristendommen blev tidlig forkyndt i Ægypten (af Apostel Thomas?), og den lille kristne Menighed, som dannede sig, har fortalt sine Naboer om Jesu Undergerninger. Hedningerne grebe disse og indflettede dem i deres Folkesagn. Et Sidestykke have vi fra Sagntiden i Olaf den Helliges Historie. De Mirakler, som Legenden lader ham udføre, ere øjensynlig af bibelsk Oprindelse.

Bikuben.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

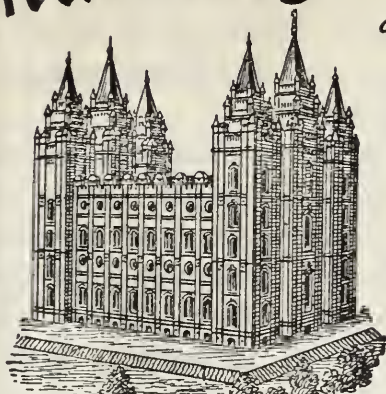
Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15de August 1901. 50de Aargang.

Jesu Kristi Evangeliums Begyndelse.

Forordninger, som alle, der indlemmes i Kristi Kirke, maa adlyde.

Hvad er Frelse? Ved Frelse forstaa vi Genløsningen fra den evige Død og Forløsning fra Syndens Følger. Den er en Guds Gave til Menneskene.

„Thi af Naade ere I frelste formedelst Troen, og det ikke af eder, det er en Guds Gave." (Ef. 2, 8.)

Adams Overtrædelse eller Arvesynden bragte evig Død over Menneskeheden, Frelserens Forsoning gjorde Frelse fra denne evige Død almindelig og universal; det vil sige, alle ville blive frelste derfra; baade de Gode og de Onde skulle opstaa.

„Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske. Thi ligesom alle dø i Adam, saa skulle og alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15, 21.—22.)

Vore egne Synder. Frelse fra vore egne Synder er en speciel Velsignelse fra vor himmelske Fader. Den er tilbudt frit, men alle, som ønske at drage Fordel deraf, maa underkaste sig de fremsatte Betingelser. Disse Vilkaar ere Lydighed mod Jesu Kristi Evangelium.

Hvad er Evangeliet? Jesu Kristi Evangelium er Frelsens Plan. Den er et System af Forordninger, hvorved de, som adlyde disse, kunne blive frelste; derfor kaldes den i Skriften „en Guds Kraft til Saliggørelse".

Der er mange Systemer eller Grene af Videnskab bekendte for Men-

neskene, saasom Musik, Kemi, Matematik, Geometri, Astronomi og andre. Ved at lære og ved at udføre disse Systemers Regler eller nogen enkelt af dem kan et Individ modtage Fordele, der kunne opnaas ved en saadan Kundskab. Paa samme Maade kunne vi ved at lære og ved at udøve Evangeliets Regler eller Forskrifter modtage de Velsignelser, som det tilbyder, nemlig Forløsningen.

For at nyde det civiliserede Samfunds Privilegier maa Børn lære civiliserede Folks Regler og Vedtægter. Dette opnaa de ved at adlyde de Lærdomme, som de modtage fra deres Forældre. Hvis et uciviliseret Menneske ønsker at indgaa i civiliserede Folks Samfund og nyde deres Selskab, maa han være villig til at adlyde dette Samfunds Lære eller Selskabs-Regler. Jesu Kristi Evangelium lærer saadanne Regler for Opførsel, som skulle iagttages af alle, der opnaa Frelse i Guds Rige. Disse Regler ere simple, men bestemte; de maa adlydes.

Evangeliets første Princip: Troen. Jesu Kristi Evangeliums første Regel eller Princip er Tro paa Gud. Apostelen Paulus siger:

„Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham." (Hebr. 11, 6.)

Det fremgaar af det ovenfor citerede Skriftsted, at vi ikke kunne komme til Gud uden at tro, at han er til, og tillige, at han belønner dem, som søge ham. For at være i Stand til at tro, at Gud belønner alle dem, som søge ham, maa vi have Tillid til ham eller forlade os paa hans Ord; det vil sige, vi maa sætte Lid til hans Forjættelser. Dette er Troens fulde Mening. Den samme Apostel giver følgende Forklaring over Troen:

„Men Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke ses." (Heb. 11, 1.)

Grunden til, at det er umuligt at behage Gud uden Tro, er, at han ønsker, at hans Børn skulle komme til ham for at blive frelste. Det behager ham, naar de holde hans Bud, og det mishager ham, naar de ere ulydige.

Sand Tros Beskaffenhed. Sand Tro kaldes somme Tider levende Tro. Den er i Stand til at tiltage. Naar den udøves, bliver den stærkere. Naar vi forlade os paa Herren, vise vi til vor egen Tilfredsstillelse, at vi kunne stole paa ham, og paa den Maade forstørres vor Tillid til ham. Hvis vi vedblivende udøve Tro paa Gud, bliver den et Princip af stor Kraft. Menneskene opnaa paa Grund deraf Indflydelse ved Herren. De ere paa denne Maade i Stand til at udføre underfulde Ting. Jesus siger:

„Dersom du kan tro; alle Ting ere dem mulige, som tro." (Mark. 9, 23.)

Dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette

Bjerg: Flyt dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; og intet skal være umuligt." (Matth. 17, 20.)

„Alt, hvad I begære i Bønnen, tror, at I skulle faa det, saa skal det vederfares eder." (Mark. 11, 24.)

Troens Kraft. Skt. Paulus omtaler mange store Ting, som udførtes ved Troens Kraft, og omtaler en Mængde af de Gamle, som formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Løvers Mund, slukkede Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve stærke efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjenders Lejre til at vige." (Heb. 11, 33.—34.)

Frelseren, som kendte den levende Tros store Kraft, taler med Overbevisning om de underfulde Velsignelser, der skulle følge alle, som tro paa Herren. Disse Velsignelser, sagde han, skulle være et Tegn eller Bevis paa deres Tro.

„Men disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med ny Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes." (Mark. 16, 17.—18.)

De Troende i forrige Dage nød alle de Velsignelser. De nydes ogsaa nu af af de sande Troende. Troens Følger ere altid de samme. Hvis det var muligt at udføre Mirakler i gamle Dage formedelst Troen, er det ved den samme Tro lige saa muligt i vore Dage.

Nødvendigheden af mirakuløse Gaver. Det er lige saa nødvendigt i vore Dage, at Evangeliets Tegn eller Gaver skulle følge de Troende, som det var i gamle Dage. De give et Bevis paa vor Tro. Hvis vor Tro ikke er tilstrækkelig til at bringe os Guds timelige Velsignelser, som vi trænge til eller ønske, have vi Grund til at frygte, at vor Tro ikke er stærk nok til at bringe os evig Frelse. Det er muligt, at et Menneske kan vildledes i Bedømmelsen af sin egen Tro. Folk overvurdere somme Tider deres egen Styrke og indse kun deres Fejlgreb, naar de prøve den. Folk kunne ogsaa overvurdere deres Tro og bedrages, hvis de ikke prøve den.

Ligesom legemlige Kræfter kan Troen kun forøges ved, at den bruges, og en Person, som har Troen, kan miste den ved at forsømme dens Brug, ligesom han kan miste Muskelkraften, naar han lader den ubenyttet.

Troens Tilstedeværelse vises ved Gerninger. Sand Tro vises altid ved Gerninger. Naar et Menneske har Tro paa Herren, vil det vise sin Lydighed i Gerninger; det vil sige ved at holde Guds Befalinger. Det er unyttigt for et Menneske at sige, at han har Tro, naar han ikke viser det ved Lydighed. Frelseren stiller følgende Spørgsmaal:

„Hvi kalde I mig Herre, Herre! og gøre ikke, hvad jeg siger?" (Luk. 6, 46.)

Apostelen Jakob siger: „Vi bedrage os selv, om vi ikke ere Ordets Gørere.

Men vorder Ordets Gørere, og ikke alene dets Hørere, med hvilket I bedrage eder selv." (Jak. 1, 22.)

Han siger i næste Kapitel, at det gavner os ikke at sige, at vi have Tro, naar vi ikke udføre Gerningerne, og at den bedste Maade at bevise vor Tro paa er at vise den i vore Gerninger. Han siger:

„Hvad gavner det, mine Brødre! om nogen siger, han har Troen, men ikke har Gerninger? Mon den Tro kan frelse ham? Dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Næring, men nogen siger til dem: gaar bort i Fred, varmer eder og mætter eder; men I give dem ikke det, som hører til Legemets Nødtørft; hvad Gavn er det? Ligesaa og Troen, dersom den ikke har Gerninger, er den død i sig selv. Der maatte da nogen sige: du har Troen, og jeg har Gerninger; vis mig din Tro af dine Gerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gerninger. Du tror, at Gud er een; du gør vel; Djævlene tro det ogsaa og skælve." (Jak. 2, 14.—19.)

Et andet Bevis for Troen. Sand Tro kan kendes ved et andet Bevis eller Prøve. Enhver, som opnaar den, bliver meget ydmyg. Den overbeviser Mennesket om, at han er en Synder, og han bliver angerfuld.

Evangeliets andet Princip: Omvendelse. Omvendelse er Kristi Evangeliums anden Regel eller Princip. Den følger Tro paa Gud og Jesus Kristus ganske naturligt. Sand Tro leder til Omvendelse fra Synd, ligesom det ene Trappetrin leder til det andet.

Omvendelsens Betydning. At omvende sig efter Skrifternes Lære betyder at føle Bedrøvelse over begaaede Synder og at aflægge og vende sig bort fra dem, det vil sige: ikke at gøre dem mere. Paulus siger, da han skriver til de Hellige i Korinth angaaende deres Omvendelse:

„Nu glæder jeg mig, ikke derover, at I bleve bedrøvede, men derover, at I bleve bedrøvede til Omvendelse; thi I bleve bedrøvede efter Gud, saa at I ikke i nogen Maade have lidt Skade af os; thi Bedrøvelse efter Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død." (2. Kor. 7, 9.—10.)

Den samme Apostel siger, idet han formaner Efeserne til Omvendelse, hvad de skulle gøre, eller hvorledes de skulle omvende sig:

„Derfor aflægger Løgn og taler Sandhed hver med sin Næste, efterdi vi ere hverandres Lemmer. Blive I vrede, da synder ikke; Solen gaa ikke ned over eders Fortørnelse; giver ikke heller Djævelen Rum! Den, som stjal, stjæle ikke fremdeles, men arbejde heller og gøre godt med

Hænderne, paa det han kan have at meddele dem, som have behov." (Ef. 4, 25.—28.)

Den, som oprigtig omvender sig, vil ogsaa søge at oprette en begaaet Fejl. Hvis han har stjaalet, vil han søge saa vidt muligt at give det Stjaalne tilbage. Den fulde Betydning af Ordet Omvendelse er at forsage Synden.

Omvendelsens Nødvendighed. Omvendelse er yderst nødvendig for at opnaa Frelse i Guds Rige. De, der ledes til at øve Tro paa Gud, ere under stor Fordømmelse, hvis de ikke omvende sig. De ere i Oprør med Herren og kunne ikke modtage hans Velbehag; medmindre de omvende sig fra deres Synder, ere de ikke rette Undersaatter i hans Rige. Baade Johannes den Døber og Frelseren begyndte deres Forvaltning med at kalde Folk til Omvendelse.

„Men i de samme Dage fremstod Johannes den Døber, som prædikede i Judæas Ørk, og sagde: Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær." (Matth. 4, 1.)

„Johannes nægtede at døbe dem, der kom til ham uden Omvendelse, og opfordrede dem til at bære Omvendelsens værdige Frugter." (Matth. 3, 7.—8.)

Hverken Tro eller Daab uden Omvendelse vil være til Fordel for nogen. Hensigten med Evangeliet er at bringe Menneskene tilbage til Gud. Synden adskiller dem fra ham.

„Eders Misgerninger gøre Skilsmisse imellem eder og imellem eders Gud; og eders Synder gøre, at han skjuler Ansigtet for eder." (Esaias 59, 2.)

For at komme tilbage til ham er det nødvendigt at afstaa fra Synd — omvende sig derfra.

„Vide I ikke, at de Uretfærdige skulle ikke arve Guds Rige." (1. Kor. 6, 9.)

„Dersom I ikke omvende eder, skulle I alle ligesaa omkomme." (Luk. 13, 3.)

Det er kun paa visse Betingelser, at Kristi Blod renser fra Synd:

„Dersom vi vandre i Lyset, ligesom han er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu Kristi, hans Søns Blod, renser os fra al Synd."

For at være i Stand til at „vandre i Lyset" maa vi vende os om fra Syndens mørke Sti.

Den tredje Forordning: Daaben. Omvendelse alene forlader ikke Synd; dog ønsker enhver sand bodfærdig sine Synders Forladelse; dette opnaas ved Jesu Kristi Forsoning. For at ethvert Individ kan drage Nytte af Forsoningen, har Frelseren beskikket en Ordinanse. Enhver, som i Sandhed tror, kan ved at angre sine Synder og adlyde denne Ordinanse opnaa Syndsforladelse eller Tilgivelse.

Daabens rette Maade. Denne Ordinanse, som Frelseren anordnede til Syndernes Forladelse, kaldes Daab. Det Ord døbe betyder at nedsænke eller dyppe. Den eneste rette Daabsmaade er Neddypning. Daaben, som det ny Testamente omtaler, skete ved Neddypning eller Begravelse. Matthæus skriver saaledes angaaende Jesu Daab:

„Og der Jesu var døbt, steg han straks op af Vandet." (Matth. 3, 16.)

Det beviser, at han maa have været nede i Vandet.

„Men Johannes døbte i Ænon, nær ved Salem, fordi der var meget Vand; og de kom derhen og bleve døbte." (Joh. 3, 23.)

Ovenstaaende er et Bevis paa, at Johannes døbte ved Neddyppelse.

Kammersvendens Daab ved Philippus beskrives saaledes i Bibelen:

„Og han bød Vognen holde, og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Kammersvenden; og han døbte ham. Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus." (Ap. G. 8, 38—39.)

Ogsaa dette viser Daabsmaaden, som Frelserens Disciple brugte den. Paulus skriver:

„Vide I ikke, at vi, saa mange som ere døbte til Kristus Jesus, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at ligesom Kristus er opreist fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levned. Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse." (Rom. 6, 3.—5.)

Her ligner Apostelen Daaben ved Jesu Kristi Begravelse og Opstandelse. Enhver anden Ordinanse, som kaldes Daab, men udføres paa en Maade, der ikke kan lignes ved Kristi Død og Opstandelse, er aldeles ingen Daab.

Alle de første Kirke-Historieskrivere bevidne, at Daaben blev udført ved Neddyppelse i de første Aarhundreder efter Kristi Fødsel.

Hvad Daaben er til. Følgende Citater fra Skrifterne bevise, at den er til Syndernes Forladelse:

„Johannes døbte i Ørken og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse." (Mark. 1, 4.)

„Og han kom i den hele Egn omkring Jordan og prædikede Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse." (Luk. 3, 3.)

„Men Peter sagde til dem: Omvender eder og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse." (Ap. G. 2, 38.)

Skrifterne omtale ingen andre Ordinanser eller Midler, hvorved Syndernes Forladelse kan opnaas, end Daaben. Tro og Omvendelse ere ikke tilstrækkelige. Bibelen siger om Johannes den Døbers Daab:

„Og alt Folket, som ham hørte, endog Toldere, gave Gud Æren og bleve døbte med Johannes' Daab. Men Farisæerne og de Lovkyn-

dige foragtede Guds Raad med dem, og bleve ikke døbte af ham." (Luk. 7, 29.—30.)

Det fremgaar af Ovenstaaende, at de, der nægte at lade sig døbe, foragte Guds Raad med dem. At gøre dette er en stor Synd; den eneste Maade at omvende sig derfra er at adlyde Guds Raad, og det er at blive døbt.

Kornelius er beskreven som en from Mand, der frygtede Gud; han blev besøgt af en Engel fra Himmelen, og det blev senere befalet ham at lade sig døbe. (Ap. G. 10, 48.) Det viser, at Daaben er nødvendig for alle Mennesker, uanset hvor retfærdige de end maatte være. (Fortsættes.)

Verdens Religioner.

De følgende Tal ere fra »North American Review«: Foruden en Mængde mindre Sekter, saasom Abyssinierne, Kopterne, Armenierne og Jakobiterne, der kun udgøre faa Millioner, have vi Kristendommens tre Hoved-Afdelinger: den „hellige" ortodokse græske Kirke med et Medlems-Antal af 98,000,000; de protestantiske Kirker, der tilsammen udgøre cirka 143,000,000, og den romersk-katolske Kirke med 230,000,000. Der er ingen Statistik, som viser det forholdsvise Antal af disse tre Hoved-Afdelingers Tilvækst. Men Befolkningens Formerelse under deres Herredømme danner et Grundlag for Sammenligning: I Aaret 1500 regerede de romerske Katoliker over 80,000,000 Mennesker, i Aaret 1700 over 90,000,000 og i Aaret 1892 over 242,000,000. Den græsk-katolske Kirke herskede i Aaret 1500 over 20,000,000, i Aaret 1700 over 33,000,000 og i 1891 over 128,000,000 Sjæle. Protestanterne havde i Aaret 1500 endnu ikke begyndt at eksistere; i Aaret 1700 herskede de over 32,000,000 og i Aaret 1891 over 520,000,000 Mennesker. I fire Hundrede Aar have de romersk-katolske fordoblet sig mere end tre Gange, de græsk-katolske 6 Gange, og Protestanterne ere voksede fra intet til nu at besidde Herredømmet over en Tredjedel af Verdens Befolkning. Det er let at se, hvilken af de tre Afdelinger der tiltager hurtigst. Af større Vigtighed og tillige vanskeligere at besvare er Spørgsmaalet angaaende disse tre Kristendommens Hoved-Afdelingers intellektuelle og moralske Fremgang.

Det bør dog erindres, at medens Protestanternes Afdeling er den største i Antal, er den delt i forskellige Afdelinger, af hvilke ingen har numerisk Styrke i Forhold til deres Modstandere. Antallet vilde ogsaa blive betydeligt mindre, hvis alle Gudsfornægtere og Tvivlere bleve udskilte. Og der er al Sandsynlighed for, at disses Antal er større iblandt Protestanterne end iblandt de andre Kirkesamfund. (Deseret News.)

Den 15de August 1901.

Kærlighed bliver aldrig affældig.

Apostelen Paulus lægger i sin første Epistel til Korinthierne stor Vægt paa Udøvelsen af den kosteligste af alle Dyder, Kærligheden. Han siger: „Talede jeg med Menneskers og Engles Tungemaal, men havde ikke Kærlighed, da var jeg en lydende Malm eller en klingende Bjælde. Og havde jeg profetisk Gave, og vidste alle Hemmeligheder og al Kundskab, og havde jeg al Tro, saa at jeg kunde flytte Bjerge, men havde ikke Kærlighed, da var jeg intet."

Denne Lærdoms Vigtighed for Menneske-Slægten kan ikke overvurderes; thi i denne Verden, som er fuld af Forfængelighed og brovtende Visdom, findes der en Tilbøjelighed til et Levnet, der ikke er ganske i Overensstemmelse med den Lektie, som her saa tydeligt er fremsat. Maaske Kasterne og Klasse-Udmærkelser, der ere saa fremtrædende i Verden, have mere Indflydelse end alle andre Ting tilsammen. Menneskene have delt sig i saa mange Samfunds-Afdelinger og ere blevne saa fordomsfulde i deres Virkekredse, at intet udenfor dette Omraade i mindste Maade begunstiges af dem. Det almindelige Jævnmaal, hvorpaa den store Lærer ønskede at finde Menneskene i Almindelighed, er tilsidesat, ja nedsunket i Forglemmelse, og enhver Omgangs-Kreds har oprettet Love, stillet Fordringer og trukket Fordrageligheds-Linjer, udover hvilke intet, hverken godt eller ondt, betragtes med Velbehag. Forbrydelser eller Tøjlesløshed have paa denne Maade faaet Lejlighed til at indsnige sig i et Omfang, der er saa foruroligende, at det synes, som intet uden den Almægtiges Revselse vil kunne undertrykke dette Onde. En Del af Menneskeheden er i Strid med den anden; de Fattige mod de Rige og omvendt; Kapitalisterne og Arbejderne krydse stedse Vaaben, og den ganske Verden befinder sig i Almindelighed i en saadan Forstyrrelses-Tilstand, at et Sammenstød, hvis Lige Nationerne aldrig have kendt, synes at være det eneste bekvemme Hjælpemiddel til at bringe Menneskene til Forstaaelse om deres sande Stilling.

Vi henlede Opmærksomheden paa disse Ting for at opklare det Punkt, vi ønske at omhandle, og det er, at hvis Apostelen Pauli Formaninger vare blevne bedre efterfulgte, vilde Verden aldrig have befundet sig i sin nuværende Tilstand. I Stedet for Intolerance, Skinhellighed, Undertrykkelse, Had, Forfølgelse og andet lignende, som nu hersker i Verden, vilde vi have kunnet finde den Tilstand, for hvilken Frelseren var Forløberen: „Fred paa Jorden! og i Menneskene en Velbehagelighed"!

I Stedet for, hvad vi nu se, Broder imod Broder, Fader imod Søn, Nation imod Nation, den ene Kreds imod den anden, vilde Kærlighedens Aand og Fællesskab, Fred og Velvilje regere uindskrænket, og det Hele vilde ved forenede Kræfter befordre det Rette, undertrykke Ugudelighed og fuldføre Faderens retfærdige Hensigter. Kærlighed, den største af alle Dyder, vilde være vor Tilværelses herskende Karaktertræk. Kærlighed til Gud, som overgaar al Forstand, vilde udmærke vore Bestræbelser, Grundvolden, hvorpaa vi bygge vort sociale System, vilde være sikker, og Herren kunde finde Behag i at udgyde sine bedste Velsignelser over os. Husk paa, at „Kærligheden er langmodig og velvillig; Kærligheden bærer ikke Nid; Kærlighed bruger ikke Fremfusenhed og opblæses ikke; den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, forbitres ikke, bærer ikke Nag og glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig over Sandhed, fordrager alt, tror alt, haaber alt, taaler alt". Kort sagt, „Kærligheden bliver aldrig affældig". Millennial Star.

Ankomst. Følgende Ældster ankom fra Zion den 16. Juli: Hans Peter Poulsen fra Plain City og Arthur Halvorsen fra Marriott, Begge fra Weber Co. Utah. Vi byde disse Ældster et hjerteligt Velkommen.

Beskikkelser. Ovennævnte Ældster beskikkes til at arbejde som følger: I Bergens Konference: Hans Peter Poulsen og i Trondhjems Konference: Arthur Halvorsen. Ældste Peter Christensen beskikkes til at præsidere over Københavns Konference, og Ældste James Johnsen beskikkes til at præsidere over Aalborg Konference. Ældste Hans O. Young beskikkes til midlertidigt at præsidere over Kristiania Konference.

Afløsning. Efter en paa alle Maader vel udført Mission afløses følgende Ældster fra deres Virksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til deres Kære i Zion: Fra Københavns Konference: James Thomsen; fra Aalborg Konference: R. C. Miller og fra Kristiania Konference: H. A. Pedersen og H. A. Stråberg.

— Ej vil du indvirke paa et Menneske, hvis du kun har Øje for hans Svagheder og ikke ogsaa for hans gode Sider. Det er igennem de gode Sider, at Adgangen til et Menneskes Indre staar aaben for dig. Det er derigennem, at du kan trænge ind og bemægtige dig en fast Stilling, saa at du med Held kan bekæmpe hans Svagheder. Idet han føler, at han er kendt og anerkendt af dig, laaner han lettere et villigt Øre til de Ord, der gaa ud paa at dadle og udslette.

D. G. Monrad.

„Mormonismens" Filosofi.

Af James E. Talmage, ved Utahs Universitet.

En Forelæsning, holdt efter Indbydelse og Auspicium af Denver filosofiske Selskab i Denver, Colorado, F. S. 14. Marts 1901.

(Fortsat fra Side 231.)

Kristus er beskikket til at være de Levendes og de Dødes Dommer. Han er Herre over de Levende og de Døde, saaledes som Menneskene forstaa og bruge disse Udtryk, thi for ham leve de alle. Hvorledes kunne da de Døde modtage disse Velsignelser og Ordinanser, som nægtedes dem, eller som de forsømte, medens de levede? Ved det vikarierende Arbejde af de Levende for de Døde! Det var dette store og privilegerede Arbejde, som Profeten Malakias hentydede til i sin højtidelige Erklæring, at førend Herrens store og forfærdelige Dag skulde Elias blive sendt med en Beskikkelse til at vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene. Elias' Besøg til Jorden er virkeliggjort. Den 3. April i Aaret 1836 viste Profeten Elias sig for Josef Smith og Oliver Cowdery og forkyndte, at Tiden var fuldkommen, som Malakias havde omtalt, og samtidig meddelte han Fuldmagten til at paabegynde det ovenomtalte Arbejde paa de afdøde Fædres Vegne.

Og hvad angaar den Troskab, med hvilken de Sidste-Dages Hellige have søgt at udføre de Pligter, der paa en saa guddommelig Maade udfordredes af dem, kunne Templerne, de opførte saavel i deres Fattigdom som i deres forholdsvis heldige Omstændigheder, vidne. To af disse prægtige Bygninger, der delvis vare indviede til Velsignelser for de Levende, men navnlig til Arbejdet af de Levende for de Døde, bleve opførte af de Sidste-Dages Hellige i deres Trængsels Dage under de grueligste Forfølgelser — det ene i Kirtland, Ohio, og det andet i Nauvoo, Illinois. Det første staar endnu, skønt det ikke tilhører Folket, som byggede det, og det bruges ikke længer i den Hensigt, hvori det byggedes; det andet blev et Offer for Flammerne, som Pøbelen i sit Had antændte. Fire andre ere opførte i Utahs Dale og bruges nu til dette Kærlighedens vikarierende Arbejde. I dem udføres Ordinanserne Daab og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave af de levende Repræsentanter for deres afdøde Paarørende.

Men dette Arbejde for de Døde er dobbelt; det bestaar i at udføre de nødvendige Ordinanser paa Jorden og i at prædike Evangeliet til de Bortgangne. Skulle vi antage, at Guds gode Gaver til sine Børn ere indskrænkede til den døde Tilværelses snævre Kreds? Skriften fortæller os om dette store Missions-Arbejdes Paabegyndelse i Aandeverdenen af Kristus selv. Efter hans Opstandelse og den umiddelbart føl-

gende Tid, da hans Legeme laa i Graven, bevogtet af Soldater, erklærede han til den sørgende Magdalene, at han ikke endnu var opfaren til sin Fader; af hans Løfte til den bodfærdige Røver, som led paa Korset ved hans Side, lære vi, at han havde været i Paradis. Peter fortæller os, hvor dette var — at han prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, de, som havde været ulydige i Noæ Dage, da Guds Langmodighed ventede, medens Arken byggedes. Men naar det blev anset for nødvendigt eller retfærdigt, at Evangeliet blev bragt til Aanderne, som vare ulydige og forsømmelige i Noæ Dage, er det da ikke ogsaa ret at slutte, at andre, som have forkastet eller forsømt Evangeliets Budskab, ikke skulle blive efterladte i en vedvarende Fordømmelses Tilstand?

„Mormonismen" paastaar, at Evangeliet ikke alene skal bringes til de Levende og blive prædiket for al Skabningen, men at det store Missions-Arbejde, som er paalagt Kirken, nødvendigvis maa naa til de Dødes Rige. Den erklærer med tydelige og bestemte Ord, at uden Lydighed mod de Fordringer, som Jesus Kristus har stillet, kan ingen Sjæl blive frelst fra Fordømmelsen, men at alle ville faa Lejlighed til at vise Lydighed mod Evangeliet, naar de ere i Stand til at modtage det, hvad enten de ere Hedninger eller Civiliserede, Levende eller Døde.

Det er Menneskets Pligt at leve og virke efter den højeste Retfærdigheds Lov, som det maatte komme i Berøring med, og at leve efter det bedste Lys, som møder det i Livet; medens Retfærdigheden vil nægte Adgang til de Velsignedes Rige for enhver Sjæl, der ikke har adlydt dette Riges Love, vil Naaden give alle dem Lejlighed, som have vist sig villige og ivrige i at annamme Sandheden.

Vi se deraf, at „Mormonismen" ikke stiller nogen modificeret eller betinget Fordring angaaende Nødvendigheden af at vise Lydighed mod Evangeliets Love og Ordinanser for alle Jordens Indbyggere, til hvilke Frelsen kommer. Den gør ingen Forskel paa oplyste og hedenske Nationer og paa Mennesker af større eller mindre Intelligens, ej heller paa Levende eller Døde. Intet menneskeligt Væsen, som har opnaaet Ansvarligheds-Alderen her i Livet, kan haabe at opnaa Frelse i Guds Rige, før det har vist Lydighed til Verdens Frelser, Kristi Forordninger.

Men medens „Mormonismen" er saa bestemt, er den dog derfor ikke intolerant. Den paastaar ikke, at alle, som have undladt at antage eller at adlyde det evige Livs Evangelium, skulle for evigt fordømmes. Medens den med Frimodighed paastaar, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er den eneste Ihændehaver af det hellige Præstedømme, der nu er gengivet til Jorden, lærer og kræver den den fuldeste Tolerance for alle Individer og Organisationer, der øve Ret, og holder for, at enhver vil blive belønnet for hvad godt, han gjorde, og blive dømt

efter den aandelige Kundskab, han har erhvervet. Og paa Grund af denne Paastand i Forening med en saadan Tolerance er Kirken bleven beskyldt for Ufordragelighed. Lad os dog ikke forglemme, at Tolerance er ikke Antagelse. Hvis jeg fuldt ud troede, at jeg havde Ret, og at min Nabo havde Uret angaaende et vist Spørgsmaal eller Princip, vilde en saadan Overbevisning ikke give mig mindste Ret til at indblande mig i hans Handlinger. Den eneste Grænse for et Individs Frihed bør kun være den, der vedrører andre Individer og Samfundet, Udøvelse af personlig Frihed. Gud selv anser den menneskelige Sjæls Frihed som hellig og derfor ukrænkelig.

„Vid det, at hver en Sjæl er fri
Og vælge kan sin egen Sti;
Den store Sandhed har Gud givet,
Han vil ej tvinge os til Livet,
Han kalder, styrer leder ret,
Gi'er Visdom med hvert Aandedræt,
Paa alle Maader god og mild,
Men aldrig nogen tvinge vil."

„Mormonismen" paastaar, at intet Menneske eller Folk besidder Ret til med Magt at berøve Hedningerne Retten til at dyrke deres Guddomme. Endskønt guddommelig Nidkærhed fra de tidligste Tider har set paa Afguderi med Uvilje, bør dog Afguderi betragtes som den dybeste Ærefrygt, der er mulig for Vedkommendes formørkede Forstand. Hedningerne burde lære den bedre Maade, men aldrig tvinges dertil.

Lad mig som de Sidste-Dages Helliges yderligere Forsvar imod Beskyldningen for deres Ufordragelighed i deres Tolerance imod andre, som de ere overbeviste om ere paa Afveje, igen fremhæve Hoved-Princippet, at ethvert Menneske er ansvarlig for sine egne Gerninger og vil blive dømt efter Indholdet af den Lov, med hvilken det var bekendt.

Der eksisterer ingen universal Tilgivelses-Forordning; ingen uforsvarlig Forherligelse af Naade, til Nedsættelse eller Forsømmelse af Retfærdighed; ingen Tanke, at en eneste Synd, der enten er en Udøvelse eller en Forsømmelse, skulde undlade at efterlade sit Saar eller Mærke. I den store Fremtid vil enhver Sjæl finde sin rette Plads, hvorledes hans aandelige Forstand end maatte være. „I min Faders Hus ere mange Boliger," siger Frelseren til sine Apostle; og Paulus lægger til: „Og der er himmelske Legemer og jordiske Legemer; men een er de himmelskes Herlighed og en anden de jordiskes. Een er Solens Glans, en anden Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans; thi een Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er og de Dødes Opstandelse."

(Fortsættes.)

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 238.)

(Fortsat fra Side 238.)

Apostlenes Lære. Paulus advarer Titus, som var sat til at forestaa Kretensernes Menigheder, angaaende de Svage iblandt hans Flok, og tilskynder ham til at lære dem Lovlydighed og Orden: „Paamind dem at være Fyrster og Øvrigheder underdanige, at lyde Befalinger, at være redebonne til al god Gerning." (Titus 3, 1.) Paa et andet Sted forkynder Paulus meget bestemt de Helliges Pligter overfor den verdslige Magt, fordi Gud har beskikket den. Han viser Nødvendigheden af den verdslige Øvrighed og Embedsmænd med Fuldmagt, som kun ere til Frygt for dem, der gøre Ondt. Han betegner de verdslige Autoriteter som Guds Tjenere og retfærdiggør Statens Bekostning med den Formaning, at de Hellige skulle betale deres Skyldighed.

Han taler saaledes til Menigheden i Rom: „Hvert Menneske være de foresatte Øvrigheder underdanige; thi der er ingen Øvrighed uden af Gud, men de Øvrigheder, som ere, haver Gud beskikket, saa at hvo, som sætter sig imod Øvrigheden, modstaar Guds Anordning; men de, som modstaa, skulle faa deres Dom. Thi de regerende ere ikke til Skræk for gode Gerninger, men for onde. Vil du da ikke frygte for Øvrigheden, som gør det, som godt er, og du skal have Ros af den. Thi den er en Guds Tjener, dig tilgode. Men dersom du gør det, som er ondt, da frygt dig; thi den bærer ikke Sværdet forgæves, den er Guds Tjener, en Hævner til Straf over den, som gør det Onde. Derfor er det fornødent at være underdanig, ikke alene for Straffens Skyld, men ogsaa for Samvittighedens. Derfor betaler I dem ogsaa Skat; thi de ere Guds Tjenere, som just skulle tage Vare paa dette. Betaler derfor Alle, hvad I ere dem skyldige: den, som I ere Skat skyldige, Skat; den, som Told, Told; den, som Frygt, Frygt; den, som Ære, Ære." (Rom. 13, 1.—7.)

I et Brev til Thimotheus lærer Paulus, at Konger og alle Øvrigheder skulle ihukommes i de Helliges Bønner, og han lægger til, at saadan Ihukommelse er velbehagelig for Guds Aasyn: „Thi jeg formaner for alle Ting, at der gøres ydmyge Begæringer, Bønner, Forbønner, Taksigelser for alle Mennesker, for Konger og alle dem, som ere i Højhed, at vi maa leve et roligt og stille Levnet i al Gudfrygtighed og Ærbarhed; thi dette er godt og behageligt for Gud, vor Frelser."

Pligten til at udvise Lydighed mod Autoriteterne er udarbejdet med Omhu i Brevene til Efeserne og Kolossenserne, og der er benyttet Oplysninger fra Forholdene i det sociale og huslige Liv. Hustruer blive belærte om at være deres Mænd underdanige; „thi Manden er Kvindens Hoved, ligesom Kristus er Menighedens Hoved"; men denne Pligt i

Familje-Kredsen er gensidig, og derfor instrueres Mændene om den Maade, hvorpaa de bør udøve Myndigheden. Børn skulle adlyde deres Forældre; dog advares Forældrene imod at opirre eller paa anden Maade fornærme deres Smaa. Det er befalet Tjenerne at gøre villig og ærlig Tjeneste for deres Herrer, anerkendende den højeste Myndighed i alle Ting, og Herrerne blive belærte om deres Pligter mod deres Tyende og formanede til at aflægge Trusel og anden haard Behandling og ihukomme, at de ogsaa have Ansvar overfor en Herre, som er større end de.

Peter er ikke mindre bestemt i at lære om, hvorledes den verdslige Magts Hellighed burde anses; han formaner de Hellige paa denne Maade: „Værer derfor al menneskelig Orden underdanige for Herrens Skyld; værer sig en Konge som den Ypperste, eller Befalingsmænd, som de, der sendes til Straf over Misdædere, men dem til Lov, som gøre Godt. Thi saaledes er det Guds Vilje, at I ved at gøre det Gode skulle bringe de daarlige Menneskers Vankundighed til at tie; som de, der ere fri, dog ikke som de, der have Friheden til Ondskabs Skjul, men som Guds Tjenere. Ærer alle; elsker Broderskabet; frygter Gud; ærer Kongen." (1. Peter. 2, 13.—17.)

Disse almindelige Regler om Underdanighed mod Øvrigheden bruger han paa samme Maade som Paulus paa det huslige Livs Omraade. Tjenere skulle være lydige, selv om deres Herrer ere fortrædelige: „Thi dette finder Naade, dersom Nogen af Samvittighed for Gud fordrager Genvordigheder, naar han lider uretfærdeligen. Thi hvad er det for en Ros, dersom I, naar I synde og blive slagne, lide taalmodigen? Men dersom I, naar I gøre Godt og lide derfor, ere taalmodige, dette finder Naade for Gud." (1. Petri 2, 19.—20.) Hustruer skulle ogsaa, selv om deres Mænd ikke have samme Tro som de, undlade at rose sig eller sætte sig op imod deres Mænd, men være underdanige og bruge en mildere og mere virkende Fremgangsmaade i deres Indflydelse paa dem, hvis Navne de bære." (1. Petri 3, 1.—7.) Han forsikrer os, at Dommen skal naa den, som gør Ondt, og han nævner visse Onder, som ere fordømmelige. „Og mest dem, som vandre efter Kødet i Besmittelsens Lyster og foragte Herskab. Dristige, frække, bæve de ikke ved at bespotte Værdigheder?" (2. Petri 2, 10.)

Uden Tvivl var der god Grund til disse bestemte og gentagne Raad imod Opstands-Aanden, hvormed Apostlene i gamle Dage søgte at lede og styre Kirken. De Hellige glædede sig ved deres Vidnesbyrd om Sandheden, som havde fundet en Plads i deres Hjerter — Sandheden skulde gøre dem fri —, og det vilde kun være naturligt for dem at anse alle andre som ringere, end de vare, og til at gøre Opstand imod al menneskelig Myndighed til Gunst for deres Lydighed mod en højere Magt. Der var stedse Fare for, at deres Nidkærhed skulde lede dem

til ukloge Handlinger og saaledes give en Undskyldning, om ikke en Grund til at angribe deres Forfølgere, som da vilde have angivet dem som Lovovertrædere og Oprørere. Endog en lunken Underdanighed mod den verdslige Magt vilde i det mindste have været uvis, naar vi tage Hensyn til den Ugunst, med hvilken den ny Sekt betragtedes af sine hedenske Samtidige. Derfor opløftede deres inspirerede Ledere deres Røst med tidssvarende Raad om at være ydmyge og underdanige. Men der var den Gang, ligesom der altid har været, en vigtigere Grund end Statsklogskab, der fordrede Lydighed mod den herskende Magt. Thi saadant var ikke mindre Guds Lov end Menneskenes. Øvrigheder ere nødvendige for den menneskelige Tilværelse; de ere anerkendte og i Virkeligheden indsatte af Herren, og det er hans Folks Pligt at opholde dem.

Mormons Bogs Lære om Folkets Pligter som Landets og Lovens Undersaatter findes i Overflødighed i denne Bog. Dog eftersom de verdslige og gejstlige Myndigheder i Almindelighed ere forbundne med hinanden, og Kongen eller den øverste Dommer ogsaa var Ypperstepræst, er der forholdsvis kun faa Formaninger om Lydighed mod den verdslige Øvrighed alene. Fra Nephi, Lehis Søns Dage til Mosiæ Død, bleve Nephiterne regerede af en Sukzessions-Linje af Konger, under Resten af deres Historie, et Tidsrum af omtrent fem Hundrede Aar; regeredes de af Dommere, som de selv valgte. Under hver af disse forskellige Regeringer blev den verdslige Lov stærkt indskærpet, og Statens Magt suppleredes af den gejstlige. Som et Eksempel paa den Hellighed, man tillagde Lovene, kan anføres Almas Dom over Morderen Nehor, som var en Forkæmper for Oprør og Præstelist: „Du er dømt til at dø overensstemmende med Loven, som blev givet os af Mosiah, vor sidste Konge, og den er bleven anerkendt af dette Folk, hvorfor dette Folk maa holde Loven.“ (Fortsættes.)

Jo mindre vi handle, desto mere miste vi efterhaanden Evnen til at handle. Vort Hjerte er under Indflydelse af tvende modsatte Kræfter: Egenkærligheden og den selvfornægtende Kærlighed, som begge ville drage det til sig og beherske det; det maa lade sig drage af en af disse tvende — en Middelvej gives der ikke. Men for at kunne give sig hen til den selvfornægtende Kærlighed maa Mennesket handle og hæve sig til et højere Stade; for at give sig Egenkærligheden i Vold behøver han derimod kun at forholde sig rolig, saa vil han hurtigt blive ført nedad imod den. Eug. Bersier.

Humanitet er al Dannelses Blomsterkrone. C. V. Böttiger.

Et grueligt Fund.

Det antropologiske Selskab i Washington, D. C., tog nylig et Jærnbur i Øjesyn, der blev fundet i Virginia, da Arbejdere foretoge Gravninger i en af Byens Gader. Buret er omtrent bygget efter Omridsene paa et menneskeligt Legeme og indeholdt et Skelet, hvoraf de fleste Dele ere bevarede; Antropologen Holmes gav den Oplysning, at der i offentlige Dokumenter ikke er Spor af, at „Hængning i Kæder“ nogensinde har fundet Sted i de Forenede Stater. Men paa Jamaica, sagde han, var der fundet et lignende Bur. Allerede i det 12. Aarhundrede plejede man i England at udstille Lig af Forbrydere i slige Indretninger, og saa sent som i 1832 blev et saadant Bur opstillet og benyttet. Det laa nær at formode, at ikke blot Lig, men ogsaa levende Personer bleve ophængte i Buret. Denne grusomme Skik indskrænkede sig ikke til de britiske Øer, men var ogsaa gældende paa Fastlandet. Det er bekendt, at Gendøberne i Münster i Tyskland efter en kvalfuld Død bleve ophængte i Jærnbure. Ludvig den 11. af Frankrig var en klog og dristig, men under Omstændighederne grusom og ondskabsfuld Konge. Naar det faldt ham ind, lod han vigtige Fanger indespærre i Bure, hvor de ikke havde den mindste Plads til at bevæge sig og derfor snart visnede bort.

Man taler ofte om den „gode gamle Tid“. Lad os takke Gud, fordi den er forbi, og lad os glæde os over, at vi leve i en Tid, der vel har sine store Skrøbeligheder, men dog i det hele er ulige bedre.

Bikuben.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af A. L. Skanchy, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1ste September 1901. 50de Aargang.

Jesu Kristi Evangeliums Begyndelse.

(Fortsat fra Side 247.)

Andre Hensigter med Daaben. Jesus sagde, at det var nødvendigt for ham at blive døbt for at fuldkomme alt, hvad Ret var, uagtet han var uden Synd:

„Da kom Jesus fra Galilæa til Jordanen til Johannes at døbes af ham. Men Johannes formente ham det og sagde: Jeg har behov at døbes af dig, og du kommer til mig! Men Jesus svarede og sagde til ham: Tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme alt, hvad Ret er." (Matth. 3, 13.—15.)

Hvis det var sømmeligt og rigtigt, at Frelseren, som var uden Synd, skulde adlyde denne Forordning, hvor meget mere sømmeligt, ja nødvendigt er det da ikke for alle Mennesker, som ere Syndere, at følge hans Eksempel og blive døbte! Daaben er en af Ordinancerne, hvorved vi indlemmes i Kristi Kirke, som følgende Citater bevise:

„De, som nu gerne annammede hans Ord, bleve døbte; og der vandtes samme Dag henved tre Tusinde Sjæle." (Ap. G. 2, 41.)

„Uden nogen bliver født af Vand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3, 5.)

For at blive „født af Vand" maa vi først døbes i Vand. Ved en anden Lejlighed sagde Jesus: „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt." (Mark. 16, 16.)

Vi finde intet Sted i Skrifterne, at nogen blev indlemmet i Kristi

Kirke eller blev frelst uden Daab. Det er en Ordinance, som alle, der have naaet Ansvarligheds-Alderen, maa adlyde.

Kristi Ord til Røveren paa Korset: „I Dag skal du være med mig i Paradis“ (Luk. 23, 43.) antages af nogle at betyde, at der var lovet Røveren Frelse, uden at han behøvede at adlyde Daabs-Ordinancen. Men Apostelen Peter siger om Kristus, at han, efter at have lidt „Døden efter Kødet“, „gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare genstridige, da Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage.“ (1. Pet. 3, 18.—20.) Tre Dage efter hans Korsfæstelse og efter hans Opstandelse sagde Jesus til Marie: „Rør mig ikke, thi jeg er ikke endnu opfaren til min Fader.“ (Joh. 20, 17.) Det viser, at Kristus ikke gik til Himlen paa den Dag, da han fortalte Røveren, at han skulde være med ham i Paradis; og naar han ikke gjorde det, gjorde Røveren det selvfølgelig heller ikke.

Smaa Børns Daab. Det er ikke forordnet i Kristi Kirke, at smaa Børn skulle døbes. Han har aldrig indrettet nogen saadan Vedtægt, og han hverken forlanger eller billiger den. Daaben er, som bevist, til Syndernes Forladelse og til Indlemmelse i Guds Rige. Den maa følge Tro og Omvendelse. Smaa Børn ere uden Synd; de ere ikke i Stand til at udøve Tro eller at forstaa Omvendelse. Jesus siger angaaende dem:

„Lader de smaa Børn komme til mig og formener dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til.“ (Mark. 10, 14.)

De, som ere døde uden Daab. Hvis denne Ordinance er saa nødvendig til Frelse, at endog smaa Børn skulle døbes, er det naturligt at spørge, hvad der bliver af de gode Folk, som ere døde uden Daab, fordi de ikke kendte den og ikke vidste, at den var nødvendig. Ville de blive fortabte? Vi kunne ogsaa spørge, hvad der vil blive af de gode Folk, som dø uden Tro paa den Herre Jesus Kristus, fordi de aldrig have hørt om ham. Lad Skrifterne besvare disse Spørgsmaal:

„Men denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres Gerninger vare onde.“ (Joh. 3, 19.)

„Hvor der ikke er Lov, der er heller ikke Overtrædelse.“ (Rom. 4, 15.)

„Men den Tjener, som veed sin Herres Vilje og ikke bereder sig, og ikke gør efter hans Vilje, skal faa mange Hug; men den, som ikke veed det, og gør, hvad der er Hug værd, skal faa lidet Hug. Thi enhver, som meget er givet, hos ham skal man søge meget; og hvem meget er betroet, af ham skal man kræve mere.“ (Luk. 12, 47.—48.)

Disse Skriftsteder ere tilstrækkelige til at gøre det klart, at Menneskene blive ikke fordømte, undtagen de efter at have haft Lejlighed til at vise Lydighed mod Guds Befaling forkaste den. Herren har i sin

uendelige Naade bestemt Midler, hvorved alle, som dø uden at have haft det Privilegium at høre eller adlyde Evangeliet, kunne blive frelste ved fremtidig Lydighed.

Men de, som høre og nægte at adlyde Evangeliets Lærdomme, simpelthen fordi andre gode Mennesker før dem døde uden at adlyde Evangeliets Forordninger, eftersom de ikke havde Lejligheden i dette Liv, ville sikkerlig bedrage sig selv og komme under Fordømmelsen.

Daaben er en Prøve paa Lydighed. Det Faktum, at Daaben er en Guds Befaling, burde være nok til at overbevise enhver om, at den maa iagttages. Det er ikke noget ufornuftigt Forlangende. Herren lover Frelse til dem, som adlyde ham. Daaben er et af Lydigheds-Beviserne. Kun Mangel paa Tro, Omvendelse og Ydmyghed kan bevæge nogen til at forkaste Daaben. Uvilje til at underkaste sig Daaben er et Bevis paa, at Vedkommende ikke har nogen Tro, og at han ikke har omvendt sig. Daaben tjener derfor som et Bevis paa vor Tro og Omvendelse netop paa samme Maade, som Omvendelse er et Bevis paa Troen. Omvendelse og Ydmyghed bevise, at vi have Tro, og et oprigtigt Ønske om at modtage Daaben beviser, at vi øve Tro, Omvendelse og Ydmyghed.

Naar vi adlyde disse tre Regler eller Principper i Oprigtighed, ere vi beredte til at antage det næste Princip, og ved at vise Lydighed mod det ville vi opnaa Herrens Tilfredshed med vor Vandel.

Den fjerde Regel: Haandspaalæggelse. Næst efter Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse kommer Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Hellig-Aand. I Apostlenes Dage tildeltes den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelsens Ordinance, hvilket de følgende Citater vise:

„Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig-Aand." (Ap. G. 8, 17.)

„Men der Simon saa, at den Hellig-Aand blev given ved Haandspaalæggelse af Apostlene, bragte han dem Penge." (Ap. G. 8, 18.)

„Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig-Aand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og profeterede." (Ap. G. 19, 6.)

De, som i Sandhed tro, som i Oprigtighed omvende sig fra deres Synder, og som blive døbte af en, der har Fuldmagt dertil, ere berettigede til at modtage Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Hvis denne Ordinance er udført af en, som er kaldet af Gud, det vil sige en, som har Fuldmagt til at udføre Guds Ordinancer til Menneskene, vil Herren bekræfte Gerningen ved at udgyde den Hellig-Aands Gave paa dem, som modtage denne Ordinance.

Nødvendighed af Haandspaalæggelse. Skrifterne vise, at det er nødvendigt for alle, som annamme Kristi Evangelium, at modtage

denne Ordinance. Den er ligesom Daaben en af Indlemmelses-Ordinancerne i Guds Kirke. Vi læse i Apostlenes Gerninger, 8. Kapitel, at da Folkene i Samaria troede Philippus' Vidnesbyrd og bleve døbte, udsendte Apostlene i Jerusalem Peter og Johannes for at lægge Hænderne paa de døbte, at de maatte annamme den Hellig-Aand. Hvis det ikke var nødvendigt for Folkene i Samaria at modtage denne Ordinance, vilde Apostlene ikke have gjort sig Ulejlighed med at sende Peter og Johannes i dette Øjemed.

Den Hellig-Aands Virkning. Den Hellig-Aands Indflydelse kan undertiden føles af Folk, som ikke have vist Lydighed mod alle de ovenfor omtalte Evangelie-Principper. Herrens Aand leder Menneskene til at øve Tro, leve et godt Levnet og udføre mange gode Gerninger, men den vil ikke overbevise nogen om, at hans Livsmaade er fuldt ud anerkendt af Herren, uden at han adlyder disse Ordinancer eller Principper i hans Kirke. Folk bør ikke tro, at de ere frelste, selv om de føle, at Guds Aand driver dem til at gøre Ret. Adlyde de ikke Aandens Tilskyndelser til at efterkomme Kristi Befalinger, vil den ikke forblive hos dem. Herren siger:

„Min Aand skal ikke altid trættes med Menneskene." (1. Mose B. 6, 3.)

Jesus sagde til sine Disciple: „Og jeg vil bede Faderen, at han skal give eder en anden Talsmand, at han skal blive hos eder evindeligen." (Joh. 14, 16.)

Dette Løfte om en Talsmand, der skulde blive hos dem evindeligen, blev kun givet paa det Vilkaar, at de vare lydige; dette se vi ved at læse det efterfølgende i samme Kapitel af Johannes Evangelium.

Endvidere lovede Jesus, at den Hellig-Aand skulde lede dem ind i Sandhed:

„Men naar han, den Sandheds-Aand, kommer, skal han vejlede eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde eder." (Joh. 16, 13.)

For at være i Stand til at blive ledet til al Sandhed og til at modtage de andre Velsignelser, som den Hellig-Aand meddeler, maa vi først adlyde Sandhedens Principper, som vi have omtalt. Medmindre vi gøre dette, kunne vi aldrig gøre nogen videre Fremgang.

Principper, som heri ere forklarede. I det foregaaende ere Kristi Evangeliums første Principper korteligen forklarede, nemlig:

1. Tro paa Gud og paa hans Søn Jesus Kristus.
2. Omvendelse.
3. Neddyppelsens Daab til Syndernes Forladelse.
4. Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave.

At dette er den bestemte Orden, i hvilken disse Principper lærtes

af Frelseren og hans Disciple, er øjensynligt for alle, som fordomsfrit læse det ny Testamente.

Johannes den Døber kaldte først dem, som troede hans Ord, til at omvende sig fra deres Synder, og han nægtede at døbe dem, som ikke viste Omvendelsens Frugter. (Matth. 3, 2.—8.) Han forsikrede ogsaa, at efter hans Vanddaab skulde de modtage den Hellig-Aands Daab. (Matth. 3, 11.)

Apostelen Peter sagde paa Pintsefesten til dem, som troede paa hans Ord: „Omvender eder, og hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faa den Hellig-Aands Gave." (Ap. G. 2, 38.)

Folkene i Samaria, som troede Philippus, „bleve døbte, baade Mænd og Kvinder". (Ap. G. 8, 12.) Derefter gik Peter og Johannes ned og lagde Hænderne paa dem, at de kunde annamme den Hellig-Aand:

„Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig-Aand." (Ap. G. 8, 17.)

Disse fire Principper maa adlydes for at opnaa Indlemmelse i Kristi Kirke. De ere Jesu Kristi Evangeliums Begyndelse.

Disse Lærdomme lærtes af Frelseren og hans Disciple, og de ere nedskrevne i Bibelen. Der er ingen anden Maade, paa hvilken vi kunne komme ind i Kristi Kirke. Hvis nogen lærer anderledes, er han under Fordømmelsen. Paulus siger:

„Men dersom endog vi eller en Engel fra Himmelen prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en Forbandelse." (Galat. 1, 8.)

Johannes siger, da han omtaler Kristi Lære: „Dersom nogen kommer til eder og fører ikke denne Lærdom, ham annammer ikke tilhuse og byder ham ikke velkommen; thi hvo, som byder ham velkommen, bliver delagtig i hans onde Gerninger." (2. Joh. 10.—11.)

Alle de Lærdomme, som Jesus og hans Disciple lærte, tros og læres i Dag af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og alle de Velsignelser og Gaver, som udmærkede den første Kirke, nydes af de Sidste-Dages Hellige.

Konferencen i Aarhus.

Tirsdag den 6. og Onsdag den 7. August afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Lokalet i Borupsgade 14. Efter Afholdelse af to Præstedømsmøder aabnedes Konferencen Tirsdag Aften Kl. 8. Blandt de tilstedeværende Ældste fra Zion var: Apostel Francis M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission; A. L. Skanchy, Præsi-

dent over den skandinaviske Mission, og J. C. Petersen, Præsident over Aarhus Konference. Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Præsident J. C. Petersen bød Forsamlingen Velkommen og præsenterede Apostel Francis M. Lyman for de Forsamlede. Denne talte derpaa (med J. C. Petersen som Tolk). Han glædede sig ved at være iblandt danske Folk; han havde besøgt Danmark i 1875, men havde ikke lært Sproget. For tre og en halv Maaned siden havde han forladt sit Hjem og havde siden besøgt England, Holland, Frankrig, Tyskland, Svejts, Italien og nu Danmark. Paa sine Rejser var han bleven bekendt med mange Folkeslag, men havde fundet, at det skandinaviske Folk var mere dannet og intelligent end noget andet, og som et Hele indtog det en anerkendt Plads baade i og udenfor Kirken; flere beklædte ansvarsfulde Stillinger i Kirken; særlig fremhævede han Apostel Anthon H. Lund og Præsident C. D. Fjeldsted. Det skandinaviske Folk havde i Forhold til Folkemængden gjort mere end noget andet Folk for Kirkens Fremme; Aarsagen hertil er, at Folket er af Israels Hus, og mange af dem ville endnu annamme Evangeliet. Taleren bar Vidnesbyrd om, at han havde prædiket Evangeliet i 41 Aar, og at han havde været personlig bekendt med alle Kirkens Ledere, lige som han var bekendt med alle Evangeliets Principper og var saaledes fuldkommen i Stand til at undervise deri. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Onsdag Eftermiddag Kl. 3, og Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Præsident A. L. Skanchy foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner som følger: Kirkens almindelige Autoriteter; Apostel Francis M. Lyman som Præsident over den europæiske Mission; A. L. Skanchy som Præsident over den skandinaviske Mission og James Petersen som Præsident over Aarhus Konference samt alle Missionærer, der arbejde i Konferencen; enstemmigt vedtaget.

Præsident R. C. Miller fra Aalborg formanede de Hellige til at give Agt paa Herrens Tjeneres Raad; de ville høste Velsignelsen derfor; han formanede alle til at adlyde Tiendeloven; thi den er given til de Helliges Velsignelse.

Søstrene Tomine Hansen og Olga Bush sang til Afveksling.

Præsident J. C. Petersen præsenterede Apostel Lyman, som sagde, at ingen bør nyde Herrens Nadvere uværdigen; thi da vil Herrens Aand forlade dem. Naar Taleren saa sine Brødre og Søstre nyde Nadveren, da ansaa han dem for Individer, der holdt Visdoms-Ordet, betalte Tiende, vare ærlige, levede i god Forstaaelse med alle Mennesker, vare gode Ægtefæller eller Forældre o. s. v. Han opmuntrede alle til at leve et retfærdigt Liv, talte mange opmuntrende Ord til de Hellige og bad Herren velsigne dem alle. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Tirsdag den 6. blev der afholdt Præstedømsmøder, hvor Missionæ-

rerne afgave Rapporter over Værkets Fremgang i Konferencen og bleve beskikkede til at virke i følgende Grene: Aarhus: James C. Petersen og Albert E. Johnsen; Odense: Daniel P. Thuesen, C. H. Christiansen, Hans H. Hansen og P. W. Nielsen; Horsens: Jens C. L. Breinholt og Lars Christoffersen; Silkeborg: C. W. Christoffersen og Hans Hansen; Randers: Hans P. Christensen, Julius B. Christensen og Hans R. Hansen; Grenaa: C. N. Christensen og Jens Jensen; Skanderborg: N. P. Hansen; Esbjerg: John Christensen, J. S. Jørgensen, A. D. Mortensen og Søren C. Christensen.

Kl. 3 fortsattes Mødet. Præsident A. L. Skanchy gav mange gode Lærdomme til Missionærerne. Præsident James C. Petersen besvarede Spørgsmaal. Ældste R. C. Miller fra Aalborg meddelte nogle af sine Missions-Erfaringer. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Onsdag Kl. 9 Formiddag afholdtes et tredje Præstedømsmøde, hvor Apostel Francis M. Lyman belærte Ældsterne om deres Pligter og disses rette Udførelse samt gav mange gode Raad og Lærdomme. Han opmuntrede dem til at gaa frem med fornyet Iver og ære deres Kaldelse som Guds Tjenere.

Præsident James C. Petersen oplæste Rapporten over det Arbejde, som var udført siden sidste Konference; af denne fremgik det, at Konferencen bestaar af 7 Grene og 2 Distrikter; 15,131 Skrifter vare omsatte; 11,669 Fremmedes Huse besøgte; 422 Møder og 3,533 evangeliske Samtaler afholdte. Apostel Lyman sluttede med Bøn og velsignede Missionærerne.

Onsdag Aften Kl. 8 afholdtes et Søndagsskolemøde, hvor et meget interessant Program blev udført og mange gode Lærdomme givne af Apostel Lyman og det præsiderende Præstedømme.

Julius B. Christensen, Skriver.

Byldepesten.

Byldepesten raser forfærdelig i Ostindien. Ifølge Efterretninger modtagne i Washington var der i Præsidentskabet i Bombay i en Uge April 1,947 nye Tilfælde og 1,632 Dødsfald. I andre Provinser i Indien ere mange Tusind Dødsfald indtrufne som Følge af Pesten. Det største Antal meldes fra Pitna i Bengalen, hvor der til den 27. April havde været ialt 437,681 forskellige Tilfælde. Pesten raser i forskellige Dele af Kina, hvor der i et Landskab (Lam-ko) blev anmeldt 10,000 Dødsfald mellem den 14. Februar og 26. Marts. Bikuben.

Den 1ste September 1901.

Bliver som Børn.

„Uden I omvende eder og blive som Børn, komme I ingenlunde i Himmeriges Rige.“ Saaledes talte den store Lærer, Verdens Forløser. Ved denne Formaning til sine Disciple betegnede Mesteren Nødvendigheden af Tro, Uskyldighed, Ydmyghed og Lydighed. De skulde ubetinget forlade sig paa Gud. De skulde ikke være skinhellige eller svigagtige. De burde være villige til at modtage Undervisning og til at annamme Sandheden uden Modstand. De skulde ikke være opblæste med deres egen Vigtighed, ej heller udøve en bydende Indflydelse over andre. De skulde holde alle Budene og hengive sig til alle guddommelige Fordringers Udøvelse og leve ved hvert Ord, der udgik fra den evige Fader.

Det var selvfølgelig ikke Meningen, at denne barnlige Aand og Opførsel skulde foraarsage nogen Forstands-Svaghed, Lettroenhed, aabenbar Uretfærdighed, eller at de Kræfter og Egenskaber, som tilhøre den fuldkomne Manddoms-Alder, ikke burde udøves og udvikles. Menneskenes Fremgang paa alle Omraader er Hensigten med Jesu Kristi Religion. Den staar ikke i Vejen for Udøvelsen af noget Talent, hvormed Skaberen har begavet Menneskene. Den søger at regulere alt, saa at enhver Gave kan opnaa sin retmæssige Brug til Individets Fordel og Samfundets Bedste.

At være barnlig i Aanden i den Forstand, som Frelseren krævede, maa ikke opfattes som en tankeløs Antagelse af alt, hvad vi høre, eller som en Tilstand, der vilde udsætte Kristi Efterfølgere for at blive et Rov for Bedragere og Tyranner. Barnlig Antagelse af Sandheden, venskabelige Tilbøjeligheder, Tillid til og Tro paa et højeste Væsen og Lydighed mod hans Ord ere alle overensstemmende med en værdig Karakter, Forstands-Kraft og baade legemlig og aandelig Styrke. Fuldkommen Manddom er den mest tænkelige Tilnærmelse til Guddommens Herlighed.

Hvad Kristus beklagede, da han udtalte den ovenfor citerede Sætning, var den Herskesyge, som flere af hans nærmeste Omgivelser lagde for Dagen. De burde ikke indbyrdes stride om, hvem der skulde være den største. De skulde ikke være vantro, kyniske eller trættekære. De skulde ikke være heftige hverken i Aand eller Opførsel; de burde ikke letteligen blive fornærmede eller ønske at skade andre. Det var ikke Hensigten, at de skulde aabne Vejen med Vaabenmagt eller undertrykke deres Medskabninger. De skulde gaa fremad i Sagtmodighed, Mildhed og Kærlig-

hed, altid være rede til at modtage Lærdom og modtagelige for gode Indtryk og for Lyset, som kommer her oven fra.

Det, der passer for Barndommen, er ikke passende for Manddommen. Den store Lærer mente ikke, at et voksent Menneske skulde vedblive at leve i Barndommens Umodenhed. Apostelen Paulus siger: „Da jeg var et Barn, talede jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, drømte jeg som et Barn; men da jeg blev Mand, aflagde jeg det Barnagtige." Sandt nok sagde han dette med Hensyn til Fremtiden og til den Fuldkommenhed, han ventede at opnaa paa den anden Side af denne forberedende Tilværelses Tilstand. Men hans Argument passer til Menneskets Udvikling og fremstiller uden Omsvøb, hvad vi ønske at bevise i denne Forbindelse.

En barnlig Natur med Hensyn til guddommelige Ting udfordrer ikke den Enfoldighed, der vilde gøre en af Frelserens Disciple enten lettroende overfor menneskelig Tvetydighed eller svag til at forsvare sine Rettigheder eller Friheder. Det er Kristus lig at være kærlig, taalmodig og godtroende, saaledes som han viste det i sin Underkastelse af den guddommelige Vilje, da han var „som et Lam, der føres hen at slagtes"; men han var kraftig og bestemt i sin Optræden, da han dadlede Hykleren, anklagede den Ugudelige og forkyndte Uretfærdigheds, Vildfarelses og Undertrykkelses Fald. Ligesom hans Karakter udviser to Sider, saaledes er der ogsaa to Meninger i hans Lærdomme.

(Deseret News.)

Konferencen i Aalborg.

Torsdag den 8. August afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Lokalet i Urbansgade 26. Til Stede vare Apostel F. M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission; A. L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission; R. C. Miller, Præsident over Aalborg Konference, samt følgende Missionærer fra Zion: Peter Christensen, Nephi M. Nielsen, James Johnsen, Niels Jakobsen, N. P. Johnsen, J. M. Petersen, C. N. Christensen, C. P. Christensen, Christian Petersen, Axel F. Andreasen, James Larsen, Peter C. Sørensen, C. C. Larsen, Carl Madsen, M. C. Stenhouse og H. B. Madsen samt Peter W. Nielsen fra Aarhus Konference. Mødet begyndte Kl. 3 Eftermiddag. Præsident R. C. Miller bød de Forsamlede Velkommen og ønskede, at vi maatte drage Fordel af Sammenkomsten. Præsident A. L. Skanchy sagde, at han glædede sig ved at være en Herrens Tjener og ved igen at have Lejlighed til at besøge disse Lande. Han lykønskede Sangkoret til den store Fremgang, det havde gjort i den sidste Tid. Kirkens almindelige Autoriteter bleve dernæst foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Bønner

tilligemed Apostel F. M. Lyman som Præsident over den europæiske Mission; A. L. Skanchy som Præsident over den skandinaviske Mission; tillige, at R. C. Miller bliver hæderlig løst fra og James Johnsen indsat til at præsidere over Aalborg Konference, samt at Ældste Peter Christensen bliver hæderlig løst fra at virke i Aalborg Konference. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Koret sang til Afveksling.

Apostel Lyman (med N. P. Johnsen som Tolk) sagde, at vi ere paa Vejen, som fører til Livet; han talte om de forskellige Pligter, der paahvile os som Sidste-Dages Hellige, samt om Evangeliets første Principper. Herren vil velsigne os, hvis vi udføre vore Pligter paa alle Omraader; da ville vi naa Maalet, som vi tragte efter. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle og ønskede, han maatte blive frelst tilligemed de Tilstedeværende i Guds Rige samt bar Vidnesbyrd om, at Josef Smith var en sand Guds Profet, og at Præstedømmet med dets Magt og Myndighed var gengivet til Jorden. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes om Aftenen Kl. 8 paa „Hotel National" og aabnedes som sædvanligt. R. C. Miller talte om, hvorledes Frelseren udsendte sine Disciple i hans Dage, og omhandlede dernæst Evangeliets første Principper. Peter Christensen talte om vor Mission her paa Jorden og om, hvorledes vi skulle komme tilbage til Gud, fra hvem vi ere udgangne.

Præsident A. L. Skanchy sagde, at Herren har talet til Jorden igen, og vi ere her for at bære Vidnesbyrd derom til vore Medmennesker. Talte om Billedet i Nebukadnezars Drøm og det Rige, som Himlens Gud vilde oprette i de sidste Dage. Apostel Francis M. Lyman talte igen med N. P. Johnsen som Tolk og citerede Pauli Ord til Galaterne, at den, der prædiker et andet Evangelium, er under Forbandelse, selv om det var en Engel fra Himmelen. Han sagde, at om noget blev talt i Aften, som ikke var i Overensstemmelse med Kristi Lære, da vid, at vor Lære er falsk, og vi bringe Fordømmelse over os selv. Taleren havde været personlig bekendt med Joseph Smith og bar det Vidnesbyrd til Verden, at Evangeliet er gengivet til Jorden med Præstedømmets Fuldmagt og med alle dets Gaver og Kræfter, som det besad i gamle Dage. Med Hensyn til Indlemmelserne i Kirken har Frelseren tillige med Petrus, Philippus, Paulus og andre vist os Vejen. Sagde, at Verden er i Dag afvegen fra den sande Lære, men at vi ere udsendte af Gud, ligesom Aaron var; vi indbyde de Lærde til at besøge os, og hvis de ere i Stand til at tilbyde os noget bedre end det, vi ere i Besiddelse af, ville vi være dem meget taknemlige; han nedbad Herrens Velsignelse over de Forsamlede.

Ældste R. C. Miller gjorde nogle Slutnings-Bemærkninger.

Konferencen sluttedes med Sang og Bøn.

Et Præstedømsmøde blev afholdt den 9.; det begyndte Kl. 10 og aabnedes paa sædvanlig Maade. Apostel Francis M. Lyman og det øvrige Præstedømme vare nærværende. Efter at nogle Forretninger, der særlig vedrørte Konferencen, vare afsluttede, afgave Missionærerne deres Rapporter over Værkets Fremgang i de forskellige Grene, af hvilke det fremgik, at siden sidste Konference vare 10,929 Skrifter og 431 Bøger satte i Omløb; 9,064 Fremmedes Huse besøgte; 3,195 evangeliske Samtaler og 130 Møder afholdte; 22 døbte og 8 Børn velsignede. Missionærerne modtoge megen værdifuld Undervisning og mange nyttige Raad og Lærdomme fra Apostel Francis M. Lyman og Missions-Præsident Anthon L. Skanchy, der vilde være gavnlige for dem i deres Virksomhed. Missionærerne beskikkedes til at virke som følger: I Aalborg: James Johnsen, Niels P. Johnsen og Nephi M. Nielsen; i Frederikshavn: Axel F. Andreasen og James M. Petersen; i Hjørring: Christen N. Christensen og James Larsen; i Brønderslev: Christian Petersen og Christen P. Christensen; i Grenaa: Mikkel C. Stenhouse; i Hobro: Niels Jacobsen; i Løgstør: Peter C. Sørensen og Hyrum B. Madsen; i Thisted: Carl Madsen og Christian C. Larsen.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen i København.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference Lørdag den 10. og Søndag den 11. August. Konferencen begyndte Lørdag Aften Kl. 8 i Skt. Pederstræde 45 og aabnedes med Sang og Bøn. Følgende Ældster fra Zion vare nærværende: Apostel Francis M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission; Præsident C. D. Fjeldsted, af Præsidentskabet over de Halvfjerds; Anthon L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission; James Thomsen, Præsident over Københavns Konference; Jens Jensen, „Skandinaviens Stjerne"s Skriver, Carl A. Carlson, »Nordstjärnan«s Skriver, C. J. Ploughman, Niels M. Jacobsen, J. F. Petersen, Oliver Christiansen, Chr. Sørensen, Andrew L. Thorpe, James C. Christensen, Niels P. H. Roholt, Hans Zobell, Jacob Bastian, James P. Johnsen, Anthon F. Andreasen, Wilford Christensen, D. W. Thomsen, N. C. Rasmussen, A. C. Sørensen og Christian M. Nicolaisen samt James C. Petersen fra Aarhus Konference.

Præsident James Thomsen gjorde nogle indledende Bemærkninger og bød de Forsamlede Velkommen. Chr. Sørensen sagde, at vi bør dyrke Gud i Aand og Sandhed, og derfor var det nødvendigt at kende ham og hans Vilje med os. Apostel Francis M. Lyman med John F. Petersen som Tolk

sagde, at det udfordredes af ham at være trofast i at opfylde enhver Pligt, og at det ikke er tilladt nogen at gøre Uret. Han ønskede at deltage af Sakramentet med sine Brødre, eftersom han ansaa det for at være af lige saa stor Vigtighed som Bønnen. Det er en herlig Tid, vi leve i, og vi burde tilfulde skatte dens Værd. Desuagtet er al den Kraft, som vi kunne mønstre, nødvendig for at udarbejde os en Frelse i Herrens Rige. Taleren følte sig aldrig tilfreds nogen Aften, hvis han i Dagens Løb ikke havde gjort sin fulde Pligt; for Døden kan komme til enhver af os, førend vi ere færdige eller fuldkomment beredte. Det er enhvers Pligt at advare sin Næste. Den, som prøver paa at gøre dette, vil samle sig Skatte i Himlen. Dersom vi ikke gøre vore Pligter, vil vor Fordømmelse være sikker. Lad os være trofaste i at opfylde alle Evangeliets Fordringer. Han bar Vidnesbyrd om Præstedømmets Gengivelse til Jorden og nedbad Herrens Velsignelse over alle.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes om Søndagen Kl. 10 i Kronprinsensgade 7 og aabnedes med Sang og Bøn. Ældste R. Rasmussen sagde, at Evangeliet altid havde været en Trøst for ham, og han ønskede at gøre alt, hvad han kunde, for at fremme Herrens Sag. Ældste Niels C. Rasmussen sagde, at formedelst Vildfarelse er Verden gaaet bort fra Sandheden, og han bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse. Ældste Niels M. Jacobsen følte en Glæde i at gaa fra Hus til Hus og forkynde Sandheden, som det staar alle frit for at antage eller forkaste og tage Følgerne af deres Valg.

Koret sang: „Zion, mit Hjem."

Præsident James Thomsen sagde: Vi bære Vidnesbyrd om, at Gud igen har talet til Jorden, og dette er, hvad Menneskene stride imod; men Evangeliets Ordinancer maa nu som i gamle Dage forrettes af Mænd, der ere guddommeligt bemyndigede. Ældste James C. Petersen sagde, at Menneskene ringeagte Evangeliet, fordi de ikke forstaa det. Talte om Evangeliets første Principper og deres frelsende Egenskaber samt Mormons Bogs Fremkomst og gav Beretninger om Opdagelser i Amerika, der beviste dens Sandhed.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mødet Kl. 2 aabnedes som sædvanligt, hvorefter Præsident Anthon L. Skanchy foreslog Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner samt Apostel Francis M. Lyman som Præsident over den europæiske Mission; Anthon L. Skanchy som Præsident over den skandinaviske Mission; Præsident James Thomsen var hæderlig afløst fra og Ældste Peter Christensen var indsat i hans Plads som Præsident over Københavns Konference; og alle Missionærerne, som virke i Konferencen; alle Forslag vedtoges enstemmigt. Præsident A. L. Skanchy bar Vidnesbyrd om, at alle, som vilde gøre Faderens Vilje,

skulle kende, om Evangeliet er fra Gud, og at Herren nu som i gamle Dage har aabenbaret sin Vilje til Jorden.

Koret sang „Solnedgang".

Apostel Francis M. Lyman talte over Ap. G. 2, 38.—39. Vers og sagde, at denne Formaning var til alle i Dag; han talte om Daabens Nødvendighed nu som den Gang. Kristus blev selv døbt af Johannes, og han vilde ikke have underkastet sig denne Ordinance, dersom den ikke var nødvendig. Vi tro, at alle Mennesker, der ville vise en lignende Lydighed, skulle høre Guds Røst til deres egne Sjæle, at det er ham behageligt; han talte endvidere om den Hellig-Aands Gaves Nødvendighed og om Fuldmagten, der udfordres for at kunne administrere Evangeliets Ordinancer. Det er ikke populært at prædike Evangeliet; men Vidnesbyrdet om Sandheden er mere værd end al Verdens Rigdomme.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mødet Kl. 6 aabnedes paa den sædvanlige Maade. Præsident Peter Christensen sagde, han følte, at en stor Byrde var lagt paa ham, som han ikke var i Stand til at bære uden Guds Aands Bistand. Han var taknemmelig for Lejligheden og vilde gøre sit Bedste.

Præsident C. D. Fjeldsted sagde, at mange Aars Erfaringer havde lært os, at indstuderede Taler komme ikke fra Hjertet og ere derfor uden Indflydelse med Hensyn til at bringe Folk til Sandhedens Erkendelse. Kristi Lære havde aldrig været populær, efterdi Gud ikke havde valgt de Vise af denne Verden som dens Forkyndere. Gaverne, som fulgte Evangeliet, vare ophørte, men de Sidste-Dages Hellige komme og forkynde, at Evangeliet med alle dets Gaver og Kræfter er gengivet til Jorden ved Engle-Sendelse og Aabenbaring fra det Høje. Taleren bar et kraftigt Vidnesbyrd om, at Gud igen har oprettet sin Kirke paa Jorden.

Koret sang til Afvekslling.

Apostel Francis M. Lyman sagde, at skønt den religiøse Verden som en Helhed har modstaaet os, har denne Kirke været i stadig Fremgang. Han fremstillede Evangeliets ledende Principper og bevidnede, at eftersom vi ere i Besiddelse af Sandheden, ere vi ikke bange for at sammenligne den med Verdens Lærdomme. Den sande Kirke er igen oprettet paa Jorden for aldrig mere at borttages; thi Faderen har oprettet den ved sin Søn, Jesus Kristus. Han opfordrede alle til at modtage Evangeliet, fordi der kun deri findes Lyksalighed.

Konferencen sluttedes med Sang, og Bøn af Apostel Francis M. Lyman.

Præstedømsmøde afholdtes Mandag den 12. August Kl. 10, hvor Missionærerne afgave Rapporter over deres Virksomhed. Konferencen bestaar af 7 Grene; i de sidste fire Maaneder ere 15,193 Skrifter og 307 Bøger omsatte; 14,157 Fremmedes Huse besøgte; 160 Møder og

2,288 evangeliske Samtaler holdte; 20 døbte og 9 Børn velsignede. Ældsterne beskikkedes til at arbejde som følger: I Københavns Gren: Peter Christensen, John F. Petersen, Jacob Bastian, James P. Johnsen, Oliver Christiansen og C. J. Plougman samt Lokal-Ældste Rudolf Herr; i Helsingør: Wilford M. Christensen og Rasmus Rasmusen; i Holbæk: James P. Christensen og D. W. Thomsen; i Slagelse: A. C. Sørensen og Christian M. Nicolaisen; i Næstved: Niels P. H. Roholt og Hans Zobell; i Nykøbing F.: Niels M. Jacobsen og Andrew L. Thorpe samt paa Bornholm: Oluf Johnsen og Anthon F. Andreasen.

Apostel Francis M. Lyman gav mange gode Raad og Lærdomme samt opmuntrede Ældsterne til at gaa fremad med fornyet Kraft og virke for Sandhed og Retfærdighed paa Jorden. Det kan med Sandhed siges, at Missionærerne nød en virkelig aandelig Fest. Mødet endte med Afsyngelse af the Doxology. Jens Jensen, Skriver.

„Mormonismens" Filosofi.

Af James E. Talmage, ved Utahs Universitet.

En Forelæsning, holdt efter Indbydelse og Auspicium af Denver filosofiske Selskab i Denver, Colorado, F. S. 14. Marts 1901.

(Fortsat fra Side 252.)

De Sidste-Dages Hellige gøre Krav paa en Aabenbaring i den nuværende Uddeling, der supplerer den ovennævnte. Fra dette sildigere Skrift lære vi, at der er tre vel definerede Herligheds-Grader i den tilkommende Tilstand med mangfoldige, maaske utallige Grader. Der er en celestial Herlighed beredt for dem, som have antaget Kristi Vidnesbyrd, og som have vist Lydighed mod alle Evangeliets Ordinancer og i alle Maader været tapre for Dydens og Sandhedens Sag.

Der er den terrestriale eller jordiske Herlighed, som i Sammenligning med den celestiale er lig Maanens til Solens. Den skal gives til dem, der ere mindre tapre, til mange, som ikke des mindre ere af Jordens hæderlige Mænd, men som maaske ere blevne forførte med Hensyn til Evangeliets Fordringer.

Den telestiale eller Stjernernes Herlighed er for dem, som have undladt at leve efter det, der blev givet til dem, de, som lide for deres Synders Skyld, de, som ere af Moses, Paulus, Apollos, Luther eller af en Mængde andre Ledere, men ikke af Kristus.

Vi paastaa, at der er stor Forskel paa Frelse og Ophøjelse; at der er en uendelig Gradering paa den anden Side Graven, ligesom der er her, og som der var i Forudtilværelsen.

„Mormonismen" er ofte bleven omtalt som en ny Religion og Kirken som et nyt Samfund, der kun er et Tillæg til de mange Sekter, der saa længe have stridt for Anerkendelse og Overlegenhed iblandt Menneskenes Børn. Den er kun ny i samme Forstand som Foraaret, der afløser Mørket og Kulden. Kirken er kun ny paa samme Maade som den modne Frugt, der er en ny Udvikling af Træets sidste Aars Saft. I den almindelige og sande Forstand er „Mormonismen" ikke ny i Verden. Den er grundlagt paa Jesu Kristi Evangelium, der eksisterede, før Verden var. Kirkens Stiftelse i Nutiden var kun en Genoprettelse. Sandt nok er Slægten fremadskridende, men det har den altid været; den er derfor i Stand til at frembringe flere og større Ting, eftersom Aarene blive til Aarhundreder; men den levende Kærne indeholder i sit Hylster den fuldendte Plantes hele Mulighed.

Det nittende Aarhundredes Evangelium er meget gammelt; det er det første, der er kommet tilbage. Det gør Krav paa at have den samme Organisation og Fuldmagt, som udmærkede den oprindelige Kirke, da der var en Guds Kirke paa Jorden; det venter ikke mere Anseelse og haaber ikke paa større Popularitet, end den oprindelige Kirke opnaaede. Modstand, Forfølgelse og Martyrdød er dets Del; men det finder sig i disse Trængsler, vel vidende, at det i alle Tidsaldre var den sande Kirkes Lod at lide saaledes.

„Mormonismen" er noget mere end en moralsk Lovbog; den kræver en højere Rang end nogen menneskelig, selv nok saa værdig, Organisation, der er udtænkt og oprettet ved menneskelig Visdom og Filosofi. Den adskiller Moral fra Religion og paastaar, at til de menneskelige Pligter hører mere end blot Afholdelse fra Synd. Den anser den strengeste Moralitet som en nødvendig Fremtoning af alle religiøse Systemer, der paa nogen Maade gøre Fordring paa guddommelig Anerkendelse; dog anser den Moralitet som Alfabetet, af hvilket et sandt religiøst Livs Ord og Sætninger kunne dannes. Hvor velklingende eller veltalende Ord end kunne være, udfordres der dog den guddommelige Tanke for at give Ordet sit højeste Værd, og denne kan intet Menneske udtænke.

„Mormonismen" paastaar, at der var et i Gaar, som der er et i Dag, og at der skal blive et i Morgen i Guds Handlemaade med Menneskene; at der gennem Tidsaldrene gaar en bestemt Hensigt, og at denne Hensigt er Udarbejdelsen af den guddommelige Plan, hvis Endemaal er Frelse og Ophøjelse for Menneskeslægten.

Fremtoningen af denne Plans Midtpunkt var Kristi jordiske Mission og forløsende Opofrelse i Tidens Midte; Fuldendelsen vil blive paabegyndt ved den samme Kristi Tilbagekomst til Jorden som de Retfærdiges Belønner, som Ugudelighedens Hævner og som Verdens Dommer.

Kirken paastaar, at det fremgaar ved Aabenbaringens Lys i forrige

Dage og i Nutiden og ved en billig Fortolkning af Tidernes Tegn, at Frelserens andet Komme er nær for Haanden. Den nuværende er Jordens sidste Uddeling i sin nuværende Tilstand; disse ere de sidste Dage, om hvilke Profeten i alle Tidsaldre have talet.

Men til hvilken Nytte ere filosofiske Teorier og Religioner uden praktisk Anvendelse? Hvad hjælper en Tro, der kun er et indre Samtykke eller Fornægtelse? Lad den udvikle sig til en levende Tro og give Livskraft og Opmuntring, da bliver den en Magt for godt eller ondt. De Sidste-Dages Hellige pege med ikke liden Tillid paa, hvad de have forsøgt og paabegyndt, og paa det lidet, de allerede have udført i Følge deres Overbevisning og som et Bevis paa deres Oprigtighed.

Menneskenes Børn have begæret Beredelser for Frelserens andet Komme, og der er i Dag i Stedet for en enlig Præst, der raaber i Judæa Ørken, Tusinder, som gaa ud iblandt Nationerne med et Budskab, der er lige saa bestemt og vigtigt som Johannes den Døbers; deres Erklæring er en Genoplivelse af Røsten i Ørken: „Omvender eder! Omvender eder! thi Himmeriges Rige er kommet nær."

„Mormonismens Filosofi" er grundlagt paa den bogstavelige Antagelse af en levende, personlig Gud og paa den uforbeholdne Beredvillighed til at adlyde hans Love, som de maatte aabenbares fra Tid til anden. Improvement Era.

Dødsfald. Mette Kirstine Hansen døde i Sorø den 5. Juli 1901. Hun var født i Gyrstinge den 18. Juli 1833 og blev døbt som et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige den 26. Marts 1869 i Døbringe af Ældste C. Møller. Hun var Enke efter Skræder H. P. Hansen, som døde den 12. Januar 1892. Hun led meget af Sygdom i de to sidste Aar, men udholdt sine Lidelser med Taalmodighed indtil Enden og døde, som hun havde levet, som en trofast Sidste-Dages Hellig.

„Bikuben" bedes optage.

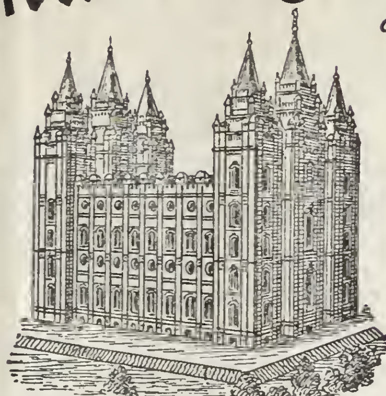
„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1901.
Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. | Den 15de September 1901. | 50de Aargang.

„Mormonismen" og Montanismen.

Fra de sidste Dages Uddelings Begyndelse har Modstand mod dens Principper ytret sig fra forskellige Steder og Magter. I første Række kan nævnes den Modstand, der kommer fra de fleste, om ikke alle, af den nuværende Kristendoms mangfoldige Sekter. Den har ytret sig paa forskellig Maade, somme Tider ved Pøbelvold, hvor saakaldte „Ordets Forkyndere" (Præster) anførte rasende Pøbelhobe imod de Sidste-Dages Hellige og ødelagde deres Ejendom, skændede deres Kvinder og ihjelsloge deres Ledere; til andre Tider har den ytret sig paa andre Maader. Kirkens Lærdomme have været udsatte for stærke Angreb paa Grund af falske Angivelser, Spot, Spidsfindigheder og voldsomme Trusler. Dens Forkynderes Udtalelser ere blevne fordrejede og fravristede deres sande Mening, og Kirkens fremragende Mænds Bevæggrunde og Handlinger ere blevne hadefuldt omtalte og have været Genstand for den forførte Masses Forbandelser. Og Pressen i baade den ny og den gamle Verden har for største Delen støttet Prædikanterne i denne Strid.

Det har været umuligt for noget Blad at besvare alle de falske Beskyldninger, der som en Flod ere udgydte over de Sidste-Dages Hellige. Men The Deseret News har en Gang imellem paataget sig Forsvaret, mødt anførte Argumenter imod Kirken og beskæmmet Modstandernes løgnagtige Beskyldninger. Hvis vi vilde prøve paa at gendrive vor Tros Fjenders samtlige Vildfarelser eller tage Hensyn til en

Tiendedel af dem, vi ere opfordrede til at besvare, vilde det lægge Beslag saavel paa dette Blad som paa et Hundrede andre.

Vor Opmærksomhed er navnlig bleven henvendt paa et Angreb fra en Dekanus i den engelsk-bispelige Kirke i denne Stad Søndagen den 30. Juni, og vi ville i Korthed omtale nogle af hans Paastande. Det mærkeligste Punkt i hans Foredrag er hans Udsagn om, at „Mormonismen" er en Genpart af „Montanismen". Ligheden imellem de to Systemer, som han gør sig Umage for at bevise, er, at Montanisterne troede paa Montani profetiske Inspiration, ligesom „Mormonerne" tro paa Josef Smith og hans Efterfølgere, at Montanisterne troede og „Mormonerne" tro paa fortsat Aabenbaring og den apostoliske Kirkes mirakuløse Gaver, og „at Montanisterne troede paa Oprettelsen af det himmelske Jerusalem i Pepuza, ganske som „Mormonerne" tro paa Oprettelsen af det himmelske Zion i Salt Lake City".

Enten er den „ærværdige" Dekanus i en sørgelig Uvidenhed angaaende historiske Fakta, eller ogsaa har hans Antipati mod „Mormonerne" overvældet hans Dømmekraft og Sanddruhed. „Mormonismen" har ikke mere Lighed med Montanismen, end en Apostels inspirerede Kaldelse har med en opdigtet gejstlig Dekanus' Embede.

Montanus optraadte i det andet Aarhundrede med Frygien som Midtpunkt for sin Missions Virksomhed; han prøvede paa at genopvække den første Kristendoms Aand og havde to Kvinder, Prisca og Maximilla, som sine vigtigste Medhjælpere. De paastod at være i Besiddelse af Profetiens Aand i samme Forstand som Agabus, Filippi Døtre og andre, der besad profetisk Gave som en af de aandelige Gaver, der fandtes i den oprindelige Kirke. Deres Udtalelser fremkom i et Slags Vanvid, og deres Hensigt var at tilskynde til mere Faste og Bøn, en fuldkommen Adskillelse fra Verden, en Beredvillighed, ja, endog en Higen efter Martyrdøden; de forbød Folk at gifte sig mere end een Gang og krævede strengere moralske Forpligtelser.

De tilhørte og stode i Samfund med den romersk-katolske Kirke. De søgte at udføre deres Virksomhed indenfor dens Enemærker. De ønskede ingen Adskillelse fra den. Denne Kirkes Autoriteter vare Modstandere af dem, og nogle vare nødte til at adskille sig fra den og danne et eget Samfund. Men Historien bevidner, at „i Lærdoms-Spørgsmaal var der ingen virkelig Forskel paa Katolikerne og Montanisterne". Det bevises derved, at Tertullianus, den Tids mærkværdigste Skribent, sluttede sig til dem, og hans Beskrivelse viser, at Montanismen kun var en Reaktion imod den katolske Kirkes Sekularisme. De kartagenienfiske Montanister stred i Aarevis for at opretholde deres Stilling i denne Kirke, og det eneste, der i Virkeligheden adskilte dem, var Spørgsmaalet om, hvorvidt Jomfruer burde være tilslørede eller ikke.

Hvad findes der nu i alt dette, som kan bevise, at „Mormonismen"

er en Genpart af Montanismen? Josef Smith, denne Tidernes Fyldes Husholdnings Profet, kom som en Moses, ikke som en Agabus. Han var i Besiddelse af den apostoliske Myndigheds Fuldkommenhed og Magt, som han modtog fra Peter, Jakob og Johannes. Hans Udtalelser fremkom ikke i „religiøst Vanvid", men stille, forstandige og i den Allerhøjestes Navn. Han stod ikke i Samfund med nogen Kirke paa Jorden. Han kom for at genoprette Kristi Kirke i dens oprindelige Tilstand, Aand og Fuldkommenhed. Han havde i sin profetiske Virksomhed ingen kvindelige Enthusiaster som Medhjælpere, der paastod at besidde den samme guddommelige Myndighed som han; ej heller gav han Montanisternes Giftermaals-Ideer eller andre af deres Forordninger sin Tilslutning.

Vi lære af Historien, at „i Montani Tid var der ingen fastsat, guddommelig oprettet Samfunds-Organisation. Der var simpelt hen visse smaa Samfund af Troende, som vare forenede ved et fælles Haab og ved en ubestemt Organisation, der i fornødent Tilfælde kunde læmpes i hvilken som helst Retning". Ligner dette i mindste Maade „Mormon"-Kirkens prægtige Organisation, der kan betegnes som en fuldkommen Genpart af den Kirke, Kristus og hans Apostle personlig oprettede? Det er forunderligt, at en Mand, som gør Fordring paa historisk Kundskab og logisk Opfattelse, kan gaa saa langt bort fra Sandheden og Fornuften, at han kan drage en saadan Sammenligning.

Det er sandt, at „Mormonismen" indprenter Læren om en Fortsættelse i Kirken af Gaverne, som Kristus sagde skulde følge dem, som tro, og som den første Kirkes tidligste Medlemmer nød. Men hvis Kirken er en Genpart af noget i dette, saa er det af den oprindelige, rene Kristendom. (Se Mark. 16, 17.—18. 1. Kor. 12, 7.—26.) Hvis den „ærværdige" Dekanus bifalder den almindelige teologiske Vildfarelse, at disse Gaver blot skulde nydes nogle faa Aar i Kirken, lad ham da betænke det Faktum, at Apostelen Paulus indbefatter dem iblandt Kirkens Legemes uadskillelige Dele, og at en Del ikke kan sige til en anden: „Jeg har dig ikke behov," hvor lille og tilsyneladende ubetydelig den end maatte synes at være. Vi bede ogsaa alle, som indbilde sig, at Apostle og Profeter kun vare satte i Kirken for en liden Tid, om at læse Apostlenes Udtalelser omhyggeligt, og de ville finde, at disse inspirerede Embedsmænd udgjorde en nødvendig Del af Kristi Legeme eller Kirken, at de vare nødvendige, „indtil det, som er fuldkomment, skal komme", at Gud og ikke Menneskene satte dem i Kirken, og at de skulle forblive der, „indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til Mands Modenhed, til Kriste Fyldes voksne Alder".

Den „ærværdige" Dekanus anstrenger sig ligesaa forgæves paa at „fordoble", naar han sammenligner Montanisternes lille Indsamling i Pepuza med, hvad han kalder „Oprettelsen af det himmelske Zion i

Salt Lake City". Det barnagtige i denne Sammenligning er indlysende. „Mormonerne" paastaa ikke, at „det himmelske Zion eller det ny Jerusalem" er i Salt Lake City; men selv om de gjorde det, findes der dog ikke noget i Oprettelsen af dette store Samfund, der har befriet denne Ørk fra Ødelæggelse og lagt Grundvolden til en mægtig Stat, som har mindste Lighed med den lille montanistiske Forenings Sammenhold eller affsondrede Organisation.

I Dekani Foredrag omtales ogsaa falske Profeter, og man faar det Indtryk, at enhver, som paastaar at være en Profet, maa nødvendigvis være falsk. Det er sandt, at Kristus forudsagde „falske Kristi og falske Profeters Komme", og han sagde tillige, at hvis det var muligt, „skulde de endogsaa forføre de Udvalgte". Men dersom Nutidens Gejstliges Ide, at der ikke skulde fremstaa nogen sand Profet, er Sandhed, vilde Jesus uden Tvivl have sagt det med utvetydige Ord; da vilde de, som troede hans Ord, ikke blive forførte af nogen, der falskelig udgav sig for en Profet. Men i Stedet derfor sagde Jesus: „Derfor, se, jeg sender til eder Profeter og Vise og Skriftkloge; og nogle af dem skulle I ihjelslaa og korsfæste, og nogle af dem skulle I hudstryge i eders Synagoger og forfølge dem fra en Stad til en anden, at alt det retfærdige Blod skal komme over eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias', Barachias Søns Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Altret." (Matth. 23, 34.—35.)

Den Kirke, til hvilken Dekanus hører, blev grundlagt paa den Sætning, at „hele Kristendommen" var afvegen fra Aanden, Skikken og Læren i den rene Kristenhed. Heraf kommer Nødvendigheden af dens Oprettelse. Den erklærede, at baade „Gejstligheden og Lægfolk", Mænd, Kvinder og Børn, i alle Tidsaldre, Sekter og Grader af hele Kristendommen havde været nedsunkne i det afskyeligste Afguderi i mere end 800 Aar. Dette var en af Følgerne af ikke at have inspirerede Profeter, Apostle, Evangelister, Hyrder og Lærere, hvilke Kristus gav til Kirken „til Embedets Forvaltning, til de Helliges fuldkomne Beredelse og til Kristi Legemes Opbyggelse".

Nødvendigheden af deres Tilstedeværelse, Autoritet og Lære ses af den Forvirring og Strid, i hvilken Nutidens Kristendom befinder sig, der ogsaa udgaar fra den Kirke, Hr. Dekanus tilhører, og findes i selve dens Organisation. Ja, Kristi Advarsel imod falske Profeter er et Bevis paa, at der skulde være sande Profeter, og i Virkeligheden vilde Kristi Kirke være ufuldstændig uden dem, thi det var Profetiens Aand og Inspiration, der gjorde den til, hvad den var, og dette er en af dens særlige Udmærkelser, eftersom vi finde, at „Jesu Vidnesbyrd er Profetiens Gave". (Aab. 19, 10.)

Den „ærværdige" Dekanus beskylder den „mormonske" Profet for at være en Mand, „der befalede sit Folk at give ham deres udelte Loyalitet

og alle de Penge, han kunde faa ud af dem". Det beviser, at Taleren maa tage sin Tilflugt til falske Vidnesbyrd som Argument. Profeten Joseph Smith var lige saa uegennyttig en Guds Tjener og lige saa elsket af sine Medmennesker som nogen, der nogen Sinde har levet. Han var altid en fattig Mand. Han modtog ingen Gage som den episkopaliske og andre Kirkers høje Gejstlige. Han var i Ordets sande Mening ingen Lejesvend. Han levede og døde for de Principper, som Gud beskikkede ham til at indføre. Han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, og hans Karakter skinner med langt større Glans end de smaa religiøse Lys, der „prædike for Løn og spaa for Penge".

Angaaende de Prædikanters Fordringer, der angribe de Mænds profetiske Karakter og Levnet, som ere sendte af Gud, kunne vi med Sandhed sige, at enhver Dekanus eller enhver anden Gejstligs Stilling i den episkopaliske Kirke er ejendommelig. De ere visseligen ikke Profeter, thi de tro ikke paa Profetiens Gave i vore Dage. De ere af samme Aarsag ikke Apostle. Deres Embeder har Nutiden oprettet. Det er en Del af Kirken, der modtager sin hele Myndighed fra den Kirke, den adskilte sig fra (romersk-katolsk). Deres Biskopper vare den Gang katolske. Hvis den katolske Kirke med andre Dele af den hele Kristenhed havde været frafalden i over 800 Aar, da vare de anglikanske Biskopper i samme Tilstand som de andre. Men hvis den katolske Kirke var i Besiddelse af nogen guddommelig Myndighed, saa har den engelske Kirke ingen, thi den var bansat af den katolske Kirke, og derfor var den episkopaliske Kirke i Følge sin egen Udtryksmaade „oprettet efter den engelske Lov", der ikke besad nogen som helst guddommelig Myndighed. Hvis den romerske Kirke havde tabt Myndigheden, kunde den engelske Kirke, som var en Del af den romerske, heller ingen have. Men paa den anden Side, hvis den romerske Kirke havde guddommelig Myndighed, da har den engelske Kirke ingen, fordi, som vi før sagde, den var sat i Ban og afskaaren af de romersk-katolske Myndigheder.

Den „ærværdige" Dekanus gør bedst i at varetage sit eget og lappe sit brøstfældige Kirke-Hegn, førend han gør flere Indgreb paa andre religiøse Partiers Omraader. De Samfund, som han angreb tilligemed „Mormon"-Kirken, ere uden al Tvivl i Stand til at varetage deres egne Interesser, hvorfor vi ikke behøve at sige noget til deres Forsvar.

Vi bære Vidnesbyrd om, at Gud i sin Naade igen har oprettet sin Kirke paa Jorden. Det er Kristi Kirke genoprettet. Den har samme Lære, Aand, Gaver, Kræfter, Myndighed, Ordinancer og guddommelige Vidner. Den er ikke taget fra eller lig nogen af de religiøse Organisationer, der ere paalistede Menneskene, siden Apostlene hensov, og Lyset, som Herren gav til Verden, blev slukket ved ugudelige og voldsomme Mænds Hænder. Denne Kirke er kun en Genpart af den første kristne Kirke, og paa lignende Maade er den oprettet under Jesu Kristi umid-

delbare Inspirations Ledelse. Den er aaben for alle, som i Sandhed omvende sig fra deres Synder, og som have Tro paa Gud Fader og hans Søn, Jesus Kristus, og den lover, at den Hellig-Aands Gave vil tildeles enhver, som adlyder Sandheden, hvorved de kunne erholde Kundskab om, enten denne Kirke er af Gud, eller den kun er et Menneske-Værk. Den vil tilsidst blive herskende over den ganske Jord, og Æren for dens Sejr skal gives til den evige Fader, som vil være Gud over alle og for evigt velsignet. (Deseret News.)

Konferencen i Malmø.

De Sidste-Dages Helliges Konference afholdtes i Fagforeningens Lokale, Folkets Hus, Skolgatan, den 13. og 14. August 1901. Nærværende vare: Apostel F. M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, A. L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission, Konference-Præsident P. B. Bunderson samt de i Konferencen virkende Missionærer. Nogle Ældster fra København vare ogsaa paa Besøg.

Det første Møde afholdtes Tirsdag Aften Kl. 8 og aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Bunderson bød de Forsamlede Velkommen og udtalte Ønsket om, at Sammenkomsterne maatte blive til Nytte og Gavn for de besøgende.

Præsident Skanchy foreslog Kirkens almindelige og lokale Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Bønner; alle Forslag vedtoges enstemmigt. Han bar dernæst Vidnesbyrd om Sandheden af det store Værk, som Herren har genoprettet i disse Dage, og som vi forkynde for alle. Det er i Overensstemmelse med Bibelen, hvorom enhver kan overbevise sig. Taleren formanede alle til at lytte til Herrens Sendebud, som nu findes iblandt dem, bærende Vidnesbyrd om Guds Evangelium.

Til Afveksling sang Søstrene Alexandra Löfdal og Sofie Wallgren „Herren har talet paany".

Apostel Lyman, med Ældste J. F. Petersen som Tolk, udtrykte sin Glæde over at mødes med de Hellige og Venner i Sverige. Uagtet dette var hans første Besøg, var han dog bekendt med mange af Landets Sønner og Døtre og kendte dem som gode og ærlige Mennesker i alle Henseender. Han var nu kommen for at opbygge de Hellige i deres Tro og for at opmuntre Ældsterne, som ere komne langvejs fra for at forkynde Frelsens Plan — den samme, som Frelseren og hans Apostle lærte — med den samme Fuldmagt, som de besad. Hvis det var nødvendigt for Frelseren at modtage Daaben, vilde det være endnu mere nødvendigt for syndige Mennesker. I Forbindelse hermed se vi, at Frelseren ikke henvendte sig til sin Tids store og i deres egen Indbildning ophøjede Præster, men til den lidet ansete Johannes den

Døber; hvorfor? „Thi det bør os saaledes at opfylde alt, hvad ret er," sagde Frelseren til Johannes, som altsaa havde den fornødne Fuldmagt til at udføre denne hellige Handling. Taleren berørte ogsaa Myndigheden, som udfordres for at udføre Kristi Evangeliums Ordinancer; thi „ingen tager sig den Ære, men den, som er kaldet af Gud ligesom Aaron". Frelseren vidnede, at han var sendt af Faderen, og han udsendte sine Apostle paa samme Maade, som han selv var sendt. Han gav dem Himmeriges Riges Nøgler, saa at hvad de bandt paa Jorden, var bundet i Himmelen, og hvad de løste paa Jorden, var løst i Himmelen. Denne Myndighed findes nu paa Jorden, og vore Ældster besidde den. Han bar Vidnesbyrd om, at Kristi Kirke igen er oprettet paa Jorden med de samme Embedsmænd, som den oprindelige Kirke havde, og den skal bestaa, til vi alle naa til Enhed i Troen.

Apostelen formanede Folket til at give Agt paa Budskabet, som Israels Sønner forkynde, og haabede, at Konferencen om muligt maatte bevare sin tidligere Stilling som den mest fremragende i Missionen. Til Slutning nedbad han Herrens Velsignelse over alle, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Onsdag Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde i de Helliges Lokale, Wallagrænden 12, hvor Ældsterne afgave Rapport over Værkets Fremgang siden sidste Konference. Følgende Arbejde var udført: 5,602 Skrifter og 154 Bøger omsatte, 4,416 Fremmedes Huse besøgte, 1,593 evangeliske Samtaler og 144 Møder afholdte samt 4 døbte.

Ældsterne udtrykte deres Glæde over at forkynde Kristi Evangelium og følte Trang til at fortsætte dermed og om muligt overtræffe det udførte Arbejde. Efter at have lyttet til praktiske og tidssvarende Lærdomme fra Præsidenterne Lyman og Skandhy bleve Ældsterne kaldte til at virke i følgende Grene: Malmø: P. V. Bunderson, J. N. Erickson og Carl Larson; Helsingborg: S. J. og S. W. Nielson samt Charles Olson; Karlskrona: A. O. Larson og William Olson; Kristianstad: Martin Jenson, Emil Isakson og N. O. Gyllenskog samt i Ystad: B. P. Textorius og A. P. Christofferson.

Konferencen fortsattes Kl. 8 i Folkets Hus og aabnedes med Sang og Bøn. Ældsterne Martin Jenson og N. O. Gyllenskog talte om Evangeliets første Principper og Guds Riges Genoprettelse i de sidste Dage i Overensstemmelse med Aabenbareren Johannes' Syn, som findes beskrevet i hans 14. Kapitel 6.—7. Vers.

Præsident Bunderson talte om Menneskets jordiske Tilværelse og om dets Pligter overfor sig selv, dets Næste og dets Skaber, den alvise Gud; det er det evige Liv at kende ham samt den, han udsendte, Jesum Kristum. Taleren omhandlede ogsaa Tilstanden imellem Døden og Opstandelsen, og til Slutning nedbad han Herrens Velsignelse over alle, som havde besøgt Konferencen, og sagde, at hvis de vilde give Agt paa

de Principper, som havde været omhandlede paa Konferencen, vilde de gaa en glædelig Tid i Møde.

Konferencen sluttedes med Sang, og Taksigelse af Ældste J. N. Erickson.

Carl Larson, Skriver.

Den 15de September 1901.

Ældste Christian W. Christoffersens Død.

Det er faldet i min Lod at meddele Venner og Bekendte det sørgelige Budskab, at en af vore ædle Sønner fra vort Bjerghjem, som var kaldet, beskikket og sendt hertil som Missionær og Budbærer af det frelsende Budskab, Ældste Christian W. Christoffersen fra Richmond Cache Co., Utah, blev angrebet af en dødelig Sygdom, der efter 9 Dages Sygeleje endte hans jordiske Tilværelse og Virksomhed iblandt os den 23. August Kl. 1 Eftermiddag. Han ankom hertil den 6. Maj 1900 og blev beskikket til at arbejde i Aarhus Konference; da han blev bortkaldt fra denne Tilværelse, præsiderede han over Silkeborg Gren.

Ved Ældsternes omhyggelige Omsorg og ved Hjælp af Stedets Læge var der gjort, hvad der kunde gøres for at lindre Sygdommen og for at forebygge dens Fremskridt; men det stod ikke i menneskelig Magt at hindre hans Bortgang, og vi skønne deraf, at hans Tid var kommen, da han skulde gaa til en anden Sfære og hjælpe til at fremme det sidste Dages store Værk. Som han var i Livet, var han i Døden, tro mod sin Gud, mod Sandheden og mod sine Omgivelser; det kan med Sandhed siges om ham, at han nedlagde sit Liv paa Valpladsen, i Opfyldelsen af sine Pligter mod Herren og mod sine Medmennesker, og mere kan ikke ventes af nogen. Den unge, intelligente Mand blev saa at sige bortsnappet i sin blomstrende Alder — kun 23 Aar gammel, og vi kunne ikke til Fuldkommenhed udtrykke vor Bedrøvelse og Sympati for hans elskede, som han har ladt tilbage i sit Hjem; thi før han forlod Hjemmet, indgik han i Ægteskab og fik en Hustru beseglet til sig, som uden Tvivl vil begræde Tabet af en trofast Mand og Fader, men som dog maa trøste sig ved Forjættelsen om en evig Genforening paa Opstandelsens skønne Morgen.

O! Genforenings store Haab,
Afdøde Slægters Frydernaab;
De Baand, os knytted' her, skal hist bestaa,
Naar de Beseglede af Graven gaa.

S.

Efter Sædvane blev Liget klædt og lagt i en Metalkiste, som blev lukket aldeles lufttæt og derefter nedsat i en dobbelt Trækiste, der blev forseglet med Lægens Erklæring saa vel som med den engelske og amerikanske Konsuls Segl. Den 25. August Kl. 3 Eftermiddag blev der afholdt et Møde i Silkeborg, hvor 12 Ældster samt et Antal baade Hellige og Fremmede vare til Stede. Ældste James C. Petersen præsiderede; flere af Ældsterne talte og fremhævede deres Sorg over, at Døden havde berøvet dem deres trofaste Medarbejder, Broder og Ven; dog anerkendte de Herrens Haand i alle Ting. Kisten var aldeles dækket med Blomster fra velvillige Venner, af hvilke han besad mange.

Ældste John Christensen fra Preston, Idaho, er bleven hæderlig løst fra sin Mission her for at følge med Kisten og varetage alt fornødent med Hensyn til Overleveringen af Liget til den Afdødes Hustru og Forældre i Richmond Cache Co., Utah. Redaktionen.

Bønnens Magt.

Der er intet i nogen som helst religiøs Udøvelse, der giver saa megen Trøst til den menneskelige Sjæl som at paakalde Herren. Bøn! Dette Udtryk indbefatter mere, end vi somme Tider ere i Stand til at begribe. For det Individ, som i den rette Aand tager sin Tilflugt dertil, er den en Bekendelse af egen Svaghed og Udygtighed til uden Guds Hjælp og Bistand at gøre det, som er ret og behageligt i hans Ojne. Det viser en Tillid til ham, hvis Ret det er at regere. Det viser Individets Ønske om atære Lysets Giver, anerkende hans Overlegenhed og bøje sig i ydmyg Underdanighed for hans guddommelige Vilje.

Guds Hellige bleve i tidligere Dage formanede til at bede uden Ophør, paakalde Herrens Navn ofte, anraabe ham om Visdom og søge ham med Iver om enhver Velsignelse, de følte, de trængte til. Nødvendigheden af dette blev til Overflod bevist ved de mange Velsignelser, der tildeltes dem fra Tid til anden, og ved de Sejre, de opnaaede i deres Kampe mod Fjenden. Da David blev sendt ud imod den kæmpemæssige Goliath, anraabte han Herren om, at han maatte være i Stand til at lede Israels Hærskarer til Sejr, og Historien om denne Tildragelse er efterladt os som et Bevis paa Bønnens Kraft og som et Vidnesbyrd til Menneskenes Børn i Almindelighed om, at for dem, der ville sætte deres Forhaabninger og Tillid til Herren, gør det intet til Sagen, hvor stor den Overmagt er, som de stride imod; naar kun deres Sag er retfærdig, ville de modtage en saadan Styrke og Hjælp, at Sejr vil krone deres Banner, og Fjenden vil blive fuldstændig overvunden.

Saaledes har Nationers og Individers Historie været. Herren har bevidnet for dem, at hans Arm er ikke forkortet, saa at han ikke kan

frelse; ej heller er hans Øre tungt, saa at han ikke kan høre, men at den, som vil søge efter ham og forlade sig paa ham, vil modtage den Hjælp, som er nødvendig. Bønnen er i Sandhed et kraftigt Middel til at opnaa Menneskenes Fremtidsmaal. Uden den kunne vi ikke opnaa nogen sand Lykfalighed; Menneskenes Hjem vil uden den være øde; thi Trøsten, der kommer fra en saadan Kilde, vil være fraværende i Sorgens og Prøvelsens Stund; Vennen, som er i Stand til at anskaffe et Balsam for ethvert Onde, er borte, og Hjertet er sønderrevet paa Grund af den tilsyneladende lidte Grusomhed. Digteren siger om Bønnen:

Bønnen er Sjælens ægte Sprog,
Stumt eller givet Røst;
Den skjulte Ild i Hjertets Krog,
Som bæver i vort Bryst.

O du, som har bragt os til Gud,
Vejen, Sandhed og Liv,
Ad Bønnens Sti selv vandred' ud;
Os Bønnens Gave giv.

Konferencen i Gøteborg.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference i Lokalet i Plantagegatan 15, Gøteborg, Torsdag den 15. og Fredag den 16. August.

Følgende Ældster fra Zion tilligemed de i Konferencen virkende Missionærer vare nærværende: Apostel F. M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, Missions-Præsident A. L. Skanchy samt Konference-Præsident N. Löfgreen.

Konferencen aabnedes Torsdag Aften Kl. 8 paa sædvanlig Maade, hvorefter Kirkens almindelige og lokale Autoriteter foresloges og antoges enstemmigt. Præsident Skanchy talte derpaa om den Tilfredsstillelse og Glæde, der føles af enhver, som lever sin Religion i Oprigtighed. Han bad de Hellige ikke blive trætte i at virke for Evangeliets Udbredelse blandt deres Medmennesker. Koret sang til Afveksling.

Apostel Lyman, med Ældste J. A. Christenson som Tolk, sagde, at det var nødvendigt at besidde Guds Aand for at forstaa Guds Hensigter med sine Børn. Der findes mange Samfund i den kristne Verden i Dag, som udføre et ædelt Arbejde ved at opløfte de Faldne; men en evig Frelse have de ingen Ret til at love dem. Og hvorfor ikke? Fordi de ikke besidde den Aand, som giver Forstand til at adlyde Frelsens Plan. Den Hellig-Aand er kun lovet dem, som omvende sig og lade sig døbe i Jesu Kristi Navn af Mænd, der ere retteligen bemyndigede

af Gud. Naar vi komme i Besiddelse af den Aand, kunne vi fatte mange guddommelige Ting, der ikke kunne forstaas uden dens Vejledning. Det er en Gaade for os, som have annammet Sandheden, hvorfor alle Mennesker ikke kunne fatte en saa tydelig og klar Lære; men ingen ved, hvad er i Gud, uden Guds Aand, og de Vilkaar, hvorunder denne erholdes, ere tydelige nok. Han haabede, at vi altid maatte leve saaledes, at Guds Aand kunde være med os.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Fredag Formiddag Kl. 10 afholdtes Præstedømsmøde, hvor Missionærerne afgave Rapporter over det udførte Arbejde siden sidste Konference samt erholdt værdifulde Raad af Præsidenterne Lyman og Skanchy. Følgende er den samlede Rapport af Arbejdet fra 1. Maj til 15. August: 7,318 Skrifter og 296 Bøger omsatte, 8,590 Fremmedes Huse besøgte, 1,561 evangeliske Samtaler og 253 Møder afholdte samt 24 døbte.

Fredag Kl. 4. Efter Sang og Bøn talte Ældste E. Wallgren over Galaterne 6, 7. „Farer ikke vild! Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, det skal han og høste.“ Han fremhævede, hvorledes Sodoma blev ødelagt formedelst sine Synder, samt hvorledes nogle bleve velsignede formedelst deres gode Gerninger, da andre omkring dem forgik. A. Sjöström beviste fra Skriften, at det er nødvendigt at have guddommelig Fuldmagt for at kunne handle i Kristi Navn, og at det er paa Grund af, at denne Fuldmagt mangler, at den nuværende religiøse Uenighed og Strid finder Sted.

Nogle Missionærer sang til Afveksling »The time is far spent«.

Ældste H. A. Christenson sagde, at Englen, som omtales i Aab. 14, 6.—7., har gæstet Jorden og beredt Vejen for Evangeliet, som vi forkynde; men hvorledes modtager Verden os, naar vi forkynde dette Budskab? Den modtager os paa samme Maade, som Sandhedens Budbærere altid ere blevne modtagne, nemlig som Daarer og Bedragere; derfor blive vi bagtalte og urigtigt fremstillede. Ældste E. Anderson viste det urigtige i de saakaldte „Kristnes“ Paastand, at de have Fuldmagt til at prædike Evangeliet ved at tilegne sig Frelserens Ord til hans Apostle: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen.“ Denne Befaling tilegne de sig i aabenbar Strid med Ebr. 5, 4., der siger, at ingen tager sig den Ære uden den, som er kaldet af Gud, som Aaron var. A. R. Larson sagde, at Evangeliet er en Livs-Kraft til Liv for den, som annammer det i Ydmyghed; men for den, der forkaster det, er er det lig et tveægget Sværd. Frelseren selv ligner det ved en fortærende Ild, som opbrænder alt urent. Saaledes blive alle ved at annamme Evangeliet rensede og helliggjorte til en passende Bolig for Guds Aand, hvorved et nyt Væsen opstaar i det gamles Sted.

Præsident Skanchy bar Vidnesbyrd om Sandheden af, hvad Ældsterne havde talet. Han sagde, at Herren har paabegyndt et stort Værk ved at forene alt baade i Himlen og paa Jorden under eet Hoved, nemlig Kristus, og alt Israels Blod skal faa Lejlighed til at høre Evangeliet og til at adlyde det. Han formanede alle til at være agtpaagivende og lydige mod den sagte, hviskende Røst, der altid leder os fremad i al Sandhed. Denne er ogsaa Missionærernes Hjælper og Vejleder med Hensyn til at opsøge de oprigtige af Hjertet.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 8 om Aftenen. Ældste C. H. Carlson viste Daarskaben af at forsøge paa at bortræsonnere Nødvendigheden af at adlyde Guds Bud og Love. Vi ere endnu ikke naaede saa langt, at vi kunne fatte Grunden til ethvert Bud, som Gud har givet os. Det er os nok at vide, at det er hans Vilje. Menneskene have i alle Tidsaldre erholdt Velsignelser ved Lydighed mod Guds Befalinger. Dette beviser Naaman den Syrers Historie samt Israels Fremgang overfor sine Fjender, naar de vare lydige. — Ældste C. H. Carlquist talte om Evangeliets Indlemmelses-Principper og deres Nødvendighed.

Koret sang til Afveksling.

Apostel Lyman sagde, at de skandinaviske Folk have Aarsag til at være taknemlige mod Gud for den religiøse Frihed, de nyde. Han formanede de Hellige til at virke med Missionærerne for Kristi Evangeliums Fremgang. Han fremhævede de store Fortrin, de Hellige besidde fremfor den hele Verden, idet de have annammet Evangeliet, gennem hvilket de erholde Velsignelser, der ere nødvendige til deres egen Velfærd og fuldkomne Frelse.

Præsident Löfgren takkede alle, som havde bidraget til at gøre Konferencen behagelig, samt oplæste Missionærernes Beskikkelser som følger: I Gøteborg: N. Löfgren og H. J. Hanson; i Trollhättan: C. H. Carlson og Anders Nielson; i Sköfde: H. A. Christensen og J. P. Jenson; i Wingåker: C. E. Wallgren og J. H. Rose; i Norrköping: A. R. Larson og J. C. Christenson; i Westervik: C. H. Carlquist og Niels Larson; i Jönköping: August Sjöström og P. L. Qvist samt i Halmstad: Emil Anderson og Alexander Elgquist.

Præsident Skanchy udtalte en hjertelig Tak til Sangkoret og dets Leder, Niels Söderberg, for den udmærkede Sang under Konferencen.

Konferencen sluttedes med Taksigelse af Apostel F. M. Lyman.

Carl H. Carlson, Skriver.

———

Konferencen i Kristiania.

Konferencen begyndte Lørdag den 17. August Kl. 8½ om Aftenen i Lokalet i Østerhausgade 27. Af Ældster fra Zion vare til Stede: Anthon L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission, Hans O. Young, Præsident over Kristiania Konference samt følgende Missionærer: Oluf T. Pedersen, A. F. Ahlander, Carl Nielsen, Willard A. Christoffersen, Johan F. Christiansen, C. A. Halvorsen, Ole E. Olsen, M. E. Andersen, Andrew Swensen, Albert T. Knudsen, W. E. Olsen, S. P. Neve, Joseph A. Halvorsen, John Jensen, Martin Thomsen, T. A. Frederiksen, Lorenzo Andersen og O. F. Gudmundsen.

Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Willard Christoffersen bød de Forsamlede Velkommen. Oluf T. Pedersen gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Koret sang. Præsident A. L. Skanchy sagde, at vi Dagen efter skulde have den Glæde at se en virkelig Herrens Apostel, og at han (F. M. Lyman) var lige saa stor en Apostel som Peter eller Paulus. Taleren glædede sig meget over, at Herren paa ny har talet til Jorden. C. A. Halvorsen talte over Evangeliets første Principper. Koret sang en engelsk Sang. Mødet sluttedes med Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Formiddag Kl. 10 og aabnedes paa sædvanlig Maade. Ældsterne Oluf T. Pedersen, Josef Halvorsen, M. E. Andersen og Albert T. Knudsen gave Rapporter over Værkets Fremgang i deres Virkekredse.

Koret sang Salme Nr. 2.

Apostel Francis M. Lyman talte, med A. F. Ahlander som Tolk. Han glædede sig ved den Frihed, vi nu for Tiden nyde næsten alle Vegne, og talte om Nadverens Betydning og de Velsignelser, som følge dens rette Brug; han bar Vidnesbyrd om, at Herrens Templer ere opbyggede paa Jorden, og at Gud har Profeter og Apostle, samt at Kirken nyder de samme Velsignelser nu, som den gjorde i gamle Dage.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Kl. 3 om Eftermiddagen fortsattes Konferencen og aabnedes som sædvanlig. A. F. Ahlander gav en meget lovende Rapport over Frederikshalds Gren. Præsident A. L. Skanchy glædede sig meget over Folkets Elskværdighed og Humanitet. Han talte over Nebukadnezars Drøm og Daniels Udtydning af den. Koret sang „O, hvor herligt".

Derefter foreslog Præsident A. L. Skanchy Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Apostel F. M. Lyman sagde, at en Apostels Besøg var sjældnere end en Engels, eftersom Englene ere saa mange. Han opmuntrede alle til at leve som Sidste-Dages Hellige og bar Vidnesbyrd om Faderens og Sønnens Aabenbarelse til Profeten

Joseph Smith. Han sagde: Det var et tydeligt Tegn paa, at Herrens Tjenere ikke havde været sendte siden Apostlenes Dage, at vi ingen historiske Beretninger have derom. Han bad, at Herren vilde velsigne alle. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 7 og aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter W. C. Olsen, Martin P. Thomsen og C. A. Halvorsen gave Rapporter over deres Arbejde. Albert T. Knudsen og John F. Christiansen bar Vidnesbyrd. Præsident A. L. Skanchy talte om de store Opofrelser, som Ældsterne havde gjort ved at forlade Hustru og Børn, Fader og Moder, Brødre og Søstre for Evangeliets Skyld. Frelseren antager ikke dem som værdige, der ikke kunne gøre dette for hans Skyld. Han ønskede, at alle vilde synge den ny Sang „Herren har talet paa ny."

Koret sang til Afveksling.

Apostel F. M. Lyman læste fra Galater-Brevets 1. Kapitel og forklarede det. Han sagde, at vi vare et liberalt Folk, som respekterede enhvers Anskuelser, og at vi ofte aabnede vore Mødehuse for Fremmede til at tale i, som f. Eks. det store Tabernakel i Salt Lake City, samt at vi skænke dem den største Opmærksomhed. I Vesten opvokse vi som et selvstændigt og patriotisk Folk; vi have vore egne Karaktertræk, og Erfaringen har gjort os til et kraftigt Folk. Taleren citerede fra Efeserne 4. Kapitel og viste, at disse Lærdomme staa i Kraft nu som den Gang. Vi ville alle høste Velsignelse for, hvad godt vi gøre. Til Slutning bar han sit Vidnesbyrd om Guds Riges Genoprettelse paa Jorden.

Koret sang „Hosiana".

Konferencen sluttedes med Taksigelse af Apostel F. M. Lyman.

Mandagen den 19. August Kl. 9 afholdtes Præstedømsmøde, hvor Missionærerne afgave Rapporter over deres Virksomhed i de forskellige Grene, og hvor de bleve beskikkede til at virke som følger: I Kristiania: Hans O. Young og Willard Christoffersen; Frederikshald: A. F. Ahlander, Lorenzo Andersen og John L. Christiansen; Frederiksstad: Chas. A. Halvorsen og Thomas A. Frederiksen; Drammen: Oluf J. Pedersen og Carl Nielsen; Laurvig: Albert J. Knudsen og Octavius F. Goodmusen; Arendal: W. C. Olsen og Søren P. Neve jr.; Christianssand: Ole E. Olsen jr. og Andrew Swensen; Eidsvold: Wilford E. Andersen og Johan Jensen; Odalen: Martin P. Thomsen og Joseph. A. Halvorsen. Missionærerne modtoge mange værdifulde Raad og Lærdomme samt bleve opmuntrede af Apostel F. M. Lyman og Præsident A. L. Skanchy, og efter Afsyngelse af Salmen »Hail to the man« sluttedes Mødet med Taksigelse af Apostel F. M. Lyman.

Christian Johannesen, Skriver.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 255.)

Nutidens Aabenbaring forlanger streng Lydighed af de Hellige mod de verdslige Love i denne Uddeling. I en Aabenbaring, givet til Kirken den 1. August 1831, sagde Herren: „Lader ingen bryde Landets Love; thi den, son holder Guds Love, behøver ikke at bryde Landets Love. Værer derfor de foresatte Øvrigheder underdanige, indtil han regerer, der har Ret til at regere, og lægger alle sine Fjender under sine Fødder." (P. B. 58, 21.—22.) Og senere, den 6. August 1833, hørtes Herrens Ord angaaende denne Sag saaledes: „Og nu, sandelig siger jeg eder, angaaende Landets Love, det er min Vilje, at mit Folk skal iagttage og gøre alt, hvad jeg befaler dem; og den Lov i Landet, der er forfatningsmæssig, som understøtter Friheds Grundsætninger og forsvarer Folket Rettigheder, tilhører alle Mennesker og er forsvarlig for mig. Derfor retfærdiggør jeg, Herren, eder og eders Brødre i Kirken, deri at I begunstige den Lov, der er Landets Grundlov." (P. B. 98, 4.—6.)

Det Spørgsmaal er ofte blevet rettet baade til Kirken og til enkelte Medlemmer, om Kirkens Medlemmer i det Tilfælde, at Guds aabenbarede Ord og Fordringer og den verdslige Lov ikke stemme overens, ville være forpligtede til at adlyde Loven? Som Svar kunne vi anvende Kristi Ord, at det er Folkets Pligt at „give til Kejseren, hvad Kejserens er, og til Gud, hvad Guds er". For nærværende Tid er Himmeriges Rige ikke oprettet som en jordisk Magt med en regerende Konge, der udøver umiddelbar og direkte personlig Indflydelse i verdslige Ting. I denne forholdsvis fri og oplyste Tid er der kun liden Aarsag til at vente nogen direkte Indblanding i Menneskets Ret til at tilbede eller holde Andagt paa sin egen Maade; Folk har Ret til at bede iblandt alle civiliserede Nationer, og denne Ret er sikret ved, hvad vi kunne kalde den almindelige Lov. Ingen søgende Sjæl er afskaaret fra Samkvem med sin Gud, og gennem et saadant Forbindelses-Led kan der søges Lindring for trykkende Love og Oprejsning for Besværligheder, der paalægges af Magthaverne, som herske over Nationerne.

Afhængige af Forsynets alt styrende Haand til Gunst for religiøs Frihed er det de Sidste-Dages Helliges Pligt at underkaste sig Landets Love. Ikke des mindre bør de bruge alle passende Midler som Borgere eller Undersaatter af de forskellige Regeringer for at opnaa Frihedens Velsignelser med Hensyn til at udøve deres religiøse Pligter, ikke alene for sig selv, men for alle Mennesker. Det fordres ikke, at de uden Protest skulle finde sig i ulovlige Indskrænkninger ved uretfærdige Love af deres Forfølgere; men deres Protest skal fremkomme paa en fredelig

og hensynsfuld Maade. De Hellige have praktisk vist deres Antagelse af den Lære, at det er bedre at lide ondt end at gøre Uret ved blot menneskelig Modstand mod uretfærdige Myndigheder. Og hvis de Hellige ved saaledes at underkaste sig Landets Love, som mulig ville befindes at være uretfærdige og ødelæggende for den menneskelige Frihed, skulde hindres i at udføre det Arbejde, som Herren har beskikket dem, ville de ikke være ansvarlige for det mislykkede Forsøg paa at adlyde den højere Lov. Herren har paa en meget bestemt Maade anvist de Hellige deres Stilling og Pligter i slige Tilfælde: „Sandelig siger jeg eder, naar jeg giver en Befaling til nogen af Menneskenes Børn at gøre en Gerning i mit Navn, og disse Menneskenes Børn gaa frem med al deres Styrke, og med alt det, de have, for at udføre den Gerning, og ophøre ikke med deres Flid, og deres Fjender komme over dem og hindre dem fra at udføre den Gerning, se, da bør det mig ikke mere at fordre den Gerning af hine Menneskenes Børns Hænder, men antage deres Offer. Og Synden, og mine hellige Loves og Befalingers Overtrædelse, vil jeg gengælde paa deres Hoveder, som forhindrede min Gerning, i tredje og fjerde Led, saa længe de ikke omvende sig, men hade mig, siger den Herre, Gud."

Et Bevis paa en saadan Udsættelse af guddommelig Lov findes i Kirkens Fremgangsmaade i Giftermaals-Sagen. Det celestiale Ægteskab var oprettet ved direkte Aabenbaring, og mange af dem, der efterlevede det, følte, at det var en guddommelig Befaling til dem. I ti Aar efter, at denne Lov var indført i Utah som en Kirke-Vedtægt, var der ingen Lov imod dens Udøvelse. Føderale Love begyndte i 1862 at erklære denne Lovs Udøvelse for ulovlig og strafværdig. (Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

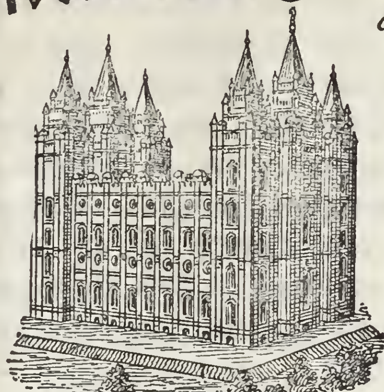
Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. Den 1ste Oktober 1901. 50de Aargang.

Tale af Præsident Lorenzo Snow

ved Skandinavernes Udflugt til Saltair den 16. August 1901.

Mine kære Brødre og Søstre! Jeg er bleven indbudt til at tale til eder ved denne Lejlighed, og det er mig en sand Glæde i Dag at tage Ordet, eftersom jeg altid har været en ivrig Beundrer af Skandinaverne.

Naar jeg ser, hvor talrige de skandinaviske Folk ere blevne i disse Bjærge, minder det mig om Kirkens vidunderlige Vækst, siden vi først bosatte os her. Det staar endnu klart for min Erindring, at Apostel Erastus Snow og Ældsterne Hansen og Forsgren bleve kaldede og beskikkede til at aabne den skandinaviske Mission; samtidig blev jeg sendt til Italien for at forkynde Evangeliet der. Da vi fra Nauvoo bleve drevne ud i Ørkenen, var Evangeliet kun bleven prædiket i Amerika og Storbritanien. Israels Ældster havde endnu ikke besøgt Norge, Sverige, Danmark eller andre af de europæiske Nationer med det frelsende Budskab. Men næppe vare de Hellige komne til Ro i disse Dale, før Herrens Tjenere atter henvendte deres Opmærksomhed paa det store Missionsarbejde, der paahvilede Kirken.

Vi vare i Fattigdommens Midte og kæmpede for at gøre Landet beboeligt; men vi kunde ikke forsømme den Pligt at prædike Evangeliet i Udlandet; thi Herren havde givet den Befaling, at det skulde forkyndes i den ganske Verden. Dette, at de Sidste-Dages Hellige til Trods for alle Genvordigheder og Forfølgelser i al Trofasthed bestræbte sig for at

udføre denne Herrens Befaling, er et talende Bevis paa dette Værks guddommelige Oprindelse.

Ved Konferencen i Oktober 1849, kun to Aar efter Nybyggernes Ankomst til denne Dal, blev et Antal Ældster kaldet til at aabne nye Missioner i forskellige Dele af Verden. Fire af Apostlene skulde lede dette Foretagende. Apostel Erastus Snow skulde rejse til Skandinavien, Apostel John Taylor til Frankrig, jeg selv til Italien og Apostel Franklin D. Richards til England, hvor en Missicn allerede var oprettet. Naar man tager de ugunstige Forhold i Betragtning og erindrer, at vore Familier omtrent vare blottede for alt, vil enhver indrømme, at vi stode i Begreb med at udføre et stort Foretagende. Men Kaldet var kommet fra Herren, og vi vare alle rede til at adlyde, lige meget hvor stort end Offeret vilde blive.

Efter at have modtaget vor Beskikkelse forlod vi Byen her den 19. Oktober 1849. Vi vare tredive i Følge og førte 12 Vogne og 42 Heste og Muldyr med os. Det er værd at bemærke, at dette var det første Selskab af Missionærer, som blev udsendt fra Utah. Sent paa Aaret, som det var, førte en Rejse over Sletterne adskillige Farer med sig, og det faldt da ogsaa i vor Lod at mødes med flere saadanne; men vi naaede dog Missouri-Floden i uskadt Tilstand. Her skiltes vi for hver især at begive os til vore Arbejdsmarker. Ved min Ankomst til Liverpool traf jeg allerede Brødrene Erastus Snow og Franklin D. Richards der. Jeg besøgte flere af Kirkens Grene i England, hvor jeg nogle faa Aar i Forvejen havde virket, og samme Dag, som Broder Erastus Snow landede i København — det var den 14. Juni 1850 —, befandt jeg mig i Southampton Havn i Færd med at gøre Forberedelser til min Afrejse til Italien den næste Dag.

En og halvtreds Aar ere nu henrundne, siden dette skete, og hvilket storartet Arbejde er der ikke blevet udført i Skandinavien! Ca. 1,300 Missionærer have været beskæftigede i Norge, Sverige og Danmark, og deres Arbejde har haft til Følge, at henved 46,000 Mennesker fra de nordiske Lande ere blevne indlemmede i Kirken. Ja, Sjælehøsten har i Sandhed været stor i disse Lande, siden Broder Snow og hans Medarbejdere saaede det første Frø derovre. Heraf fremgaar det, at Ephraims Sæd er bleven talrig forplantet i disse Lande, thi da Evangeliet blev forkyndt, fandt det et Folk, der var rede til at adlyde det. Jeg ser omkring mig i Dag nogle af de Tusinder, som bleve omvendte til Sandheden. Det bereder mig Glæde at vide, at Skandinaverne ere saa talrigt repræsenterede i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og heri ligger jo tydelige Beviser for, at I ere gode Mennesker. I kendte i Ældsternes Vidnesbyrd den sande Hyrdes Røst, og da I lærte at forstaa, at Budskabet var sandt, som disse Mænd bragte, da manglede det ikke paa Mod til at annamme Læren, endskønt den ikke var yndet og

maaske bragte Forfølgelser med sig. Og heri lagde I eders Stammers sande Karaktertræk for Dagen og optraadte som værdige Repræsentanter for en ædel Slægt.

Kirken kan ikke have for mange af saadanne Medlemmer, og derfor fryder jeg mig ved at sige, at Herrens Værk stedse skrider fremad i Skandinavien, og dette vil uden Tvivl blive Resultatet i endnu en Aarrække; thi jeg er overbevist om, at der findes mange oprigtige Mennesker i disse nordiske Lande. Vi sende vedblivende Missionærer derover for at prædike Evangeliet, og hvert Aar tillægges der Kirken nye Medlemmer. Der siges, at den skandinaviske Mission nu for Tiden tæller omtrent 5,000 Hellige; men Flertallet af dem, der har annammet Evangeliet i denne Del af Herrens Vingaard, er udvandret hertil i Overensstemmelse med Herrens Befaling. De første skandinaviske Udvandrere ankom til Utah i 1852, hvis jeg husker ret, og siden ere de stedse strømmede hertil. Man gør Regning paa, at ialt ere 30,000 Hellige emigrerede til Utah, og de vedblive at komme.

I flere Aar var jeg bosiddende i Box Elder County, og her havde jeg fortrinlig Lejlighed til at blive nøje bekendt med Skandinaverne, som der ere meget talrige, og jeg lærte at skatte deres Værdi som Borgere i Landet og som Medlemmer af Kirken. Mine Jagttagelser lede mig til at sige, at det skandinaviske Element har ydet en vægtig Bistand til Kirkens Fremgang i Zions Opbyggelse. Over hele Landet betragtes de som bjærve, driftige og sparsommelige, og disse fremtrædende Egenskaber, forenede med Ærlighed, Oprigtighed og Hengivenhed for Sandheden, have gjort dem stærke og givet dem Indflydelse i vor Midte.

Det antages, at der nu findes 50,000 Skandinaver i Utah. Det lille Agern er vokset og blevet til en mægtig Eg, hvis Grene sprede sig over det ganske Land. De findes i enhver By og Landsby, og Frugterne af deres Virksomhed og Duelighed kunne iagttages overalt. Paa flere Egne i disse Bjergregioner gik de som Pionerer i Spidsen og banede Vej for andre, og de have jo ogsaa maattet døje mange Strabadser og gennemgaaet mange af de prøvende Omstændigheder, der altid gaa Haand i Haand med Foretagender af denne Art; ja, de have næsten vist sig uundværlige i Opbyggelsen af dette Land. Til Trods for de mange Ulæmper, de have kæmpet under, fordi de maatte tale et fremmed Sprog, og den Uvilje, der paa sine Steder har mødt dem, have de alligevel opnaaet at blive en Magt i Samfundet, og dette maa tilskrives deres Jærnflid og beundringsværdige Udholdenhed. I Dag ere Nordens Folk repræsenterede paa alle Industriens Omraader saa vel som paa Politikens og Religionens Gebeter. I Kirken beklæde de ledende og præsiderende Embeder. Broder Anthon H. Lund er en af de tolv Apostle og Kirkens Historieskriver; Broder Reed Smoot, en anden Apostel, havde en norsk Moder. Broder

C. D. Fjeldsted er en af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds. Desforuden er der to Stavspræsidenter, flere Raadgivere til Præsidenter over Stave, mange Medlemmer af Højraadet, ca. 250 Biskopper og Biskoppers Raadgivere — alle af skandinavisk Herkomst. I politiske Kredse beklæde de Ansvars- og Tillidsposter. De have frembragt flere udmærkede Skribenter og Digtere. Som Læger og Jurister have de ogsaa vundet sig et Navn.

Paa Musikens Omraade udmærke de sig, og der findes ikke bedre Agerdyrkere. Saaledes er det indlysende, at de ere værdifulde Medlemmer af Samfundet i Egenskab af Borgere saa vel som Trosbekendere.

Tillad mig, mine kære Brødre og Søstre, at lykønske eder, fordi I tilhøre en saa fremragende Folkestamme. Men hvad der er af endnu større Betydning, lad mig lykønske eder, fordi I tilhøre Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Denne Kirke bestaar af Mænd og Kvinder af mange Nationaliteter. Ligesom Evangeliet blev prædiket for eder i Norge, Sverige og Danmark, er det ogsaa blevet forkyndt paa andre Dele af Jorden, og Folk have samlet sig her fra over en Snes forskellige Lande. Men som Sidste-Dages Hellige er Benævnelsen Nationalitet ukendt; vi tilhøre Guds Rige. Som Paulus i sin Tid sagde:

„Thi baade ere vi alle ved een Aand døbte til at være eet Legeme, hvad heller vi ere Jøder, eller Grækere, Trælle, eller Frie."

Den samme Aand er bleven os alle skænket uden Hensyn til, hvilken Nation vi ere komne fra, og den har knyttet os sammen til et Folk. Endskønt vi ere udgaaede fra mange Lande og tale mange forskellige Sprog, ere vi formedelst denne Aands Virkning smeltede sammen til eet, og vi bo sammen i Fred og Harmoni. Et højst vidunderligt Værk er blevet udført i denne Retning, og det er ene og alene blevet gennemført ved Guds Bistand. Denne Kendsgerning burde overbevise Verden om, at Herren er med os; thi en Forening af saa mange Nationaliteter kunde ikke lade sig udføre paa nogen anden Maade.

Nu til Slutning vil jeg formane eder til at forblive trofaste mod Evangeliet, som I med Glæde annammede i eders Fødeland. Mange af eder have maaske forladt Hjem og gode Venner for at komme til Zion; forsøg nu at leve saaledes, at det Offer, I paa den Maade have bragt, ikke skal være forgæves. Søg efter bedste Evne at holde Guds Bud og Love og derved bevirke, at dette maa blive et Zions Land i Ordets fulde Betydning; undervis eders Børn og lær dem ved Eksempel og Regel, at de uden Nølen maa følge i eders Fodspor og blive lige saa standhaftige i Troen som I. Maa disse trofaste Fædres og Mødres Aand hvile paa Børnene, og maa Gud velsigne eder alle i eders Hjem og alt, hvad der hører eder til. Ja, maa han velsigne eder i endnu større Grad, end han tilforn har gjort, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Konferencen i Stockholm.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference Tirsdag den 27., Onsdag den 28. og Torsdag den 29. August i Lokalet i Hornsgatan 80. Foruden de i Konferencen virkende Missionærer vare følgende Ældster fra Zion nærværende: Apostel F. M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, Missions-Præsident A. L. Skanchy og Konference-Præsident J. J. Cannon.

Konferencen aabnedes Tirsdag Aften Kl. 8 med Sang, og Bøn af A. Robert Larson. Efter at Koret havde sunget en Velkomst-Sang, bød Præsident Cannon de Forsamlede Velkommen og omtalte, hvorledes de Hellige hjemme i Zion samles til Konference to Gange om Aaret for at modtage Raad og Lærdomme af Herrens bemyndigede Tjenere.

Ældste Andrew Anderson bar et kraftigt Vidnesbyrd om Herrens Godhed imod Menneskene ved atter at aabenbare sin Vilje til sine Tjenere, som nu forkynde den til alle, der ere villige til at lytte til den. Ældste Gustaf W. Forsberg udtrykte sin Taknemlighed for den Lejlighed, han havde til i Forening med sine Brødre at forkynde Frelsens Plan for en uagtpaagivende Verden, og han tilføjede sit Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Budskab, som Ældsterne frembære. Ældste Albert Svensen viste af Skriften, hvorledes alle kunne erholde et Vidnesbyrd om Guds Værk paa samme Maade, som de forrige Dages Hellige modtoge det, nemlig ved at adlyde Guds Bud og Love.

Salmen 166 blev sunget til Afvekslíng.

Ældste Albin Christensen fra Göteborgs Konference talte om, hvilket stort Offer Herrens Tjenere have bragt ved at forlade deres Hjem og deres Kære for at frembære deres Vidnesbyrd; han nævnede de Følger, som Forkastelsen af dette Vidnesbyrd vil foraarsage. Den store Strid, der nu finder Sted i den religiøse Verden, beviser, at Herrens Dag nærmer sig. De, som forsøge at tjene Herren, ere faa i Antal og udsatte for deres Medmenneskers Had. Ældste Gustav W. Teudt forsikrede de Forsamlede, at Ældsterne ikke vare her efter deres eget Valg, men de ere kaldede af Gud gennem hans inspirerede Tjenere. Der hersker stor Vildfarelse iblandt dem, som søge Frelse, men ved ydmyg Bøn til Gud er det muligt at finde den snævre Sti, der fører til Livet. Mennesket er skabt i Guds Billede som Kronen paa hans herlige Værk, og ved Trofasthed kan det opnaa Livets Krone. Taleren formanede alle til at undersøge Læren, som vi forkynde.

Ældste Erick Olson oplæste Pauli Ord til Galaterne om, hvorledes den, som fordrister sig til at forkynde Evangeliet anderledes, end Paulus forkyndte det, skal være under Forbandelsen. Han henviste til Petri Ord paa Pinsefesten og formanede til Omvendelse.

Ældste Niels Anthon sagde, at det var ikke Guds Hensigt, at Evangeliet skulde forkyndes paa en velklingende og dog intetsigende Maade med skønne Ord og uforstaaelige Fraser; men det skulde fremsættes paa en let fattelig Maade. Guddommelig Fuldmagt findes iblandt os, og vi indbyde Folk alle Vegne til evig Frelse, der ikke kan købes for Guld eller Sølv. — Kl. 9,45 ankom Apostel Lyman og Præsident Skanchy; den sidstnævnte frembar en Hilsen fra de Konferencer, som de havde besøgt.

Apostel Lyman talte en kort Tid, med Ældste Teudt som Tolk. Dette var hans første Besøg, og han følte sig taknemlig over den Lejlighed, han havde til at mødes med sine Søskende og Venner i Sveriges Hovedstad. Han velsignede alle og formanede dem til at søge Herren. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Onsdag Kl. 9 afholdtes Præstedømsmøde, hvor Ældsterne afgave Rapporter over Tilstanden i de forskellige Grene samt over deres udførte Arbejde; af disse fremgik det, at 10,760 Skrifter og 310 Bøger vare omsatte, 8,216 Fremmedes Huse besøgte, 1,502 evangeliske Samtaler og 517 Møder afholdte; 28 døbte og 13 Børn velsignede.

Præsidenterne Lyman og Skanchy gave mange gode og tidssvarende Raad til Ældsterne, som alle udtalte, at deres Hensigt i Fremtiden var at virke om muligt med forøget Iver for Værkets Fremme.

Kl. 4 om Eftermiddagen fortsattes Konferencen, der aabnedes med Sang og Bøn. Præsident Cannon sagde, at han glædede sig ved at møde Apostel Lyman og Præsident Skanchy. Jesu Kristi Evangelium gør ikke et Menneske unaturligt; men dets Principper kunne efterleves i det daglige Liv. Vi maa modtage Sandheden som et Hele, og de Aabenbaringer, der ere givne ved Profeten Josef Smith, gaa Haand i Haand med dem, vi finde i Bibelen. Ældste Martin L. Lee bar et kraftigt Vidnesbyrd om Guddommeligheden af det Værk, som Ældsterne forkynde. Præsident Skanchy sagde, at hvis denne Lære ikke var Sandhed, vilde hverken han eller nogen af disse Ældster være her; men vi ere nu her og tilbyde alle den sande Lære. Han forklarede Grunden til, at Konferencen blev afholdt saa tidlig denne Gang.

Kirkens almindelige og lokale Autoriteter foresloges derpaa til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner og antoges enstemmigt. Præsident Skanchy forklarede, hvad der menes med at opholde disse Brødre i deres Arbejde.

Koret sang Salme 247.

Apostel Lyman, med Ældste Teudt som Tolk, sagde, at de Sidste-Dages Hellige burde vise i deres Vandel, at de i Virkeligheden ere udtagne af Verden, og at det er enhvers Pligt at advare sin Næste. De samme Lærdomme, som lærtes i Kristi og Apostlenes Dage, ville frelse os i Dag, og vi maa være ledede af Guds Aand for at kunne

komme tilbage til ham. Enhver, som tænker sig at vandre paa den snævre Sti, maa være ledet af denne Aand. De Sidste-Dages Hellige maa udstaa Forfølgelser her i Babylon, Forvirringens Land, men Prøverne ophøre ikke, naar de komme til Zion. Skriften siger, at Guds Riges Næt skal samle alle Slags Fiske, hvilket vi se er Tilfældet, og det er et Vidnesbyrd til os. Bliver derfor ikke forskrækkede, naar I se disse Ting. Han formanede de Hellige til at yde Ældsterne al den Vistand, de kunde. Han beviste, at Gud holdt Himlene lukkede til i lang Tid efter Sønnens og Apostlenes udførte Mission, men han har nu atter talet til Jorden ved Profeten Josef Smith og har oprettet sin Kirke for ikke mere at borttage den.

Koret sang Salme Nr. 98, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Jos. L. Olson.

Konferencen fortsattes Kl. 8 og aabnedes paa sædvanlig Maade.

Apostel Lyman talte, med Præsident Cannon som Tolk. Han haabede, at alle vare komne for at lære, hvad vor Tro er, og vi give eder Ret til at dømme, om Læren er fra Gud, eller om vi tale af os selv. De Lærdomme, som Frelseren lærte og fremsatte, bevistes af Bibelen. Kristus gik til Johannes den Døber og blev døbt med Begravelsens Daab, og ved denne Lejlighed aabnedes Himlen, og Faderen erkendte, at Handlingen behagede ham. Hvorledes kunne vi anerkendes af Gud uden paa samme Vilkaar? Mesteren lovede sine Disciple den Hellig-Aand, da han forlod dem, og før sin Himmelfart gav han dem Magt til at løse og binde, saa det skulde være løst og bundet for bestandig. Og vi finde, at Petri Prædiken paa Pinsefesten stemmede overens med Kristi Lære. Skulle vi underkaste os nogen anden Slags Daab end den, der nedkaldte Faderens Erkendelse? I Skriften finde vi de Vilkaar, hvorved Frelse kan erholdes, samt hvorledes Petrus kunde erkende Kristus som Guds Søn i Overensstemmelse med Frelserens Ord, at den, som gør Faderens Vilje, skal vide, om Læren er af Gud eller ej. Men som Kristus sagde til Petrus, at Kød og Blod havde ikke aabenbaret det for ham, lige saa umuligt er det i Dag at faa dette Vidnesbyrd af Mennesker, men ved en nøje Opfyldelse af de samme Lærdomme, som Petrus lærte, kunne vi erholde Kundskab, om Læren er fra Gud eller ej. Taleren forklarede, hvorledes Myndigheden, som Apostlene besidde, har været borttaget fra Jorden, samt bevidnede for alle, at de, som sidst holdt denne Myndighed, have besøgt Jorden og givet den til Josef Smith. Taleren havde været bekendt med Kirkens ledende Mænd fra Josef Smith ned til Lorenzo Snow; de vare alle Guds Mænd, og Værket gaar stadig fremad. Han nedbad derpaa Herrens Velsignelse over Forsamlingen og Landets Folk tilligemed dets Kongehus.

Salme Nr. 178 blev sunget til Afveksling.

Præsident Skanchy talte om, hvorledes de ringe ere kaldede til at

repræsentere Herrens Værk, lige som Tilfældet var i forrige Dage. De mindre bemidlede synes at være mest modtagelige for Sandheden. Han talte om Opstandelsen og sagde, at de Sidste-Dages Hellige haabe at møde deres Kære paa den anden Side Graven efter at have gjort Forbund med Gud her i Livet. Taleren udtrykte sin Beklagelse over, at et større Lokale ikke kunde erholdes, men han forsikrede, at den Tid vilde komme, da større Lokaler skulde aabnes for dem.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Torsdag Formiddag afholdtes Præstedømsmøde, hvor Ældsterne bleve beskikkede til at arbejde i følgende Grene: Stockholm: Johs. Cannon, Niels Anthon, Asa H. Farley, Jos. N. Stohl og Aleksander H. Oblad; Eskilstuna: Gustaf W. Teudt, Rudolf A. Christensen og Angus E. Berlin; Uppsala: Joseph H. Jensen, Nephi C. Wahlström og Abraham F. Sörenson; Ørebro: Albert Swenson og Martin Lee; Vesterås: Erick Olson og Per G. Lundell; Solfvarbo: Carl A. Larson og Joseph Felt; Sundsvall: Peter Erickson og Ole Anderson: Luleå: Chas. L. Anderson og Victor Johnson; Gottland: Joseph Olson; Gefle: Carl A. Mattson og Gustaf W. Forsberg samt i Värmland: Andrew Anderson og Peter Sundwall jr.

Kl. 6,30 afholdtes Søndagsskole-Møde, hvor et udmærket Program udførtes, som viste Skolens Fremgang under duelige Lærere og Lærerinder. Opmuntrende og anerkendende Taler holdtes af Præsidenterne Lyman og Skanchy, hvorefter Mødet sluttedes med Bøn af Ældste August Anderson. Gustaf W. Forsberg, Skriver.

Har Egenkærlighed nogen Sinde gjort et Menneskehjerte lykkeligt? Sammensnører den ikke Hjertet, og berøver den ikke Mennesket den højeste Lykke: Kærlighed og Velsignelse? Kun Broderkærlighedens Grundsætning, den Grundsætning, at enhver kun er skabt til at befordre sin Næstes Vel, gør Mennesket i Virkeligheden lykkeligt. I Selvforglemmelse og i det at taale og leve for noget højere — kun deri strømmer den indre Tilfredshed; da udvider Hjertet sig, en hel Verden af Lyksalighed og himmelsk Fred strømmer til Sjælen; kun deri bliver Mennesket virkelig lykkeligt. Men ogsaa udadtil er kun ad denne Vej Frelsen at finde, naar enhver beslutter sig til kun at betragte sit Liv som et Offer, han maa bringe Samfundet. Da ville og alle tjene mig, og samtidig med at fremme min egen Interesse fremmer jeg min egen Fordel. Saaledes stemmer Idealismen overens med Selvopholdelsens sande Interesse.

H. Lang.

Eksemplet er Menneskeslægtens Skole, og i ingen anden Skole vil den lære noget. Samuel Smiles.

Den 1ste Oktober 1901.

C. D. Fjeldsteds Afrejse.

Præsident C. D. Fjeldsted blev af Kirkens præsiderende Autoriteter kaldet til at gaa til Skandinavien for i Forening med Præsident A. L. Skanchy at købe en passende Grund i København, paa hvilken de Sidste-Dages Hellige kunde bygge sig et eget Forsamlings-Lokale. Hans Arbejde i denne Retning er nu endt, idet en saadan Grund er sikret, og det er derfor med Glæde og Tilfredshed, at han kan vende hjem til Zion for der at forenes med sine Kære og i Forening med sine Brødre i de Halvfjerds' Raad fremdeles virke for Herrens Værks Udbredelse i Skandinavien. Han har tidligere til forskellige Tider virket her i disse Lande som omrejsende Ældste, Konference-Præsident, Missions-Præsident o. s. v. i et Tidsrum af mellem 14 og 15 Aar. Hans faderlige Omsorg for Missionærerne og de Hellige i Almindelighed er saa vel bekendt og saa højt skattet, at vi ikke særlig ville fremhæve det her. Han sender gennem „Stjernen" sin Hilsen til alle de Hellige i Skandinavien med Ønsket om, at Kærlighedens og Fredens Aand fremdeles maa gøre sig gældende iblandt dem, og at de maa elske Sandheden og virke for dens Udbredelse iblandt deres Medmennesker, saa at de kunne nedkalde Herrens Velsignelse over sig i alle deres lovlige Foretagender. Vi skatte ham som en kær Fader, og vi bede, at Herren vil velsigne ham paa hans Hjemrejse baade over Land og over Sø, og at han endnu i lang Tid maa kunne virke for Herrens Værks Forfremmelse paa Jorden. J. J.

Kristelig Genforening.

Kardinal Gibbons skriver i en lærd Artikel i North American Review om „katolsk Kristenhed" og omtaler særlig Nødvendigheden af en Genforening af Korsets aabenbare Tilhængere. Han udpeger, hvorledes Verden i Dag kunde være vundet for Jesus, hvis Skismaer og Strid ikke havde spaltet de sønderrevne Kirker. Han forudsiger et fremtidigt Militær-Herredømme, der nu som forhen vil ende i Despotisme og gudløs Industrialisme, der frembringer Misundelse og Had. De populære Rettigheder, der ere dyrekøbte, siger han, trues med en Magt-Æra, som kun daarlig skjules af raa Luksus og Tøjlesløshed og alt dette paa Grund af den populære Forkastelse af rene og sunde kristelige Principper. Som en Forebyggelse og et Middel mod disse Onder anbefales en storartet Genforening af de vildfarne Kirker til eet Samfund.

Fra den værdige Forfatters Standpunkt gives der kun eet sandt

Tros-Samfund, nemlig det, over hvilket den romerske Pave præsiderer. Og det er netop her, at den store Vanskelighed findes. Genforening ønskes af alle under den Forudsætning, at den kan sikres ved, at andre antage de særskilte Regler, som den, der tilskynder Genforening, maatte anse for de rette. Det synes umuligt for mange at overvinde disse Vanskeligheder.

Ikke desto mindre paastaar Hans Velærværdighed, at Kristendommens Genforening er mulig. Men hvorledes? Ved hvilke Midler? Derom giver han ingen Oplysning. Paa den anden Side kan det siges, at han næsten overlader Læseren til den Slutning, at Kirkernes nuværende adskilte Tilstand skyldes den Almægtiges Forsømmelighed i at tage de nødvendige Forholdsregler i Sagen. Han siger nemlig: „Hvis vore Bønner altid vare brændende nok, vilde dette uvurderlige Gode maaske igen opnaas, at vi alle maatte have een Gud, een Tro, een Daab.“ Vi kunne ikke tro, at Kardinalen virkelig gør den Almægtige ansvarlig for den nuværende Tilstand, som han beklager; men samtidig forstaa vi ikke den Logik, der antager, at den forønskede Genforening kan blive oprettet ved Bønner, forudsat at de ere brændende nok.

Vi behøve ikke at paaminde det nye Testamentes Læsere om, at vor Herre ikke alene bad for sine Disciple, at „de maatte alle være eet, ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at de skulle være eet i os“; men han gav Regler og Lærdomme, hvorved denne Enhed kunde bevares. I den Hensigt udvalgte han visse Embedsmænd for at bevare Læren ren og ubesmittet, og „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes (Kirkens) Opbyggelse, indtil vi alle naa til Enhed i Troen og til Guds Søns Erkendelse“. Disse Embedsmænd indbefattede Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Medens vi have det guddommelige Ord, som taler saa klarligen paa dette Punkt, maatte vi ikke med al Besindighed spørge, om den „kristne“ Verden enten inden- eller udenfor den romerske Kirke kan haabe at genoprette den Enhed, saa længe den forkaster baade Apostle og Profeter og besætter Evangelisters, Hyrders og Læreres Embeder med Mænd, der ikke tro paa og ikke gøre Fordring paa guddommelig Beskikkelse? Kan en Overflødighed af brændende Bønner hjælpe noget, saa længe de Bedende nægte at vise Lydighed mod den guddommelige Regel? Der er mange Klager over Ringeagt for Autoritet og Ligegyldighed for religiøse Lærdomme og Forskrifter iblandt Masserne, men hvad kunne vi forvente, naar de religiøse Ledere selv tilsidesætte de guddommelige Anordninger og forandre dem efter deres egne Meninger? Hvorledes kunne vi nære Haab om at udføre et Arbejde ved Kardinaler og andre Embedsmænd, som Guds Ord slet ikke omtaler hverken i forrige eller Nutidens Aabenbaringer, et Arbejde, som dette Ord erklærer skal udføres af Apostle, Profeter o. s. v.?

Sikkert er det, at Enhed vil opnaas, men naar den kommer, vil den komme gennem Frelserens herlige Aabenbarelser ved at iagttage hans Bud og Love. Bønner kunne forberede Menneskenes Børn for disse Loves trofaste Efterlevelse, men Enhedens Middel er Lydighed mod guddommelig Myndighed. (Deseret News.)

Ankomst. Den 27. August ankom Ældste Arvid E. Anderson fra West-Weber, Utah. Den 21. September ankom følgende Ældster fra Zion: Gustav A. Mosberg fra Salt Lake City og George W. Okerlund fra Loa, Utah; vi byde dem Velkommen til Skandinavien.

Beskikkelser. Ovennævnte Ældster beskikkes til at virke i følgende Konferencer: I Gøteborgs Konference: Gustav A. Mosberg og i Stockholms Konference: George W. Okerlund og Arvid E. Anderson.

Forflyttelser. Ældste Peter Christensen er forflyttet fra Aalborg Konference til at præsidere over Københavns Konference; P. P. Andersen fra Aarhus til Københavns Konference; C. C. Binderup jr. fra Trondhjems til Aalborg Konference og A. H. Oblad fra Gøteborgs til Stockholms Konference.

Afløsning. Efter en vel udført Mission afløses følgende Ældster fra deres Missions-Virksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: C. Sørensen og Rasmus Rasmussen fra Københavns Konference; J. Christensen fra Aarhus; N. O. Gyllenskog fra Skaane Konference; T. A. Fredericksen fra Kristiania og Niels Jacobsen fra Aalborg Konference.

Konferencen i Bergen.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference i Bergen den 22. August. Følgende Ældster fra Zion vare til Stede: Apostel F. M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, A. L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission, og P. N. Garff, Konference-Præsident, samt følgende Ældster: N. C. Mortensen, Andrew A. Jensen, Anthon H. Jensen, Søren Andersen, Hans P. Poulsen, John H. Berg, F. W. Christensen, C. J. Bell, Erastus Scowsen, Peter Jensen, Joseph Nielsen, J. P. Fugal, C. F. Jørgensen, Frederik Hansen og lokal Ældste Christian Froisland. Konferencen aabnedes med Sang og Bøn. Præsident P. N. Garff bød de Forsamlede et hjerteligt Velkommen. John H. Berg sagde, at han følte vel ved at komme til Konference og modtage Vejledning fra vore Ledere, og han bar Vidnesbyrd om Evangeliets

Sandhed. Ældste E. F. Jørgensen følte sig taknemlig over at være en Sandhedens Budbærer. Ældste Frederik Hansen talte om den første Kirkes Organisation. Præsident A. L. Skanchy sagde, at han havde været paa Mission i sine unge Dage, og det var den Gang som nu hans største Glæde at vidne om Sandheden, fordi han vidste, at Gud havde aabenbaret sig igen i de sidste Dage og gengivet Fuldmagten til at forrette i hans Navn ved Engle-Sendelse, saa at det var anerkendt af ham.

Apostel Lyman, med Ældste P. N. Garff som Tolk, udtrykte sin Glæde over for første Gang at mødes med de norske Hellige. Han sagde, at det vilde være til stor Velsignelse for Folket, hvis de vilde lytte til Ældsternes Ord. Det er Herrens Vilje, at Omvendelse skal prædikes til Verden for at frelse Menneskene fra de Plager og Genvordigheder, som skulle udgydes over de Ugudelige. Der er Religioner nok i Verden, men Folkene mangle dem, som kunne tale med Fuldmagt i Herrens Navn; vi leve nu i en Uddeling, da Evangeliet er gengivet for sidste Gang for aldrig mere at borttages. Guds Kirke har været paa Jorden i over 70 Aar, og den vil blive her for bestandig. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 8,30 og aabnedes paa sædvanlig Maade. Præsident A. A. Skanchy talte om Kirkens Organisation og sammenlignede den med andre Kirke-Organisationer. Han sagde, at Jesu Kristi Kirke besidder Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere efter det oprindelige Mønster. Apostel F. M. Lyman udtalte, at alle Religioner kunne frit prædikes iblandt de Sidste-Dages Hellige, og vi ønske, at alle Folk ville give os det samme Privilegium. Han sagde, at ingen kan vide, at Kristus er Guds Søn paa nogen anden Maade end Peter i gamle Dage, nemlig ved den Hellig-Aands Kraft. Verden samstemmer med Hensyn til Videnskab, Litteratur, Musik, Mathematik og flere Ting, men kan ikke enes om de Ting, der henhøre til Guds Rige. Verden tror ikke paa Apostle, Guds levende Vidner, eller paa Aabenbaring; men vi spørge, om nogen ved at læse i Bibelen kan opdage, at Gud nogen Sinde har aabenbaret sin Vilje paa anden Maade end netop gennem sine inspirerede Tjenere? Hvorfor skulle vi ikke nyde samme Privilegium i vore Dage? Verden hader os, fordi vi prædike denne Lære; men dette er et af de stærkeste Vidnesbyrd om, at vi ere i Besiddelse af Sandheden. Lære vi Menneskene noget ondt? Vise Missionærerne et daarligt Eksempel? Hvis dette er Tilfældet, ønske vi at vide det. Hvor vi som et Folk ere bekendte i Amerika, ere vi velkomne. Dette er Tilfældet i Kanada, Meksiko, Arizona, Ny-Meksiko, Wyoming, Colorado og mange andre Stater. Og det er, fordi vor Religion lærer os at være ærlige, retskafne og kyske samt at gøre imod Næsten, hvad vi ønske, han skal gøre imod os. Lide Uret hellere end at gøre Uret. Han

nedbad Guds Velsignelse over Landets Indbyggere, at de maatte være i Stand til at forstaa Frelsens store Plan. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Den 22. August bleve to Præstedomsmøder afholdte. Det første begyndte Kl. 10 om Formiddagen og aabnedes med Sang og Bøn. Præsident Garff oplæste Rapporten over det udførte Arbejde siden sidste Konference; det fremgik af denne, at 7,816 Skrifter og 588 Bøger vare uddelte; 6,564 Fremmedes Huse besøgte; 130 Møder samt 1,500 evangeliske Samtaler afholdte, og 4 vare døbte. Derefter gav Apostel F. M. Lyman mange værdifulde Raad og Lærdomme, egnede til at opmuntre Ældsterne i deres Virksomhed. Han formanede dem til at gaa fremad i deres Pligters' Udførelse, og han glædede sig over det udførte Arbejde. Præsident A. L. Skanchy sagde, at han var tilfreds med Rapporten, og kunde intet føje til Præsident Lymans Instrukser.

I det andet Møde bleve Ældsterne beskikkede til at arbejde i følgende Grene. I Bergen: N. C. Mortensen, Andrew A. Jensen, Peter Jensen og Josef Nielsen; i Aalesund: James P. Fugal, E. F. Jørgensen, Hans P. Poulsen og Søren Andersen; i Egersund: John H. Berg og Frederik W. Christensen; i Stavanger: E. J. Bell, Erastus Scowsen, Frederik Hansen og Christian Froisland.

Mødet endte med Sang, og Taksigelse af Præsident A. L. Skanchy.

N. C. Mortensen, Skriver.

Konferencen i Trondhjem.

De Sidste-Dages Hellige afholdt Konference i Goodtemplar-Lokalet i Nedre Mølmsberggade (Rosenborg) Søndag den 25. August Kl. 10 Formiddag. Til Stede vare Apostel F. M. Lyman, Præsident A. L. Skanchy og Enoch C. Lybbert, Præsident over Trondhjems Konference, samt Ældsterne C. J. Olsen, Willard R. Skanchy, Ras. Rasmussen, C. C. Binderup, Ambrey Nowell, Parley Petersen, M. H. Knudsen, A. Halvorsen, Jas. Monsen, J. M. Petersen, Chas. O. Larsen, H. C. Larsen og Christian C. Larsen.

Konferencen begyndte med Sang og Bøn, hvorefter Ældste James Mortensen fremhævede Nødvendigheden af for ethvert Individ at søge efter og finde Sandheden og annamme den for at opnaa en fuldkommen Frelse i Guds Rige. Ældste Christian C. Larsen fra Aalborg Konference talte om Kirkens uforanderlige Lære og indbød de Tilstedeværende til at undersøge den med et fordomsfrit Sind og bede Gud om Visdom til at finde det Rette.

Præsident Skanchy foreslog derpaa Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Til Afvekslíng blev en Korsang „Hvil fra dit Arbejde paa denne Dag“ sunget.

Apostel F. M. Lyman, med Ældste Ras. Rasmussen som Tolk, sagde, at han havde hørt meget om Norge og var bekendt med Skandinaver i andre Lande. Der var ikke saa mange fra Norge i Kirken som fra de andre to Riger, men de vare i Almindelighed udsøgte Folk; han talte derpaa om Guddommen og den Hellig-Aands Virkning og fremhævede Frelserens Liv som et følgeværdigt Eksempel. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Søndag Eftermiddag Kl. 4 og aabnedes paa sædvanlig Maade. Ældste C. O. Larsen bar Vidnesbyrd om Sandheden af Jesu Kristi Evangelium, og Ældste Willard Skanchy sagde, at Josef Smith var en sand Guds Profet og en Forløber for Frelserens andet Komme.

Præsident A. L. Skanchy talte om Nødvendigheden af guddommelig Myndighed for at kunne forvalte Evangeliets Ordinancer.

Koret sang „Hosiana, Amen.“

Apostel F. M. Lyman sagde, at han glædede sig ved den Lejlighed, han havde til at mødes med sine Medmennesker saa langt mod Nord, det nordligste Sted, han havde været. Han formanede de Tilstedeværende til at søge efter den rette Vej, som kunde føre dem til evig Frelse, og sagde, at Johannes' Daab var anerkendt af Gud. Han kunde ikke fordømme Verden, fordi den ikke troede som vi, men ærlige Mænd og Kvinder burde annamme Sandheden, naar den blev forkyndt for dem.

Koret sang „Med forenet Røst“, og Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Kl. 8 i Arbejderforeningens lille Sal og aabnedes med Sang og Bøn.

Apostel F. M. Lyman talte, med Rasmus Rasmussen som Tolk, om, at Salen var for lille for de mange Forsamlede; men hvis de vare, hvor han kom fra, skulde de faa mere end Plads nok, og hvis en af dette Lands Præster kom der, skulde han faa det bedste Forsamlings-Lokale til Afbenyttelse tilligemed det største og bedste Orgel i hele Verden, alt uden Betaling; de Sidste-Dages Hellige ere et gæstfrit Folk, som ere imødekommende mod alle Besøgende. Han talte derpaa om Frelse-Planen og lagde stærk Vægt paa Pauli Ord: „Om vi eller en Engel fra Himlen prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en Forbandelse.“ Derpaa talte han om den nødvendige Myndighed, der udfordredes til Evangeliets Tjeneste; ingen kunde paatage sig denne uden guddommelig Kaldelse. Han bevidnede, at Gud lever og har genopretet sin Kirke paa Jorden med den samme Myndighed, som Kristus gav til Petrus før sin Bortgang, nemlig: Hvad han bandt paa Jorden skulde

være bundet i Himlen o. s. v.; han havde selv 40 Aars Erfaring i Evangeliets Tjeneste, og han var bekendt med alle Kirkens Autoriteter og med Profeten Josef Smith, indtil han nedlagde sit Liv for Sandhedens Sag. Han følte til at velsigne det nordlige Norge, da ingen af Kirkens høje Autoriteter havde været saa langt mod Nord.

Koret sang til Afvekslìng.

Præsident Skanchy talte derpaa om Privilegiet, vi have til at blive beseglede som Mand og Hustru; naar vi leve, som Sidste-Dages Hellige bør leve, kunne vi gaa ind i Herrens Templer, som ere byggede i Zion til dette Brug saa vel som for vore afdøde Slægtninge og Venner. Han bad de Forsamlede lytte til Herrens Tjenere og opfordrede dem, der havde sluttet Pagt med Herren, til at være trofaste indtil Enden, saa at de kunde komme frem i den første Opstandelse og regere med Kristus i et Tusinde Aar og siden i al Evighed. Koret sang, hvorefter Konferencen sluttedes med Taksigelse af Apostel F. M. Lyman.

Mandag den 26. afholdtes et Præstedømsmøde i Vesselsgade 26, hvor Missionærerne gave Rapporter over Værkets Fremgang og bleve beskikkede til at arbejde paa følgende Steder. Trondhjem: Enock C. Lybbert, Charles J. Olsen, Willard R. Skanchy og Rasmus Rasmussen; Christianssund: Milton H. Knudsen og Arthur Halvorsen; Namsos: Charles O. Larsen og Hans C. Larsen; Stenkjær: Ambrey Nowell og Parley Petersen: Tromsø: James Monsen James M. Petersen. Ældste C. C. Binderup blev afløst fra at arbejde i Trondhjems Konference og beskikkedes til at virke i Aalborg Konference.

Gerhard M. Andreasen, Skriver.

Naar vi kun tage Menneskene, som de ere, gøre vi dem slettere; naar vi behandle dem, som om de vare, hvad de skulle være, bringe vi dem til det, hvortil de skulle bringes. Goethe.

Ingen bliver stor, fordi Hændelsen gør ham til Talsmand for store Hensigter; men den, som er bleven stor, er bleven det ved at stille store Gaver i store Opgavers Tjeneste. I samme Grad som han gør dette helt og med barnlig Ydmyghed, saa at hans Jeg træder tilbage for det Evige, i samme Grad regner Videnskaben, Fædrelandet og Menneskeligheden ham blandt sine store Mænd og skænker sin fri Hyldest, ikke mindre til det over Hverdagslivets smaa Interesser ophøjede Sindelag end til de i Menneskelighedens eller Folkets Skæbne dybt indgribende Handlinger. Chr. Cavallin.

Moders Billede.

Et Blad meddeler følgende smukke Træk, som er gaaet fra Mund til Mund i Amerika. Paa hin mindeværdige Maj-Morgen i Manila-bugten, da Dewey gav sin Eskadre Ordre til at holde sig klar til Slag, skete det, at en af de unge Fyre, der bar Krudt til Kanonerne, idet han smed Trøjen for bedre at kunne arbejde, tabte den ned i Vandet. I Inderlommen paa Trøjen var der et Fotografi af Drengens Moder. Han havde just haft det fremme, set kærligt paa det og kysset det, inden han atter gemte det — som han mente — sikkert. Nu bad han om Tilladelse til at gaa fra Borde for at redde Trøjen, men det blev ham nægtet; da gik han ubemærket hen i Bagstavnen af Skibet, sprang over Bord og kom atter op paa Dækket med sin tabte Trøje.

Han blev grebet og for sit Brud paa de givne Ordrer lagt i Lænker og ført frem for Dewey for at idømmes Straf.

Drengen havde ikke sagt et Ord til nogen om Fotografiet i Trøje-lommen, og Admiralen undrede sig med Rette over, at nogen vilde vove sit Liv og paadrage sig Straf blot for en ussel Trøjes Skyld.

Da han imidlertid paa sin sædvanlige venlige Maade overfor Undergivne søgte at spørge ham nærmere ud, forklarede Drengen ham troskyldig hele Sammenhængen.

Deweys Øjne fyldtes med Taarer, og han sluttede den brave Søn i sine Arme. „Løs ham af Lænkerne," befalede han, „en Søn, der elsker sin Moder saa højt, at han vover saa meget for at redde hendes Billede, skal ikke idømmes Straf, hvor jeg har Magt til at hindre det."

Bikuben.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonne-mentspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

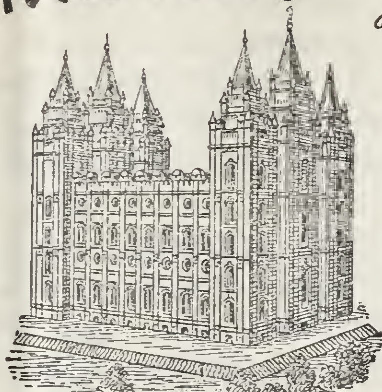
Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af A. L. Skanchy, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20. Den 15de Oktober 1901. 50de Aargang.

Mormonernes Lære om Guddommen.

Tale, holdt i de unge Mænds gensidige Uddannelses-Forenings Konference i Tabernaklet i Saltsø-Staden den 18. August 1901 af Ældste B. H. Roberts.

Mine Brødre og Søstre! Der er to Ting, som gøre denne Konference interessant. Den ene er den kommende Virketid for de gensidige Uddannelses-Foreninger. Jeg sigter navnlig til de Øvelser, som de unge Mænds Foreninger ville paabegynde. De ville i denne Vinter optage et Studerings-Kursus i „Mormon"-Læren — Evangeliets første Principper eller i det mindste nogle af dem, og en stor Del af den Haandbog, som de skulle anvende, vil omhandle Emnet om Guddommen. Af denne Grund mener jeg, at Tiden er belejlig til at henlede Opmærksomheden paa nogle af de Lærdomsformer, der angaa dette Emne. Vor elskede Profet, Josef Smith, fremhævede denne vigtige Erklæring: „At vide til Vished Guds Væsen er Evangeliets første Princip"; og han tilføjede noget, som ikke lyder godt i nogles Øren — „og at vide, at vi kunne samtale med ham, som en Mand samtaler med en anden." Da det er Evangeliets første Princip at lære at kende Gud, indtager Emnet Guddommen en fremragende Plads i Haandbogen for de unge Mænds Foreningers Øvelser i den kommende Vinter.

„Mormonernes" Tro kritiseret. Det er en af de Ting, der gør denne Konference saa interessant. En anden Ting, der bidrager til at vække Interesse for denne Konference og for dette Emne, er den Opmærksomhed, som de sekteriske Præster, der bo iblandt os, for nylig have

skænket „Mormonernes Ide om Gud“, hvilken fandt Udtryk i en Række Foredrag sidste Maaned af en af deres mest fremragende Præster i denne Stad saa vel som i et Foredrag, der blev holdt af en anden Præst i Utahs presbyterianske Lærer-Forening sidste Fredag, hvori visse kritiske Bemærkninger fremkom angaaende vor Gudelære. Det vil maaske være bedst at læse Referatet af det væsentligste, der ved denne Lejlighed blev sagt af den „ærværdige“ Herre, som havde valgt dette Emne i denne Forening. Jeg læser Referatet af hans Foredrag fra et af Morgenbladene.

„Dr. Paden holdt derpaa sit Foredrag; først tog han nogle Standart-Forfattere om „Mormonernes“ Lære og læste fra dem Gud-Ideen, som er indført i „Mormonernes“ Tro. Han læste fra Katekismen angaaende Guddommen, hvori det erklæres, at der ikke alene er mere end een Gud, men at Gud er et Væsen, som bestaar af Dele med et Legeme lig Menneskets. Han læste dernæst fra Pagtens Bog, hvori det erklæres, at Præstedømmets Ord er Guds Ord. Efter at have henledt Opmærksomheden paa den materielle Ide om Gud, der er fremsat i disse Lærdomme, sagde Taleren, at han mente at kunne se en Tilbøjelighed til en aandeligere Ide om Gud hos de unge og mere oplyste Medlemmer iblandt „Mormonerne“; han lagde i Særdeleshed Mærke til dette i Dr. Talmages' skriftlige Afhandlinger angaaende Adam-Ideen om Gud; Taleren sagde, at han ikke havde undersøgt det nøje, men han troede, at „Mormon“-Kirken følte Skamfuldhed over en saadan Ide. Han lagde særdeles Vægt paa, at naar Mennesket prøvede paa at give Gud en menneskelig Form, dannede de ham efter deres egne Svagheder og Ufuldkommenheder. Han sagde, at det sandselige Menneske havde en sandselig Gud og det aandelige Menneske en aandelig Gud. Jeg tror, sagde han, at det materielle Begreb om Gud og om Flertal i Guddommen er hedensk. Den materielle Ide om Gud er det lavest mulige Begreb“.

Kritik klassificeret. Jeg forstaar, at vi kunne klassificere disse Anklager imod os, angaaende Læren om Gud, i to Dele. For det første tro vi, at Gud er et Væsen med et Legeme lig Menneskets, og at han besidder Dele og har Forstand og Tilbøjeligheder; det er med andre Ord: vi tro, at Gud er et forherliget Menneske.

For det andet tro vi paa et Flertal af Guder og endvidere, at en Gang, om end langt ude i Fremtiden, vil Mennesket ved Udvikling, Forædling og gennem Renselse, indtil Fuldkommenhed opnaas, i Tidens Løb vorde en Gud.

Jeg tror, at det ovenanførte kan siges at indeholde den hele Grund til det, som vore „ærværdige“ Kritikere anse som vore Vildfarelser angaaende Guddommen.

Læren om Guddommen. Arbejdet, som paahviler mig ved denne Lejlighed, er at optage dette Emne og at fremstille for eder, hvad Jesu

Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige virkelig lærer angaaende Guddommen.

Det er naturligt, at jeg føler dyb Ærefrygt for dette Emne, stort og helligt som det er. Vi kunne kun nærme os det med Følelser af ærbødig Ærefrygt, og det er med fuld Forstaaelse af min egen Udueligbed, at jeg vil søge at fremstille disse Sandheder og gøre dem let fattelige for den menneskelige Forstand. Med et saadant Arbejde hvilende paa mig føler jeg Trang til at paakalde den guddommelige Magt til at vejlede mig i dette Foretagende, og ved at fortolke lidt af Milton kunde jeg raabe højt: „Ophøj det ringe i mig; ophold det, at jeg maa retfærdiggøre den Tro, vi have om Gud i Forhold til det store Argument, som er fremstillet for os."

Jeg vil sige her, at vi ere afhængige af den Gud, som har behaget at aabenbare sig angaaende sig selv og alt, hvad vi vide om ham. I Dag som i forrige Dage kan Mennesket ikke ved at søge udfinde Gud. Skønt det er sandt, at i en vis Forstand erklære Himlene hans Herlighed og Firmamentet hans Hænders Gerning og forkynde delvis hans evige Magt og Guddom, saa kan dog intet i og for sig selv bestemt angaaende Gud læres fra disse Natur-Værker. Jeg vil indskrænke det endmere og sige, at saadanne Begreber, som vi have om Gud, maa være i Harmoni med det nye Testamentes Lære om dette Emne; naar vi antage, hvad vi gøre, at det ny Testamente er Guds Ord — i det mindste en Del deraf —, maa en hvilken som helst Nutidens Aabenbaring, som vi gøre Krav paa at besidde, være i Harmoni dermed. Selvfølgelig er alt, hvad vi have at gøre ved denne Lejlighed, at betragte det nye Testamentes Lære angaaende Guddommen. Jeg tror, at dette vil lette vore Undersøgelser.

Det nye Testamentes Lære. Vi ville derfor begynde med vor Herres Jesu Kristi Lære og bemærke, at Jesus ikke har givet os nogen abstrakt Forklaring om Gud. I hans Lære findes intet Steds noget Argument om Guds Tilværelse; han indrømmer den klarligen, antager den for sand, og paa dette Grundlag gaar han frem som en Lærer for Mennesket. Nej, endnu mere; han paastaar, at Gud er hans Fader. Det er til ingen Nytte at fremføre Citater til Bevis for denne Paastand; det nye Testamente er fuldt af den Slags Erklæringer. Hvad der er af større Vigtighed for os for nærværende er at henlede Opmærksomheden paa det Faktum, at Gud selv erkendte Slægtskabet, som Jesus gjorde Krav paa. Han gjorde det paa den mest udtryksfulde Maade ved den mindeværdige Lejlighed, da Jesus blev døbt i Jordanen. I erindre, hvorledes det omtales i Matthæi Evangelium, at da Jesus steg op af Vandet, efter at han var døbt, aabnedes Himmelen, og Guds Aand dalede ned over ham i en Dues Skikkelse, og til samme Tid hørtes — ud af den store Stilhed — Guds Røst, som sagde: „Denne er min

Søn den elskelige, i hvem jeg haver Velbehag." Faderen erkendte ogsaa Familje-Forholdet ved en anden Lejlighed — ved Jesu Forklarelse paa Bjerget, i Nærværelsen af tre af sine Apostle, Peter, Jakob og Johannes, samt Moses og Elias. Dette Selskab blev omgivet af et herligt Lys, og Guds Røst hørtes, som sagde om Jesus: „Denne er min Søn den elskelige, hører ham." Apostlene vidnede om denne Tildragelse i de efterfølgende Aar, og deres Vidnesbyrd ere nedskrevne i Bibelen. Gud Faders Tilværelse og hans Slægtskabs Forhold til Jesus er saaledes klarligen bevist i den hellige Skrift. Men Jesus gjorde selv Krav paa at være Guds Søn, og i denne Forbindelse fordres der Guddommelighed — Guddom — for ham. Jeg vil læse et direkte Citat om dette Emne for eder; det findes i Johannes' Vidnesbyrd og lyder saaledes:

„Og Ordet var Gud." I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var Gud. — Og Ordet blev Kød og boede iblandt os (og vi saa hans Herlighed, en Herlighed som den Enbaarnes af Faderen), fuld af Naade og Sandhed. (Joh. 1, 1. og 14. Vers.)

Indentiteten imellem Jesus af Nazareth — „Ordet, som blev Kød", og „Ordet, som var „hos Gud", er saa klar, at det er umuligt at nære nogen Tvivl; Sønnen er Gud saa vel som Faderen. Andre Beviser hjælpe til at stadfæste den Kendsgerning, at Jesus var i Besiddelse af den guddommelige, skabende Magt. I Kapitlet, som jeg citerede, siges der: „Alle Ting ere blevne ved det;" det er ved „Ordet": „Og uden det er ikke een Ting bleven til af det, som er til." „I det var Livet, og Livet var Menneskenes Lys." Et andet Skriftsted af lige saa stor Vigtighed, men maaske endog mere udtryksfuldt end det foregaaende, finde vi i Pauli Brev til Hebræerne: „Efter at Gud fordum havde talet mange Gange og paa mange Maader til Fædrene ved Profeterne, saa har han i disse sidste Dage talet til os ved Sønnen, hvem han har sat til en Arving over alle Ting, ved hvem han og har gjort Verden." (Heb. 1, 1.—2.)

Altsaa ikke alene denne Jord, men Verdens-Altet. Heraf fremgaar det, at Guds Søn var Gud Faders bemyndigede Agent, som under Faderens Ledelse skabte Verden. Der kan ikke være noget Spørgsmaal angaaende Jesu af Nazareths Guddom, eftersom han ikke alene er Guds Søn, men ogsaa Gud, Skaberen.

Og igen, den Hellig-Aand er omtalt i Skriften som Gud. Jeg tror, at det bedste Bevis paa denne Paastands Ægthed maaske findes i Forbindelse med de Omstændigheder, da Ananias og hans Hustru prøvede paa at bedrage Apostlene med Hensyn til Prisen, for hvilken de havde solgt et vist Stykke Jord, som de ejede, hvilken Pris de tilbød at give til Kirkens fælles Ejendom; men deres Egenkærlighed fik Overhaand, og de besluttede at lyve angaaende Prisen og kun hellige en Del deraf til Kirken. Da Ananias stod for Apostlene, gav Peter ham det søgende Spørgsmaal: „Hvorfor har Satan fyldt dit Hjerte, at du skulde lyve

mod den Hellig-Aand?" . . . „Du har ikke løjet for Menneskene, men for Gud." At lyve for den Hellig-Aand er at lyve for Gud, fordi den Hellig-Aand er Gud. Paa mange Steder i den hellige Skrift omtales den Hellig-Aand som Gud.

Den hellige Treenighed. Disse tre, Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand, disse tre ere sandt nok omtalte paa den bestemteste Maade som Gud; men Forskellen mellem dem er ogsaa klarlig bevist i Skriften. Tag Tilfældet, som jeg allerede har omtalt — Jesu Daab. Vi kunne der paa det tydeligste se de tre forskellige Personligheder. Sønnen opstiger af Vandet efter sin Daab; Himlen aabnes, og Guds Aand daler ned over ham, og Guds Røst høres ud af Himlen, som siger: „Denne er min Søn den elskelige, i hvilken jeg haver Velbehag." Her fremkomme tre forskellige Guder, der ses at være adskilte fra hverandre. De fremkomme paa en og samme Tid, ikke som een, men som tre; og hvor fuldstændig de end maatte være forenede i Aanden, i Hensigter og i Vilje, ere de dog forskellige fra hverandre som Individer.

Tre forskellige Personer. Paa forskellige Steder i Bibelen er der givet disse tre Personer lige Værdighed i Guddommen. Vi finde et Eksempel derpaa i den Fuldmagt, som Jesus gav sine Disciple efter sin Opstandelse, da han udsendte dem i Verden for at prædike Evangeliet til alle Nationer. Han sagde i de elleve Apostles Nærværelse: „Mig er given al Magt i Himmelen og paa Jorden. Gaar derfor hen og lærer alle Folk og døber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Hellig-Aands." (Matth. 28, 18—19.) Her er der givet hver af de tre Personer lige Værdighed i Guddommen.

Og igen i den apostoliske Velsignelse: Vor Herres Jesu Kristi Naade og Guds Kærlighed og den Hellig-Aands Samfund være med eder alle. (2 Kor. 13, 13.)

Ved en Lejlighed var Jesus meget nær ved at give den Hellig-Aand en tilsyneladende Forrang over Guddommens andre Personer; thi han siger: „Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene, men Bespottelse imod Aanden skal ikke forlades Menneskene. Og hvo, som taler noget imod Menneskenes Søn, det skal forlades ham; men hvo, som taler ilde imod den Hellig-Aand, ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden, ej heller i den tilkommende."

Jeg forstaar dog, at denne tilsyneladende Forrang, som Guds Søn giver den Hellig-Aand, er grundet paa Guddommens tredje Persons Egenskaber og det Vidnesbyrd, den er i Stand til at meddele til den menneskelige Sjæl paa Grund af dens aandelige Personlighed — et Vidnesbyrd, der er bedre end at se med Øjet, bedre end at høre med Øret, fordi det er Aand, som tiltaler Aand — Sjæl, som holder Samfund med Sjæl — det er Guds Sjæl, som giver Meddelelse til Menneskets

Sjæl, og hvis Menneskene, efter at de have modtaget dette Vidnesbyrd fra Gud, skulle bespotte det, findes der ingen Tilgivelse derfor hverken i denne Verden eller i den tilkommende.

I Følge det nye Testamentes Lærdomme have disse tre Personer lige Værdighed i Guddommen, hvilke Lærdomme jeg beder eder erindre, at vi have antaget af vort ganske Hjerte.

Apostlenes Trosbekendelse. Denne simple kristelige Lære om Guddommen frembragte det, der er bekendt i Kirkehistorien som „Apostlenes Trosbekendelse". En mørk og utydelig Tradition beretter, at førend Apostlene skiltes for at gaa ud i Verden og prædike Evangeliet, formulerede de en Trosbekendelse angaaende Kirkens Tro paa Gud. Om denne Tradition er sand eller falsk, ved jeg ikke, og det gør ogsaa mindre til Sagen. Dog kan det siges, at den saakaldte „Apostlenes Trosbekendelse" udtrykte de tidlige Kristnes Tro angaaende Spørgsmaalet om Guddommen i et Tidsrum af i det mindste to Hundrede Aar. Den lød den Gang som følger: „Jeg tror paa Gud Fader Almægtigste; og paa Jesus Kristus, Guds enbaarne Søn, vor Herre, født af Jomfru Marie, ved den Hellig-Aand, blev korsfæstet under Pontius Pilatus, begravet, opstod paa tredje Dag fra de Døde, opfor til Himmelen og sidder hos Faderens højre Haand, hvorfra han vil komme at dømme levende og døde; og paa den Hellig-Aand."

Dette var den første formulerede Bekendelse om Guddommen; og de gamle Hellige vare tilfredse med at udtrykke deres Tro paa Gud paa den Maade for at opvække deres Ærbødighed uden at vække deres Nysgerrighed angaaende Guds Natur. Det vilde maaske have været lykkeligt for Verden, det vilde i det mindste have bidraget til Kirkehistoriens Ære, om denne simple ny Testamentes Form angaaende Guddommen var bleven uforandret, indtil det havde behaget Gud at lette Sløret lidt mere og give bestemte Aabenbaringer om sig selv og sin Natur. Men dette tilfredsstillede ikke de saakaldte „Kristne" ved Slutningen af det tredje og Begyndelsen af det fjerde Aarhundrede. Ved en Følgerække af de bitreste og grusomste Forfølgelser bleve Datidens Kristnes store Mænd nedstyrtede, og, som nogle Historikere berette det, blev der kun efterladt svage og frygtsomme Mænd i Kirken til at brydes med „Videnskabens" opvoksende Magt (falskeligen kaldet saaledes), Hedninggørelsen af den kristelige Religion var gaaet fremad for lang Tid. Mænd, der ansaa sig for at være Filosofer, forfalskede „Apostlenes Bekendelses" simple Sandheder, angaaende de tre Personer i Guddommen, ved Orientens falske Filosofi og Grækernes forfængelige Spekulationer, indtil dette simple Udtryk af Tro paa Gud blev forandret fra, hvad vi finde i Apostlenes Bekendelse, til den athanasiske Trosbekendelse og de forfængelige Filosoferinger og Forklaringer, som ere udsprungne derfra, og som nedsætte Guddommens Værdighed til en

blot Tomhed — til et „Væsen" uden Legeme, Dele eller Tilbøjeligheder, og jeg kunde tilføje uden Forstand eller Fatteevner eller nogen anden Egenskab — et ubetinget Intet, som de satte i Guds Sted og forsøgte at meddele dette tomme Begreb: guddommelig Magt, iklædte det med guddommelige Egenskaber og viste det guddommelig Ære.

Guddommens Skikkelse og Haandgribelighed. Lad os nu omhandle Guddommens Form eller Skikkelse. I Skriften, som sætter os tilbage til Skabelsen, da Gud skabte Himmelen og Jorden og alle Ting, som ere deri — er Gud fremstillet for os, sigende til en: Lader os gøre et Menneske i vort Billede efter vor Lignelse . . . Og Gud skabte Mennesket i sit Billede; han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem.

Hvis dette er uberørt af „Filosofi", tænker jeg ikke, det vil være svært at forstaa. Menneskene bleve skabte i Guds Billede og Lignelse. Hvorledes kan dette forstaas paa anden Maade, end at Mennesket, da dets Skabelse var fuldendt, fremkom som Guds Genpart? Men vore Filosofer vare uvillige til at lade det forblive saaledes. De vilde ikke have Gud indskrænket til en Form. De vilde ikke paa Grund af hans Persons Omfang have ham indskrænket i mindste Maade. Nej, han maatte nødvendigvis være alt gennemtrængende, baade i sin Person og i sit Sind eller Aand, allestedsnærværende, opfyldende Universet, uden noget Midtpunkt og med Udstrækning alle Vegne. Vi maa forstørre eller udvide Guds Person, indtil den opfylder Universet. Og saaledes fortælle de os, at dette ukunstlede, simple og ligefremme Sprog, som Moses anvendte, at Mennesket blev skabt i Guds Billede, betyder ikke Billedet af Guds Personlighed, men Guds „moralske Billede"! De sige, at Mennesket blev skabt i Guds moralske Billede.

Det er opmuntrende, at vi, omringede, som vi ere, af saa mange Urimeligheder angaaende dette Emne for at skjule Sandheden og forplante den hedningblevne Kristendoms falske Ideer, nu og da kunne se en kristelig Lærd fremstaa af Nutidens Kristendoms lune Paafund og erklære den ligefremme Sandhed. Lad mig læse en saadans Vidnesbyrd for eder — den ærværdige Dr. Charles A. Briggs, hvilket findes i Haandbogen, som eders gensidige Uddannelses-Foreninger ville benytte i den kommende Vinter. (Fortsættes.)

Tro mig, Orden er det halve Arbejde. Mister du den, saa slipper du Rækværket paa Broen over Livets Strøm, du svimler og drukner i det mørke Dyb. Hvad der sker paa rette Tid og Sted, det blomstrer just derved; hvad der sker udenfor disse, det visner og døer, og Vinden bortvejrer daglig dets Støv.

Den 15de Oktober 1901.

Arbejderne og Kirken.

Ærværdige Hr. Joseph H. Seldon fra Greenwich Con. U. S. A. siges at have afgivet følgende Begrædelse:

„Nutidens Kirkesamfund bekende med Sorg og Skamfuldhed, at Arbejderne trække sig tilbage fra Kirken. Det er vanskeligt at overtale dem til at gaa til Gudstjeneste. Mange af de mest intelligente og respektable iblandt Arbejderne staa i Dag udenfor Kirken, fordi de tvivle om Kirkesamfundets Oprigtighed; de ere mistroiske angaaende dets Ærlighed; de betvivle dets Virksomheds Kraft og nægte at deltage i dets Arbejde og Gudsdyrkelse."

Boston Herald siger hertil: „Nu, da Forstyrrelsen er bleven saa klart diagnoseret, hvem vil da foreskrive „Kuren"?

De, som fremkomme med dette Spørgsmaal i Oprigtighed, burde betænke, hvad Kirken var paa den Tid, da den var en verdenserobrende Magt, og hvad de forskellige Kirkesamfund ere i Dag. Den oprindelige Kirkes Medlemmer bleve formanede til at møde ofte og til bestemte Tider, ikke for at deres Øren skulde kildres ved overflødig Veltalenhed, eller for at deres Forfængelighed skulde opbygges ved afskyelige Betragtninger og Refleksioner angaaende Menneskenes fremtidige Skæbne, som laa udenfor deres Tankekreds. De mødte for at ære deres korsfæstede Konge og for at høre Sandheden blive forkyndt. Fremfor alt paastod den oprindelige Kirke at være guddommeligt oprettet gennem sit Præstedømme, der beviste Sandheden af dets Mission som bemyndiget af Kirkens Stifter, Jesus Kristus. Dens Indflydelse var af en overordentlig praktisk Natur; den forenede de forskellige Klasser til een, afskaffede enhver Selskabsform, men bevarede alle Fordelene, de besad; den afskaffede gamle Kaster, men bevarede dog det helligste Broderskab; den gjorde Ende paa hemmelige Selskabers Mysterier, men udbredte dog en Kundskab, der var skjult for Verden; den tilintetgjorde nationale Grænser, men forenede dog alle sine Bekendere til Et; den udvidede Familje-Ideen ved at forkynde et universalt Broderskab; den opløftede Slaven til aandelig Lighed med sin Herre og lagde Grundvolden til Kvindens Befrielse fra Trældom; den indtraadte i alle Livsforhold og spredte sin Oprindelses Lys over alle; den ophøjede Sandhed og Retfærdighed, hævede Patriotisme og optændte paany Kærlighedens Lue.

Dette var Grunden til dens underfulde Fremgang. Hvad udføre Nutidens saakaldte Kirkesamfund? Gøre de noget praktisk paa Samfundets Omraade? Blive Mænd eller Kvinder bedre ved at høre en Nutidens Prædiken i Almindelighed? Standse saadanne Prædikener den

forfærdelige og overvældende Mængde af Mord, Selvmord, Drukkenskab, Krig eller lignende Onder? Forbedre de Arbejdernes sociale, økonomiske og aandelige Forhold? Tage „Kirkerne" de Undertryktes Parti imod Tyranni og Undertrykkelse? Den Svages imod den Stærkes? Er det ikke sandt, at ethvert Skridt, der er bleven gjort fremad til Frihed og Forbedring af Menneskeracens Tilstand, har stødt paa Modstand hos en eller anden Del af „Kirke"-Folkene? Naar dette er Tilfældet, er det intet Under, at Arbejderne føle sig frastødte, og at „almindelige" Folk vanskelig lade sig bevæge til at gaa til „Kirkerne". De ere villige nok til at slutte sig til Arbejds- og „Broderskabs-Foreninger", som love at gøre noget til deres Bedste, ja, endogsaa til socialistiske, medvirkende og anarkistiske Samfund, men de kunne ikke se noget praktisk Godt i en Kirke-Organisation, der ikke anerkender guddommelig Magt eller Autoritet og ikke kan udpege det Rette. En saadan er lig et Uhr, der er gaaet istaa paa Grund af opsamlet Støv.

Den nuværende Forstyrrelses Beskaffenhed vækker en Forestilling om „Kuren". Men den opnaas ikke ved menneskelig Visdom. Verden behover nu mere end nogen Sinde den guddommelige Læge, som alene kender det rette Lægemiddel. (Deseret News.)

Præsident Andreas Petersons Besøg i det hellige Land.

Paa en klar og yndig Morgen den 29. April 1901 forlod jeg København i Selskab med Ældste Charles L. Anderson for at foretage en Rejse til det hellige Land, Troens Vugge, og for tillige paa Vejen at besøge andre Lande, der have spillet en Rolle i forrige Tidsaldre. Lidt efter Kl. 10 begyndte Toget at bevæge sig og bar os Syd paa over de skønne og frugtbare Øer, Sjælland og Falster. Vi toge med Dampskib fra Gedser til Warnemünde i Tyskland, hvor vi fandt hele Naturen i Færd med at iføre sig sin Højtidsdragt. Vi toge med Tog fra Warnemünde og havde en behagelig Rejse over Nord-Tysklands udstrakte og frugtbare Sletter og ankom til Berlin Kl. 8,30 om Aftenen.

Den følgende Dag besøgte vi Stadens mærkeligste Seværdigheder, deriblandt „Unter den Linden", en prægtig Boulevard, og „Siegereichen", en smuk Allé, langs hvilken der findes 30 Marmor-Statuer, 14 paa den ene Side og 16 paa den anden, der forestille Prøjsens Monarker fra Albrecht der Baer, som regerede i det 12. Aarhundrede, og til Aaret 1861, da Wilhelm den Store overtog Regeringens Tøjler, som han holdt indtil sin Død i Aaret 1888. Vi bestege Sejrs-Buen,

som er to Hundrede Fod høj, hvorfra vi nød en herlig Udsigt til alle Sider over den storartede Stad.

Vi fortsatte vor Rejse fra Berlin til Dresden i Kongeriget Sachsen, hvor vi besøgte det skønne Kunst-Galleri, et af de bedste i Verden. Vi rejste over Wien i Østerrig, gennem Ungarn, hvor vi paa Østsiden af Vejen paa en Bakke ved Banhide saa en meget stor Statue af en sort Ørn med udbredte Vinger. Dette Monument blev opført i Aaret 1898 til Minde om Ungarns Befrielse fra Tyrkerne for et Tusind Aar siden. Vi fortsatte vor Rejse via Buda-Pest i Ungarn, Belgrad i Serbien og Sofia i Bulgarien og ankom til Konstantinopel den 6. Maj. Vi havde i de tre næste Dage god Lejlighed til at se de vigtigste Mindesmærker i denne mærkværdige Stad, der har 880,000 Indbyggere. Vort Besøg til Skt. Sofie, af Tyrkerne kaldt Ayiah Sofie, var meget behageligt. Den er en af Stadens største Mærkværdigheder og blev oprindelig grundlagt af Konstantin den Store i Aaret 326. Han kaldte den Skt. Sofie (hellige Visdoms) Kirke. Bygningen er bleven restaureret efter de delvise Ødelæggelser, den har været udsat for til forskellige Tider. I Aarene 532—38 blev den genopført af Kejser Justinius den 1., tildels af Dele fra Dianas mægtige Tempel i Efesus; denne Restauration kostede omtrent 18 Millioner Kroner. Guld blev ikke anset for at være værdifuldt nok til Alteret, hvilket derfor blev dannet af en Sammensætning af Ædelstene, indfattet i Sølv og Guld. Til Bygningen er anvendt næsten alle bekendte Slags Marmor, indbefattende det grønne fra Lakonien, det hvide med sorte Striber fra Bosporus, det hvide Frygiske med blegrøde Striber og andre Arter fra Lille-Asien og Ægypten. Pillerne, hvis Antal udgør et Hundrede og syv, af hvilke de syv og treds findes i Gallerierne, ere alle af Marmor. Vi forlode Konstantinopel i en lille Damper, der afgik fra Galatea-Broen, og sejlede over det gyldne Horn og over Bosporus til Skutari paa den asiatiske Side. Her bestege vi Bulgurlu-Bjerget, der hæver sig otte Hundrede og halvtreds Fod over Havet, og havde herfra en storartet Udsigt over Bosporus, Marmora-Havet, Thraciens og Central-Lille-Asiens Bjerge og Dale.

Torsdag Aften den 9. Maj gik vi om Bord paa en fransk Damper ved Navn „Congo" og ankom den følgende Eftermiddag til Smyrna. Adskillige Passagerer gik i Land, og vi havde en udmærket Lejlighed til at iagttage denne mærkelige Bys Seværdigheder, hvorefter vi fortsatte Rejsen over Arkipelet. Lørdag den 11. Kl. 6 om Aftenen passerede vi Øen Patmos, der ligger omtrent 10 Mile fra Lille-Asiens Kyst. Kaptajnen tilbød meget høfligt Ældste Anderson og mig at benytte hans udmærkede Kikkert, gennem hvilken vi havde en god Udsigt over den mindeværdige Ø, hvor Aabenbareren Johannes skrev til de syv Menigheder i Asien, og hvor det Forbigangne, det Nærværende og det Til-

kommende blev udfoldet for ham i herlige Syner. Mandag Morgen den 13. ankom vi til Beirut ved Middelhavets Østkyst. Denne Stad indtager en anselig Plads paa Sydsiden af Skt. Georgs-Bugten, som vender mod Nord. Den ny Havn er lille og har ingen god Fortøjnings-Bro, hvorfor de fleste Skibe maa ankre paa den aabne Rhed og lade Passagererne landsætte i smaa Baade. O! hvilken Paatrængenhed viste ikke disse Baadførere for at faa Lejlighed til at landsætte Passagererne! Bejrut er Syriens vigtigste Handelsstad, og en stor Mængde raa Silke, Coconer, Oliven-Olje, Lakrits, Bomuld, Frugter af forskellig Slags, Kvæg og Geder udføres derfra. Staden har omtrent 85,000 Indbyggere, en smuk Beliggenhed og er omgiven af yppige Haver, i hvilke der endog findes Palmer. Udenfor Haverne rejse Bjergene sig med sneklædte Toppe, der naa en Højde af 8,500 Fod. De ere furede med dybe Raviner, men dyrkes dog i en anselig Højde. Bjergenes Rosenskær kontrasterer med Middelhavets dejlige blaa Vande og fremviser en malerisk Scene, i Særdeleshed ved Aftenens milde Lys. Vi toge med Toget fra Bejrut til Damaskus. Banen snor sig fremad over Libanon; dens højeste Punkt er 4,880 Fod, fra hvilken Højde vi havde en prægtig Udsigt; i Vest saa vi Bejrut og Middelhavet; i Øst Antilibanon; i Syd-Øst Hermon, der rejser sig majestætisk i en Højde af 9,500 Fod. Da vi kom til El-Mu'allakka, i El-Bika eller Coele Syrien, en meget stor og frugtbar Dal imellem Libanon og Antilibanon, toge vi med Vogn omtrent 6 Mile nord til Baalbæk. Et kort Stykke Vej udenfor Mu'allakka, paa Vestsiden af Vejen, findes en Grav, som Sagnet fortæller er Noahs. Baalbek er bekendt for de kolossale Ruiner af Solens, Jupiters og Venus' Templer, som findes der. Fra Baalbæk toge vi tilbage til Mu'allakka, hvorfra vi fortsatte vor Rejse med Toget over Antilibanon, fra hvis østlige Skraaning vi havde en romantisk Udsigt. Vi kom til Floden Abanas Kilder eller den kolde Strøm, som den kaldes af nogle Skribenter, nogle Mile før vi kom til Damaskus; længere nede forener Pharphar sig med den, men før Floden naar Damaskus, deles den igen, og Strømmen tilhøjre, Abana, gaar gennem Staden, paa hvis Østside den igen forenes med Pharphar. Damaskus er beliggende paa Vestsiden af den store syriske Slette, som paa denne Tid af Aaret (i Maj) er virkelig skøn. I Syd over Sletten ses Haran-Bjergene, hvor Abraham og Lot en Gang opholdt sig. Det antages af Nogle, skønt denne Formodning ligesom saa mange andre i dette Land maa modtages varsomt, at Damaskus blev grundlagt af Noas Søn, Sem, og at den derfor er den ældste Stad i Verden, og sikkerlig, naar man ser Indbyggernes Levevis, er det øjensynligt, at den maa være af meget gammel Oprindelse. Vi gik gennem hele Gaden, som kaldes den lige, og et Hus, der antages at have været beboet af Judas, blev udpeget for os som det, i hvilket Paulus bad; det er

nu tildels i Ruiner. (Ap. G. 9.) Vi besøgte ogsaa det Hus, hvor Ananias modtog Synet fra Herren angaaende Paulus; vi saa Muren paa Sydsiden af Staden, der paastaas at være den, over hvilken Disciplene hejsede Paulus ned i en Kurv. Ja, endogsaa Ruinerne af Huset, der tilhørte Naaman den Syrer, kan endnu ses Østen for Staden. Damaskus har 150,000 Indbyggere. De drive forskellige Haandteringer; det siges, at der i Staden er omtrent ti Tusind Værerstole af den mest gammeldags Beskaffenhed i Virksomhed med at væve Silke, Bomuld og uldne Varer, som ofte ere af stor Skønhed. Landet imellem Damaskus og Jerusalem er fuldt af Stæder, der ere af stor Interesse for Bibel-Læsere og Troende, men for at være i Stand til at se dem alle maa de Rejsende være til Hest. Vi sluttede derfor Kontrakt med en uddannet Fører om at lede os ad den Vej, ad hvilken det siges, at Paulus rejste. Fredag Morgen den 17. Maj bestege vi derfor arabiske Heste og begyndte vor Rejse. Omtrent 1 Mil Sydvest for Damaskus passerede vi et Sted, hvor det siges, at Herren talte til Paulus og befalede ham at gaa til Damaskus, hvor det skulde siges ham, hvad han burde gøre. (Ap. G. 9, 9.) Vi rejste i to Dage langs Hermons Skraaning over Bjerg-Rækker og dybe Raviner, og paa mange Steder var Vejen meget stejl. Vi ankom til Banaiyas i Nordenden af Meroms Dal Søndag Aften den 18. Her ved Hermons Fod ere Jordans Kilder. Vi fortsatte Rejsen paa Vestsiden af Sletten eller Merom Dalen, passerede Merom Søen i Sydenden af Dalen og saa her Stedet, hvor Jakob mødte sin Broder Esau. (1. Mose B. 33, 4.) Vi besøgte Kapernaum ved Nordenden af den galilæiske Sø og gik langs Nordvestkysten over Ruinerne af Chorazin og Bethsaida. (Se Matth. 11, 21.—23.) Vi passerede den lille Landsby paa Vest-Kysten, hvor Marie Magdalene blev født, og tog derfra over Bjergene via Kana i Galilæa til Nazareth, Byen, hvor vor Frelser tilbragte sin Barndom.

Nazareth ligger i en Dal paa den sydlige Skraaning af Jebiles-Sikh, et Bjerg, som er dannet af Kalksten. Byens Udseende er meget behageligt, især om Foraaret, naar dens blændende hvide Mure ere indesluttede i en grøn Ramme af Kaktus-Hegn, Figen- og Oliventræer. Den siges at have ti Tusinde Indbyggere. Hulen, i hvilken det formodes, at Engelen forkyndte Frelserens Fødsel til Jomfru Marie, blev vist os, samt Josefs, hendes Mands, Værksted og Synagogen, hvor Jesus en Gang prædikede; det er en meget gammel Bygning. Vi forlod Nazareth den 22. og saa Bjerget Tabor, hvor, som nogle antage, Forklarelsen fandt Sted. Legenden hefter sig dog til dette, det mest betydelige Bjerg i Galilæa (2,018 Fod højt), og allerede i det 6. Aarhundrede bleve tre Kirker byggede her til Erindring om de tre Boliger, som Peter tilbød at bygge for Jesus, Moses og Elias. (Mark. 9, 5.) Vi fandt to Klostre paa Toppen af Bjerget, et græsk og et latinsk, om hvilke man paastod,

at de vare opførte paa selve den Plet, hvor Forklarelsen fandt Sted. Der er en meget vid Udsigt fra Tabor. Harans blaa Bjergkæde er synlig længst ude i Nordøst. Fjernt i Vesten hæver sig Karmels Bjerg, og længst ude i Nord ses det majestætiske Hermon. Nede imod Syd ses Endor, hvor Saul adspurgte Spaakvinden (1. Sam. 28, 8—10.), og Nain, hvor Enken, da hendes Søn var død, hørte Frelserens trøstende Ord: „Græd ikke." (Luk. 7, 13.) Efter Nedstigningen fra Tabor gik vi over den udstrakte Dal eller Slette af Jisreel, der strækker sig fra Middelhavet i Vest til Jordan i Øst. Man viste os Stedet, hvor Gideon udvalgte de tre Hundrede Mænd, der labede Vandet som Hunde, og ved hvilke Midianiterne bleve givne i hans Hænder. (Dom. 7, 5). Dernæst passerede vi Gilboa-Bjerget og Dothan-Sletten, hvor Josef blev solgt af sine Brødre (1. Mose Bog 37, 17—28), forbi Nablus (Sichem). Lidt Østen for Nablus saa vi Jakobs Brønd og Josefs Grav. Vi rejste om ad Bethel, hvor Jakob havde den Drøm, i hvilken han saa Himlen aabnet og Guds Engle stige op og ned ad en Stige, der naaede til Himlen (1. Mos. B. 28, 12—19), og vi ankom til Jerusalem Fredag Aften den 24. Maj.

Jerusalem er beliggende paa en temmelig ufrugtbar, af Kalksten dannet Højslette, der i Nord er forbunden med Palæstinas vigtigste Bjergkæde; den ligger ved Vejen, som fører fra Norden til Syden gennem Landets høje centrale Egne, og følger Vandløbene meget nær. Dens Beliggenhed er 31° 47′ nordlig Bredde, og dens Længde er 35° 15′ Østen for Greenwich, omtrent 8 Mil fra Middelhavet og 3½ Mil fra det døde Hav. Befolkningen udgør 60,000 og bestaar af Jøder, Grækere, Armeniere, Ætiopiere, Syriere og Arabere; af disse udgøre Jøderne Flertallet.

Blandt de berømte Steder, som vi besøgte, kan nævnes Kalvary og den hellige Grav. Den saakaldte „hellige Gravs Kirke" er opført over disse Steder. Den er meget skøn og er prydet med Guld, Sølv og Ædelstene, som have kostet mange Millioner. Omars Moske er bygget paa Pladsen, hvor en Gang Salomons Tempel stod; det er en meget pragtfuld Bygning, smukt dekoreret; Zions Bjerg i Stadens sydlige Del er meget interessant at besøge og studere. Vi gik ind i Gethsemane Have ved Foden af Oljebjerget. Haven er holdt i en udmærket Tilstand, men et Besøg der gør En tung om Hjertet, naar man tænker paa den Tilstand, i hvilken Frelseren befandt sig, da han gik der for at bede. Vi gik op paa Oljebjerget, der ligger Østen for Jerusalem. Det har en Højde af 2,732 over Havet; paa dets Sider, der delvis ere dyrkede, findes fornemmelig Olje- og Figentræer. Jerusalem ser yderst smuk og storartet ud, naar den paa en klar Dag betragtes fra Oljebjerget. Det var fra dette Bjerg, at Frelseren efter sin Opstandelse opfoer til Himmelen, og den Forjættelse er givet, at han vil komme igen til dette

Sted med Magt og stor Herlighed. Et Besøg til Bethlehem er ogsaa meget interessant. Paa højre Side af Vejen, som fører dertil, ses Rachels Grav foruden andre Mærkværdigheder. Efter omtrent en Times Ridt kom vi til Bethlehem, som er beliggende 2,550 Fod over Havet. Vi besøgte bl. a. Skt. Mariæ Kirke, Nativitets-Kirken, der er bygget over det Sted, hvor Sagnet siger, at Kristus blev født. Den ejes i Forening af Grækerne, Latinerne og Armenierne. Stedet, hvor Kristus antages at være født, blev vist os tilligemed hans „Vugge" samt Stedet, hvor det i en Drøm blev befalet Josef at gaa til Ægypten med sin Hustru Marie og Barnet Jesus; alt dette interesserede mig meget.

Der er en god Vej fra Jerusalem til Bethlehem saa vel som til Jeriko. Til sidstnævnte By er det nødvendigt at have tre Heste for Vognen, eftersom Vejen er meget stejl paa mange Steder. Vi toge dertil over Bethanien, hvor vi saa Lazarus' Grav og længere fremad Apostlenes Kilde. Vi fortsatte Rejsen forbi Khanen, hvilken Sagnet udpeger som Stedet for den barmhjertige Samaritan. Nærmere Jeriko saa vi fra en Bakke i en dyb Ravine Bækken og Stedet, hvor Elias blev betjent af Ravnene. Efter at have passeret ned i Jordan-Dalen kom vi til gamle Jeriko, som nu er i Ruiner; det ligger ved en Kilde ved Foden af Karantal-Højen, Nordvest for Nutidens Jeriko. Vi besaa Kilden, som kaldes Elisas Brønd, hvis Vand Profeten gjorde sundt ved at kaste Salt deri (2. Kong. B. 2, 21). Vi fotograferede Brønden og toge derfra til det døde Hav, hvor vi nød et særdeles behageligt Bad. Vandet er meget salt, og man kan flyde ovenpaa uden mindste Anstrengelse. Derefter toge vi til Stedet, hvor Israeliterne gik over Jordan, og derfra tilbage over Gilgal til Jeriko. Fra Jeriko saa vi Fristelsens Bjerg i Nordvest, og over den skønne Dal mod Øst-Sydøst ses Nebo Bjerg og Pisgas Top, hvorfra Moses saa det forjættede Land. Det døde Hav siges at være omtrent 11 Mil langt, dets største Bredde lidt over 2 Mil og dets største Dybde 1,310 Fod. Det døde Havs Overflade er 1,292 Fod under Middelhavets Overflade. Jerusalem er 2,494 Fod over Middelhavet. Paa Grund deraf er Jerusalem 3,786 Fod over det døde Hav, og Oljebjerget er 4,015 Fod højere end nævnte Hav. Der er en storartet Udsigt fra Oljebjerget over Bjergene og en Del af det døde Hav. Efter lidt over tre Timers Kørsel med Jernbanen fra Jerusalem ankom vi til Joppe, som ligger ved Østkysten af Middelhavet. Sletten, der omgiver Joppe, er den skønneste og frugtbareste i Judæa. Staden har 35,000 Indbyggere, og Flertallet er Muhamedanere. Vi besøgte Stedet, hvor Tabitha blev oprejst fra de Døde af Apostelen Peter (Ap. G. 9, 41). Vi saa hendes Grav her, og vi besøgte Simon den Garvers Hus, hvor Peter havde Synet. (Ap. G. 10, 11—12.) Huset er dog bleven genopbygget; det har et fladt Tag, hvorpaa vi stod, og vi drak Vand fra Simons Brønd, hvilket var udmærket. Pa-

læstina har en Udstrækning af 11,000 Kvadrat-Mile (engelsk Maal), og jeg havde den Glæde at rejse fra dets nordligste Punkt til Bethlehem i Syden og fra Jordans Flod i Øst til Middelhavet i Vest. Jeg har saaledes faaet et livslangt Ønske opfyldt, hvorover jeg føler mig lykkelig, og jeg kan sige, at de Erfaringer, jeg har høstet, og det, jeg har set, skal altid blive opbevaret i min Hukommelse som kostelige Perler, sankede paa Kysten af Livets Ocean. (Improvement Era.)

Vesuv i Udbrud.

M. Matteucci, en italiensk Naturforsker, har sendt Videnskabernes Selskab i Paris en interessant Meddelelse om sine Undersøgelser af Vesuv, den berømteste af alle Vulkaner. Nylig har Vesuv befundet sig i stadigt Udbrud i 50 Maaneder, nemlig fra 3. Juli 1895 til 1. September 1899, da Lavaen ophørte at strømme ud af Sidereevnen. Fra 1. September 99 begyndte Krateret, som den Gang var 200 Meter dybt, at fyldes igen og havde den 24. April 1900 kun en Dybde af 80 Meter. Men saa begyndte et nyt Udbrud, der varede en hel Maaned. Ingen Lava sendtes ud, men Eksplosionerne i Krateret vare overordentlig stærke, især fra 4. til 14. Maj; den 9. naaede de deres Højdepunkt. Krateret udvidede sig betydeligt og fik et Omfang af 540 Meter. Samtidig stode svære Flammer ud af det, hidrørende fra Svovlvandstof og Svovldampe. De største af de Bomber og Slagger, som slyngedes ud, naaede en Højde af 537 Meter, maalt fra Kraterets Bund. Med hvilken Vælde Kraterets indre Kræfter arbejdede, kan man faa en Forestilling om, naar man hører, at den største af Stenene, som slyngedes ud, maalte omtrent 12 Kubikmeter og havde en Vægt af 60,000 Pund. Den behøvede bare 17 Sekunder for at komme til Højdepunktet af sin Bane, og siden faldt den til Jorden med den uhyre Hastighed af 80 Meter i Sekundet. Dampkraften, som gjorde den vældige Sten til en Legebold, kan anslaas til 600,000 Hestekræfter. Samlingen af de faste Masser, som Krateret udsendte i Udbrudstiden i April og Maj i Fjor, udgjorde omtrent en halv Million Kubikmeter. De have gjort Vesuv 10 Meter højere end før. Bjergets Top ligger nu 1303 Meter over Havfladen, medens Højden tidligere var 1293 Meter.

M. Mettecuci opholdt sig paa Bjergets Top i hele tre Aar og svævede bestandig i Livsfare. Om Morgenen den 13. Maj saa han blot en stærk Udstrømning af Damp; men hen imod Middag begyndte Eksplosionen paany og antog en overordentlig Styrke. Han stod paa Kraterets Rand og iagttog Skuespillet. Da blev han pludselig overrasket af en frygtelig Eksplosion og maatte hurtigt tage Flugten. Det regnede med Stene og Slagger. Blandt de vigtigste Jagttagelser, han gjorde,

nævner han, at hele Krateret stod i Gløb, og at der udslyngedes en Mængde eksplosive Bomber, som sprang oppe i Luften. Videre omtaler han som en Mærkelighed, at Stene, som faldt ned ved Siden af ham, viste sig at være overtrukne med Salmiak, og at Slaggerne havde et glinsende Overtræk af metallisk Udseende, ligesom af en Forbindelse af Jærn og Kvælstof. Bikuben.

Præsident Lorenzo Snow er død.

Vi have i Dag fra Præsident Francis M. Lyman af den europæiske Mission modtaget Brev, dateret London den 11. dennes, der giver os Underretning om, at Kirkens bedagede og elskede Præsident, Lorenzo Snow, er død af Lungebetændelse i Salt Lake City om Morgenen den 11. Oktober, og hele Kirken sørger. Dette kom ganske uventet; thi sidste Gang, vi hørte fra Præsident Snow, var han i Betragtning af sin høje Alder ved godt Helbred. Begravelsen finder Sted i Salt Lake City Søndag den 20. Vi skulle forsøge at meddele Enkeltheder, der kunne have Interesse for vore Læsere, i næste Numer af Stjernen.

Redaktionen.

Dødsfald. Det bekendtgøres herved for Slægt og Venner, at min kære Hustru, Ane Katrine Wigre, døde i Kristiania den 2. August 1901. Hun var født i Drammen den 27. August 1831 og annammede der Evangeliet 1863. Vi vare gifte i 43 Aar; hun var en god og trofast Hustru og var Moder til 10 Børn, af hvilke tre ere gaaede forud, og syv overleve hende. Hun døde i Haab om en herlig Opstandelse.

S. O. Wigre.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

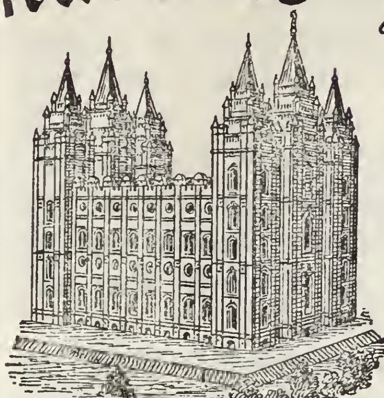
København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. **Den 1ste November 1901.** **50de Aargang.**

Mormonernes Lære om Guddommen.

Tale, holdt i de unge Mænds gensidige Uddannelses-Forenings Konference i Tabernaklet i Saltsø-Staden den 18. August 1901 af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 311.)

Vore presbyterianske Venner ville naturligvis sige, at Dr. Briggs er en Kætter, og at han er udelukket af deres Kirke. Sandt nok; men den episkopaliske Kirke har modtaget ham med aabne Arme og ordineret ham til deres Præstedømme, og han besidder en stor Indflydelse i den kristne Verden, selv om ogsaa Presbyterian-Kirken er tillukket for ham. Men hvor kætterske end Dr. Briggs' Meninger maatte anses af hans forrige presbyterianske Brødre, kan hans videnskabelige Lærdom dog ikke nægtes. Idet han omtaler, at Mennesket er skabt i Guds Billede, siger han: „Nogle Teologer henvise til Formen af Menneskets høje Natur (det er: til det moralske Billede, i hvilket det antages, at Mennesket er skabt); men der findes intet i Teksten eller dens Forbindelser, som kan begrunde en saadan Oversættelse. Forbindelsen nøder os til at tro, at det fuldendte Menneske, det, hvori det adskiller sig fra den lavere Skabelse, det, som virkelig udgør Mennesket, og som kan meddeles til Afkommet (det er: den legemlige Form), kan ikke udelukkes fra Billedet."

Jeg siger igen, at det er opmuntrende at høre en tale saaledes, hvis Lærdom i det mindste er hævet over al Tvivl. Vi have endnu en anden Røst fra en, som staar højt i videnskabelige Kredse, en, der har skrevet et Værk om Harmonien imellem Bibelen og Videnskaben,

hvilket er et meget værdifuldt Tillæg til denne Afdeling af Literaturen. Den Herre, jeg henthder til, er en Kollegiat af det kongelige astronomiske Selskab og Rektor ved Highbury Kollegium, New Park, England. Angaaende Emnet, at Mennesket er skabt i Guds Billede, siger han:

„Jeg tror, at Beretningen om, at Mennesket er skabt i det guddommelige Billede, bør forstaas mere bogstaveligt, end vi i Almindelighed antage; thi ved at dømme efter, hvad vi læse i Skriften, synes det meget klart, at vor Herre, saa vel som Englene, havde en legemlig Form lig Menneskets, kun langt mere aandelig og herlig, hvilken dog er usynlig for Menneskene, medmindre specielle Syns-Evner gives dem, ligesom Elisa' Tjener, da han paa Profetens Bøn saa de himmelske Hærskarer, der omringede Staden Dothan."

Samuel Kinns, den mærkværdige Mand, til hvis videnskabelige og lærde Berømmelse jeg har henthdet, siger efter at have omtalt dette Spørgsmaal og fremsat mange bibelske Beviser derpaa og om Virkningen af en saadan Tro paa Menneskene: „Jeg er sikker paa, at hvis Menneskene blot vilde overveje den menneskelige Forms Guddommelighed lidt nøjere og ihukomme, at Gud virkelig dannede dem i sit eget Billede, vilde denne Tanke hæve og forædle dem saaledes, at de vilde føle, det var deres Pligt at ære Gud baade i deres Legemer og i deres Aand."

Mennesket er Guds udtrykte Billede. Sandheden er, at jeg bryder mig ikke det mindste om de lærde Teologers Fremstillinger, fordi vi have højere og bedre Autoriteter, til hvilke vi kunne appellere — nemlig Skriften. Og her forbigaar jeg den vidunderlige Aabenbarelse af Gud til Abraham paa Mamre Lunds Sletter, da tre Mænd kom til hans Telt, af hvilke den ene var Herren, som talte med ham, nød godt af hans Gæstfrihed og aabenbarede sine Hensigter for ham angaaende Sodoma og Gomorra. Jeg forbigaar ogsaa Herrens vidunderlige Aabenbarelse til Josva, da denne nærmede sig Jeriko og saa en Mand staaende med et Sværd i Haanden, og Josva gik hen til ham og sagde: „Hører du til os eller vore Fjender?" „Nej," svarede han, „men jeg er en Fyrste over Herrens Hær, og nu kom jeg." Og Josva bøjede sig i Støvet og tilbad den ophøjede Kriger. (Josva 5, 13.—14.) Fortæl mig ikke, at det var en „Engel"; thi havde det været Tilfældet, vilde den guddommelige Ære, som Israels gamle, tapre Kriger beviste ham, være bleven forbudt. Erindre I ikke, at da Johannes, den elskede Discipel, stod i en Engels Nærværelse og bøjede sig for at tilbede ham, sagde Engelen: „Gør det ikke; thi jeg er din Medtjener og dine Brødres, Profeternes, og deres, som bevare denne Bogs Ord; tilbed Gud." (Joh. Aab. 22, 8—9. Se ogsaa 19. Kapitel og 10. Vers.) Den Kendsgerning, at den Personlighed, for hvem Josva bøjede sig, modtog Tilbedelsen, beviser som med Trompeters Tunger, at han i Virkeligheden var Gud. Og endvidere, han bød Josva at drage Skoene af sine Fødder, thi endog

Jorden, hvorpaa han stod, var hellig. Jeg forbigaar det underfulde Syn af Guds Søn i hans Forudtilværelses aandelige Legeme, som blev vist en hedensk Konge. Denne Konge havde ladet tre Hebræere kaste i en gloende Ovn, og se! fire Mænd gik omkring i Ovnen for Kongens forundrede Blik, „og," sagde han, „den Fjerde er lig en Gudesøn." Jeg forbigaar saadanne Tildragelser og kommer til mere vigtige Vidnesbyrd.

Da Hedningernes store Apostel skriver til de kolossensiske Hellige, taler han saaledes om den Herre Jesus Kristus: „I hvem vi have Forløsning ved hans Blod, nemlig Syndernes Forladelse; hvilken er den usynlige Guds Billede, al Skabningens Førstefødte." (Kol. 1, 14.—15.) Og da han skriver til de hebraiske Hellige, siger han om Jesus: „Hvem han (Faderen) har sat til Arving over alle Ting, ved hvem han og haver gjort Verden; hvilken, efterdi han er hans (Faderens) Herligheds Afglans og hans Væsens udtrykte Billede og bærer alle Ting med sit Kraftes Ord, saa gjorde han ved sig selv vore Synders Renselse og satte sig hos Majestætens højre Haand i det Høje." (Heb. 1, 2.—3.)

Vil nogen, som tror paa Bibelen, sige, at det med alle disse skriftlige Vidnesbyrd er bespotteligt at erklære om Gud, at han er i Besiddelse af en menneskelig Form? Vi finde, at Guds Søn gik iblandt sine Samtidige som et Menneske med alle de Indskrænkninger, der følge med et menneskeligt Legeme; han besad de forskellige Lemmer, Tilbøjeligheder og Følelser; thi han udviste Vrede saa vel som Kærlighed under sit Livs Mission; han var modtagelig for alt, hvad Mennesket kan lide, og blev som en Udmærkelse kaldet „en Mand fuld af Pine og hjemsøgt af Sygdom" (Esaias 53, 3.), og som Tillæg til sine egne Lidelser bar han eders og mine, og han led, paa det vi maatte gaa fri, hvis vi adløde hans Evangelium. Og dog sige vore presbyterianske Venner, at det er Bespottelse at tale om, at Gud har en legemlig Form — at det er hedensk. I Forbigaaende vil jeg henlede eders Opmærksomhed paa det Faktum, at vore Venner foregive, at de bruge milde Udtryk. De sige, at de have ikke til Hensigt at saare vore Følelser med Haardhed. Vi skulle vindes paa venlig Maade. Og dog angribe de vor Tros hellige Artikler og kalde dem „hedenske". Jeg tror, at dersom vi benyttede os af en saadan Benævnelse angaaende dem, vilde de ikke tale mildt derom.

Hvad tænke I om Kristus? Men jeg har en Tekst at forelægge eder. „Hvad tro I om Kristus?" Jeg antager, at Prædikener med denne Tekst som Emne i Tusindvis fremkomme fra „kristelige" Præster hvert Aar. Og nu optager jeg deres Yndlings-Tekst og spørger dem, hvad tro I om Kristus? Er han Gud? Ja. Er han et Menneske? Ja. — I kunne ikke benægte det. Hans Opstandelse og

den Udødelighed, som efterfulgte Opstandelsen, er en Virkelighed. Han har selv bekræftet det paa mange Maader. Han viste sig for mange af Apostlene, som, da de saa ham, bleve betagne af Frygt og troede, at de saa en Aand, men han sagde til dem: „Hvi ere I saa bestyrtede, og hvi opstige saadanne Tanker i eders Hjerter? Ser mine Hænder og mine Fødder, at det er mig selv; føler paa mig og ser; thi en Aand har ikke Kød og Ben, som I se, at jeg har." (Luk. 24, 36—39.) Og for yderligere at bevise sin legemlige Virkelighed og for at udelukke al Tvivl sagde han: „Have I her noget at æde?" Men de gave ham et Stykke af en stegt Fisk og en Honningkage, „og han tog det og aad det for deres Øjne." (Luk. 24, 41.—43.) Hvad tænke I? En opstanden og udødelig Person nød materiel Føde! Mon vore aandeligt sindede Venner ville anklage ham for saa materiel en Gerning efter hans Opstandelse? En skotsk Presbyterian er i Særdeleshed ivrig for Sabbatens Helligholdelse. En, som var lidt liberal i sine Anskuelser angaaende Sabbats-Budet, disputerede en Gang med en ortodoks Broder om denne Sag og fremhævede, at endog Jesus bøjede Loven desangaaende for at retfærdiggøre sine Disciple, da de gik igennem Sæden paa Sabbaten og gned Kornet ud af Aksene for at spise det. „Nuvel," sagde den ortodokse Skotte, „maaske Herren gjorde dette; men det forhøjer ham ikke i mine Tanker." Og denne Opstandne, anden Person i Guddommen, nød materiel Føde efter Opstandelsen; men jeg antager, at det Faktum ikke ophøjer ham i vore ultra aandeligt sindede Medmenneskers Tanker. Det kommer upaatvivleligt i Strid med deres Ideer om, hvorledes Livet burde være efter Opstandelsen.

Men han gjorde ikke alene dette; han beredte ogsaa ved Søbredden et Maaltid med sine egne opstandne Hænder for sine egne Disciple og indbød dem til at nyde af det, han havde beredt. (Joh. 21, 9.—13., Ap. G. 10, 41.) Desuden vedblev han efter sin Opstandelse at aabenbare sig for sine Disciple og at spise og drikke med dem. (Ap. G. 10, 40—41.) Og da han ved en Lejlighed havde forsamlet dem, se! da blev han optagen, og en Sky tog ham bort fra deres Øjne, og som de stirrede op mod Himlen, hvor han foer hen, se, da stode to Mænd hos dem i hvide Klæder, hvilke og sagde: „I galilæiske Mænd, hvi staa I og se op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra eder til Himmelen, skal komme igen saaledes, som I have set ham fare til Himmelen." (Ap. G. 1, 10.—16.) Hvad! Med sit Legeme af Kød og Ben, med Mærkerne i hans Hænder og Fødder? Skal han genkomme i den Skikkelse? Den gamle jødiske Profet, Zacharias, forudsaa dette. Han beskriver Tiden for hans herlige Genkomst, da hans velsignede af Nagle gennemborede Fødder skulle røre Oljebjerget, og det skal adskilles i to Dele og en Dal fremkomme for de beængstede af Juda, som vare nedtrykte under deres store Stads, Jerusalems, Belejring.

Det er fortalt os, at de skulle se den, de have gennemstukket, og de skulle begræde ham, som En begræder sin eneste Søn; og de skulle betragte ham paa denne Dag og sige til ham: „Hvad ere disse Saar i dine Hænder?" Da skal han svare: „Det er Slag, som jeg har faaet i deres Hus, som elskede mig." (Zacharias 13, 6.)

Hvad tænke I om Kristus? Er han Gud? Ja. Er han et Menneske? Ja. Vil dette opstandne, udødelige og forherligede Menneske nogen Tid blive ombestilleret til et legemløst og formløst Fluidum og blive udbredt, som Rosens Parfume er udbredt i Luften, der omgiver den? Vil han nogen Sinde blive en upersonlig, ulegemlig, umateriel Gud uden Legeme, Dele eller Følelser for os Mennesker? Vil det blive saaledes? Kan det blive saaledes? Hvad tænke I om Kristus? Er han Gud? Ja. Er han et forherliget Menneske? Ja. Ved alt, hvad der er dyrebart, er han det. Hvorfor anklage I sekteriske Præster Troen, som de Sidste-Dages Helliges Medlemmer besidde? De tro og bevidne, at Gud er et forherliget Menneske, at han har et Legeme, som er føleligt, udødeligt, uforgængeligt, og som vil forblive saaledes, igennem Evighedernes Evighed? Og eftersom Menneskenes Søn er Faderens udtrykte Billede, som Paulus fortæller os, saa er ogsaa Gud Fader et Menneske med et udødeligt Legeme, forherliget og ophøjet. Thi som Sønnen er, saaledes er ogsaa Faderen, nemlig en Personlighed med Kød og Ben, lige saa haandgribelig som Menneskets og som Jesu Kristi opstandne Legeme.

Guds Enhed. Men der er nogle Udtryk i Skriften, der tale om Guds „Enhed". Ved at omtale Spørgsmaalet, som drøftedes iblandt de første Kristne angaaende Deltagelsen i Afgudsoffer-Maaltiderne, siger Paulus: „Vi vide, at en Afgud er intet i Verden, og at der er ingen Gud uden een." Endvidere, Jesus udtrykte sig paa en temmelig forunderlig Maade — det er forunderligt, indtil vi forstaa det, han siger: „Jeg og Faderen vi ere eet;" de vare saa meget eet, at han sagde: „Den, som har set mig, har set Faderen . . . Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og at Faderen er i mig? De Ord, som jeg taler til eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, han gør Gerningerne. Tro mig, at jeg er i Faderen, og at Faderen er i mig." Og som Følge heraf tænkte Filosoferne, navnlig dem, der levede, da de nuværende kristne Ideer bleve formulerede, at ved et eller andet Blændværk maatte den forenede Guddoms tre Personer, Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand, udgøre een Personlighed, og de satte deres Opfindsomhed i Virksomhed for at udføre denne Ide.

Lad os søge at finde en fornuftig Forklaring over dette Sprog. Jeg henviser igen til Citatet, som jeg læste fra Pauli Brev til de Korintier om, at der kun var een Gud. Umiddelbart efter det, jeg før læste desangaaende, skriver han: „Thi omendskønt der er saakaldte Guder, være

sig i Himlen, eller paa Jorden (som det da hedder: Der er mange Guder og mange Herrer), saa have vi dog kun een Gud, Faderen, af hvem alle Ting ere, og vi i ham, og een Herre, Jesus Kristus, ved hvem alle Ting ere, og vi ved ham." (1. Kor. 8, 4.—6.)

Nu begynder jeg at forstaa. Vi have kun een Gud, som hører os til. Paa samme Maade kunne vi sige om engelske Undersaatter, at der for dem kun er een Konge, ligesom der for os alle kun er een Gud. Men derved nægte vi ikke andre Guders Tilværelse; ej heller ville Englænderne nægte, at der findes Konger i andre Lande, som de intet have at skaffe med. Medens det anførte saa bestemt som noget siger, at der er mange Guder og mange Herrer, siger det tillige, at for os er der kun een Gud, og det er kun noget, Præsterne forudsætte, naar de sige, at der her tales om Afguder.

Vi ville finde noget til at hjælpe os videre i følgende Skriftsted fra Johannes' 14. Kapitel: „Paa den Dag skulle I kende, at jeg er i min Fader, og I udi mig, og jeg i eder."

Jeg beder eder lægge Mærke til dette Skriftsted: „Jeg i eder", og „I i mig", ligesom Jesus ogsaa er i Faderen. Denne Enhed, som eksisterer imellem Gud-Faderen og Gud-Sønnen, viser, at Jesus var sig bevidst, at han havde Faderens Aand i sig; derfor taler han om sig selv og Faderen som een og nævner, at Faderen i ham gjorde Gerningerne. Men læg Mærke til, at ikke alene skulde Disciplene kende, at Faderen var i ham, og at Jesus var i Faderen; men Disciplene ere ogsaa i Jesus. Paa hvilken Maade? Jesus giver os Forklaringen selv. Da den alvorsfulde Time nærmede sig, at han skulde lide og tømme den bitre Kalk, søgte Jesus Gud Fader i lønlig Bøn, og under Bønnen beder han Faderen om Styrke, ikke alene for sig selv, men ogsaa for sine Disciple. Han sagde:

„Og jeg er ikke mere i Verden, men disse (Disciplene) ere i Verden, og jeg kommer til dig. Hellige Fader! bevar dem i dit Navn, hvilke du har givet mig, at de maa være eet ligesom vi." (Joh. 17, 11.)

Nu begynde vi at forstaa dette „Enheds Mysterium". Hvad mener han, naar han beder, at de Disciple, Gud havde givet ham, skulle være eet, ligesom han og Faderen ere eet? Tænk over det et Øjeblik, og medens I gøre det, vil jeg læse eder dette:

„Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle tro paa mig, paa det de maa alle være eet; ligesom du, Fader! i mig, og jeg i dig, at de skulle være eet i os."

Menes hermed, at alle disse Disciple, hvis Opstandelse og Udødelighed Frelseren forudsaa, skulle amalgameres til een Personlighed og denne igen sammensmeltes med ham og han med Faderen, og at de alle ville være forbundne i en uadskillelig Masse? Nej, et Tusind Gange nej til en saadan Fremstilling. Men eftersom Jesus følte sig i Besiddelse af

den iboende Guds Aand, ønskede han ogsaa, at denne Aand maatte bo i hans Disciple saa vel som i alle dem, der vilde tro paa ham formedelst deres Ord i alle kommende Dage og paa denne Maade blive eet i Sind og paavirkede af een Vilje.

Saa er da denne Enhed ikke nogen personlig eller individuel Enhed, men en Enhed i Sind, Kundskab, Visdom, Hensigter og Vilje, saa at alle maatte blive opløftede og blive meddelagtige i den guddommelige Natur, indtil Gud skal blive alt i alle. Dette er Forklaringen over Guddommens Enheds Mysterium og Disciplenes Forhold dertil, som Jesus bad for.

Flertal af Guder. Der er forskellige Punkter i denne Del af Emnet, som det vilde være af Interesse at omtale; men jeg maa henlede Opmærksomheden paa den anden Anklage imod os fra de sekteriske Præsters Side angaaende Spørgsmaalet om et Flertal af Guder.

Vi have allerede vist, at Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand ere tre særskilte og forskellige Personer og, hvad Personligheden angaar, tre Guder. Deres „Enhed" bestaar i, at de besidde det samme Sind; de ere ogsaa eet i Visdom, Kundskab, Vilje og Hensigter, men de ere tre Individer, hver især er særskilt og forskellig fra de andre, og tre ere et Flertal. Dette naaer altsaa langt hen ad Vejen til at bevise et Flertal af Guder; men som et Bilag dertil ønsker jeg, at vore Venner ville underrette os om Meningen af de følgende Udtryk, der ere omhyggeligt udvalgte fra Skrifterne:

„Thi Herren eders Gud er en Gud over Guderne og en Herre over Herrerne." (5. Mose Bog 10, 17.)

„Den stærke Gud, Herren, den stærke Gud, Herren, han ved det, og Israel skal vide det." (Josva 22, 22.)

„Priser Gudernes Gud; thi hans Miskundhed varer evindelig. Priser Herrernes Herre; thi hans Miskundhed varer evindelig." (Salm. 136, 2.—3.) „Og tale forfærdelige Ord imod Gudernes Gud." (Dan. 11, 36.)

„Og Lammet skal overvinde dem, fordi det er Herrernes Herre og Kongers Konge." (Aab. 17, 14.)

Havde jeg taget saadanne Udtryk fra hedenske Kongers eller falske Profeters Læber, der somme Tider ere fremstillede som talende i Skrifterne, kunde I gøre Indvendinger angaaende det Upassende i at citere noget saadant som Forsvar for den Lære, jeg repræsenterer; men siden disse Udtryk komme fra Profeter og Guds anerkendte Tjenere, saa spørger jeg dem, som kritisere vor Lære om et Flertal af Guder, om de kunne forklare eller udslette disse Udtryk af Skrifterne. (Fortsættes.)

Den 1ste November 1901.

Præsident Snows Død.

Israels Overhoved er død! Den trofaste Arbejder for Retfærdighedens Sag, som just nu har præsideret over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i tre Aar, vor elskede Præsident Lorenzo Snow, gik hinsides Sløret Torsdag Aften den 10. Oktober i den høje Alder af 87 Aar, 6 Maaneder og 7 Dage; Lungebetændelse var den direkte Aarsag til hans Død. Den Overraskelse, som dette Budskab forvoldte os i dette fjerne Land, kan næppe udtrykkes med Ord; thi de sidste Meddelelser, vi havde modtaget hjemme fra, lode formode, at vor ærværdige Leder trods sin høje Alder nød et temmelig godt Helbred og var i Stand til at udføre sit ophøjede Kalds Pligter. Han har nu forladt os og er gaaet ind for at modtage sin Belønning, for at nyde Samfund og Selskab med de Brødre og Søstre, der ere gaaede forud, og for at vinde den Krone, som hans gode Gerninger have gjort ham fortjent til. Hans Bortgang har uden al Tvivl rørt det ganske Israels Hjerte; thi han havde ved sin alt opofrende Hengivenhed for Sandhedens Sag gjort sig elsket af alle, og i de Helliges Hjem over hele Verden vil der sørges over, at vor himmelske Fader i sin uendelige Visdom har fundet det rigtigt at bortkalde vor alderstegne og højt ærede Præsident.

Det synes, som om Præsident Snow har været forudbestemt til at udføre den Gerning, som han just nu har tilendebragt. Han synes ligesom sine Forgængere at have haft en speciel Kaldelse; hvor godt han har udført den, og hvor velsignelsesrige hans Bestræbelser have været, derom giver alle Kirkens Afdelinger Vidnesbyrd. Medens Pligterne som Præsident for Kirken i den ganske Verden hvilede paa ham, synes hans specielle Bestræbelser at have været henvendte paa at befri Kirken fra Gæld — et Arbejde, der næsten var fuldført, da Døden kom. Zions Staver have i de forløbne tre Aar formeret sig og ere blevne satte i Orden; ny Missions-Marker ere aabnede i fremmede Lande; de gamle ere gjorte kraftigere ved forøget Hjælp, og mange andre Forandringer have fundet Sted i Kirken, hvorved den er bleven mere befæstet og velstaaende, end den har været nogen Sinde siden dens Oprettelse. Dette Arbejde synes især at have været paalagt Præsident Snow, ligesom andre Forretninger, der vare lige saa vigtige og nyttige i deres Natur, vare tildelte hans ædle Forgængere, og deres Fuldbyrdelse i et vel anvendt Livs Aften, et Liv fuldt af alvorligt og oprigtigt Arbejde for Guds Værk paa Jorden, er Kronen paa Anstrengelserne og et bestemt og berømmeligt Skridt hen imod Maalet, som er det evige Liv i Faderens Rige.

Kirkens Historie er med Hensyn til dens Embeds-Liste afvekslende; Guds trofaste Repræsentanter ere blevne bortkaldte, den ene efter den anden. Det synes kun at være en kort Tid, siden Præsident Woodruff forlod os. Derefter blev Præsident Richards borttagen, saa vor elskede Dr. Maeser, Præsident Cannon og nu Præsident Snow. Disse opofrende Arbejdere for Sandhedens Sag vare alle uvurderlige i deres Virkekredse; vi følte, medens de levede, at vi kunde ikke undvære dem. Men i Tidens Løb bortgik de, og han, som borttog dem, gav os andre til deres Efterfølgere, saa at Herrens Værk stedse kunde gøre Fremgang paa Jorden. Dette er Tilstanden, hvori vi befinde os. Vore ærværdige Ledere, som bar Dagens Hede, maa alle forlade os, og deres Pladser, der fordre fuld Tillid og stort Ansvar, maa indtages af dem, som lades tilbage. Derfor er det nødvendigt for os at gøre Fremskridt i alle Ting, saa at enhver kan paatage sig sin Faders Byrde og bære den fremad til det endelige store Maal.

Paa Grund af Præsident Snows Død sørge vi med al Israel, ikke fordi han er bortkaldt, men fordi Kirken i ham har mistet en af sine Piller og hans Familje en god, kærlig og opofrende Fader og Ægtefælle. Maa Herren velsigne, opmuntre og styrke dem i deres Sorg.

A. B.

Præsident Lorenzo Snow var født i Mantua i Staten Ohio den 3. April 1814. Han var den ældste af tre Brødre, hvorfor en stor Del af Familjens Arbejde og Ansvar faldt paa ham, og han viste sig værdig til denne Tillid. Han havde som Dreng stor Lyst til at læse, og som ung Mand studerede han ivrigt og fuldendte sin Undervisning i Oberlin Kollegium i Staten Ohio. Det var paa den Tid, at de Hellige opbyggede Staden Kirtland, ikke langt fra hans Fødeby. Hans Søster Eliza var Lærerinde i en Skole der, og hun indbød ham til at komme til Kirtland og studere Hebraisk. Paa Vejen til Kirtland mødte han Apostel David W. Patten, som indlod sig i Samtale med ham om Evangeliets Principper. Denne Samtale gjorde et dybt Indtryk paa den unge Mand, og fra den Tid oplystes hans Forstand af en nyere Tankegang. I Kirtland blev han bekendt med Profeten Josef Smith. Han blev døbt til at være et Medlem af Kirken af Apostel John Boynton i Juni 1838, og kort Tid derefter modtog han et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden.

I Foraaret 1837 gik han paa sin første Mission igennem Staten Ohio „uden Pung og Taske". Familien Snow flyttede til Staten Missouri i Aaret 1838, og Ældste Snow blev sendt ud paa sin anden Mission herfra gennem Staterne Missouri, Illinois og Kentucky. Medens Broder Snow var paa denne Mission, bleve de Hellige uddrevne fra Staten Missouri.

De tre næste Vintre var han Lærer i Portage County, Ohio. I Foraaret 1840 blev han kaldet paa Mission til England, hvor han virkede i Liverpool, Manchester og Birmingham, og blev derefter beskikket til at præsidere over London Konference, hvor han virkede til Januar 1843, da han vendte hjem med et Selskab af 250 Hellige. Kort efter sin Hjemkomst blev han igen sendt ud paa en Mission i Ohio, og medens han var der, led Profeten Josef og hans Broder Hyrum Martyrdøden, hvorefter Lorenzo Snow kom tilbage til Nauvoo; her giftede han sig og modtog sine Begavelser i Nauvoo Tempel. Da de Hellige udvandrede fra Illinois, var han Kaptajn for et Selskab af Hellige under Præsident Brigham Youngs Ledelse. I Foraaret 1847 blev han beskikket til at præsidere i Pisgah, en midlertidig Hvileplads for de Hellige paa deres Rejse imod Vesten. Her organiserede han de Hellige, sørgede for deres Underholdning og udrettede meget ved at afhjælpe de Savn, som denne mindeværdige Rejse førte med sig. Ældste Snow blev ordineret til et Medlem af de tolv Apostles Kvorum den 12. Februar 1849. I Efteraars-Konferencen samme Aar blev han kaldet til at udføre en Mission i Italien, hvor han ankom den 25. Juni 1850. Mormons Bog udkom paa Italiensk under Præsident Snows Opsyn, og han udgav flere Skrifter, af hvilke vi ville fremhæve „Den eneste Vej til Salighed". Evangeliet sendtes fra Italien til Svejts, hvor et stort Værk blev paabegyndt. Han udsendte ogsaa Missionærer til Kalkutta og Bombay i Ostindien, hvor der blev organiseret Grene af Kirken saa vel som paa Malta, hvor mange antoge Evangeliet. Herfra blev han afløst og kaldt hjem og ankom til Saltsø-Staden den 30. Juli 1852.

Han blev valgt til Medlem af Utahs lovgivende Forsamling i Aaret 1853, og denne Plads udfyldte han samvittighedsfuldt i 29 Aar. I de 10 af disse Aar var han Præsident for Raadet. I Efteraaret 1853 bosatte Ældste Snow sig i Boxelder County paa Anmodning af Præsident Young og blev beskikket til Præsident over Boxelder Stav; Brigham City blev anlagt, og Brigham City Handels- og Fabriks-Forening blev organiseret under Ældste Snows Ledelse, og begge gjorde stor Fremgang i mange Aar. Præsident Snow besøgte Palæstina i Oktober 1872 og vendte tilbage Aaret efter i Juli Maaned. Paa General-Konferencen i Saltsø-Staden den 7. April 1889 blev han valgt til Præsident over de tolv Apostle, og da Saltsø-Stadens Tempel blev indviet, beskikkedes han til at præsidere deri. I Konferencen, der afholdtes i Oktober 1898 som Følge af, at Præsident Wilford Woodruff var død, blev Lorenzo Snow opholdt som Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages-Hellige i hele Verden. I alle disse høje og ansvarsfulde Stillinger og Kaldelser har Præsident Snow lagt en sjælden Dygtighed for Dagen; han besad en dyb aandelig Natur. „Gudelighed," siger han,

„kan ikke gives, men maa opnaas," og dette er Mormonismens Grundtræk. En saadan Mands Livs-Erfaringer maatte sætte sine Mærker paa Manden selv; og der er ingen, der har betragtet Præsident Snows Aasyn og iagttaget dets Præg — de dybtliggende Øjne og de fine Ansigtstræk, fulde af Intelligens, som kan sige andet, end at hans Liv er henrundet i Herrens Tjeneste. J. J.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 288.)

Kirken paastod, at disse Forordninger vare forfatningsstridige og derfor ugyldige, eftersom de krænkede Bestemmelserne i den nationale Grundlov, som nægte Regeringen Ret til at udstede Love angaaende Religion eller at forbyde dennes fri Udøvelse. Kirken appellerede mange Gange til den nationale højeste Ret, og en Kendelse blev omsider afsagt, som opretholdt Anti-Polygami-Loven og erklærede den som forfatningsmæssig og derfor bindende. Derpaa erklærede Kirken gennem sin højeste Embedsmand, at den vilde ophøre med Udøvelsen af Polygami; den bekendtgjorde dette for Verden og lagde højtidelig Ansvaret for Forandringen paa den nationale Regering, ved hvis Love Ophævelsen var bleven paanødt. Dette blev godkendt og bekræftet af Kirkens officielle Stemme ved en almindelig Konference.

Kirkens Lære for Nærværende. Maaske intet mere passende Uddrag kan fremstilles af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Lære med Hensyn til dens Forhold til den verdslige Øvrighed og den Ære, der skyldes Landets Love, end den officielle Erklæring om Tro, som blev udgivet af Profeten Josef Smith, og som er indført i Pagtens Bog; den er en af Kirkens Grundpiller i Tros-Anliggender og lyder saaledes:

„1. Vi tro, at Regeringer indstiftedes af Gud til Menneskenes Bedste, og at han holder Menneskene ansvarlige for deres Handlinger med Hensyn til samme, baade i at udstede Love og haandhæve dem til Samfundets Gavn og Sikkerhed.

2. Vi tro, at ingen Regering kan bestaa i Fred, medmindre saadanne Love blive affattede og holdt ukrænkede, som ville sikre hvert Menneskes Samvittigheds Frihed, Ejendoms-Ret og dens Bestyrelse, samt Livets Beskyttelse.

3. Vi tro, at alle Regeringer behøve borgerlige Embedsmænd og Øvrigheds-Personer for at haandhæve sammes Love, og at saadanne, som ville forvalte Loven redeligt og retfærdigt, bør søges og under-

støttes ved Folkets Stemme (dersom det er en Republik) eller ved Regentens Vilje.

4. Vi tro, at Religionen er indstiftet af Gud, og at Menneskene ere ansvarlige for Gud, og til ham alene, for Udøvelsen deraf, medmindre deres religiøse Meninger tilskynde dem til at gøre Indgreb i Andres Rettigheder og Friheder; men vi tro ikke, at Nogen har Ret til at foreskrive Regler i de menneskelige Love for Gudsdyrkelsen og at binde Menneskenes Samvittighed, eller foreskrive nogen Form for den offentlige eller huslige Andagt; at den borgerlige Øvrighed bør undertrykke Lasten, men aldrig tvinge Samvittigheden, straffe Brøden, men aldrig indskrænke Sjælens Frihed.

5. Vi tro, at alle Mennesker ere forpligtede til at understøtte og opretholde de respektive Regeringer, under hvilke de opholde sig, saalænge de blive beskyttede i deres naturlige og uafhændelige Rettigheder ved saadanne Regeringers Love, og at Opstand og Uroligheder ikke passe sig for nogen Indvaaner, som saaledes bliver beskyttet, og bør straffes efter Fortjeneste; og at alle Regeringer have Rettighed til at give saadanne Love, der efter deres eget Skøn ere bedst skikkede til at sikre den offentlige Velfærd, medens de til samme Tid holde Samvittighedsfriheden hellig.

6. Vi tro, at enhver bør æres i sin Stilling: Regenter og Øvrigheder som saadanne, der ere satte til at beskytte de Uskyldige og straffe de Skyldige, og alle Mennesker skylde Lovene Agtelse og Ærbødighed, da Anarki og Rædsel uden dem vilde træde i Stedet for Harmoni. De menneskelige Love ere indstiftede i den udtrykkelige Hensigt at ordne vore Interesser som enkelte Personer, imellem Mand og Mand og som Nationer; og guddommelige Love, givne fra Himlen, foreskrive Regler i aandelige Anliggender, for Tro og Gudsdyrkelse, for hvilket Mennesket skylder sin Skaber Regnskab.

7. Vi tro, at Regenter, Stater og Regeringer have Ret til, og at det er deres Pligt, at udgive Love til alle Indvaaneres Beskyttelse i den fri Udøvelse af deres religiøse Bekendelser; men vi tro ikke, at de i Retfærdighed kunne berøve Indvaanerne denne Frihed eller indskrænke dem i deres Meninger, saalænge de vise Lovene Ærbødighed, og saadanne religiøse Meninger retfærdiggøre ikke Oprør eller Sammenrottelse.

8. Vi tro, at Forbrydelser bør straffes efter Overtrædelsens Beskaffenhed, at Mord, Forræderi, Røveri, Tyveri og Fredsbrud i alle Henseender bør straffes i Forhold til Forbrydelsen og de onde Følger blandt Menneskene, ved den Regerings Love, under hvilken Overtrædelsen bliver begaaet; og for den offentlige Freds og Roligheds Skyld skulle alle Mennesker træde frem og gøre Brug af deres Indflydelse, for at Overtrædelsen af gode Love kan vorde straffet.

9. Vi tro, at det er urigtigt at blande religiøs Indflydelse med borgerlig Regering, hvorved et religiøst Samfund fostres og et andet indskrænkes i sine aandelige Rettigheder, og dets Medlemmers personlige Rettigheder som Borgere nægtes.

10. Vi tro, at ethvert religiøst Samfund har Rettighed til at behandle sine Medlemmer for deres upassende Opførsel, i Følge sine Samfundsregler og Anordninger, forudsat at saadan Behandling kun angaar deres Medlemsret og gode Forhold i Menigheden; men vi tro ikke, at noget religiøst Samfund har Rettighed til at forhøre Menneskene angaaende Formue eller Liv eller berøve dem denne Verdens Gods, bringe dem i Livs- eller Legemsfare eller paalægge dem nogen fysisk Straf; de kunne alene udelukke dem fra deres Samfund og unddrage dem deres Fællesskab.

11. Vi tro, at Menneskene bør henholde sig til den borgerlige Lov for at faa Erstatning for alle Forurettelser og Besvær, hvorved der er tilføjet personlig Fornærmelse, eller hvor Formue og Rygte angribes, hvor saadanne Love eksistere, som ville beskytte samme; men vi tro, at alle Mennesker have Ret til at forsvare sig selv, deres Venner og Ejendom samt Regeringen mod alle ulovlige Angreb og Anmasselser i alle yderligere Tilfælde, hvor man ikke er i Stand til straks at henvende sig til Loven og erholde Hjælp.

12. Vi tro, at det er rigtigt at prædike Evangeliet for alle Nationer paa Jorden og advare de Retskafne om at frelse sig fra Verdens Fordærvelse; men vi tro ikke, at det er Ret at befatte sig med Trælle, eller prædike Evangeliet for dem, eller døbe dem imod deres Herrers Vilje eller Ønske, eller at have noget med dem at skaffe, eller at bruge vor Indflydelse til at gøre dem misfornøjede med deres Stilling i dette Liv, og derved sætte Menneskers Liv i Fare. Saadan Indblanding tro vi at være ulovlig, urigtig og farlig for enhver Regerings Fred, som tillader menneskelige Væsner at blive holdte i Trældom." (P. V. 134. Kapitel.)

(Fortsættes.)

Verdenskrige i det 20. Aarhundrede.

»Times'« bekendte Korrespondent, Henri de Blowitz, som i over 30 Aar i Paris har fulgt den internationale Politiks Vekselspil, staaet i Forbindelse med saa berømte Statsmænd som Thiers, Gambetta og Bismarck og vist en enestaaende Intelligens og Evne til at kunne forudse kommende Begivenheder, har i Tidsskriftet »North American Review« skrevet en Artikel om den nuværende politiske Situation, som han anser for yderst farlig. Han frygter for, at det 20. Aarhundrede vil bringe den ene Verdenskrig efter den anden.

Disse Krige, mener Blowitz, ville ogsaa komme til at berøre de Forenede Stater. Hvis Imperialismen vinder Terræn i Amerika, maa Amerikanerne forberede sig paa i det nye Aarhundrede at udkæmpe langvarige Kampe for at kunne annektere og assimilere, hvad der kræves for at realisere deres imperialistiske Drømme. Derfor maa Amerikanerne i Tide træffe de fornødne Krigsforberedelser. England er efterhaanden bukket under for det Trylleri, som Erobringer og Magtudvidelser udøve saa vel paa en Nation som paa det enkelte Individ.

England har allerede umaadelige Besiddelser, men for at kunne beholde disse og opretholde den imperialistiske Politik bliver det nødvendigt i høj Grad at forstærke Krigsmagten tillands og tilvands.

Forfatteren kaster ogsaa et Blik paa Forholdene i Frankrig og paaviser, hvor ustadigt og vaklende al Ting er der. De mange Regeringsskifter have skabt en Mængde misfornøjede, og sociale Parasiter tære paa Frankrigs Kræfter. Frankrig længes efter at faa en fast og kraftig Regering.

For mit eget Vedkommende, skriver Forfatteren, tror jeg, at det 20. Aarhundrede vil blive Vidne til talrige grufulde Krige over hele Jordkloden.

I Mellemeuropa maa der nødvendigvis blive Krig umiddelbart efter Kejser Franz Josephs Død. Intet tænkende Menneske kan tro, at den vidunderlige Mosaik, som før var Østerrig og nu er bleven til Østerrig-Ungarn, kan holdes sammen længere.

Alt Haab om et fredeligt Tronskifte forsvandt desuden, da den direkte Arving til Tronen døde, og Situationen har yderligere forværret sig, efter at Erkehertug Frantz Ferdinand har frasagt sig sine Efterkommeres Ret til Tronen.

Fra Missionsmarken.

Fra Wien, Østerrig, melder et Telegram den 26. August, at en Missionær fra Salt Lake City, Ældste Matthew Hackey, er bleven arresteret i Teisvar, Ungarn, fordi han prøvede paa at omvende Folk til at tro paa Mormonismen. Han vil blive udvist af Landet, siger Telegrammet.

Dette er ikke noget nyt; det er den gamle Historie. Vore Ældster, Guds Sendebud, blive drevne fra Plads til Plads og udviste fra det ene Land efter det andet. Men dette beviser ikke, at den Lærdom, de forkynde, er falsk. Tværtimod. Jesus, Verdens Frelser, som den kristne Verden siger sig at tro paa, blev drevet fra Sted til Sted; han var hadet og foragtet, og han havde ikke et Sted, hvortil han kunde

helde sit Hoved. „Salige ere I, naar Menneskene hade og forfølge eder for min Skyld," sagde Jesus.

— Fra Yokohama, Japan, meldes den 16. August: Apostel Heber J. Grant og hans Følge ankom hertil i Mandags. De toge ind paa et saakaldt Missionshotel, men da deres Religion blev bekendt, bleve de udvizte derfra. Men, siger Telegrammet, dette vil ikke skade Mormonmissionærerne det mindste; thi Japaneserne vide, at Mormonerne ere et arbejdsomt og ærligt Folk; derfor ville de have ligesaa stor Fremgang som nogen af de forskellige Sekter.

Hotellet, hvor vore Brødre toge ind, var fuldt af sekteriske Missionærer, sendte til Japan for at prædike deres forskellige Religioner for Betaling, og disse „hellige" Mennesker kunde ikke taale at have en Mormon i deres Nærhed; thi Mormonerne tro paa, at Gud kan høre og aabenbare sig, og det er jo noget ganske forskrækkeligt, ikke sandt? Og saa prædike de uden Betaling, aldeles som Jesus og hans Disciple gjorde, og det er jo forfærdeligt! Alt, hvad denne Verdens Præster hige efter, er højere og stadig højere Løn i klingende Mønt; og de henhøre derfor til den Klasse, om hvilken Frelseren sagde: „Sandelig siger jeg eder, at de have faaet deres Løn." Bikuben.

Dødsfald. Biskop Lars S. Andersen af Ephraims North Ward, Sanpete County, døde Lørdag Morgen den 7. September efter et langvarigt Sygeleje og blev begravet Mandag den 9. ds. fra Byens Tabernakkel under stor Deltagelse af Slægt og Venner. Taler holdtes af Apostel Anthon H. Lund og Præsidentskabet over Staven saa vel som andre ledende Mænd, og alle omtalte de den Afdødes trofaste Tjeneste som Missionær i Verden og især hans lange og værdifulde Tjeneste som Biskop i Ephraim.

Biskop Lars S. Andersen blev født i Aalby, Vejlby Sogn, Odense Amt, paa Fyen, den 16. April 1829; i sin Ungdom var han Sømand og Fisker og deltog som Marinesoldat i Krigen mellem Danmark og Tyskland i Aarene 1848—50.

Han adlød Evangeliet og blev døbt den 6. Februar 1852; han giftede sig med Ane Sofie Larsen den 19. Maj s. A. og blev ordineret til Præstedømmet kort efter og beskikket til at præsidere over en Gren, som kaldtes Sletten, paa Fyen, hvor han virkede, indtil han emigrerede til Utah i 1855—56; han mistede sin Søn undervejs og nedsatte sig ved sin Ankomst til Utah i Ephraim, hvor han har boet hele Tiden siden. Han blev sendt paa en Mission til Skandinavien i 1873—75 og præsiderede over Kristiania Konference; i Aarene 87—89 var han atter paa Mission og præsiderede over Aarhus Konference. Da han forlod Norge efter en hæderlig udført Mission, var han Leder for et Selskab af emi-

grerende Hellige, hvoraf 176 vare fra Norge. Han var Raadgiver for Biskop Knud Petersen fra 1868 til 1877, og da denne blev Præsident for Sanpete Stav, indsattes Broder Andersen som Biskop over det nordlige Ward af Ephraim, hvilken Stilling han indehavde til sin Død.

Han efterlader sig en talrig Familje, som mere end alle Andre vil savne en eksemplarisk og omsorgsfuld Forsørger og Fader, og Byen vil i ham savne en foretagsom og hjælpsom Borger, der altid var rede til at understøtte nyttige Foretagender. C. C. A. C.

— Ældste Hans Carlsen døde pludselig af et Hjerteslag i Salt Lake City Torsdag den 5. September. Liget førtes til hans Hjem i Fairview i Sanpete County og blev begravet der Mandag den 9. ds.

Han efterlader sig 13 Sønner og 3 Døtre; hans 12 Sønner, som vare her i Utah, bivaanede hans Begravelse og bar deres Faders Lig til Forsamlingshuset, hvor Taler holdtes af Byens ledende Mænd. Han var i fuldt Samfund med Kirken og døde i Haabet om en herlig Opstandelse.

Han var en foretagsom Mand i visse Retninger, hvoraf Befolkningen i Sanpete-Dalen længe vil høste Gavn, navnlig af de rige Kulminer, som han opdagede. I sin Ungdom var han en sympatetisk Broder og Ven med de første Missionærer i Norge; som saadan har han visselig Krav paa den Forjættelse, Herren udtaler om dem, der besøge hans Tjenere i Fængsel, i Sygdom og under andre trange Omstændigheder.

Afdøde blev født i Frederikstad, Norge, og var omtrent 70 Aar gammel, da han døde. Bikuben.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

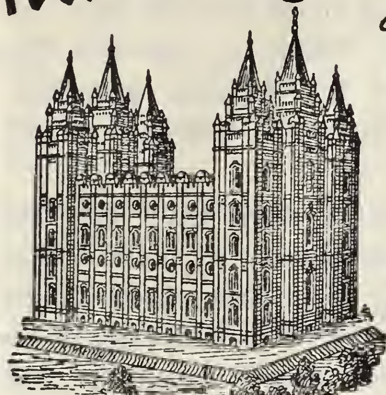
Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. Den 15de November 1901. 50de Aargang.

Mormonernes Lære om Guddommen.

Tale, holdt i de unge Mænds gensidige Uddannelses-Forenings Konference i Tabernaklet i Saltsø-Staden den 18. August 1901 af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 318.)

Og yderligere have vi Paulus' allerede omtalte Brev til Korinthierne, hvori han siger: „At der er Guder mange og Herrer mange baade i Himlen og paa Jorden." Havde hans Udtalelser kun gjaldt dem, som blive kaldte Guder paa Jorden, vilde der være en Mulighed for at antage, at han sigtede til Afguder eller hedenske Guder; men han taler om dem, som ere Guder i Himmelen saa vel som paa Jorden. Følgende Citat fra Profeten David peger i samme Retning: „Gud staar midt i Guds Menighed; han dømmer iblandt Guder." (Salm. 81, 1.) Det er uden al Tvivl Guderne i Himmelen, som Paulus hentyder til, iblandt hvilke vor Gud staar som en Dommer. Det er ikke nogen Hentydning til hedenske Guder, men til Guderne i Himlen.

I denne Salme findes ogsaa et Citat, der synes at indføre et stærkt Vidnesbyrd fra Jesus Kristus selv, nemlig: „Jeg har sagt: I ere Guder, og I ere alle den Højestes Sønner." (Salm. 82, 6.) Erindre I, hvorledes Føderne ved en Lejlighed tog Stene op for at stene Jesus, og han bød dem standse et Øjeblik, da han ønskede at tale med dem derom. Han sagde: „Mange gode Gerninger viste jeg eder af min Fader; for hvilken af disse Gerninger stene I mig?"

Deres Svar var: „For en god Gerning stene vi dig ikke; men for

Gudsbespottelse, og fordi du som et Menneske gør dig selv til Gud." (Joh. 10, 31.—32.)

Hvilken Lejlighed havde Jesus ikke her til at lære dem, at der var kun een Gud! Hvor let kunde han ikke have forklaret sin „menneskelige" og sin „guddommelige" Natur og vist dem Forskellen; thi disse Udtryk udgøre nu en Del af den kristelige Polemiks Fraseologi. Men han gjorde det ikke. Han bekræftede tvertimod et Flertal af Guder, idet han sagde til dem:

„Er det ikke skrevet i eders Lov: Jeg har sagt: I ere Guder? Dersom han kalder dem Guder, til hvilke Guds Ord skete (og Skriften kan ikke rokkes), sige I da til dem, hvem Faderen har helliget og sendt til Verden: Du bespotter Gud, fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn? Dersom jeg ikke gør min Faders Gerninger, tro mig ikke. Men dersom jeg gør dem, om I end ikke ville tro mig, da tro Gerningerne." (Joh. 10, 34.—38.)

Menneskets Herkomst og Bestemmelse. Vi kunne ikke citere nogen højere Autoritet angaaende dette Spørgsmaal end Guds Søn. Medens der kunde og uden al Tvivl burde siges meget mere om denne Del af Emnet, maa jeg dog forlade det her, fordi jeg endnu har noget af en anden Del af dette Emne at fremstille for eder, og det er vor „Overtrædelse", nemlig vor Tro, at der er en Mulighed for, at Guds Sønner — gennem Udvikling, Tilvækst, og ved at gøre, hvad Jesus formanede sine Disciple til: „Vorder fuldkomne, ligesom eders Fader i Himmelen er fuldkommen" — et Steds og en Gang kunne opnaa en Værdighed, som Faderen og vor ældste Broder Jesus Kristus har opnaaet.

Kunne vi tvivle om, at Menneskene ere Guds Børn? Hvis jeg troede, der var nogen Tvivl i eders Sind desangaaende, vilde jeg læse nogle højst troværdige Ord om denne Sag for eder. Idet Paulus omtaler den ukendte Gud, for hvem Athenienserne havde oprejst et Alter, siger han til dem:

„Gud, som har gjort Verden og alle Ting, som ere derudi . . . ., har gjort, at al Menneskens Slægt bor paa den ganske Jordens Kreds af et Blod og har bestemt dem forordnede Tider og visse Grænser for deres Bolig, at de skulle søge Herren, om de dog kunne føle og finde ham, endog han er sandelig ikke langt fra enhver af os; thi i ham leve og røres og ere vi, som og nogle af eders Digtere have sagt: Vi ere jo af hans Slægt. Efterdi vi da ere Guds Slægt, skulle vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld eller Sølv eller Sten, formet til Billede ved Menneskens Kunst og Paafund." (Ap. G. 17, 26.—29.)

Livets Muligheder og Evigheden sammenlignet. Hvorfor burde de ikke tænke, at Guddommen er lig Sølv eller Guld, der er udskaaret ved menneskelig Kunst og Paafund? Fordi Guddommeligheden

i Menneskene, deres Nedstamning fra Gud burde lære dem bedre end at bøje sig for Træ- og Sten-Billeder, som ere gjorte med Hænder. Apostelen siger: „I ere Guds Afkom," og David, som jeg citerede for lidt siden, sagde: „Jeg har sagt: I ere Guder, og I ere alle den Højestes Sønner." Er det da en forunderlig eller bespottelig Lære at fremhæve, at Mennesket tilsidst skal opnaa den Herlighed, som Faderen nu besidder? Er det „hedensk" at tro, at Afkommet i Tidens Løb skal blive, hvad dets Fader er? Det undrer mig i mit Hjertes Inderste, at Folk, der selvbevidste besidde overordentlige Gaver, kunne tvivle om den Del af vor Tro. Betænk et Øjeblik, hvilken Fremgang et Menneske kan gøre i en kort begrænset Levetid. Betragt Barnet, som det ligger paa Moderens Skød, kun en ubetydelig Sammensætning af organiske, bløde Dele — et nyfødt Barn! Det har virkelige Øjne at se med, men det kan ikke adskille Genstande; Øren at høre med, men det kan ikke kende Forskel paa Lyde; Hænder, der ere lige saa fuldkomment dannede som eders og mine, men det er desuagtet hjælpeløst; det har Fødder og Lemmer, men det er ikke i Stand til at bære sit eget Legemes Vægt, langt mindre til at bevæge sig paa sine Fødder. Det er et embryonisk Menneske, men fuldkomment hjælpeløst. Og dog kunne i det korte Tidsrum af halvfjerds Aar eller mindre, ved Udvikling af de overordentlige Kræfter i denne lille, bløde Masses Indre, i Sandhed vidunderlige Forandringer fremkomme. Fra det hjælpeløse Barn kan fremkomme en Mand som Demosthenes, Cicero, Pitt, Burke eller Webster, som kan nøde Senater til at høre ham og med sit store Sind dominere over deres Intelligens og deres Vilje samt tvinge dem til at at tænke i den Retning, som han udpeger for dem. Eller der kan af et saadant Barn opstaa en Nebukadnezar, en Aleksander eller en Napoleon, som opretter Riger og danner Historien! Fra en saadan Begyndelse kan der fremkomme en Lykurg, en Solon, en Moses eller en Justinian, som kan give Forfatninger og Love for Kongeriger, Kejserdømmer eller Republikker, der igen bringe Velsignelser til lykkelige Millioner, som skulle fremkomme efter dem, og lede Nationer paa Fredens Stier og til dydig Frihed. Det hjælpeløse Barn kan maaske opvokse til en Michael Angelo eller en Thorvaldsen, som af den raa Stenmasse fra Bjergsiden kan frembringe Skønheds-Idealer, der ville tiltrække sig Menneskenes Beundring i kommende Slægter og frembringe Forundring over de guddommelige Egenskaber, hvorved Mennesket kan danne en saa fuldkommen Statue, at den kun mangler Aanden for at være virkelig. Eller der kan opvokse en Mozart, Beethoven eller Händel, som ud af Stilheden kan frembringe disse melodiske Harmonier, der løfte Sjælen over dens nuværende trange Fængsel og bringe den i Samfund med Guderne. Dette Barn kan maaske vokse op og blive begavet med en saadan Forstand, at det kan gribe Statens Ror, lede Nationen i vanskelige Tider, bringe den ind i Fredens Havn,

hvor der er Fremskridt og Frihed, og give den en ærefuld og stolt Stilling iblandt Jordens Nationer, medens han som sit Lands Frelser vil modtage sit Fædrelands Velsignelser. Alt dette har tildraget sig imellem Buggen og Graven, i et kort Livs Tilværelse. Hvad kan der da ikke opnaas i Evigheden af et af de Mennesker, som ere Gud lig? Borttag det fra Døden og dens Tilfældigheder eller betragt det som opreist fra de Døde, giv det Udødelighed med Manddommens fulde Herlighed — en uendelig Tilværelse —, hvad kunne vi da ikke vente og haabe, at det vil kunne udrette? Hvilke Grænser tør I vove at sætte for dets Udvikling? Hvorfor skulde der tænkes at være nogen Grænse? Giv Mennesket Udødelighed og lad det have Gud til Leder; hvilke intellektuelle, moralske og aandelige Udviklinger vil det da ikke kunne vente at opnaa? Naar der findes Mænd, som i deres korte Levetid saa at sige blive Herrer over Elementerne, Ilden, Vandet, Jorden og Luften, og om hvem det næsten kan siges, at de regere over dem, hvad vil der da ikke være muligt for dem i nogle faa Hundrede, Tusinde eller Millioner Aar? Hvad vil de ikke kunne udrette i Evigheden? Hvilken Magt og Herlighed vil de da ikke opnaa?

Sekteriske Ideer ere utilfredsstillende. Det vilde være unyttigt for Tiden at spørge, om Menneskene ere tilfredse med de gamle sekteriske Ideer om Menneskets tilkommende Liv, i Følge hvilke det højeste, et Menneske kan opnaa, er at blive Medlem af et Sangkor, der spiller paa Harpe og synger til Ære for en ulegemlig, formløs, utilbøjelig, uvæsentlig og ubegribelig Gud. Begrebet om en saadan Tilværelse er ikke længer nok til at tilfredsstille de intelligente og aandeligt sindede Menneskers Længsler. For at Mennesket kan vokse, tiltage og udvikles i sin hele Natur, maa det erkende de intellektuelle, moralske, sociale og sympatetiske Mangler, som Sjælen kræver, og teologiske Systemer, der ikke ere lige saa ophøjende som disse Bestræbelser, ere ikke Menneskenes Opmærksomhed værd.

Jeg beder eder at betænke dette et Øjeblik. Det vil sige, husk paa de skjulte Kræfter, som Mennesket besidder, hvad det som Følge af disse kan opnaa i dets Levetid, og hvad vi kunne have et Begreb om, at det kan opnaa efter Opstandelsen fra de Døde, da Døden vil blive bortfjernet fra det. Erindrer dette, medens jeg bringer en anden Række af Kendsgerninger frem som Beviser for Emnet.

Universet, i hvilket Mennesket lever. Lader os for et Øjeblik paa en let fattelig Maade betragte Universet, hvori Mennesket lever. Lad os begynde med, hvad vi forstaa, og holde os indenfor disse Grænser. Lad os da først omtale Jorden. Takket være den Kundskab, som vi nu besidde angaaende den, betragtes den ikke længere som Universets Midtpunkt, hvorom Solen, Maanen og Stjernerne bevæge sig, hvilke i de forløbne mørke Tidsaldre antoges at være skabte udelukkende for at

give Lys til til Jorden. Nej, mine Venner, vi have lært Jordens sande Forhold til andre Genstande i Universet at kende. Vi vide, at Jorden er indbefattet i et Antal Planeter — een i en Gruppe af otte —, som bevæger sig regelmæssigt omkring Solen, og at den endogsaa er en af de mindste. Udenfor denne Planet-Gruppe, med hvis Bevægelser og Love Menneskene ere bekendte, er der en utallig Mængde Fiksstjerner, det vil sige Stjerner, som tilsyneladende ikke bevæge sig, eller hvis Omløbskreds i modsat Tilfælde maa være saa umaadelig udstrakt, at vi ikke kunne iagttage Bevægelserne med det blotte Øje, hvorfor vi kalde dem Fiks- eller ubevægelige Stjerner. Astronomerne have opdaget, at disse Fiksstjerner ikke ere lig Planeterne, der bevæge sig paa deres Baner omkring Solen, men at de lig Solen ere selvlysende Legemer og uden Tvivl Solen lig deri, at de ere mørke Planet-Gruppers Midtpunkter; i det mindste kunne vi sige, at dette ved analogiske Fornuftslutninger anses som mulige Fakta.

Paa en klar Himmel kan i Almindelighed tælles imellem fem og seks Tusinde Stjerner, der kunne ses med det blotte Øje indenfor vor Synskreds. Ved Hjælp af et kraftigt Teleskop kunne imellem fyrre og halvtreds Millioner Fiksstjerner bringes indenfor Menneskets Synskreds, og den Mulighed er altsaa til Stede, at alle disse ere lig vor Sol, mørke Planet-Gruppers Midtpunkter. Men dette er kun ėn Begyndelse af Universets Historie. Fiksstjernerne, paa hvilke jeg har henledet eders Opmærksomhed, ere utallige, og deres Afstand er saa stor, at det i nogle Tilfælde vilde tage en Million Aar for en Lysstraale at naa fra dem til os, skøndt Lyset bevæger sig med en saadan Hurtighed igennem Rummet, at det kan gaa 8 Gange omkring Jorden i et eneste Sekund — er det ikke grænseløst? Og de Fiksstjerner, som Mennesket opdager ved Hjælp af et Teleskop, kunne da kun betragtes som de første Gade-Lygter i Guds uendelige Univers — kun nogle faa Støvgran i Guds Solstraale. Lad mig give eder en Forklaring. I have set Lyset trænge ind i et Værelse gennem de ikke tæt sluttende Gardiner og iagttaget de utallige Støvgran, som bevæge sig i Lysstraalen. I vide, at hvis Lyset kunde flyttes til en anden Del af Værelset, vilde det ogsaa der vise Tilstedeværelsen af Støvgran — ja, i Millionvis. Derfor vide I, at Atmosfæren i hele Rummet er fuld af saadanne Støvgran, at Luften eller Atmosfæren i alle Husets Værelser ligeledes er fuld af Støvgran, og at det samme er Tilfældet med eders Venners og alle andres Huse saa vel som med den omgivende Luft hele Jorden rundt. Vel da, hvad vi have opdaget i Rummet angaaende Fiksstjernernes Tilværelse — der ere store, selvlysende Legemer, som upaatvivleligt ere Planet-Systemers Midtpunkter ligesom vor Sol — alt dette, siger jeg, er kun en Solstraale, der viser Tilstedeværelsen af nogle faa af disse Støvgran, som eksistere i et Hjørne af det uendelige Verdensrum; paa det menneskelige

Syns yderste Grænse kunne vi, naar vi tage de bedst opdagede Teleskoper til Hjælp, i vore Betragtninger gøre os et Begreb om endnu større Strækninger i Verdensrummet, der ere opfyldte med et endnu større Antal Sole, som ere planetariske Systemers Midtpunkter, end dem, der kunne opdages indenfor det menneskelige Syns Grænser. Og ved saaledes at staa, billedlig talt, i Universets Midte kunne vi erholde et Begreb om den store Sandhed, som blev udtalt af Profeten Josef Smith, da han betragtede Gudernes Skabelse. Han sagde: „Der eksisterer intet Rum, hvori der ikke er noget Rige (skabte Verdener), og der er intet Rige, hvor der intet Rum findes, enten et større eller mindre Rum." Men dette er udenfor Emnet.

Jeg beder eder betænke, hvor lille og ubetydelig denne Jord er, endog i Sammenligning med nogle af Planeterne i vort eget System, af hvilke nogle ere adskillige Hundrede Gange større end vor Jord. Og hvilket Støvgran i Universet er ikke selve Solen, som er vort Systems Midtpunkt! Skøndt den overgaar alle sine Planeters forenede Masse syv Hundrede og tredive Gange, er den dog kun et ubetydeligt Punkt i Universet! Jeg vil gengive en meget fremragende Forfatters Ord: „Ved saaledes at rette vort Blik fra Jorden til Solsystemet og fra dette til de vidt udstrakte Stjerne-Grupper, til hvilke vi henhøre, se vi Serier af kæmpemæssige taageagtige Dannelser fremkomme, den ene efter den anden, som danne større og større Verdeners Kolonier. Deres Antal kan ikke bestemmes; thi de danne en Stjerne-Taage i Firmamentet. Og Ligedannetheden, skøndt den er uendelig storartet, trætter os tilsidst, og vi opgive Betragtningen; thi vore Øjne kunne kun iagttage en uendelig Udsigt, og vor Samvittighed forkynder os vor egen Ubetydelighed."

Og Jorden selv da, hvad skulle vi sige om den? Hvilken Ubetydelighed i Guds Skabelse-Værk! Med alle dens Fastlande og Øer, dens Floder, Søer og mægtige Oceaner, dens Byer, Stæder og alle menneskelige Stammer, sammen med deres Haab, Frygt og smaalige Ærgerrighed; alt er kun et Støvgran i Guds Solstraale — mindre end et Sandkorn ved Havets Bred!

I disse Refleksioners Lys ønsker jeg at spørge: Er det en forunderlig Ting at tro, at ved Tidens Ende skal en af Guds Sønner præsidere over denne lille Jord, ligesom Gud er dens Præsident eller Gud? At vor Fader Adam, vor Races store „Patriark" — „den gamle af Dage", „Michael, Erkeengelen", giv ham, hvad Navn De ønsker —, er det saa vanskeligt at tro, at han tilsidst, naar denne Jord er genløst og helliget og vorder en af Guds herliggjorte Sfærer, skal beklæde den ophøjede Stilling at være dens Regent?

Nogle af de sekteriske Præster sige, at vi Mormoner skamme os ved den Lære, som Præsident Brigham Young forkyndte, nemlig at Adam vil paa ovennævnte Maade blive Jordens Gud. Nej, mine Venner, vi

skamme os ikke ved den Lære; hvis I skulle iagttage nogen Forandring hos os, naar denne Lære omtales, saa er det kun Forundring over, at nogen, som er i Stand til at fatte Tilværelsens Udstrækning og Storhed og Mulighederne, der ere nedlagte i Mennesket med Hensyn til at tiltage og gøre Fremgang, have en saa ringe Opfattelse og en saa liden Forstand, at de i mindste Maade kunne modsige det. Det er deri, Forandringen ligger, og ikke i Skamfuldhed over Principperne, som Brigham Young lærte.

Jeg føler, at jeg maa have trættet eder med saa lang en Tale; jeg er selv bleven træt, og dog er det haardt for mig at afbryde denne ophøjede Tankegang. Emnet og vort Begreb derom maa altid hæve sig højere end vor Fremstilling. Det overgaar vor Evne at udtrykke det i Ord paa rette Maade. Jeg ser i denne „Mormon"-Lære om Gud den højeste Aandelighed, som det menneskelige Sind er i Stand til at danne sig et Begreb om. Hvis vore sekteriske Venner tænke, at vi ere paa Afveje fra Profeternes Lære om denne Sag, og at vi ere mere aandelige, end de vare, saa er det ikke paa Grund af nogen Forandring hos os, eller fordi vi forlade vor Tros gamle Havn; men det er, fordi de ere mere omhyggelige i deres Opmærksomhed for vor Lære og begynde saa smaat at skimte den store Aandelighed, der til alle Tider har gennemtrængt os i vor Tro paa Guderne, og den Ophøjelse og Herlighed, som Mennesket, Gudernes Afkom, en Gang i Tiden vil opnaa. Maa Gud velsigne eder. Amen.

„Hvormed kan vi være Dem til Nytte?" spurgte nogle besøgende en stakkels gammel Kvinde, som de fandt paa en Halm-Madras i et Kvistkammer. De troede, at hun vilde bede om Fødevarer, Brændsel eller Sengklæder, eftersom hun trængte til alle disse Ting, men hun svarede: „Selskab; send nogle, som kan holde mig med Selskab. Jeg føler mig saa forladt."

Den trætte Sjæl behøver venlig Omgængelse mere end noget andet. Cyrus gav et Guldbæger til sin Hofmand Artabazus, men til sin Ven Chrysanthus gav han et Kys, hvorpaa Hofmanden udbrød: „Fader, Bægeret, du gav mig, er ikke af saa godt Guld som Kysset, du gav til Chrysanthus." Mange Hjerter ville endnu efter at have modtaget prægtige Gaver føle sig hungrige, forladte og fulde af Smerte, fordi Giveren ikke følger med Gaven. Kun Hjerte kan vederkvæge Hjerte. Mange noble Hjerter lide Nød midt i Overfloden, fordi deres udhungrede Følelser ikke modtage nogen Næring. Du kan ikke sende dit eget Bedste i en Tønde Kul, i en Bog, i en Dukke eller i Penge. Det gaar kun, naar du gaar. Du maa gaa med det. Giv dig selv. Det er, hvad der ønskes. (Improvement Era.)

Den 15de November 1901.

Det første Præsidentskab.

Det første Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev genoprettet den 17. Oktober 1901 ved et Møde, der blev holdt af de tolv Apostles Raad i Saltsø-Staden. Denne Meddelelse modtog Apostel Francis M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, fra Præsident Josef F. Smith Fredag Morgen den 18. Oktober. Depechen indeholdt den glædelige Efterretning, at Præsident Josef F. Smith var bleven kaldet til at være Kirkens Præsident i den ganske Verden som Præsident Lorenzo Snows Efterfølger, og at han havde valgt Biskop John R. Winder og Apostel Anthon H. Lund til sine Raadgivere. Præsident Lyman, som var i høj Grad tilfreds med dette Valg, sendte straks følgende Depeche tilbage: „Det er Guds Vilje", en Følelse, der vil finde Genklang iblandt de Sidste-Dages Hellige i Almindelighed. Den Hurtighed, hvormed denne vigtige Handling er foregaaet, er et praktisk Bevis paa den Enighed og Harmoni, som gennemtrænger Apostlene, og de Hellige Verden rundt ville glæde sig over, at efter at Døden har berøvet dem deres elskede Leder for kort Tid siden, har Herren i sin Miskundhed og Naade anset det for rigtigt at kalde en anden til at varetage hans Værks Interesser paa Jorden, saa at det kan gøre uophørlig Fremgang. Vi lykønske Kirken til saa værdifuld en Erhvervelse til dens Præsidentskab, og de, som have modtaget saa ophøjede Kaldelser, kunne være sikre paa det ganske Israels Tro, Bønner og udelte Understøttelse.

Præsident Josef Fielding Smith behøver ingen Præsentation for de Sidste-Dages Hellige; hans lange Forbindelse med Kirken har gjort hans Navn almindelig bekendt i Israel. Han er Søn af Martyren Hyrum Smith og Mary Fielding og blev født den 13. November 1838 i Far West, Caldwell County, Missouri, hvorfra de flyttede til Nauvoo og bleve uddrevne derfra til Winter-Quarters i Aaret 1846. Han rejste til Utah i Aaret 1848 og ankom til Store-Saltsødalen den 22. September. Han deltog i det almindelige Pioner-Liv i denne Del af Landet, og i Aaret 1854, to Aar efter sin Moders Død, blev han, kun 15 Aar gammel, kaldet paa Mission til Sandwich-Øerne. Han forlod sit Hjem den 28. Maj og tog med Skibet Vaquero til Honolulu, hvor han ankom den 27. September 1854. Ældste Smith var paa denne Mission borte i omtrent 4 Aar. Den 24. Februar 1858 ankom han til Saltsøstaden og blev kaldet til at udføre en anden Mission i Aaret 1860, denne Gang til Storbritanien. Han ankom til Liverpool den

27. Juli i Selskab med et Antal Missionærer, blandt hvilke Præsident Francis M. Lyman befandt sig, og blev beskikket til at arbejde i Bradford Distrikt og senere til at præsidere over Sheffield Konference, hvorfra han blev afløst og gik tilbage i Juni 1863. Ældste Smith blev ordineret til Apostel den 1. Juli 1866, og den 18. Oktober 1867 blev han af Præsident Brigham Young ordineret til Medlem af de tolv Apostles Kvorum. Han blev anden Gang kaldet til at udføre en Mission til Storbritanien i Aaret 1874, denne Gang som Præsident over den europæiske Mission, og ankom til Liverpool den 21. Marts; i dette Kald vedblev han at virke indtil Efteraaret 1875 og besøgte i den Tid alle Konferencerne i Missionen. Ved sin Tilbagekomst blev han beskikket til at præsidere over Davis County, Utah, og virkede her til Foraaret 1877, da han atter blev kaldet til at overtage Præsidentskabet over den europæiske Mission, hvilken Stilling han beklædte, indtil han blev hjemkaldt kort efter Præsident Brigham Youngs Død. Siden den Tid har han beklædt mange tillids- og ansvarsfulde Stillinger, og han har været Medlem af det første Præsidentskab siden Oktober 1880, da han blev valgt som anden Raadgiver til Præsident John Taylor og beholdt denne Stilling under Præsidenterne Wilford Woodruff og Lorenzo Snow. Ingen er nogen Sinde bleven Præsident over Kirken, som har haft Præsident Smiths Erfaringer i Præsidentskabet; ej heller er der nogen, som er bedre bekendt med Kirkens Historie og Kirkens Forretninger i Almindelighed. I fire og tredive Aar har han været en af de tolv Apostle, og i de en og tyve af disse Aar har han været Medlem af det første Præsidentskab. Han er saaledes fuldkommen beredt til at udføre sit høje og ansvarsfulde Kalds Pligter, og i Udførelsen heraf vil han fuldt ud blive understøttet af alle sine Brødre og de Hellige i Almindelighed i alle Lande.

Iblandt de Hellige i Zion er der kun faa, som ere mere afholdte end Præsident John Rex Winder, Præsident Smiths første Raadgiver, og hans Beskikkelse til dette vigtige Kald, som uden Tvivl er en Overraskelse for mange, vil møde almindelig Anerkendelse og vække udelt Tilfredshed. Han blev født den 11. December 1820 i Biddenden i Grevskabet Kent, England, og blev indlemmet i Kirken ved Daab den 20. September 1848. Han blev ordineret til en af de Halvfjerds i Aaret 1854 og til Højpræst den 4. Marts 1872; senere valgtes han til Raadgiver for Biskop Thomas Taylor i 14. Ward i Saltsø-Staden. Eftersom han var sand og trofast i Opfyldelsen af hver af de Pligter, der blev ham paalagt, ordineredes han til Biskop i 1886 og blev beskikket til anden Raadgiver for William B. Preston, Kirkens præsiderende Biskop, en Stilling, som han siden den Tid har beklædt med Ære. Som en Pioner i Utahs tidligere Dage udmærkede han sig som General-Adjudant ved Nauvoo-Legionen, et Korps, som blev oprettet af

Profeten Josef Smith i Nauvoo og senere genoprettet i Utah for at beskytte Folket imod Indianernes Overfald, der i tidligere Dage vare hyppige i denne Del af Landet. Han forvaltede Deseret Agerdyrknings- og Fabriks-Selskab i mange Aar; denne Organisation havde til Formaal at udvikle Statens Hjælpekilder og Industrier, og i den saa vel som i enhver anden Stilling, han blev kaldet til, viste han sig at være duelig til i materiel Henseende at fremhjælpe og opmuntre Grundlæggelsen og Bestandigheden af den unge voksende Stat. Han var Præsident Youngs betroede og paalidelige Ven, og det viste sig, at Biskop Winder kunde give sunde og nyttige Raad baade i civile og militære Anliggender. Da Kirkens Ejendom konfiskeredes, og dens Ledere bleve fængslede for deres Samvittigheds Sag, var Biskop Winder dens finansielle Agent, og han udførte med megen Visdom og Dømmekraft mange Forretninger, som den Gang vare af stor Vigtighed for Kirken. Da Saltsø-Stadens Tempel indviedes og aabnedes i Aaret 1893, blev Broder Winder beskikket til at være den første assisterende under Præsident Lorenzo Snow, en Plads, som han har udfyldt med Ære indtil nu. Han har i alle disse Stillinger vist en Trofasthed, som udmærker Guds sande Tjenere; den fuldkomne Forening af hans timelige og aandelige Naturel har gjort ham mere end almindelig nyttig iblandt hans Brødre, og den passer særlig til den ophøjede Stilling, som han nu beklæder.

Anthon Henrik Lund, Præsident Smiths anden Raadgiver, blev født i Aalborg, Danmark, den 15. Maj 1844, og han er saaledes i sit 58. Aar. Allerede i en ung Alder følte han en uimodstaaelig Trang til at studere Guds Ord; da han kun var 8 Aar gammel, fandtes han i sine Bedsteforældres Hjem ofte fordybet i en nøje Undersøgelse af Skrifterne, noget, som indbragte ham Ros og Opmuntring fra hans Omgivelser. I Skolen var han meget lærenem, og dette satte ham i Stand til at læse Bibelen paa en mere intelligent Maade, end det sædvanlig er Tilfældet med Børn i hans Alder. Da Anthon var 9 Aar gammel, forenede flere af hans kæreste Slægtninge sig med „Mormonerne", og dette bragte ham i nær Forbindelse med „Mormonernes" Lære, som gjorde et saa stærkt Indtryk paa hans Sind, at han blev fuldstændig overbevist om dens Guddommelighed, og ledte ham til at begære Daaben, hvilken Ordinance blev udført den 15. Maj 1856, altsaa da han var tolv Aar gammel. Broder Lund blev første Gang kaldet paa Mission, da han var 13 Aar gammel; hans Arbejde i Vingaarden bestod da i at undervise emigrerende Hellige i det engelske Sprog, et Sprog, han havde lært i Skolen, og i at uddele Skrifter samt hjælpe Ældsterne ved deres Møder. Det siges om ham, at han afgav sin første Konference-Rapport fra en Skammel, hvorpaa Præsident Christian D. Fjeldsted, som den Gang præsiderede over Aalborg Konference, satte ham. Broder Lund har siden den Tid virket uafladeligt for Retfærdighedens Sag; hans

Arbejde og Erfaringer i sine Embedsforretninger ere mange og interessante. Han emigrerede til Utah 1862, hvor han snart blev en nyttig Borger og gjorde sit til at faa Ørkenen til at „blomstre som en Rose". Han nedsatte sig først i Fairview, Sanpete County, men tre Maaneder senere flyttede han til Mount Pleasant, hvor han boede til Efteraaret 1870 og deltog i Arbejde, der var meget forskelligt fra det, han var vant til. Han blev kaldet paa sin første udenlandske Mission i 1871 og arbejdede paa Kontoret i København under Præsident Knud Petersen. I 1874 blev han Medlem af Højraadet, en Stilling, som han beklædte, til Staven blev organiseret i 1877. I 1883 blev han igen kaldet paa Mission til Skandinavien og efterfulgte Ældste Christian D. Fjeldsted som Præsident over Missionen, et Embede, som han beklædte i to Aar og tre Maaneder, da han blev afløst for at rejse hjem. I Aaret 1888 blev han Vice-Præsident for Manti Tempel og i 1891 dets Præsident; ved Oktober Konferencen 1889 blev han kaldet til at være et Medlem af de tolv Apostles Kvorum, hvilket ophøjede Kald han har udfyldt med Ære indtil denne Dag. Som Apostel præsiderede han over den europæiske Mission i tre Aar, fra 1893 til 1897, og i sidstnævnte Aar blev han kaldet paa en Mission til Palæstina og Syrien for at organisere de Hellige i Grene og varetage Kirkens Interesser i Almindelighed. Han har siden April 1900 været Superintendent for Kirkens religiøse Klasser, og i August 1900 blev han kaldet til det vigtige Embede at være Kirkens Historie-Skriver som Præsident Franklin D. Richards' Efterfølger. Præsident Lund er elsket af alle, som kende ham, og hans Opofrelse for Herrens Værk har vundet ham en Plads i forreste Række blandt dem, som have indviet deres Liv og Kræfter til Herrens Tjeneste. Han er stille og konservativ med en rolig og velmodnet Dømmekraft, og han vil blive en god og viis Raadgiver i Kirkens første Præsidentskab.

A. B.

Ankomst. Følgende Ældster ankom fra Zion den 20. Oktober: Carl E. Johnson, fra Salina, Utah; Windfred A. Fjeldsted, Centerfield, Utah; Nelsen J. Hemmert, Thayne, Wyoming; Ole Olsen, Lewi ston., Utah. Og disse ankom den 3. November: Ezre P. Jensen, Brigham City, Utah; Ole Hansen, Bear River City, Utah; Frederik G. Nilsen, Brigham City, Utah; Heber Hansen og Julia T. Hansen. Vi byde dem alle Velkommen til Skandinavien.

Beskikkelse. Ovennævnte Missionærer beskikkes til at virke som følger: I Københavns Konference: Frederik G. Nilsen; i Stockholm: Carl E. Johnson; i Kristiania: Nelson J. Hemmert, Heber Hansen og Julia Hansen; i Trondhjem: Ezra P. Jensen og Ole Hansen; i Aalborg: Windfred A. Fjeldsted og i Gøteborgs Konference: Ole Olsen.

Afløsning. Efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste afløses følgende Ældster med Tilladelse til at gaa til deres Kære i Zion: Carl Larson og Svend J. Nielsen fra Skaane Konference; Anthon H. Jensen fra Bergens; Wilford E. Andersen fra Kristiania; N. P. H. Roholt fra København; Lars Christoffersen fra Aarhus og J. A. Christensen fra Gøteborgs Konference, den sidstnævnte paa Grund af Sygdom.

Præsident Lorenzo Snows Begravelse fandt Sted fra Tabernaklet i Salt Lake City Søndagen den 13. Oktober Kl. 10.30 Formiddag.

Fra Kl. 7 om Morgenen til Kl. 9.30 kunde alle de, som ønskede det, se Præsident Snows Ansigtstræk for sidste Gang, og 6,500 Personer benyttede sig af Lejligheden.

Kl. 9.45 satte Processionen sig i Bevægelse fra Bee Hive House til Tabernaklet. Først kom Byens Politi, ledet af Politimester Hilton, derefter Helds Musikkorps samt de, der bare Kisten, og tilsidst Familien, Slægtninge og Venner. Fra Bee Hive House til Tabernaklet var Vejen saa tæt besat med Mennesker, at det næsten var umuligt at komme frem. Kisten blev baaret i tre Hold, først af Apostlene Brigham Young, John Henry Smith, George Teasdale, M. W. Merril, M. F. Cowley, A. O. Woodruff, Rudger Clawson og Reed Smot; dernæst af Oliver G. Snow, Lukas A. Snow, Frank Snow, Lorenzo Snow, L. W. Snow, M. W. Snow, Mansfield Snow og LeRoi C. Snow (allesammen Sønner af Præsident Snow); endelig af Seymour B. Young, B. H. Roberts, George Reynolds, J. Golden Kimball, Rulon S. Wells og Joseph W. MacMurrin.

Forhøjningen og Orgelet vare meget smagfuldt dekorerede med Hvidt og Blomster. Paa Orgelet var der opstillet et Oliemaleri i Legemsstørrelse af Præsident Snow, draperet med Hvidt. Foran Forhøjningen var en Katafalk draperet med Hvidt og Blomster.

Der var mindst 10,000 Mennesker til Stede i Tabernaklet, og mange Tusinder kunde ikke komme ind.

Blomstergaverne vare storartede, og dersom vi skulde nævne alle Giverne, vilde det fylde omtrent et Par Sider af „Bikuben".

Talerne ved Baaren vare: Apostlene Brigham Yonng, John Henry Smith, John W. Taylor, Rudger Clawson og Præsident Joseph F. Smith.

Sangen udførtes af Tabernakkelkoret og Tempelkoret.

Efter at Begravelsesceremonierne vare forbi, blev Processionen atter samlet som før og gik fra Tabernaklet ned til Oregon Short Line-Jærn-

banestation, hvor et Jærnbanetog ventede paa Ligfølget for at føre det og Præsident Snows jordiske Levninger til Brigham City, hvor Jordfæstelsen skulde finde Sted. Toget var stillet til Kirkens Tjeneste af Jærnbanekompagniet, og skønt det var et Privattog, var der dog 300 Passagerer. Ved Ankomsten til Brigham City mødtes Ligfølget af næsten hele Byens Befolkning, som sluttede sig til Processionen, og man begav sig til Kirkegaarden. Der var omtrent 200 Kareter i Følget. Fortovene vare tæt besatte med Folk, som vilde vise den Afdøde den sidste Ære, og paa Main Street var der opstillet 1,057 Søndagsskolebørn. Det var et smukt Syn. En saa storartet Begravelse har aldrig fundet Sted i Brigham City, men det var ogsaa Byens Grundlægger og Folkets elskede Præsident, som blev begravet.

Ved Ankomsten til Kirkegaarden spillede Helds Musikkorps „Nærmere, Gud, til dig". Kisten blev sænket ned i Graven, hvis murede Sider vare beklædte med hvidt Tøj. Apostel George Teasdale opsendte Indvielsesbønnen, hvorefter Brigham Citys Tabernakelkor sang »Shal we meet beyond the river«.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 333.)

Praktisk Re igion.

13. Artikel: Vi tro, at enhver bør være retskaffen, sanddru, kysk, velgørende, dydig, oprigtig og gøre godt mod alle. I Sandhed, vi kunne sige med Paulus, at vi „tro alt", vi „haabe alt", vi have udstaaet meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive i Stand til at „udholde alt". Vi eftertragte alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.

Religion i det daglige Liv. I denne Artikel erklære de Sidste-Dages Hellige deres Antagelse af praktisk Religion, en Religion, der skal bestaa ikke alene af Forsikringer angaaende aandelige Ting og Tro paa Fremtidens Tilstand, Læren om Arvesynden og en virkelig fremtidig Himmel eller Helvede, men ogsaa paa en mere fremtrædende Maade om Hverdagslivets Pligter, i hvilke Selvkritik, Kærlighed til Medmennesker og Gudsfrygt ere de ledende Principper. Religion uden Moralitet, Gudeligheds Forsikringer uden Kærlighed, at være Medlem af et Kirkesamfund uden nogen tilsvarende Ansvarlighed i Individets daglige Livs Opførsel er kun en lydende Malm og en klingende Bjælde som Lyd uden Musik eller Ord uden Bønnens Aands Indflydelse. „En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er denne, at besøge Faderløse og Enker i deres Trængsel, at bevare sig selv ubesmittet fra Verden."

(Jak. 1, 27.) Ærlighed i Hensigter, Oprigtighed i Sjælen, individuel Renhed, ubetinget Samvittighedsfrihed, at være villig til at gøre godt imod alle Mennesker, endogsaa imod vore Fjender, ren Velvillighed — disse ere nogle af Frugterne, hvorved den sande Religion kan kendes, som i Vigtighed og Værd langt overgaar Dogmers Udbredelse og nye Teorier. Dog er Kundskab om det, der overgaar det timelige, Læren om aandelige Ting, grundlagt paa Aabenbaring og ikke hvilende paa Menneskenes svage Forudsætningers Sand, ligeledes en af den sande Kirkes Udmærkelser.

Vor Tros Udtryksfuldhed maa anbefale den til alle ærlige Undersøgere af de Principper, som Kirken lærer, og endnu mere til den fordomsfri Jagttager af Resultaterne, der fremkomme i det Liv, som udmærker de Sidste-Dages Hellige. Der er Plads for al Sandhed indenfor Kirkens Grænser — for alt, hvad der er prisværdigt, dydigt, elskværdigt og godt. Den Liberalitet, hvormed Kirken betragter andre religiøse Partier, dens Iver i at lære, at Gud anser ikke Personer, men vil dømme alle efter deres Gerninger, dens Læres Omfang angaaende den udødelige Tilstand, og Gradationen af den evige Herlighed, der er beredt for de ærlige af Hjertet iblandt alle Nationer, Slægter og Kirker, civiliserede og hedenske, oplyste eller indhyllede i Mørke, er bleven fremhævet i de forudgaaende Kapitler. Vi have ogsaa set, at de Sidste-Dages Helliges Tro bærer dem fremad endogsaa over al Kundskabs Enemærker, som er aabenbaret indtil denne Tid, og lærer dem at se fremad med urokkelig Tillid mod mere Aabenbaring, Sandheder, som endnu maa læres, mod Herligheder, større end de nu kendte, Evigheder af Magt, Herredømme og Fremskridt, som Mennesket ikke begriber eller Sjælen fatter. Vi tro paa en Gud, som er fremadskridende, hvis Majestæt er Intelligens, hvis Fuldkommenhed bestaar i evig Fremgang, hvis stedsevarende Skabelses Værk staar fuldendt, dog for evigt fornyet, et Væsen, som har opnaaet sin ophøjede Tilstand ad den Sti, som det nu er tilladt hans Børn at følge, og hvis Herlighed de ere arveberettigede til at dele. Uafhængig af alle Sekters Modstand, i Fare for en ligefrem Anklage for Gudsbespottelse forkynder Kirken den evige Sandhed, at „som Mennesket er, var Gud en Gang; hvad Gud er, kan Mennesket blive". Menneskene maa vel med en saadan Fremtid i Sigte aabne deres Hjerter for Aabenbaringens Strøm fra det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende, og vi burde være i Stand til at sige om alle Guds oplyste Børn, at „de fordrage alt, haabe alt, taale alt". (1. Kor. 13, 7.)

Godgørenhed er grundlagt paa Kærlighed til Næsten; den indeholdes i Kærlighed, skøndt den langt overgaar Nutidens Begreb om dette Ord. Den blev af den guddommelige Lærer sat næst Kærlighed til Gud. Ved en Lejlighed kom visse Farisæere til Jesus for at friste ham med Spørgs-

maal angaaende Loven i Haab om at kunne besnære ham og saaledes saa ham til at overtræde Jødernes Lov. Deres Ordfører var en Lovkyndig; læg Mærke til hans Spørgsmaal og Frelserens Svar: „Mester, hvilket er det store Bud i Loven? Men Jesus sagde til ham: Du skal elske Herren din Gud i dit ganske Hjerte, og i din ganske Sjæl, og i dit ganske Sind. Dette er det første og store Bud. Men det andet er ligesom dette: Du skal elske din Næste som dig selv. Af disse to Bud hænger al Loven og Profeterne." (Matth. 22, 36.—40.) Disse to Bud, der her ere omtalte som det første og det andet, ere saa nær forbundne, at de i Virkeligheden kun udgøre et, og dette siger: „Du skal elske." Den, som adlyder det ene, vil ogsaa efterkomme det andet. Uden Kærlighed til Næsten er det umuligt at behage Gud. Derfor skrev Johannes, Kærlighedens Apostel: „I elskelige! lader os elske hverandre; thi Kærlighed er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og kender Gud. Hvo, som ikke elsker, kender ikke Gud; thi Gud er Kærlighed . . . Dersom Nogen siger: Jeg elsker Gud og hader min Broder, han er en Løgner; thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set. Og dette Bud have vi af ham, at den, som elsker Gud, skal ogsaa elske sin Broder." (1. Joh. 4, 7.—8, 20.—21.)

Men maaske den herligste og den mest ophøjede af de apostoliske Udtalelser angaaende den Kærlighed, der frelser, findes i Pauli første Brev til de Korinthier: „Og uddelte jeg alt mit Gods til de Fattige, og gav mit Legeme hen for at brændes, men havde ikke Kærlighed, da gavnede det mig intet." (Læs 1. Kor. 13.; se ogsaa Alme 34, 28.—29; Mosias 4, 16.—24.) Selv om en Mand kan tale med Engle-Tunger og har Magt til at profetere, den største af de almindelige Gaver; selv om han besidder al Kundskab og forstaar alle Hemmeligheder; selv om hans Tro end var i Stand til at flytte Bjerge, og selv om han gav alt, hvad han havde, endogsaa Livet — naar han ikke har Kærlighed, er han dog intet. Godgørenhed og Almisse-Given er, selv om der til Grund derfor ligger de oprigtigste Tilskyndelser uden noget Ønske om Ros eller noget Haab om Gengæld, kun et svagt Udtryk af den Kærlighed, der lader os elske Næsten lige saa højt som os selv; den Kærlighed, som er langmodig, bærer ikke Nag, er ikke fremfusende eller opblæst og søger ikke sit eget, men glæder sig i Sandheden. Naar det fuldkomne kommer, ville Gaverne, som ere givne i Stykkevis, ophøre. Fuldkommenhed vil da fortrænge Ufuldkommenhed, den helbredende Kraft vil blive afskaffet, forbi der ingen Syge vil være der; Tungemaal og Udlæggelse af Tungemaal vil ophøre, thi kun det rene Sprog vil blive talt; Uddrivelse af Djævle eller Magt over dødelig Gift vil ikke behøves, fordi Omstændighederne ville gøre dem unødvendige. Men Kærlighed, Guds rene Kærlighed, bliver aldrig affældig; den vil trone i den forherligede Skares Midte i

sin himmelske Herligheds Glans. Hvis Mennesket ønsker at arve det evige Liv, maa det ikke forsømme Pligten at elske sin Næste; thi „Kærlighed er Lovens Fylde".

Kirkens udviste Velgørenhed. Kirken kan for Tiden pege paa det forbavsende Velgørenheds-Værk, som allerede er udført, og som stadig gaar fremad. Et af dens ærværdigste Mindesmærker er Missions-Arbejdet, der altid har været et fremtrædende Karaktertræk i dens Tilværelse. Uden at være tilskyndet af andre Bevæggrunde end den rene Kærlighed til Menneskeheden og et Ønske om at opfylde Guds Befalinger angaaende dem udsender Kirken hvert Aar flere Hundrede Missionærer til uden Løn eller Betaling at forkynde det evige Livs Evangelium. En Mængde af disse Herrens opofrende Tjenere have lidt Forhaanelser og Fornærmelser fra dem, de søgte at forbedre, og ikke faa have opofret deres Liv og dernæst sat et Martyrsegl paa deres Vidnesbyrd og Arbejde. Den Godgørenhed, der viser sig i materiel Given, forsømmes ikke i Kirken; i Virkeligheden er dette Godgørenheds-Træk indprentet som en hellig Pligt paa alle Sidste-Dages Hellige. Medens enhver føler sig tilskyndet til efter Evne at meddele af sine Midler til de Trængende, har der med med Hensyn til at give udviklet sig et ordentligt System i Kirken, af hvilket nogle Fremtoninger ere værd at gøre til Genstand for specielle Betragtninger. (Fortsættes.)

— Den, som vil være lykkelig, maa indskrænke sin Begærlighed og bringe sine Kræfter i Forhold til sin Vilje. Kun naar vore Kræfter ere aldeles virksomme, vil Sjælen komme i en rolig Tilstand, Mennesket vil være i Orden med sig selv. J. J. Rouseau.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

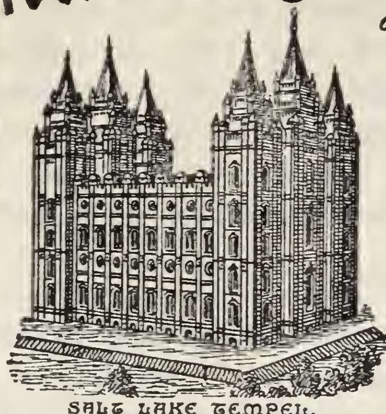
Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1ste December 1901. 50de Aargang.

Tale af Apostel Heber J. Grant

ved den 71. Aarskonference, afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City Fredagen den 6. April 1901.

Jeg glæder mig ved at have Lejlighed til at tale til de Sidste-Dages Hellige, som ere forsamlede til Konference. Og jeg haaber, at Guds Aand maa vejlede mig, ligesom den har vejledet de andre Talere under Konferencen.

Det er ikke min Hensigt at sige andet end, hvad Tilhørerne saa vel som jeg selv kunne have Fordel af at høre. Hvis jeg kender mit eget Hjærte, tror jeg, at jeg tør sige, at Guds Sag indtager den mest fremragende Plads deri. Fremfor noget andet ønsker jeg at lære Herrens Vilje at kende med Hensyn til mig selv, og derefter er det mit højeste Ønske at søge at udføre alt, hvad Herren forlanger af mig.

Præsident Snows Ytringer havde en særegen Virkning paa mig, da han omtalte den Mand, som fandt en stor Skat, og som gik hen og solgte det, han ejede, for at komme i Besiddelse af den.

Medens jeg hørte ham tale, kom jeg til at tænke paa et Brev, jeg har læst for de Hellige paa forskellige Steder i Zion, og maaske jeg ogsaa har læst det her i Tabernaklet. Det indeholder navnlig en Tanke, der har gjort et meget dybt Indtryk paa mig, og det vil derfor ingen Skade være til at læse et Uddrag deraf igen. En Herre, som jeg har kendt siden min Barndom, skrev det til mig. Det er ca. 30 Aar siden, jeg lærte ham at kende, og han har altid været mig en

meget kær Ven. Naar jeg undtager mine Medarbejdere i Kristi Kirke og mine egne Slægtninge, findes der intet Menneske paa hele Jorden, som jeg elsker højere end ham. Jeg ved ikke, om han vilde synes om, at jeg offentliggjorde hans Navn, og jeg vil derfor ikke nævne det; men jeg vil bemærke, at den Gang, han skrev dette Brev, var han Hovedbestyrer i England for et stort Handelshus. Aktiekapitalen androg over 200 Millioner Dollars, saa enhver kan indse, at han var en Mand med betydelig Erfaring og Kyndighed i Forretningsverdenen.

Brevet blev sendt mig fra London og begynder som følger:

„Kære Heber.

Det lange og meget indholdsrige Brev, dateret den 10., er modtaget. Du ved fra vort lange og intime Venskab, at jeg altid har beundret den religiøse Alvor og Oprigtighed, som Medlemmerne af din Tro lægge for Dagen. Jeg har i private Samtaler ofte udtalt, at det eneste religiøse Samfund, som mig bekendt levede op til deres Trosbekendelse, var Mormonerne i Utah. Og dette er sandt."

Jeg er glad ved, at min Ven ikke har Adgang til Listen over dem, som ikke betale Tiende, og hvis Antal beløber sig til ti Tusinde, ellers vilde han vist ikke have fremkommet med en saadan Udtalelse. Godt var det, at de Mormoner, med hvem denne Mand kom i Berøring, ikke alene vare Mormoner af Navn, men at de i Ordets fulde Betydning vare Sidste-Dages Hellige.

Han dannede sig et Begreb om alle Mormoner ved at omgaas med nogle af dem. Jeg har ofte sagt, at det er alle Sidste-Dages Helliges Pligt at sætte et saadant Eksempel, at alle Mennesker maa have Agtelse for dem og for det Samfund og Folk, de bekende sig til.

Min Ven siger fremdeles:

„Dette indgyder Agtelse, selv om man ikke har mindste Tro paa Lærdommen. Det Folk, du tilhører, bringer sine Trosanskuelser i praktisk Anvendelse i det daglige Liv, og jeg kan ikke indse, at en Person, som havde samme Tro, kunde handle anderledes."

Her følger en Bemærkning, som jeg i Særdeleshed ønsker at fremhæve:

„Dersom der i det hele taget findes Noget i en Religion, der lærer om et evigt Liv, der er Alt."

(Min Ven fremhæver Ordene Noget og Alt.)

Forstaa og fatte vi tilfulde det betydningsfulde i min Vens Bemærkninger? Have vi en fuld Forstaaelse af, at dette Evangelium, som lærer os om et evigt Liv, indeholder Alt, hvad der er værd at leve for? Og er vort daglige Liv præget med Troens Stempel, som

min Ven siger? Eller hykle vi? Ere vi lig Saltet, der mistede sin Kraft, og som blev kastet bort for at blive traadt paa?

Min Ven fortsætter:

"Jeg har givet dig mine egne alvorlige Anskuelser. Men du ved af mine Handlinger og Udtalelser, at jeg er Fritænker. Alligevel har jeg aldrig søgt at overtale andre til at gaa over til mine Anskuelser, og mindst af alt kunde det falde mig ind at rokke deres Tro, som have andre Anskuelser og Synsmaader end jeg.

Jeg tror, kære Heber, at jeg for mange Aar siden har udtalt mig angaaende dette Emne til din Moder."

Som jeg allerede har sagt, er denne Mand min Ven, og han har vist sit Venskab for mig i sine Gerninger. Og jeg tvivler paa, at mange af de Sidste-Dages Hellige vilde have gjort for mig, hvad han har gjort. I Paniken i 1893 skrev min Ven til mig fra Kalifornien, da han fik Nys om min finansielle Stilling, og fortalte mig, at det var umuligt at faa Penge at laane i San Francisko — hvor han den Gang var bosat — undtagen mod Sikkerhed i faste Ejendomme. Han meddelte mig fremdeles, at han ikke havde anden fast Ejendom end sit Hjem, men han var villig til at optage et Laan derpaa, dersom den derved tilvejebragte Pengesum kunde frelse mig ud af min finansielle Knibe. Han bad mig om at meddele ham Svar pr. Telegraf, og han vilde saa sende Pengene med første Post.

Jeg brast i Taarer, da jeg læste dette Brev, ved Tanken om, at Gud havde skænket mig tilstrækkeligt af sin Hellig-Aand til at sætte mig i Stand til at leve saaledes, at en Mand, som var Fritænker, og som ikke havde mindste Haab om et Liv herefter, havde modtaget et saadant Indtryk af min Karakter og Retskaffenhed, at han var villig til at pantsætte sit Hjem for at redde mig.

Min Ven skrev fra London og forespurgte sig angaaende min Moder, hendes Søster og Andre, han havde kendt, da han logerede i min Moders Hjem, og bad mig om at lade ham vide, hvordan de havde det. Han spurgte blandt andet ogsaa, hvorledes det gik min Fætter, Anthon W. Ivins; jeg meddelte ham, hvilke store Ofre denne havde bragt ved at sælge sin Ejendom og rejse bort til et fremmed Land, da han blev kaldet til at gøre saa, og uden mindste Haab om nogen Belønning i dette Liv. Jeg bemærkede i Brevet til min Ven, at vi Mormoner gaa, hvorhen vi blive opfordrede til at gaa, og standse aldrig for at overveje, om det nu ogsaa vil lønne sig for os at gøre et saadant Skridt. Alt dette havde til Følge, at min Ven skrev det Brev til mig, som jeg har læst en Del af for eder i Dag.

Enhver Sidste-Dages Hellig burde præge sit Liv med Alvorlighedens Stempel. For nogle Aar siden aflagde jeg sammen med Apostel John Henry Smith et Besøg i Phoenix, Arizona. Vi bleve opfordrede til

at tale i Theatret der, og under Mødet hørte en af vore Søstre, at der blev givet mig følgende Kompliment, skønt nogle synes at være i Tvivl om, hvorvidt det kunde betragtes som en saadan. Medens jeg talte, skulde en Mand blandt Tilhørerne have sagt: „Den Mand synes at være en ganske ivrig og alvorlig Taler." Straks efter sagde han: „Jeg vil blive fordømt, om han ikke taler i dyb Alvor." Atter en lille Pause, hvorefter han udbrød: „Jeg vil blive fordømt, om jeg ikke tror, at han selv mener og tror hvert eneste Ord, han siger." Naar som helst et Individ finder Anledning til at bibringe andre Mennesker et Indtryk af Ærlighed og Oprigtighed, foraarsager han, at disse Mennesker komme til at nære den samme Anskuelse om alle Kirkens Medlemmer. Jeg sætter stor Pris paa et Brev, som jeg, da jeg blev valgt til Apostel, modtog af Direktøren for et stort Firma. Han skrev: „Hidtil har jeg altid anset Lederne blandt Mormonerne for at være uærlige, men siden du er bleven valgt, har jeg forandret mine Anskuelser; thi jeg ved at du er ærlig, og dersom de ikke selv besad denne Dyd, vilde de ikke vælge dig som et Medlem af deres Raad."

Jeg haaber ikke, at I, mine Venner, tro, at jeg praler, naar jeg i Dag saa ofte har talt om mig selv; men man kan ofte gøre sin Tale bedre forstaaelig ved at omtale sine egne personlige Iagttagelser. Jeg har i mit Hjærte Vished om, at Gud eksisterer, og jeg ved med Bestemthed, at Jesus er den sande Messias, Guds enbaarne Søn, og at Josef Smith var en Profet, sendt af Gud. Jeg har heller aldrig været i Tvivl om, at dette er Guds Værk. Hver Sidste-Dages Hellig, som overholder Guds Befalinger, vil til Belønning erholde et evigt Liv. Frelseren sagde ved en vis Lejlighed: „Hvo, som haver mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elskes af min Fader; og jeg skal elske ham og aabenbare mig selv for ham."

Dette Løfte gælder kun paa den Betingelse, at vi overholde Guds Bud og Love.

Jesus sagde ogsaa:

„Hver den, som hører disse mine Ord og gør efter dem, den vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippe.

Og en Skylregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Vejrene blæste og faldt an paa samme Hus, og det faldt ikke, thi det var grundfæstet paa en Klippe.

Og hver, som hører disse mine Ord og gør ikke efter dem, skal lignes ved en daarlig Mand, som byggede sit Hus paa Sand.

Og en Skylregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Vejrene blæste og stødte an paa samme Hus, og det faldt, og dets Fald var stort."

I første Kapitel i Lærdommens og Pagtens Bog findes der vigtige

Lærdomme for de Sidste-Dages Hellige; men mange af os have glemt dem:

„Og Herrens Aand skal aabenbares. Og Dagen kommer, da de, som ikke ville høre Herrens Røst, ej heller give Agt paa Profeternes eller Apostlenes Ord, skulle udryddes af Folket.

Thi de ere afvegne fra mine Skikke og have gjort min evige Pagt til intet;

De søge ikke Herren for at indføre hans Retfærdighed, men enhver vandrer paa sin egen Vej og efter sin egen Guds Billede, og hvis Væsener ere Afguds Væsen, der vorder gammelt og skal forgaa i Babylon, ja Babylon den Store, der skal falde."

Bøje vi os under Herrens Vilje, som Apostel Taylor formanede os til at gøre? Overtræde vi den evige Pagt?

I samme Aabenbaring siger Herren fremdeles:

„Og sandelig siger jeg eder, at til dem, der gaa ud og bære dette Budskab til Jordens Indvaanere, er givet Magt til at sætte i Ban, baade paa Jorden og i Himlene, de Vantro og Genstridige;

Ja, sandelig, at besegle dem til den Dag, da Guds Vrede skal udløses uden Maal over de Ugudelige;

Indtil den Dag, da Herren skal komme at gengælde ethvert Menneske efter sine Gerninger og tilmaale enhver med det Maal, hvormed han har tilmaalet sine Medmennesker.

Thi jeg, Herren, kan ikke se paa Synd med den ringeste Eftergivenhed;

Ikke desto mindre den, som omvender sig og efterkommer Herrens Befalinger, skal tilgives;

Og den, som ikke omvender sig, ham skal fratages endogsaa det Lys, som han har modtaget; thi min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen, siger Hærskarernes Herre.

Ransager disse Befalinger, thi de ere sande, og de Profetier og Forjættelser, som ere i dem, skulle alle vorde opfyldte.

Hvad jeg, Herren, har talet, har jeg talet, jeg undskylder mig ikke; og endskønt Himlen og Jorden forgaa, skal mit Ord, enten ved min egen Røst eller ved mine Tjeneres, thi det er det samme, dog ikke forgaa;

Thi ser og giver Agt: Herren er Gud, og Aanden bærer Vidnesbyrd, og Vidnesbyrdet er sandt, og Sandheden bestaar evindelig, Amen."

Vi ere blevne formanede til at ransage disse Befalinger, thi de indeholde alt, hvad der er sandt og ædelt.

Mine Venner! Mine Brødre og Søstre! Jeg efterlader eder mit Vidnesbyrd, at jeg ved, at Herren lever, og jeg bevidner paany for alle Mennesker, at Josef Smith var Guds Profet. Og jeg gentager, at Ingen kan vorde frelst, undtagen de overholder enhver af Guds Love.

Værer ærlige i eders Handlinger mod Gud. Husk at betale Tiende, hver Gang I tjene en Dollar. Overhold Visdomsordet. Jagttag enhver af Herrens Befalinger, og I ville have et evigt Liv. Idet jeg byder eder Farvel, naar jeg nu rejser bort til et fremmed Land for at prædike Evangeliet, beder jeg i al Inderlighed, at I ville bede for mig Morgen og Aften og bistaa mig med eders Tro. Jeg elsker de Sidste-Dages Hellige. Det fryder mig at arbejde for Guds Sags Fremme. Jeg har udrakt min Haand og plukket Evangeliets Frugt, og jeg ved, at Evangeliets Træ er i Live og bærer Frugt. Jeg glæder mig ved Tanken om at skulle gaa og forkynde Livets og Saliggørelsens Budskab for en Nation, der hidtil har vandret i Mørke og Vildfarelse. At Herren maa krone vore Anstrengelser med et lykkeligt Udfald, og at hans Velsignelser stedse maa følge de Sidste-Dages Hellige, er min oprigtige Bøn i Jesu Kristi Navn, Amen.

Missionen i Japan.

»Japan Daily Herald« for den 15. August, som trykkes og udgives paa Engelsk i Yokohama, samt den japanske Avis »Jiji« indeholde følgende fra Apostel Heber J. Grant:

„Hilsen til den store og fremadskridende japanesiske Nation.

I Forening med mine Medarbejdere, udsendte til eder fra Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Hovedkvarter i Salt Lake City, Utah, og som en Herrens Apostel og Budbærer hilser jeg eder og indbyder eder til at overtænke Vigtigheden af det Budskab, som vi bære. Vi komme ikke til eder for at prøve paa at fratage eder nogen Sandhed, som I tro paa, eller det Lys, som det er eders Privilegium at nyde. Vi bringe eder større Lys, mere Sandhed og større Kundskab, og vi tilbyde det for intet. Vi anerkende eder for at være Børn af vor fælles Fader, Himmelens og Jordens Skaber. Menneskets Aand, det intelligente ego, er fra Gud; derfor ere alle Racer, Slægter, Tungemaal og Folk paa hele den ganske Jord Brødre og Søstre. Vi komme derfor til eder som Brødre, ønskende eders Velfærd baade nu og herefter. Vor Mission er en Pligt, som paahviler os. Vi ere af Gud blevne befalede at forkynde hans Ord og Vilje til Verden, og det er med hans guddommelige Myndighed, at vi gøre det, og ikke i vort eget Navn eller til vor egen Fordel. Vi bede eder lytte til vore Ord.

Man har i alle Tidsaldre fundet Mænd, som have været inspirerede af Gud til Gavn for deres Race eller Nation. Det Lys, som de have bragt, kan blive sammenlignet med Stjernernes. Det passede for den

Tid, i hvilken de levede. De saa alle hen til en Tid, da et større Lys og større Sandheder vilde blive aabenbarede. Vi bære Vidne om, at denne store Aabenbaring er bleven givet, og Gud har bemyndiget os til at forkynde den for eder. De saakaldte kristne Nationers Tilvækst i Styrke beviser, at der er noget i deres Tro, som er godt; men den Splidagtighed og Strid, som eksisterer iblandt dem, beviser, at der er noget, som er forkert, noget, som leder til Strid i Stedet for til Enighed, til Krig i Stedet for til Fred. Sandheden er, at Jesus af Nazaret indførte en guddommelig Religion i Verden, der vilde have forenet Menneskene som en Familje og frelst Jorden fra Synd. Den ene Fejl efter den anden har indsneget sig i de Lærdomme, der forkyndes af dem, som foregive at være hans Disciple, og som Følge deraf er hele Jorden i Mørke, og det sande og rene Lys fra Himmelen er bleven fordunklet.

Gud, vor evige Fader, har i sin store Naade atter gengivet det Evangelium, der lærtes af Jesus Kristus, som atter har aabenbaret sig og oprettet sin Kirke paa Jorden og bemyndiget sine udvalgte Tjenere til at forkynde den kristne Tro, som den blev forkyndt i tidligere Dage, ledsaget af den samme Myndighed og Kraft. Dette er Forberedelsen til alle Tings Genoprettelse, som er bleven talet af Profeterne, Seerne og de Vise i alle Aarhundreder siden Verdens Begyndelse. Gud har talet fra Himmelen og sat sig i Forbindelse med sit Folk. Han befaler sine Børn i alle Lande af alle Klasser, Religionssamfund, Stillinger og Hudfarver at omvende sig fra deres Synder og blive døbte i Vand til Syndernes Forladelse af en, som har Myndighed fra ham til at gøre det, med Løfte om den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse af en bemyndiget Herrens Tjener. Dette er at blive født paany, og det vil aabne Døren til Guds Rige for hver Sjæl, som adlyder.

Med Myndighed fra den Almægtige aabne vi Døren til Guds Rige for Japans Indvaanere. Vi sige til dem alle: Kom til det Lys, som udstraaler fra Retfærdighedens Sol! Vi tilbyde eder Velsignelser saa store, at ingen Pengesum kan købe dem. Disse Velsignelser komme ikke fra noget Menneske, men fra den sande og levende Gud, som lever og regerer i Herlighed og Kraft. Det Lys, som eders Forfædre besad, og som leder til at gøre godt, er kun som et Tusmørke. Vi bringe eder Sandheden i dens Fylde, direkte fra Sandhedens Sol. Kom til Lyset og det sande Evangelium og gaa paa den Sti, som leder til Ophøjelse og evigt Liv! Da skulle I blive fyldte med Fred, Kærlighed og Glæde, og I ville i Forening med de store, gode og oprigtige af alle Nationer og Slægter lære at virke for Oprettelsen af Retfærdighedens store Kejserrige paa Jorden, og naar eders jordiske Liv er endt, skulle I dvæle sammen med de Retfærdige og Frelste i Gud, vor evige Faders Nærhed, og eders Herlighed og Magt vil blive celestial og evig.

Eders Tjener for Kristi Skyld, Heber J. Grant.

Den 1ste December 1901.

Kirkens første Præsidentskab.

Budskabet om Præsident Lorenzo Snows Bortgang er blevet modtaget med Bedrøvelse i alle Samfundets Lag. Det kom højst uventet til de Sidste-Dages Hellige og vakte Bedrøvelse endogsaa hos dem, der ikke bekende sig til den Tro som vor hensovede Leder. Selv Kirkens ivrigste Modstandere tale nu om ham med den største Agtelse. De beundre hans fremragende Egenskaber, hans venlige Optræden og hans urokkelige og ærlige Karakter.

Indtil Præsident Snows Lig er stedt til Hvile, ville hans to Raadgivere varetage Kirkens Affærer. Denne Fremgangsmaade er altid bleven fulgt ved lignende Lejligheder. Men efter Begravelsen ville de tolv Apostle præsidere over Kirken, indtil det første Præsidentskab atter bliver organiseret.

Dette har været den gældende Regel i Fortiden, og det stemmer ogsaa fuldt overens med Guds Ord i denne Henseende. I Lærdommens og Pagtens Bog, 107. Kapitel, gives en Forklaring af de to Afdelinger af Præstedømmet, det melkisedekske og det aaronske eller levitiske. Heri gives ogsaa en Beskrivelse af den Myndighed og Autoritet, som hver af disse to Grader udøver. Det hedder saaledes:

Præsidenten, eller præsiderende Embedsmænd, maa nødvendigvis udspringe fra, eller blive beskikkede af, eller iblandt dem, der ere ordinerede til de forskellige Embeder i disse to Præstedømmer.

Af det melkisedekske Præstedømme danne tre præsiderende Højpræster, som ere valgte af Samfundet, bestemte og ordinerede til dette Embede og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bøn, et Kvorum, der præsiderer over Kirken.

De tolv omrejsende Raadgivere ere kaldte til at være de tolv Apostle eller særlige Vidner om Jesu Kristi Navn i hele Verden og ere saaledes ved deres Kalds Pligter forskellige fra de andre Embedsmænd i Kirken.

Og de danne et Kvorum, der er lige i Myndighed og Magt med de tre før omtalte Præsidenter.

Atter hedder det paa et andet Sted i den samme Aabenbaring:

De tolv ere et omrejsende Højraad til at gøre Tjeneste i Herrens Navn, under Kirkens Præsidentskabs Vejledning, overensstemmende med Himlens Anordning, for at opbygge Kirken og ordne alle dens Anliggender i alle Nationer, først blandt Hedningerne og derpaa iblandt Jøderne.

Det fremgaar heraf, at naar det første Præsidentskab opløses ved Præsidentens Død, falder Kirkens Styrelse i Hænderne paa det Raad, som staar det første Præsidentskab nærmest i Myndighed og Anseelse, eller med andre Ord de tolv Apostle.

Det ældste Medlem af de tolv Apostles Raad er Raadets Præsident. Naar der siges det ældste Medlem, saa menes hermed den, som i det længste Tidsrum har beklædt dette Embede. Det er jo sket, at Mænd ere blevne ordinerede til Apostle uden derfor at være Medlemmer af de tolv Apostles Raad. Derfor maa det forstaas, at naar Talen drejer sig om, hvem der er Præsident over de tolv Apostle, da kommer Alderen eller Tiden for Ordinationen til Apostelskabet ikke i Betragtning, men der tages ene og alene Hensyn til, hvem der først blev optaget som Medlem af de tolv Apostles Raad.

I Henhold til denne Regel overtager derfor nu Præsident Josef F. Smith Præsidiet over de tolv Apostle. Apostel Brigham Young er næst i Rang; thi endskønt hans Fader ordinerede ham til Apostelskabet, før Præsident Joseph F. Smith blev ordineret til dette Embede, saa blev dog Præsident Smith først optaget som Medlem af de tolv Apostles Raad. Han er derfor nu de tolv Apostles og hele Kirkens Leder. Præsident Snows 2den Raadgiver, Rudger Clawson, vil igen indtage sin sædvanlige Plads iblandt de tolv Apostle. Myndigheden til atter at danne et første Præsidentskab ligger nu hos de tolv Apostle under deres Præsidents Ledelse.

Da Herren i de sidste Dage oprettede sin Kirke, var det hans Hensigt, at den skulde vedblive at eksistere. Den skulde ikke omstyrtes eller gives til noget andet Folk. Han erklærede, at den var bleven oprettet for sidste Gang, og at den skulde vedblive paa Jorden. Gud indsatte derfor i Kirken præsiderende Myndigheder og Raad, der besad den samme Autoritet og Fuldmagt, saa at Kirken ikke skulde være foruden et Overhoved, dersom Præsidenten af en eller anden Grund skulde blive fjærnet. Dersom det første Præsidentskab opløses, overtage de tolv Apostle, som alle ere præsiderende Højpræster, Ledelsen af Kirken, og de besidde saaledes den højeste Myndighed. Skulde de tolv Apostle blive berøvede Livet eller fjærnede fra Kirken, træde 70 Ældster med 7 Præsidenter til, og i dette Tilfælde ville disse Mænd, i Kraft af et Raad, besidde samme Fuldmagt som de Tolv. Saaledes vil Kirken stedse gaa fremad og naa sit Maal, frelse Menneskene og berede dem for Kristi anden Tilkommelse.

Herren udvælger sine Tjenere, og Folket giver dem sin Bistand og opholder dem i deres respektive Embeder. Guds Kirke vil stedse skride fremad; Intet kan standse den paa dens Fremmarsch. Menneskene ville fejle og falde; men Kirken er fejlfri; thi den er af guddommelig Op-

rindelse og ledes fra oven af. Dens Bestaaen er garanteret. (Deseret News.)

(Det meste af Nedenstaaende er laant fra Andrew Jensons Church Chronology.)

Præsident Lorenzo Snows Død bringer ganske naturligt Tanken tilbage til Kirkens tidligste Dage og minder os om de mange andre Guds Tjenere, der siden Kirkens Oprettelse have indehaft de samme høje og ansvarsfulde Embeder som dem, der beklædtes af Præsident Snow og Raadgiverne i det første Præsidentskab.

Som bekendt bestaar Kirkens ledende Autoriteter af følgende Embedsmænd:

1. Det første eller øverste Præsidentskab.
2. De tolv Apostles Raad eller Kvorum.
3. Den præsiderende Patriark.
4. De øverste syv Præsidenter over de Halvfjerds.
5. Den præsiderende Biskop med hans to Raadgivere.
6. Kirkens Historieskrivere.

Profeten Joseph Smith, som blev kaldet af Gud og ordineret til Apostel og til at være „den første Ældste i denne Kirke" (Pagtens Bog, 20, 2.), var den første Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. I næsten tre Aar, efter at Kirken var blevet organiseret, fungerede han som saadan uden Raadgivere, men paa samme Tid var Oliver Cowdery stillet ved Siden af ham og deltog med ham i næsten alle vigtige Foretagender; thi ogsaa han blev kaldet af Gud som en Jesu Kristi Apostel til at være den anden Ældste i denne Kirke og ordineret under Josephs Haand. (Se Pagtens Bog, 20, 3.)

Ifølge en Aabenbaring, som blev given den 8. Marts 1833, ordinerede Profeten Joseph den 18. samme Maaned Sidney Rigdon til sin første Raadgiver og Frederik G. Williams til sin anden Raadgiver. Ved en tidligere Konference, afholdt i Amherst, Lorain County, i Staten Ohio, den 25. Januar 1832, var Profeten Joseph bleven anerkendt som Præsident over det højere Præstedømme, og det samme fandt Sted i et General-Raad, der afholdtes den 26. April 1832 i Independence, Jackson County, Missouri.

Ved en meget betydningsfuld Konference, der afholdtes i Far West, Caldwell County, Missouri, den 7. November 1837, blev Frederik G. Williams forkastet som Præsident Smiths Raadgiver paa Grund af en Anklage, der tidligere var rettet imod ham i en Konference i Kirtland i Staten Ohio den 3. September 1837. Ved samme Lejlighed blev Hyrum Smith enstemmig valgt og beskikket til hans Efterfølger i dette Embede. Hyrum Smith beklædte denne Stilling i Kirken med Ære og Dygtighed indtil kort Tid efter, at hans Fader, Joseph Smith den

ældre, døde, hvilket skete i Nauvoo i Staten Illinois, den 14. September 1840.

Ved en Aabenbaring, der blev given ved Profeten Joseph Smith i Nauvoo den 19. Januar 1841, blev Hyrum Smith kaldet til at beklæde det ledige Embede som Kirkens Patriark efter sin Fader. Ved samme Aabenbaring blev William Law kaldet til at efterfølge Hyrum Smith i Embedet som Præsident Joseph Smiths anden Raadgiver. William Law indtog denne Stilling, indtil han den 18. April 1844 tilligemed flere Andre, som havde fornægtet Troen, blev udelukket af Kirken. Da Profeten Joseph led Martyrdøden i Carthage i Staten Illinois den 27. Juni 1844, faldt Ansvaret for Kirkens Ledelse paa de tolv Apostle. De udgjorde fra den Tid Kirkens ledende Raad indtil den 5. December 1847, da et specielt Raad, der afholdtes i Orson Hydes Hus, gjorde en Forandring. Ved denne Lejlighed blev Brigham Young enstemmig valgt til Præsident for Kirken med Frihed til selv at vælge sine Raadgivere, hvilket han ogsaa straks gjorde, idet han udnævnte Heber C. Kimball til sin første Raadgiver og Willard Richards til sin anden Raadgiver. Til Stede i dette Raad vare følgende Apostle: Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, Willard Richards, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa M. Lyman og Ezra T. Benson.

Dette Raads Forhandlinger bleve siden anerkendte og vedtagne af Kirken i en Konference, der afholdtes den 27. December 1847 i det historiske Tabernakel, som var bleven opført af Tømmer, i Council Bluffs i Staten Iowa paa den østlige Side af Missouri Floden, og senere i en General-Konference, som blev afholdt den 8. Oktober 1848 i Dalen ved Store Saltø — nu Saltsøstad (Salt Lake City).

Den 11. Marts 1854 døde Raadgiver Willard Richards af Vatersot i Salt Lake City, og ved General-Konferencen, som afholdtes den 6. April samme Aar, blev Jedediah M. Grant kaldet til at indtage det ledige Embede som anden Raadgiver.

Raadgiver Grant døde den 1. December 1856, og derefter blev Daniel H. Wells kaldet til Præsident Youngs anden Raadgiver; han blev ordineret til dette Embede den 4. Januar 1857, og han beklædte denne Stilling til Præsident Youngs Død.

Raadgiver Heber C. Kimball døde den 22. Juni 1868 i Salt Lake City, og det ledige Embede blev besat med George A. Smith, som beskikkedes til første Raadgiver i Kirkens øverste eller første Præsidentskab. Han indtog denne Stilling i Kirken indtil sin Død, som indtraf den 1. December 1875 i Salt Lake City. John W. Young efterfulgte ham som første Raadgiver, idet han blev anerkendt som saadan i en General-Konference, der afholdtes den 8. Oktober 1876.

Præsident Young døde i Salt Lake City den 27. August 1877, hvorved de tolv Apostle igen kom til at bestyre Kirken og vedbleve

dermed i over tre Aar indtil den Konference, som afholdtes i Salt Lake City i Oktober 1880, da det første Præsidentskab blev organiseret tredje Gang, idet John Taylor blev beskikket til Præsident med George Q. Cannon som første Raadgiver og Joseph F. Smith som anden Raadgiver.

Præsident John Taylor døde i Kaysville, Davis County, Utah, den 25. Juli 1887, hvorefter de tolv Apostle præsiderede over Kirken indtil General-Konferencen, der afholdtes i Salt Lake City i April 1889, ved hvilken Lejlighed et første Præsidentskab igen blev organiseret, bestaaende af Wilford Woodruff som Præsident med George Q. Cannon som første og Joseph F. Smith som anden Raadgiver.

Præsident Wilford Woodruff døde i San Francisco i Kalifornien den 2. September 1898. I et specielt Raad af Apostlene, der afholdtes i Salt Lake City den 13. September 1898, blev det første Præsidentskab endnu en Gang organiseret, bestaaende af Lorenzo Snow som Præsident med George Q. Cannon som første Raadgiver og Joseph F. Smith som anden Raadgiver.

Raadgiver George Q. Cannon døde i Kalifornien den 12. April 1901, og ved General-Konferencen i Søndags (den 6. Oktober 1901) blev Joseph F. Smith ophøldt som første Raadgiver til Præsident Lorenzo Snow, og Rudger Clawson, der siden 1898 havde indtaget den vigtige Stilling som en af de tolv Apostle, valgtes til Præsident Snows anden Raadgiver.

Præsident Lorenzo Snow døde i Salt Lake City den 10. Oktober 1901, hvilket for femte Gang siden Kirkens Oprettelse bringer de tolv Apostle frem som dens øverste Autoritet.

Af Foranstaaende vil det ses, at siden Kirkens Organisation i 1830 have fem indtaget den høje og ansvarsfulde Stilling som Kirkens Præsidenter, nemlig: Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff og Lorenzo Snow. Seks have fungeret som første Raadgivere, nemlig: Sidney Rigdon, Heber C. Kimbal, Geo. A. Smith, John W. Young, George Q. Cannon og Joseph F. Smith, og otte som anden Raadgivere, nemlig: Frederik G. Williams, Hyrum Smith, William Law, Willard Richards, Jedediah M. Grant, Daniel H. Wells, Joseph F. Smith og Rudger Clawson. Bikuben.

Ankomst. Ældste W. Hasen Eardly fra Salt Lake City ankom den 15. November, og Ældsterne Hans P. Bergen, Levi S. Anderson fra Brigham City samt Peter Alma Westman fra Richfield, alle fra Utah, ankom den 18. November; vi byde dem alle velkommen.

Beskikkelser. Ovennævnte Ældster beskikkes til at arbejde som følger: I Kristiania Konference: W. Hasen Eardly; i Stockholms Kon-

ference: Hans P. Bergen og Levi S. Anderson og i Gøteborgs Konference: Peter Alma Bergen.

Afløsning og Beskikkelse. Efter et trofast udført Arbejde i Missionens Tjeneste afløses følgende Ældster fra deres Virksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til deres Kære i Zion: Hans O. Young og A. F. Ahlander fra Kristiania Konference og N. P. Johnsen fra Aalborg Konference. Ældste Willard A. Christoffersen beskikkes til at præsidere over Kristiania Konference.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 352.)

Frivillige Gaver. Det har altid været et Karaktertræk hos Guds Kirke og Folk, at de paatage sig Forsørgelsen af de Fattige, hvis der findes saadanne iblandt dem. For at befordre denne Hensigt saa vel som for at fostre Liberalitet, Velvilje og Godgørenhed blive de, som paastaa at leve efter Guds Love, opmuntrede til at yde frivillige Gaver. Understøttelsen til de Fattige foregaar i Kirken efter en systematisk Plan. Saaledes findes der i næsten enhver Ward eller Gren af Kirken en Organisation iblandt Søstrene, som kaldes „den kvindelige Hjælpe-Forening", og som er i uafbrudt Virksomhed. Dens Hensigt er dels at indsamle hos Foreningens Medlemmer og hos Kirken i Almindelighed Gaver i Penge og andre Midler, navnlig Livets Nødvendigheder, dels under Ledelse af det lokale Præstedømme at uddele deraf til dem, som trænge. Men Hjælpe-Foreningerne have ogsaa sat i System at besøge de Lidendes Hjem, hjælpe at pleje de Syge, opmuntre de Bedrøvede og paa alle mulige Maader søge at afhjælpe Nød. Denne Organisations fortjenstfulde Arbejde har vakt Beundring hos mange, der ikke staa i nogen Forbindelse med Kirken; dens Fremgangsmaade er bleven fulgt af andre Godgørenheds-Foreninger, og den har opnaaet en national Anerkendelse i de forenede Stater.

De faste Bidrag frembyde et endnu større Offer. Kirken lærer, at vedblivende Bøn og periodisk Faste ere Midler, hvorved Guddommens Anerkendelse kan opnaas, og en maanedlig Fastedag er bleven fastsat for hele Kirken. Den første Torsdag i hver Maaned blev i mange Aar holdt som en saadan; men for at give flere Lejlighed til at deltage i Fastemøderne forandredes Dagen til den første Søndag i Maaneden. De Hellige blive opmuntrede til at vise deres Oprigtighed i at faste ved at give et Offer paa denne Dag til Fordel for de Fattige og ved almindelig Overenskomst at give i det mindste det tilsvarende af de Maaltiders Værdi, som Familjen sparer ved at faste. Disse Ofre

kunne gives i Penge, Fødemidler eller Handelsvarer; de modtages af Biskoppen eller hans Repræsentanter, og ved den samme Myndighed foregaar Uddelingen til de værdige Trængende i Wardet eller Grenen. Paa denne saavelsom paa mange andre Maader bidrage de Sidste-Dages Hellige af deres Midler til dem, som ere i Trang, betænkende, at de Fattige iblandt dem maaske ere Herrens Fattige, og at de, bortset fra Modtagerens Værd, Mangel og Nød, kunne afhjælpes. Folket tror, at deres Bønner ikke ville harmonere, hvis de Nødlidendes Raab følge dem til Naadens Trone.

Tiende. Kirken anerkender Læren om at betale Tiende, der i sine almindelige Bestemmelser stemmer med, hvad der lærtes og udøvedes i gamle Dage. Førend vi betragte den nuværende autoriserede Praksis desangaaende, kunde det maaske være belærende at undersøge den gamle Maade, hvorpaa denne Pligt udførtes. I bogstavelig Forstand er Tiende en Tiendedel, og en saadan Del af individuel Ejendom synes tidligere at være bleven anset for Herrens Del. Indførelsen af Tiende er endog ældre end den mosaiske Uddeling; thi vi finde, at baade Abraham og Jakob betalte Tiende. Da Abraham kom tilbage som Sejerherre, mødte han Melchisedek, Konge i Salem, og den „Allerhøjestes Præst"; og eftersom Abraham anerkendte hans præstelige Myndighed, „gav han ham Tiende af alt". (1. Mosebog 14, 18.—20., se ogsaa Hebr. 7, 1.—3., 5. samt Alma 13, 13—16.) Jakob gjorde et frivilligt Løfte til Herren, at give ham en Tiendedel af alt, hvad som kom i hans Eje. (1. Mosebog 28, 22.)

De mosaiske Love ere meget bestemte med Hensyn til Tiende: „Og al Tienden af Landet, af Jordens Sæd og af Træers Frugt hører Herren til; den er helliget Herren . . . Og al Tienden af stort Kvæg og smaat Kvæg, af alt det, som gaar forbi under Kæppen, den Tiende skal være Herren en Hellighed." (3. Mosebog 27, 30.—34.) Den Tiendedel skulde betales, som den kom, uden at søge efter det gode eller det daarlige; i nogle Tilfælde kunde en Mand dog genløse Tienden ved at betale dens Værdi paa en anden Maade, men da skulde han lægge en Femtedel til Tiendens Værdi. En Tiendedel af Israels Ejendom skulde betales til Leviterne som en Arv, der skulde tilfalde dem som en Anerkendelse af deres Arbejde i Tabernaklet; de vare paa deres Side forpligtede til at betale en Tiendedel af, hvad de modtoge, og denne Tiende af Tienden skulde tilhøre Præsterne (se 4. Mosebog 18, 21.—28.) En anden Tiende forlangtes af Israel til Anvendelse ved de bestemte Fester. (5. Mosebog 12, 5.—17.; 24, 22.—23.) Det er øjensynligt, at uagtet der ikke er anført bestemte Straffe for Tiende-Lovens Overtrædelse, blev dog den nøje Jagttagelse af denne Lov anset som en hellig Pligt. Under Ezekiæ Reformation viste Folket deres Omvendelse ved umiddelbar Betaling af Tiende. (2. Kron. 31, 5.—6.) Nehemias

iagttog at regulere Folkets Tiende-Given (Nehm. 10, 37; 12, 44.), og baade Amos (Amos 4, 4.) og Malakias (Mal. 3, 10) irettesatte Folket for Forsømmelsen af denne Pligt. Ved den sidstnævnte Profet beskylder Herren Folket for at have bedraget ham; men han lovede dem større Velsignelser, end de havde Rum til, hvis de vilde vende tilbage til ham.

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Jens Petersen, født i Ørebv, Sorø Amt, Danmark, den 18. Oktober 1830, afgik ved Døden i Brigham City, Box Elder County, Utah, den 29. September 1901 af Alderdomssvaghed efter seks Maaneders Ildebefindende.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1862, emigrerede til Utah i 1870 og bosatte sig i Brigham City, hvor han og hans Familje har boet siden den Tid.

Som Medlem i mange Aar af Højpræsternes Kvorum fandtes han altid paa sin Plads. Hau efterlader sig to Sønner, Peter og Ole, som med deres Familjer dybt føle Savnet af en omsorgsfuld og elskværdig Fader.

Begravelsen fandt Sted fra 3. Wards Forsamlingshus i Brigham City den 30. September 1901 under stor Deltagelse fra den Afdødes Venner. Ved Baaren talte foruden Biskop Stohl, som ledede Forsamlingen, og som gjorde nogle faa passende Bemærkninger, følgende Brødre: Niels Andersen, N. C. Hansen, H. C. Jensen, L. C. Christensen, Adolph Madsen, Patriarkerne O. N. Liljenquist og John D. Burt samt Stavspræsident Charles Kelly. Alle vidnede om den Afdødes ærlige, oprigtige og hæderlige Liv og Levnet i Et og Alt samt om hans Trofasthed i Evangeliet indtil Døden.

— Det behagede Gud den 7. September at bortkalde til et bedre Liv Broder Peter Sørensen i Newton, Cache County, Utah. Han blev født den 29. Januar 1835 i Tidsvilde, Sjælland, Danmark, annammede Evangeliet den 5. Juli 1878 og emigrerede til Utah tilligemed Hustru og to Døtre i Juli 1880; han bosatte sig først i Logan, boede derefter i Richmond i 3 Aar og flyttede i 1884 til Newton, hvor han boede til sin Død. Han var en trofast Mand og døde i Haabet om en herlig Opstandelse. Begravelsen fandt Sted den 9. September fra Forsamlingshuset i Newton under stor Tilslutning. Han efterlader sig en sørgende Hustru og en Datter samt mødes hisset af en Datter. J. N. Hansen.

Bikuben.

Hvorfor forlod jeg Hjemmet?

Jeg har forladt de kære i Utahs Bjergehjem,
Og i det fjerne Land jeg nu saa ensom vandrer frem,
Iblandt en Hob ukendte jeg virker, hvad jeg kan,
Men kærligt jeg erindrer mit elskte Fødeland.
Hjem, Hjem, mit kære Hjem.
Hvorfor forlod jeg Hjemmet og kom til denne Strand?

Ej for mit Helbreds Skyld og ej for Guld og Ros at faa
Ej bedre Venner finde, det kan jeg ej opnaa.
Ej for at finde Skatte og Land vidunderlig,
Nej, det tilsammen kunde end ikke friste mig.
Hjem, Hjem, mit kære Hjem.
Hvorfor forlod jeg Hjemmet, mon for at blive rig?

Langt højere er Kaldet, end de tilsammen er,
Et Sandheds Bud at bringe til dem, som dvæle her,
Omvendelse at raabe til alle, som vil tro,
En hellig Pligt er dette, der giver Hjertet Ro.
Hjem, Hjem, mit kære Hjem.
Det Grunden er, jeg er her, saa langt fra eget Bo.

O, Fader i det Høje, det store Kald mig giv:
At bringe tabte Sjæle paa Vej til evigt Liv,
Da, Fader, til din Ære min Lovsang lyde skal;
Thi din er Magt og Rige i Himlens høje Sal.
Hjem, Hjem, mit kære Hjem.
Derfor forlod jeg Hjemmet, at øge Herrens Tal.

Oliver Christiansen.

(Oversat fra Engelsk af J. J.)

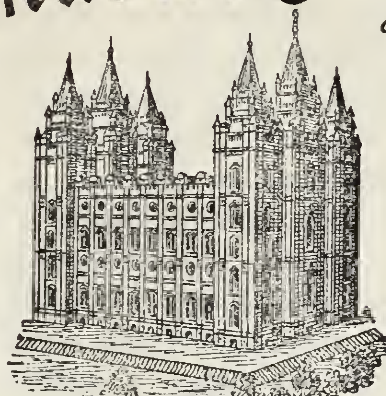
„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1901.
Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24. Den 15de December 1901. 50de Aargang.

Tale af Præsident Lorenzo Snow

ved den 71. Aarskonference, afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 5. April 1901.

Mine Brødre, Søstre og Venner! Paa Grund af eders Bønner og Udøvelsen af eders Tro forvente vi, at Herren vil rigeligen udgyde sine Velsignelser over os ved denne Konference. Herrens Værk, af hvilket vi udgøre en Del, kan kun gaa fremad, naar Guds Velsignelser følge vore ærlige Bestræbelser og Beslutninger om at udføre det Arbejde, for hvis Udøvelse vi have opnaaet denne Tilværelse. Naar vi betragte de Erfaringer, vi have høstet i den forbigangne Tid, er det let for os at forstaa, at vor Velfærd er afhængig af vore Bestræbelser paa at udføre Herrens Værk, at virke for Folkets Bedste og saa vidt muligt aflægge al Egenkærlighed. Eftersom dette har været Tilfældet i den forløbne Tid, kunne vi slutte, at vor Fremgang i den kommende Tid vil bero paa vore Beslutninger om under alle Omstændigheder at gøre Guds Vilje og med Taknemlighed benytte den Hjælp, som han saa gavmild har skænket os.

I ville have det Privilegium at høre flere af disse Brødre tale, som sidde paa Forhøjningen, og maaske nogle, som ikke nu ere til Stede; eftersom I uden Tvivl ere komne her i den Hensigt at modtage noget, der kan lønne eder for de Ofre, I have bragt for at komme her, haaber jeg, at I ville blive betalte for alle de Ubekvemmeligheder, I have haft for at komme til denne Konference.

Vi møde, eftersom vi gaa fremad paa Vejen, der leder til Ophøjelse og Herlighed, mange Ting, der fortjene vor Eftertanke. Der er visse Punkter, vi kunne tænke paa, som ere af den største Betydning for os. Ved at betragte os selv, hvorledes vi ere organiserede, og hvad vi udføre, finde vi, at en Del af vort Væsen er udødeligt, at vi i Virkeligheden ere udødelige Væsener. Det, som bor i disse vore Legemer, er udødeligt og vil altid have en Tilværelse. Vor Individualitet vil altid vedblive. Tider kunne komme og gaa, men vi ville ikke desmindre besidde vor Personlighed. Vor Selvstændighed er sikret; vi ville blive os selv og ingen anden. Hvilke Forandringer der end maatte foregaa, hvilke Verdener der end maatte rulle ind i Tilværelse eller forgaa, vil vor Individualitet dog altid forblive den samme; vi ville blive fuldkomnere, gøre Fremskridt og tiltage i Visdom, Kundskab, Magt og Herredømme i de evige Verdener. Vor nuværende Fremgang er simpelt hen en Begyndelse paa denne udødelige Bane, om vi kunne udtrykke det saaledes. Hvorledes det Forudgangne har været, hvor længe vi have haft en Tilværelse førend den nuværende, eller om der har været en Tid, da vi ikke eksisterede — een Ting er dog sikker: vor fremtidige Tilværelse vil aldrig tilintetgøres eller ødelægges. Naar vi betragte det skønne i denne Verden, se og erfare vi mange Ting, som ere ophøjede og herlige i deres Egenskaber; de fylde os med Ærefrygt; vi føle og forstaa deres Storhed; og Tanken om, at den Tid nogen Sinde kan komme, da disse Følelser ville ophøre, vil visselig foraarsage Bedrøvelse i vore Hjerter. Men Enden paa vor Tilværelse opnaas aldrig.

Jeg føler mig taknemlig, fordi Herren har aabenbaret os den herlige Fremtid, der er beredt for os. Frelseren sammenlignede en Gang Guds Rige med en Mand, som fandt en rig Skat i en Ager, og han gik hen og solgte alt det, han ejede, og købte den Ager; en anden Gang med en Mand, der søgte kostelige Perler, og da han fandt en af umaadelig Værdi, solgte han alt, hvad han ejede, for at sikre sig den Perle.

Herren har aabenbaret til de Sidste-Dages Hellige Udødelighedens Princip og de Trofastes Fremgang og Vedbliven, og de have i den forløbne Tid tydeligen og tilfulde bevist, at de ere villige til at ofre, hvad som helst de maatte være i Besiddelse af, og udsætte sig for de mest ubehagelige Erfaringer hellere end at gaa bort fra Vejen, der leder til Ophøjelse og Herlighed, og give Slip paa det Haab, med hvilket Gud har inspireret deres Hjerter. Eftersom vi have haft de herlige Begreber udfoldede for vor Forstands Øjne, som ingen Tunge kan udtale paa den rette Maade, burde vi være de bedste, dydigste og de mest selvopofrende Folk paa Jorden. Og dette ere vi visseligen. Vi vilde være de mest ulykkelige Folk i Verden, hvis vi ikke havde det Haab, som Herren den Almægtige har inspireret os med, og hvis vi ikke havde

Jesu Kristi Aabenbaring angaaende vor fremtidige Tilværelse; alle vore Opofrelser og Lidelser vilde være som intet. Det var let for Frelseren at sammenligne Guds Rige med en Mand, som havde fundet noget, for hvilket han var villig til at gøre store Opofrelser.

Vi ere komne til Verden i en bestemt Hensigt og ikke tilfældigt. Vi kom, fordi vi vare villige, og fordi det var vor himmelske Faders Ønske, at vi skulde komme. Uden Tvivl saa vi meget klart, at der ikke var nogen anden Maade, hvorpaa vi kunde opnaa, hvad Faderen havde beredt for os. Vi sende Missionærer ud i Verden; deres Følelser ere besynderlige, naar de blive kaldte, og ikke altid de behageligste. Der er forbunden Ting med Missionen, der ikke ere ganske behagelige for unge Ældster. De forstaa, at de maa ofre Hjemmets Behageligheder, og at deres Lod er at gaa ud iblandt Folk, som ikke altid ville være taknemlige for, hvad der forkyndes dem; dog føle de, at de have det evige Livs Sæd i deres Eje, og at, hvis de kunne finde en ærlig Mand eller Kvinde, vil Herrens Aand virke paa deres Hjerter, og de ville maaske annamme det herlige Budskab, som Ældsterne have at forkynde dem. Det fylder dem med Glæde og Tilfredshed. Endvidere se de i de Erfaringer, de maatte erholde, en Lejlighed til at sikre sig det, som vil være af stor Værdi for dem i Udøvelsen af deres fremtidige Pligter. Det er forunderligt, at jeg blandt de Tusinder af Breve, jeg modtager fra dem, som ere kaldte til at gaa paa Mission — for det meste unge Mænd —, kun kan erindre eet Tilfælde, hvor et Afslag blev givet; hvad er Aarsagen? Det er, fordi Kærlighedens og Udødelighedens Aand, som er den Almægtiges Aand, er over disse unge Ældster, og fordi de have modtaget et Vidnesbyrd, der inspirerer dem til at gøre det, som ingen anden Bevæggrund kunde faa dem til at udføre.

Vi ere kun faa i Sammenligning med den store Mængde, som bor paa Jorden, og vor Tankegang er forskellig. Naar vi gaa ud i Verden og bære Vidnesbyrd om Guds Rige og om, at Evangeliets Fylde er gengivet for at frelse Menneskene, er der kun faa, som ville modtage vort Vidnesbyrd. Dette har besynderligt nok altid været Tilfældet. I Noæ Dage var der kun faa, der annammede Sandheden, som Gud aabenbarede til deres Frelse. I Guds Søns Dage vilde kun faa annamme hans Vidnesbyrd. Der er i disse Dage kun faa, som ville modtage det Vidnesbyrd, at Gud har aabenbaret sit Evangelium, og at han fordrer af sine Tjenere, at de skulle forkynde det for Verden. Det er besynderligt — og dog maaske ikke saa underligt, naar vi betragte Omstændighederne. Da Jesus laa i Krybben som et hjælpeløst Barn, vidste han ikke, at han var Guds Søn, eller at han forhen skabte Jorden; da Herodes' Befaling udgik om at dræbe de Smaa i Bethlehem vidste Jesus heller intet derom; han havde ingen Magt til at undfly;

hans Forældre maatte tage ham og fly til Ægypten for at beskytte ham mod Befalingens Virkning. Men han voksede op til Manddoms-Aarene, og det blev i Tidens Løb aabenbaret for ham, hvem han var, og i hvilken Hensigt han var kommen til Verden, og den Herlighed og Magt, som han besad, før han kom her, blev kundgjort for ham. Det var ingen behagelig Erfaring for ham at blive korsfæstet og lide den martrende Tortur for at fuldføre det Værk, for hvilket han kom her. Og vi kunne sige, at det ikke har været nogen Fornøjelse for de Sidste-Dages Hellige at lide, som de have lidt — og for hvad? Paa en vis Maade for den samme Sag, som Kristus led for — Verdens Frelse. Og endskønt der ikke er mange, som i dette Liv ville modtage, hvad vi tilbyde dem, vil Dagen dog komme, eftersom Evigheden ruller fremad, da de ville modtage det, og de ville være taknemlige, fordi vi kom til Verden og led for dem, som vi gjorde.

Brødre og Søstre! Hvad skulle vi sige angaaende disse Ting? Dette: Bliv ikke trætte; vedbliv at udføre eders Pligter, hvorledes de end maatte være, hvadenten de ere behagelige eller ikke; vær Guds Tjenere og Tjenerinder af eders yderste Evne. Hans Velsignelse har fulgt os i den forbigangne Tid, eftersom vi have tjent ham med Trofasthed, og saaledes vil det ogsaa være i den tilkommende Tid. Der er ingen Anledning til at tabe Modet for nogen, som har modtaget Vidnesbyrdet fra Herren i denne Retning. Naar vore Omgivelser ikke ere saa behagelige, som de kunde være, bør vi betænke, hvor meget værre de kunde være. Lad os være tilfredse med vore Vilkaar og gøre Brug af de Lejligheder, der maatte tilbyde sig, til at forbedre vore Omgivelser. Hvis vi ere fattige og have mindre af denne Verdens Gods end vore Naboer, da lad os ikke misunde dem eller nære daarlige Følelser desangaaende. Som jeg sagde i Begyndelsen af mine Bemærkninger, er der en Evighed foran os, og vi skulle altid besidde vore Personligheder og ikke nogen Andens; hvad vi ikke evne i Dag, kunne vi naa i Morgen eller en anden Gang. Antedeluvianerne forkastede Guds Ord; men de vare Guds Sønner og Døtre, og han forkastede dem kun for en Tid. Efter fem og tyve Aarhundreders Forløb aabenbarede han sig igen for dem og gav dem en anden Lejlighed. De vare da uden Tvivl beredte paa at modtage, hvad de havde forkastet i Noæ Dage. Denne Slægt vil maaske ikke modtage vort Vidnesbyrd her i Livet, men den vil modtage det en Gang i Fremtiden, enten af os eller andre Herrens Tjenere.

Brødre og Søstre! Gud velsigne eder! Jeg siger til eder i Herrens Navn, at hvis I ville være trofaste i eders Bønner og i Udøvelsen af eders Tro, vil denne Konference blive, som andre Konferencer have været — den allerbedste, bedre end den sidste var; vi ville modtage

Velsignelser i Overflod og blive fyldte med Guds Aand; vor Tro vil forøges, og vi ville blive bedre beredte til at være bestandige i at udføre, hvad Herren vil fordre af os. Gud velsigne eder! Amen.

Samtalen i Hjemmet.

Læg altid megen Vægt paa den Samtale, der føres i dine Børns Nærværelse, og husk, at de bestandig ere modtagelige for nye Tanker og Ideer. De ville med Glæde af deres Forældres Mund lære Ting, som det for dem er et stort og kedeligt Arbejde at lære efter en Bog; og selv om Forholdene skulde være saaledes, at de maa undvære mangt et fordelagtigt Led i Opdragelsen, ville de dog vokse op til intelligente Mennesker, dersom de i Barndommen have den store Fordel daglig at høre intelligente Menneskers Samtale.

Vi se undertiden Forældre, der, saasnart de træde ind i et Selskab, straks ere Livet og Sjælen i dette, men i deres Hjem, iblandt deres Børn, ere de indesluttede, tause og uden Interesse. Dersom de ikke have Livlighed og Aand nok til begge Steder, da burde disse Mennesker først og fremmest bruge det, de have, blandt deres egne. Et taust Hjem er et trist Sted for de Unge, et Sted, de ville fly, saasnart de kunne. Hvor megen Belæring kan der ikke paa den anden Side gives i fornøjelig Samtale i Hjemmet, og hvor megen ubevidst, men fortræffelig Aandsøvelse er der ikke Lejlighed til i livlig, selskabelig Disput.

Tal aldrig om dine Børns Ejendommeligheder, naar de ere til Stede. Barndommens største Ynde er dens Forglemmelse af sit eget Jeg, dens fuldstændige Uvidenhed om sin egen Ynde og dens Evne til at kunne glemme, om den fremtræder godt eller daarlig klædt. Fortæl ikke Barnet, at det er begavet, morsomt eller stolt; du vil derved gøre det skabagtigt; og lad det aldrig høre Hentydninger til dets Skønhed eller Grimhed.

Vaag over din Tale som over dine Handlinger; gør dig Umage for at tale korrekt og tydeligt, med fuld og klar Stemme, idet du undgaar alle skrigende Toner og Næselyd. Bikuben.

Den 15de December 1901.

50 Aar.

Idet vi slutte „Stjernens" halvtredsindstyvende Aargang, føle vi os taknemlige mod de Hellige for den Støtte og Velvilje, som de have ydet os i den forløbne Aarrække, og vi føle især Trang til at takke Herren, som styrer og leder alle Ting til sit Folks Bedste, fordi det er blevet „Stjernen" forundt at have saa lang en Tilværelse og at indtage Stillingen som en Tolk for Sandhedens Principper, hvilke Herren har gengivet til Jorden i vor Tid og Slægt. I Betragtning af dette erkende vi vor elskede Apostel Erastus Snows Visdom, da han paabegyndte „Stjernens" Udgivelse. Vore Læsere ville uden al Tvivl indse Vigtigheden af at have et Blad, der udgives paa Modersmaalet og udtrykker de herlige Principper, som vi alle med Glæde have modtaget, og for hvilke vi føle os saa taknemlige mod vor himmelske Fader. Ved „Stjernens" Hjælp kunne vi jo netop nyde den samme Fordel af Herrens Apostles inspirerede Ord, som hvis vi kunde læse det Sprog, hvori de blive udtalte. Vi ere paa denne Maade ligestillede med de Hellige i England, Amerika, Tyskland og andre Lande paa Jorden, hvor Evangeliet forkyndes. Og dette er Hensigten med „Stjernens" Udgivelse. Med dette Formaal for Øje henvende vi os til de Hellige med fuld Tillid til, at de ville støtte os i dette Foretagende ved at give „Stjernen" den størst mulige Udbredelse, saa at den kan tjene som et Hjælpemiddel til at befordre Troens Enhed og Herrens Hensigt, som er Sandhedens Udbredelse iblandt vore Medmennesker. Vi ville forsøge ved Herrens Aands Ledelse at opfylde de Pligter, der paahvile os, nemlig at gøre „Stjernen" saa nyttig og intereressant som mulig, og som Omstændighederne maatte fordre. Brødre og Søstre! Maa Sandhedens Aand lede os til at udføre enhver Pligt, der paahviler os; maa vi stræbe efter at leve saaledes, at Herrens Velbehag og Velsignelser kunne blive udgydte over os i rigt Maal, saa at vi kunne være trofaste i vore Pligters Udførelse indtil Enden og arve den Krone, som Herren har beredt for sine trofaste Tjenere. Det er vort inderlige Ønske, at „Stjernen" maa blive et virksomt Middel i de kommende Dage, som den har været i de forbigangne, til at udbrede Herrens evige Sandheder.

J. J.

„Skandinaviens Stjerne" har nu lyst over disse vore Fødelande i fem Gange ti Aar; mange ere blevne opmærksomme paa dens Straaler og hilse den med Glæde og fryde sig ved at ledes af dens Lys paa deres

Livs Løbebane. Tusinder ere blevne inspirerede til at følge dens Vejledning, saa at de tilsidst have sagt Farvel til de Steder, hvorfra de udgik, og oprejst deres Boliger paa Forjættelsens Sted, hvor de berede sig til at møde Israels Konge, naar han kommer for at gæste Jorden. Denne Stjerne har i den forbigangne Tid banet sig Vej til de Ansetes Boliger saa vel som til de Fattiges Hytter, paa Fjelde, i Dale og ved Stranden, og den har med sine livgivende Straaler spredt Mod og Trøst der, hvor Haabet næsten var udslukt; den har spredt Glæde, hvor Sorg og Bekymring havde redet deres Seng; den har lig en Engel fra Lyksalighedens Egne udspredt Lys, Liv, Glæde, Lykke og Tilfredshed; den har saa at sige været en frelsende Genius, hvor som helst den har faaet Indgang, og derfor kan den med Rette kaldes en Lykke-Stjerne. Den vil fremdeles skinne over den skandinaviske Horizont og øve sin frelsende Indflydelse blandt kommende Slægter.

Du klare Stjerne lys og bly,
Du Sandheds Tolk,
Du ændsed ej den mørke Sky;
Men lærte Folk
At sky al Ondskab, Had og Svig
Og Præstelist.
Dit Lys vil blive Solen lig
I Rummet hist.

Redaktionen.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 367.)

Han siger: „Mon et Menneske tør bedrage Gud? thi I bedrage mig, og dog sige I: hvormed have vi bedraget dig? Med Tienden og Afgiften! Med Forbandelse ere I forbandede, og I, ja det hele Folk bedrage mig. Fører al Tienden til Forraadshuset, at der kan være Spise i mit Hus, og prøver mig dog dermed, siger den Herre Zebaoth, om jeg ikke vil aabne Himmelens Sluser og udgyde Velsignelse over eder i Overmaal. (Mal. 3, 8.—10., se ogsaa 3. Nephi 24, 7.—12.) Da Frelseren besøgte Nephiterne efter sin Opstandelse, talte han til dem angaaende Malakiæ Profeti og gentog den jødiske Profets Ord. (3. Nephi 24, 7.—10.) Paa Kristi Tid vare Farisæerne i Særdeleshed punktlige i at betale deres Tiende, endogsaa til „Efterladelse af de Ting, som ere svære i Loven", og de bleve strengt tiltalte af Mesteren for denne Uforenelighed. (Matth. 23, 23., se ogsaa Luk. 11, 42.)

Tiende-Loven indtager en Plads af stor Vigtighed i denne Uddeling, og visse Velsignelser ere lovede til dem, der adlyde den. Den nærværende kaldes af Herren en Offerdag og en Tiende-Dag for mit Folk; thi den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrændes ved hans Tilkommelse. (P. B. 64, 23.—24.) I en Aabenbaring, der blev givet ved Profeten Josef Smith den 8. Juli 1838, har Herren udtrykkelig fremsat sin Fordring til Folket i denne Sag. (P. B. 119. Kap.)

Indvielse og Forvaltning. Tiende-Loven, som den er antaget, og som den forlanges udøvet i Kirken i Dag, er, naar alt kommer til alt, kun en mindre Lov, som Herren har givet paa Grund af menneskelige Svagheder, Egennytte og Begærlighed, der forhindrede de Hellige i at antage de højere Principper, efter hvilke Faderen ønskede, at hans Børn skulde vandre her i Livet. Specielle Fordringer angaaende Betaling af Tiende aabenbaredes i Aaret 1838; men syv Aar førend den Tid hørtes Herrens Røst om Helligelse eller Indvielse af en Persons hele Ejendom, tillige med hans Tid, Talenter og naturlige Begavelser, til Guds Tjeneste, for at benyttes, eftersom Omstændighederne maatte fordre. Denne Lov er ikke ny; Indvielses-Loven er givet i dene Uddeling som en Genforordning; den blev med Fordel anerkendt og adlydt i gamle Dage (se Ap. G. 4, 32, 34.—35; 2, 44.—46.). Men selv i den apostoliske Tidsalder var Læren om Ejendoms Indvielse og fælles Ejendom gammel; tre Tusind og fire Hundrede Aar førend den Tid bleve disse Principper lærte og udøvede af Patriarken Enok og hans Folk og med et saadant Held, at „Herren kom og boede iblandt sit Folk . . . og Herren kaldte sit Folk Zion, fordi de vare af eet Hjerte og eet Sind og boede i Retfærdighed, og der var ingen Fattige iblandt dem.“ (K. P.)

I begge de Tilfælde, som vi have citeret — Enoks Folk og de Hellige i den første Del af den kristne Tidsalder — lære vi om de forenede Hensigter og den medfølgende Kraft, som Folket, der levede i denne sociale Tilstand, opnaaede, „for de havde alle Ting tilfælles“. (Ap. G. 2, 44.) Gennem den aandelige Kraft, som saaledes opnaaedes, bleve Apostlene i Stand til at udføre mange kraftige Gerninger (Ap. G. 2, 43.), og vi læse om Enok og hans Folk, at Herren tog dem til sig selv. (K. P.)

Det Folk, som Mormons Bog giver os Underretning om, opnaaede ogsaa en velsignet Ligheds-Tilstand og med lignende Resultater. Disciplene, som Kristus personlig gav Fuldmagt, lærte med Kraft, og de havde alle Ting tilfælles iblandt sig og handlede retfærdigt med hinanden. (3. Nephi 26, 19.) Vi læse videre om den almindelige Omvendelse, hvorved Folket opnaaede en ideal Fredstilstand. „Og der var ingen Stridigheder iblandt dem . . . De havde alle Ting tilfælles; derfor bestode de ikke af Rige og Fattige, Trælle og Fri, men de vare alle

frigjorte og Deltagere i den himmelske Gave." (4. Nephi 1, 2.—3.) De vare saa velsignede, at Profeten sagde om dem: „Og der kunde visselig ikke have været et lykkeligere Folk iblandt alt det Folk, som var skabt ved Guds Haand." (4. Nephi 1, 16.) Men efter at denne lykkelige Tilstand havde varet i henved to Hundrede Aar, begyndte nogle iblandt dem at blive opløftede i Stolthed, saasom at klæde sig i kostbare Klæder, alle Slags fine Perler og Verdens skønne Ting. Og fra den Tid af havde de ikke mere deres Gods og deres Formue tilfælles iblandt sig. Og de begyndte at blive adskilte i Klasser og at opbygge Kirker for Vindings Skyld; og Adsplittelsen begyndte, der ledte til den nephitiske Nations Udryddelse. (4. Nephi 1, 24.—26. o. s. v.)

Forvaltning i Kirken for nærværende Tid. Et Forenings-System i timelige Anliggender er bleven aabenbaret til Kirken i disse Dage; det er almindelig kendt under Navn af Enok-Ordenen eller den forenede Orden (P. B. 78.), og den er grundlagt paa Indvielses-Loven. Som allerede bemærket, viste Folket i Kirkens tidlige Dage deres Mangel paa Kraft til at adlyde denne Lov i sin Fylde, og som Følge deraf blev den mindre Lov om Tiende givet; men de Hellige forvente med Overbevisning Dagen, paa hvilken de ville ofre ikke alene en Tiendedel af deres Ejendom, men alt, hvad de besidde, og alt, hvad de ere, til deres Guds Tjeneste, Dagen, paa hvilken ingen vil tale om mit og dit, men alle Ting ville være deres og Herrens.

I denne Forventning tillade de sig ikke nogen utydelig kommunistisk Drøm, der mulig kunde vække individuel Uansvarlighed og give Ledig-gængere nogen Grund til at haabe, at de kunde leve paa de Flittiges Bekostning, men snarere en stille Overbevisning om, at i den sociale Orden, som Gud anerkender, vil ethvert Menneske være en Forvalter i den fulde Nydelse af Frihed til at gøre, som han vil, med de Talenter, der ere overladte til hans Varetægt, og tillige med den bestemte Forstaaelse, at der vil blive affordret ham Regnskab for hans Forvaltning. Saa vidt som denne fremtidige Organisations-Plan er aabenbaret, bestemmer den, at alle, som indgaa i Ordenen, skulle hellige alt, hvad de have, til Herren, hvad enten det er lidet eller meget, og give et Dokument eller Skøde paa deres Ejendom til Kirken, beseglet med en Pagt, som ikke kan brydes. (P. B. 42, 30.) En Person, som saaledes har givet alt, hvad han har, skal gøres til en Forvalter over en Del af Kirkens Ejendom efter hans Dygtighed til at bestyre den. De forskellige Grader af Livsstillinger ville vedblive; der vil være Arbejdere, hvis Egenskaber gøre dem skikkede til almindeligt Arbejde, og Bestyrere, der have vist deres Evner til at lede og styre; nogle, som kunne tjene Guds Værks Fremme bedst med Pennen, andre med Ploven; der vil være Ingeniører og Mekanikere, Haandværkere og Kunstnere, Landmænd og Skolastikere, Lærere, Professorer og Forfattere; enhver vil paa den

mest praktiske Maade virke paa sit Omraade, men Arbejde udfordres af alle, og at de skulle virke hvor som helst og paa hvilken Maade, de kunne gøre mest Nytte. „Hans Forvaltning vil blive sikret ham ved et Dokument; saa længe han er trofast i sit Hverv, kan ingen berøve ham det.“ (P. B. 51, 4.—5.) Enhver maa benytte saa meget af sit Arbejdes Indkomster, som er nødvendigt til hans og hans Familjes Underholdning; Overskuddet skal gives til Kirken til offentlige Arbejder og Bygninger og til at hjælpe de Fattige og Trængende. (P. B. 42, 32—35.) Og endvidere for at betegne, til hvilket Brug Overskuddet kan benyttes, læse vi: Alle Børn have Krav paa deres Underholdning hos deres Forældre, indtil de ere myndige; og derefter have de Krav paa Menigheden eller med andre Ord paa Herrens Forraadshus, dersom deres Forældre ikke have nogen Arv til dem. Forraadshuset skal vedligeholdes ved Menighedens frivillige Gaver, og der skal sørges for Enker og Faderløse og ligesaa for de Fattige. (P. B. 83, 4.—6.) En trofast Husholder, som behøver en forøget Kapital for at forbedre det, som er ham anbetroet, kan gøre Fordring paa en saadan hos Kassereren over Skatkammeret, som igen er ansvarlig for sin Forretnings Førelse, der udgør hans Forvaltning. (P. B. 104, 70.—77.) Lige Rettigheder maa sikres alle. Herren siger: „Og I skulle være lige, eller med andre Ord, I skulle have lige Rettighed til Ejendommen, til Gaver i at bestyre eders Husholdningers Anliggender, enhver efter sine Fornødenheder og sit Behov, saafremt disse ere retfærdige; og alt dette til den levende Guds Kirkes Nytte, at enhver kan formere sit Talent og erhverve sig andre Talenter, ja, hundrede Fold, der skulle indgives i Herrens Forraadshus og blive hele Kirkens fælles Ejendom.“ (P. B. 82, 17.—18.)

Forretningsfrihed skal sikres ethvert Individ, og hvis han ikke er trofast, skal han behandles efter de foreskrevne Love om Kirketugt. En overensstemmende Selv-Regerings Magt vil blive udøvet af Kirkens forskellige Stave og andre Grene; enhver skal have en uafhængig Jurisdiktion over sit eget Forraadshus og sit Forvaltningsvæsen (P. B. 51, 10.—13, 18.), og alle ere Kirkens almindelige Autoriteter undergivne. Kun Lediggængeren vil komme til at lide Nød i en saadan Ordning, som vi her have betegnet; han maa sikkerlig tage Følgerne af sin Forsømmelse. Den Almægtiges Forordning er udgaaet imod ham. Vi læse i Aabenbaringerne: „Du skal ikke være lad; thi den Lade skal ikke æde Arbejderens Brød eller slide hans Klæder.“ (P. B. 42, 42.) „Men Lediggængeren skal ikke have Plads i Kirken, uden han omvender sig og bedrer sine Veje.“ (P. B. 75, 29.) „Og Zions Indbyggere skulle ogsaa ihukomme deres Arbejde, saafremt de ere beskikkede til at arbejde, i al Troskab; thi den Lade skal ihukommes for Herren.“ (P. B. 68, 30.)

(Fortsættes.)

Oplysning er det bedste Middel mod Ondt.

Uvidenhed er Roden til alt Ondt. Ingen ønsker at være ond, egenkærlig, syg eller fattig. En ond Mand er altid, hvor dannet han end er, uvidende om Guds uforanderlige Love — Loven om Grund og Virkning.

Efter at en Person i nogen Tid har praktiseret Last og Forbrydelse, lærer han Sandheden at kende og forstaar, at der er ingen Lykke og Fornøjelse i at overtræde de moralske, fysiske eller sociale Love. Endog efter at han har opdaget disse Sandheder, vil han vedblive at leve et umoralsk Liv, fordi han tror, at det er for sent at begynde paa ny.

Atter her er han uvidende; thi det er aldrig for sent at forandre en daarlig Vane til en god.

Dersom vi ikke erholde Fordel af Forandringen her i Livet, ville vi gøre det i det tilkommende.

Egenkærlighed er en anden Slags Uvidenhed.

Egenkærlige Personer søge Lykken, men jeg har aldrig set nogen, som har opnaaet den.

Der er altid noget, den egenkærlige Person ønsker — noget, som hans Nabo har; han søger altid omkring for at finde Lykken, aldrig hos sig selv, og han er uvidende om, at den kun kan findes hos os selv.

Hvis blot den virkelige Sandhed en Gang kunde aabenbare sig for ham, hvor simpelt vilde da ikke Spørgsmaalet om at faa Lykke stille sig.

Alle menneskelige Sygdomme have deres Rod i Uvidenhed.

Først at vide, hvorledes vi skulle tænke, dernæst, hvad vi bør spise og drikke, og at vi bør bade og tage Legemsøvelser — alt dette er nødvendigt for Sundhedens Bevarelse.

En Del kender lidt til disse Ting, faa kende dem alle, og færre praktisere, hvad de vide. Derfor er Verden fuld af Mennesker, som have et daarligt Helbred.

Fattigdom er Uvidenhedens Barn. Det gamle Argument, at Gud skabte nogle Mennesker rige, andre fattige eller syge, har gjort megen Skade blandt Menneskeslægten. Denne Uvidenhed om Gud gør, at han bliver bespottet af dem, som tro, de ere hans oprigtige Efterfølgere, en Fejl, som man maa komme bort fra paa Vejen til Fremskridt.

Gud er Rigdom og Sundhed, og han vil, at ingen af hans Børn skulle være syge eller fattige.

Vi skabe de Omstændigheder, der gøre os rige eller fattige; vi skabe dem for os selv og for dem, som ere svagere end vi.

Kundskab om Guds uendelige Kærlighed og om vor egen guddommelige Natur vil gøre Fattigdom til Velstand, Sygdom til Sundhed, dersom den anvendes, som den bør. Fornuftens Oplysning er en god Ting, men Oplysning, der indbefatter vort hele Selv, og som erholdes gennem en anden, er den sande Oplysning, vor Race trænger til.

Julesang.

Melodi: With wondring awe, the Shepherds saw.

Forundret saa de Vise paa
En Stjerne klar at blinke;
De rejste frem til Bethlehem,
Did Stjernen monne vinke.

Kor:

Hosianna, Hosianna, Hosianna,
Pris hans Navn!

Og Hyrder brat i stille Nat
Guds Engle hørte sjunge:
En Frelser stor er født paa Jord,
Lovsyng hans Navn hver Tunge!

Kor:

Hist i en Stald I finde skal
I Klude svøbt en Lille.
De Barnet saa i Krybben laa,
De tilbad det saa stille.

Kor.

Os er forundt al Verden rundt
Om disse Ting at tale,
Ham prise glad i hver en Stad,
Paa Bjerge og i Dale.

Kor:

Hosianna, Hosianna, Hosianna,
Pris hans Navn!

(Oversat fra Engelsk af J. J.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1901.
Udgivet og forlagt af A. L. Skanchy, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).